

SERIA

SEPTIMUS HEAR

✦ CARTEA A PATRA ✦

Expediția

ANGIE SAGE

CORINT JUNIOR

SEPTIMUS HEAP

↔ CARTEA A PATRA ↔

Expediția

ÎN SERIA SEPTIMUS HEAP

AU MAI APĂRUT:

Magie

Zborul

Leacuri

SEPTIMUS HEAP

✦ CARTEA A PATRA ✦

Expediția

ANGIE SAGE

ILUSTRAȚII DE MARK ZUG

TRADUCERE DE IRINA BOJIN

CORINT JUNIOR

Redactare: Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Andreea Apostol

Septimus Heap Book Four: Queste
Copyright © 2008 by Angie Sage
Illustrations © 2008 by Mark Zug

Published by arrangement with HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR,
parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN: 978-973-128-247-3

București, 2009

Editura CORINT JUNIOR

Difuzare și Clubul Cărții:

Calea Plevnei nr. 145, Sector 6, cod poștal 060012, București

Tel.: 021.319.88.22, 021.319.88.33, 021.319.88.77. Fax: 021.319.88.66.

E-mail: vanzari@edituracorint.ro. Magazinul virtual: www.edituracorint.ro.

www.corintjunior.ro

Format 16/61x86. Coli tipo: 38

Tiparul executat la *Graficprint Industries*
Tel: 0752 754 147

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SAGE, ANGIE

Septimus Heap: Cartea a patra: Expediția / Angie Sage; trad.:

Irina Bojin. - București: Corint Junior, 2009

ISBN 978-973-128-247-3

I Bojin, Irina (trad.)

821.111-93-312.9=135.1

Pentru Katherine,
redactorul meu,
cu mulțumiri

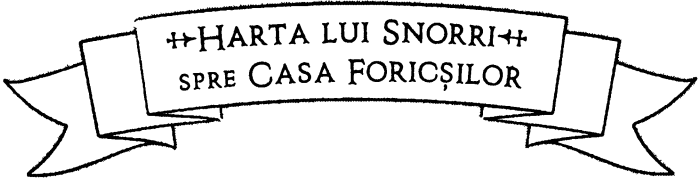
✠ CUPRINS ✠

Prolog: Nicko și Snorri	13
1 • Dezlegarea de Ucenicie	17
2 • Liber!	29
3 • <i>Indexul întunecat</i>	35
4 • Plecarea din Tărâmurile Rele	52
5 • „La Calcanul zâmbăreț”	67
6 • Oferta lui Stanley	76
7 • Locțiitorul	90
8 • Catacombele	100
9 • O cameră la mansardă	115
10 • Bonă la dragon	129
11 • Supraveghetorul dragonului	141
12 • Terry Tarsal	148
13 • Sania vrăjită	160
14 • Casa de pe Drumul Vaselor	170
15 • Mansarda	183
16 • Harta lui Snorri	190
17 • Bucluc mare!	204
18 • Mici fărâme	218

19	•	Domnul Ephaniah Gheb	225
20	•	ReUnirea	237
21	•	Tertius Fumigante	247
22	•	Concedierea	261
23	•	Proiecția	269
24	•	Adunarea	278
25	•	Starea de Asediu	294
26	•	Fugarii	307
27	•	Șobolanii Mesageri	320
28	•	Corabia Expediției	328
29	•	Silas în Pădure	338
30	•	Promisiunea	349
31	•	Tabăra fraților Heap	363
32	•	Traversare de noapte	375
33	•	Micul dejun	387
34	•	Căile Pădurii	399
35	•	Zăpada	409
36	•	Coliba	420
37	•	Invitație la ceai	433
38	•	Urmăritori și urmăriți	445
39	•	Sub zăpadă	458
40	•	Pe marginea prăpastiei	470
41	•	Vămuitorul	481

42	•	Reîntregirea	492
43	•	Podul	504
44	•	Portarul	519
45	•	Casa Foricșilor	527
46	•	Regăsirea	538
47	•	Expediția	547
48	•	Ușile gemene	564
49	•	La țanc	571
		Începuturi și sfârșituri...	583

Exped

++HARTA LUI SNORRI++
SPRE CASA FORICȘILOR

SESURI

REFUGIU

REFUGIU

REFUGIU

REFUGIU

CASA
TURKISLOR

HAUL FARA FUND

REFUGIU

POD DE PATRA

POD DE SCANDURI

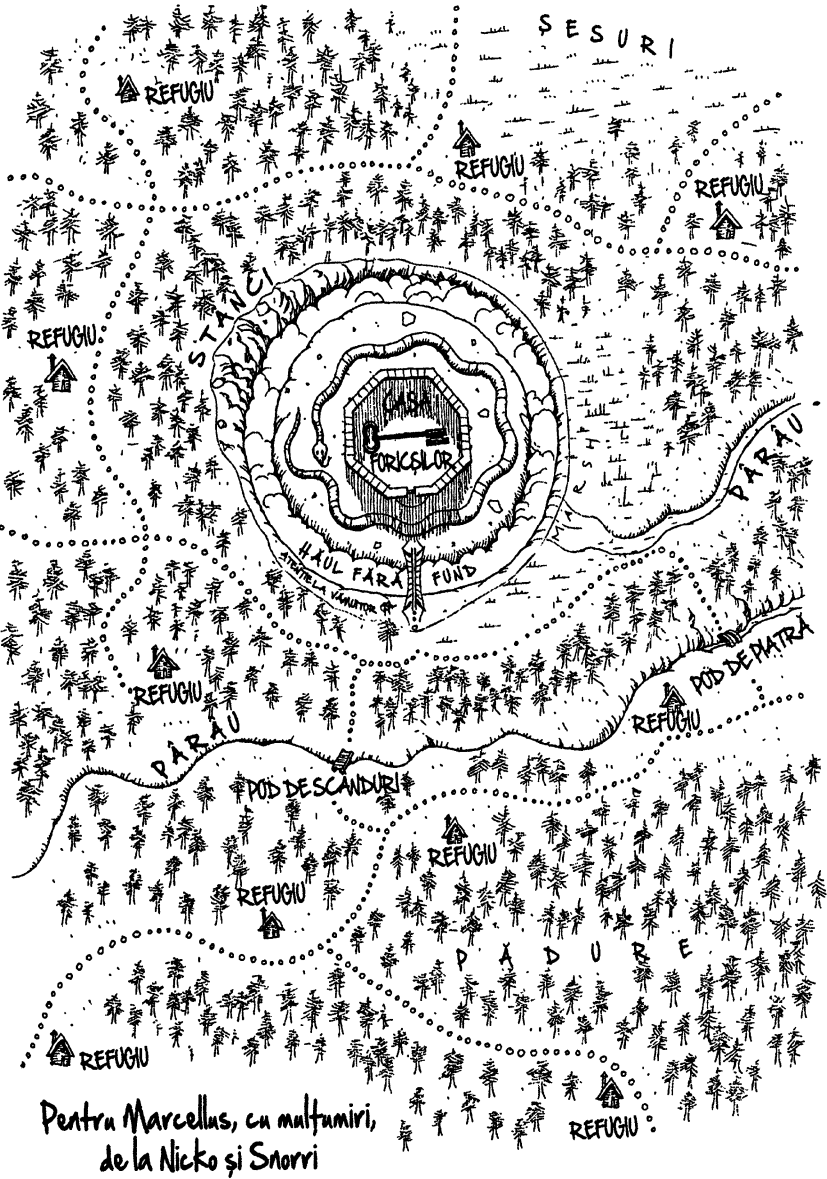
REFUGIU

REFUGIU

REFUGIU

REFUGIU

Pentru Marcellus, cu multumiri,
de la Nicko și Snorri

PROLOG: NICKO ȘI SNORRI

Pe Calea Vrăjitorilor e zi de târg. O fată și un băiat s-au oprit la o tarabă cu heringi marinați. Băiatul e blond și poartă părul răsucit și împletit, așa cum îl vor purta marinarii într-un viitor foarte îndepărtat. Ochiul lui verzi au o expresie serioasă, aproape tristă. Încearcă să o convingă pe fata de lângă el să cumpere niște heringi.

Și fata e bălaie, dar părul ei bate în argintiu. Pletele îi atârnă drept pe umeri, iar peste frunte e legată cu o cordeluță de piele, din cele pe care le poartă Neguțătorii din Nord. Îl privește pe băiat cu ochii ei albaștri ca azurul.

— Nu, zice ea. Nu pot să mănânc heringi. Mi s-ar face și mai dor de casă.

— Dar îți plac atât de mult heringii, stăruie băiatul.

Precupeța e o femeie în vârstă, cu ochi albaștri, limpezi, la fel ca ai fetei. De când a venit nu a vândut niciun hering și acum nu are de gând să lase să îi scape un chilipir.

— Dacă-ți plac heringii, e musai să guști, îi spune fetei. Sunt pregătiți ca la carte. Eu știu cum se marinează heringii.

Taie o bucată, înfinge în ea un bețișor ascuțit de lemn și i-o întinde fetei.

— Hai, Snorri, zice băiatul rugător. Încearcă, te rog. Snorri zâmbește.

— Bine, Nicko. Am să gust, de dragul tău.

— E bun? întreabă precupeța.

— E bun, tușică, răspunde Snorri. Foarte bun.

Nicko rămâne pe gânduri. Își dă seama că negustoreasa vorbește la fel ca Snorri. Are aceeași vorbire cântată, care nu seamănă câtuși de puțin cu Limba de Demult, cu care el și Snorri s-au obișnuit în cele câteva luni petrecute în acest Timp.

— Nu vă fie cu supărare, zice el. De unde sunteți?

Ochii bătrânei se împăienjenesc de lacrimi.

— Nu aveți cum să înțelegeți, răspunde.

Dar Nicko nu se dă bătut.

— Nu sunteți de prin partea locului. Se vede după felul în care vorbiți. Vorbiți întocmai ca Snorri, aici de față.

O cuprinde cu brațul pe după umeri și fata roșește.

Bătrâna ridică din umeri.

— Așa e, nu sunt de prin părțile astea. Vin dintr-un loc aflat mult mai departe decât v-ați putea închipui.

Snorri o privește și ea cu atenție pe bătrână și începe să îi vorbească în limba ei, așa cum se vorbea în Timpul ei.

Când aude vorbele rostite așa cum le rostea și ea când era copilă, bătrâna se luminează la față.

— Da, răspunde ea întrebării pe care Snorri i-o adresase cu glas șovăielnic. Sunt Ells. Ells Larusdottir.

Snorri mai întrebă ceva și bătrâna răspunde cu fereală.

— Da, am... sau... am avut... o soră numită Herdis. De unde știi? Nu cumva ești o hoață-de-gânduri?

Snorri clatină din cap.

— Nu, răspunde pe limba ei. Dar sunt o Văzătoare de Spirite. Așa cum a fost bunica mea, Herdis Larusdottir. Și mama mea, Alfrún, care nu era încă născută atunci când sora bunicii mele, mătușa Ells, a dispărut în Oglindă.

Nicko nu înțelege ce i-a putut spune Snorri bătrânei de a făcut-o să se prindă cu mâinile de tejghea și să strângă scândura de lemn până i s-au albit încheieturile degetelor. Snorri începuse să îl învețe limba ei, dar acum, când se adresase bătrânei, vorbise mult prea repede și Nicko nu prinsese decât un cuvânt: „mama”.

Și așa s-a făcut că mătușa Ells i-a poftit pe Nicko și Snorri în locuința ei înaltă și îngustă, scobită în zidul Castelului, a aruncat un buștean în soba de teracotă și le-a spus povestea ei. După ce au stat de vorbă ceasuri îndelungi, Snorri și Nicko au plecat din casa mătușii Ells cu burțile pline de hering marinat, dar și cu sufletele pline de speranță. Duceau cu ei darul cel mai prețios — o hartă care arată drumul spre Casa Foricșilor, locul unde se întâlnesc toate Timpurile. În seara aceea Snorri a făcut două copii ale hărții și i-a dat una lui Marcellus Pye, Alkimistul în casa căruia locuiau. Și-au petrecut săptămânile care au urmat făcând tot felul de planuri și pregătindu-se pentru călătoria în necunoscut.

Într-o zi cenușie, ploioasă, Marcellus Pye, rămas pe Cheiul Castelului, făcea cu mâna bărcii care se îndepărta. Se întreba dacă îi va mai vedea vreodată. Și încă se mai întreabă.

DEZLEGAREA DE UCENICIE

Jannit Maarten, proprietara atelierului de bărci, se îndrepta spre Palat.

Jannit, o femeie slabă, ciolănoasă, cu părul împletit într-o codiță, cum purtau marinarii, mergea cu pași mari. Nici în vis nu i-ar fi trecut prin cap că într-o zi își va lega barca cu vâsle la Drumul Vaselor și de acolo se va îndrepta spre porțile Palatului. Dar uite că în aceea zi asta și făcea, și n-ar fi putut spune că nu i se strângea inima de teamă.

Câteva minute mai târziu, Hildegarde, Vrăjitoarea debutantă care era de serviciu la Palat, ridică ochii de pe tema pentru cursurile la seară. Era o compunere intitulată „Filosofia, principiile și practica Preschimbării”. O văzu pe Jannit traversând șovăielnic podul de lemn de peste șanțul ornamental și îndreptându-se spre porțile Palatului. Bucuroasă că are un motiv să facă o pauză, Hildegarde sări în picioare zâmbind și o întâmpină cu un:

— Bună dimineața, doamnă Maarten. Cu ce vă pot fi de folos?

— Știi cum mă cheamă! se minună Jannit.

Hildegarde nu îi mărturisi că socotea că e de datoria ei să știe numele tuturor. Spuse doar:

— Desigur, doamnă Maarten. Anul trecut, sora mea și-a reparat barca la atelierul dumneavoastră. A fost foarte mulțumită.

Jannit nu avea habar cine era sora acestei Vrăjitoare debutante, dar ce o irita mai tare e că nu își aducea aminte de barcă. Jannit ținea minte toate bărcile care trecuseră prin atelierul ei. Zâmbi stingherită și își scoase canotiera ponosită pe care o pusese special pentru această ocazie. În mintea ei, canotiera făcea cât o rochie de seară și o diademă.

— Doamnele își pot păstra pălăriile pe cap, îi spuse Hildegarde.

— Poftim? făcu Jannit, fără să înțeleagă ce avea de a face cu ea; nu se considera o doamnă.

— Doriți să vedeți pe cineva anume? o îmboldi Hildegarde, obișnuită de acum cu vizitatorii rămași fără grai de fâstâceală. Jannit răsucea canotiera în mâini.

— Pe Sarah Heap, răspuse. Dacă nu e cu supărare.

— Voi trimite un mesager. Puteți să îmi spuneți de ce doriți să o vedeți?

Jannit tăcu îndelung până să răspundă.

— Nicko Heap, zise cu ochii la pălărie.

— Ah. Vă rog să luați loc un moment, doamnă Maarten. Găsesc îndată pe cineva să vă conducă la ea.

Zece minute mai târziu, Sarah Heap, mai slabă decât înainte, dar cu aceleași plete bălaie, cârlionțate, pe care le aveau toți alde Heap, era așezată la o măsuță din salonașul ei. Ochii ei verzi, în care se citea îngrijorarea, erau ațintiți asupra lui Jannit.

Jannit era așezată pe marginea unei canapele uriașe. Stătea ca pe ace, deși, desigur, niciun ac nu era înfipt în canapea. Motivul — acela era singurul locșor liber; tot restul canapelei

era acoperit de grămezile de obiecte care păreau că o însoțesc pe Sarah Heap oriunde ar fi mers. Împunsă în spate de vreo două ghivece de flori și înghesuită de un maldăr de prosoape gata-gata să se prăvale peste ea, Jannit se străduia să se țină cât putea de drept, dar a fost cât pe ce să sară în sus când auzi un măcăit slab venind dintr-un vraf de haine aruncate talmeș-balmeș lângă foc. Rămase cu gura căscată când de sub haine își făcu apariția o rață cu pielea rozalie, acoperită de tuleie, îmbrăcată într-o vestă de lână în multe culori. Rața se îndreptă spre ea legănându-se și i se cuibări la picioare.

Sarah pocni din degete.

— Hai încoace, Ethel, îi spuse raței.

Rața se ridică și se duse la Sarah, care o luă și o așeză pe genunchi.

— E unul din animalele Jennei, îi explică Sarah zâmbind. Când era mică nu se dădea în vânt după animale, iar acum a luat două ca să-i țină tovărășie. Nici nu știu pe unde le-a găsit.

Jannit zâmbi politicos. Nu prea știa cum să aducă vorba despre motivul vizitei. Se lăsă o tăcere stânjenitoare, după care Jannit își luă inima în dinți:

— Hm. Cum s-ar zice... aveți o casă foarte mare...

— Oh, da, foarte mare, încuviință Sarah.

— Întocmai ce trebuie pentru o familie numeroasă, continuă Jannit, și regretă pe dată cele spuse.

— Da, cu o condiție: copiii să dorească să stea cu tine, zise Sarah cu amărăciune. Dar nu și dacă patru dintre ei s-au hotărât să trăiască în Pădure, alături de un sobor de vrăjitoare, și refuză să vină acasă, măcar de-ar fi pentru o vizită. Apoi mai e și Simon. Știu că a greșit, dar cu toate astea este primul meu copil. Îmi e atât de dor de el și aș fi așa de fericită dacă ar locui aici. E timpul să aibă și el un cămin. Orice ar zice tatăl său, Lucy Gringe nu e nicidecum cea mai proastă partidă. E loc destul aici pentru ei... și pentru copii. Cât despre Septimus, mezinul, ce să mai zic? După ce am fost despărțiți atâția ani, își petrece toată vremea în Turnul Vrăjitorilor, împreună cu pastorela de Marcia Overstrand, care, ori de câte ori mă vede, are obrazul să mă întrebe dacă îmi pare bine că îl văd atât de des pe Septimus. Bănuiesc că ea își închipuie că e vreo glumă, fiindcă, de fapt, *abia* dacă îl văd când și când. De fapt, de când Nicko...

— Ah, o întrerupse Jannit, care nu voia să scape ocazia. Nicko. Tocmai de... adică... cred că bănuieți de ce mă aflu aici.

— Nu, zise Sarah, care nici măcar nu voia să se gândească.

— Of, făcu Jannit, lăsă privirea în jos spre canotieră, după care o puse hotărâtă pe o grămadă de obiecte aflate în spatele ei.

Lui Sarah i se strânse inima. Știa ce urmează.

Jannit își drese glasul și continuă.

— Așa cum știți, Nicko este plecat de șase luni și, după știința mea, nimeni nu are idee unde se află, nici când — de fapt, *dacă* — se va mai întoarce vreodată. Cu mare părere de rău trebuie să vă spun că am auzit că nu se va mai întoarce niciodată.

Sarah simți că i se taie respirația. Până atunci, nimeni nu mai îndrăznise să îi vorbească pe șleau despre întoarcerea lui Nicko.

— Îmi pare nespus de rău că am fost nevoită să dau buzna așa, doamnă Heap, dar...

— Sarah. Te rog, spune-mi Sarah.

— Sarah. Nu te supăra, Sarah, dar să știi că nu ne mai descurcăm fără Nicko. Vara bate la ușă; tot mai mulți tinerei fără minte vor ieși în larg ca să prindă măcar o coadă de hering. Cu toții vor dori ca bărcile să fie gata la timp. Colac peste pupăză, șlepul Portului a fost *iarăși* adus pentru reparații, după furtunile din luna asta. Ce mai, nu ne mai vedem capul de treabă. Îmi pare nespus de rău, dar, atât timp cât Nicko este ucenicul meu, potrivit Regulamentului Constructorilor de Bărci — care este un adevărat câmp minat, dar pe care trebuie să îl respect — nu

pot angaja pe nimeni altcineva. Am nevoie urgentă de un nou ucenic, mai ales că, în scurtă vreme, contractul de ucenicie al lui Rupert Gringe se termină.

Sarah Heap își împreună mâinile cât putea de strâns și Jannit băgă de seamă că avea unghiile roase până în carne. Sarah tremura și o vreme nu reuși să scoată un cuvânt. Apoi, tocmai când Jannit își zicea că va fi nevoită să rupă tot ea tăcerea, Sarah vorbi:

— Se va întoarce. Eu nu cred că au mers înapoi în Timp — așa ceva nu e cu putință. Jennei și lui Septimus li s-a părut doar. A fost doar o vrajă rea, *mai rea* decât altele. O tot rog pe Marcia să îi dea de rost. Ea l-ar putea găsi pe Nicko, știu prea bine, dar nu a făcut nimic. Nimic, nimic. Parcă trăiesc un coșmar, izbucni ea, cu vocea sugrumată de deznădejde.

— Îmi pare nespus de rău, murmură Jannit. Nespus de rău. Sarah trase aer adânc în piept și încercă să se liniștească.

— Tu n-ai nicio vină, Jannit. Te-ai purtat foarte frumos cu Nicko. Îi era drag să lucreze pentru tine. Înțeleg prea bine, trebuie neapărat să-ți găsești un alt ucenic. Aș vrea doar să te întreb ceva.

— Desigur, se grăbi să răspundă Jannit.

— Când Nicko se va întoarce, îl vei lua din nou ucenic?

— Nimic nu mi-ar aduce mai multă bucurie, zâmbi Jannit, bucuroasă că Sarah ceruse ceva ușor de îndeplinit. Chiar dacă voi avea un nou ucenic, Nicko va trece direct în locul lui Rupert și va deveni ucenic-șef — calfă, cum îi spunem noi la atelier.

Sarah zâmbi întristată:

— Ce frumos ar fi.

— Iar acum — Jannit șovăia, ajunsă la momentul de care se temuse cel mai tare — îți cer scuze, dar trebuie să te necăjesc rugându-te să semnezi Dezlegarea.

Se ridică în picioare ca să scoată un sul de pergament din buzunarul hainei, iar maldărul de prosoape, nemaivând de ce se sprijini, se prăvăli pe locul unde stătuse ea. Jannit făcu un loc liber pe masă și întinse pergamentul lung care era Contractul de ucenicie al lui Nicko. Îl propti la ambele capete cu ce îi veni la îndemână — un roman ferfenițit, intitulat *Dragoste în largul mării*, și o pungă mare de biscuiți.

Sarah tresări când văzu scrisul fin al lui Septimus, care sem-nase alături de ea și de Jannit în partea de jos a pergamentului.

Jannit se grăbi să așeze Dezlegarea — o bucată mică de pergament — peste semnături și zise:

— Sarah, deoarece ești una din părțile care au semnat Contractul, te rog să semnezi Dezlegarea. Am eu un toc dacă... dacă nu e vreunul la îndemână.

Sarah nu avea un toc la îndemână, așa că luă tocul și călimara pe care Jannit le scosese din celălalt buzunar al hainei ei, muie tocul în cerneală și, simțind că parcă era vorba de condamnarea lui Nicko, semnă pergamentul. O lacrimă căzu pe cerneala proaspătă și o mâzgăli. Și Jannit și Sarah se făcură că nu bagă de seamă.

Jannit își puse și ea semnătura alături de cea a lui Sarah. Apoi scoase din buzunarul care părea fără fund un ac mare, cu ață marinărească, din cea folosită la cusutul velelor, și cusu Dezlegarea peste semnăturile inițiale.

Nicko Heap încetase să mai fie ucenicul lui Jannit Maarten.

Jannit înhăță pălăria aflată în spatele ei și ieși cât putu de repede. De-abia când ajunse la barcă își dădu seama că luase pălăria de grădinărit a lui Sarah, dar o îndesă totuși pe cap și se întoarse la atelier vâslind încet.

Silas Heap și Maxie, câinele-lup, o găsiră pe Sarah în grădina cu ierburi de leac. Dintr-un motiv care îi scăpa lui Silas, Sarah purta pe cap o canotieră. Alături de ea se afla rața Jennei. Lui

Silas nu-i plăcea rața — când vedea tuleiele i se făcea și lui pielea de găină, iar vesta croșetată îi părea un semn că Sarah o cam luase razna.

— Ah, aici erai, zise el, luând-o pe cărarea cu iarbă atent îngrijită care ducea la răzorul cu mentă, unde Sarah săpa cu gândul aiurea. De când te caut.

Sarah zâmbi din colțul gurii, iar când Silas și Maxie o tăiară de-a dreptul prin răzorul de mentă — care nu avea cum se împotrivi — nici măcar nu se obosi să protesteze. Se vedea limpede că și Silas e ros de griji. În ultima vreme, buclele lui aurii căpătaseră o tentă cenușie, parcă erau pudrate cu sare și piper, roba albastră de Vrăjitor Obișnuit atârna pe el, iar cingătoarea argintie era închisă cu vreo două găuri mai strâns decât de obicei. Învăluit în mirosul amețitor al frunzelor de mentă zdrobite sub picioare, Silas se opri lângă Sarah și începu să turuie discursul pe care îl pregătise din vreme.

— Știu că n-o să-ți placă, zise el, dar eu m-am hotărât. Plec împreună cu Maxie în Pădure și nu ne întoarcem decât când l-am găsit.

Sarah luă rața de jos și o strânse tare la piept, atât de tare că pasărea scoase un măcăit sugrumat.

— După ce că ești tare de cap, mai ești și îndărătnic, zise ea. Ți-am spus de nu știu câte ori să o convingi pe Marcia să înfrângă Magia Întunecată care-l ține prizonier pe Nicko. Într-o clipă ar fi aici, lângă noi. Dar tu nu vrei. O ții una și bună cu Pădurea...

Silas oftă:

— Ți-am spus, Marcia nu crede că e vorba de Magie Întunecată. N-are rost să o tot bat la cap.

Sarah îl privea atât de încruntată că Silas încercă altă metodă.

— Sarah, te rog să înțelegi, nu pot să stau cu brațele încrucișate. Simt că-mi pierd mințile. S-au făcut șase luni de când Jenna și Septimus s-au întors fără Nicko și eu unul nu mai pot să aștept. Ai avut același vis ca și mine. Știi că înseamnă ceva.

Sarah își aduse aminte de visul avut la câteva luni după ce Nicko dispăruse. Băiatul mergea printr-o pădure înzăpezită; era în amurg, și în fața lui, printre copaci, sclipea o lumină galbenă. Lângă el mergea o fată, ceva mai înaltă și mai în vârstă decât el, i se păru lui Sarah. Fata avea cosițe bălaie, aproape argintii, și era înfășurată într-o blană de lup. Arăta cu mâna spre lumina din față. Nicko o luase de mână și porniseră grăbiți spre lumină. În acel moment Silas începuse să sforăie și

Sarah se trezise speriată. A doua zi dimineața, Silas, foarte emoționat, îi povestise că îl visase pe Nicko. Spre uimirea ei, avusese exact același vis.

Din acea clipă, Silas rămăsese cu convingerea nestrămutată că Nicko se afla în Pădure, și voia să plece în căutarea lui. Sarah avea însă altă părere. Pădurea din vis nu era Pădurea Castelului, încerca ea să îl convingă pe Silas. Era o altă Pădure. Dar Silas nu se lăsa convins. El cunoștea Pădurea, zicea, și era *absolut* sigur că ceea ce văzuseră în vis fusese Pădurea Castelului.

Lui Sarah și lui Silas li se mai întâmplase și înainte vreme să nu fie de acord, dar se împăcau repede, mai ales dacă Silas venea acasă cu un buchetel de flori sălbatice sau de ierburi de leac pentru Sarah. Numai că, de această dată, Silas nu a mai adus niciun dar de împăcare. Se certau tot mai des, cu atât de multă înverșunare, că pierdură din vedere adevăratul motiv al amărăciunii lor: dispariția lui Nicko.

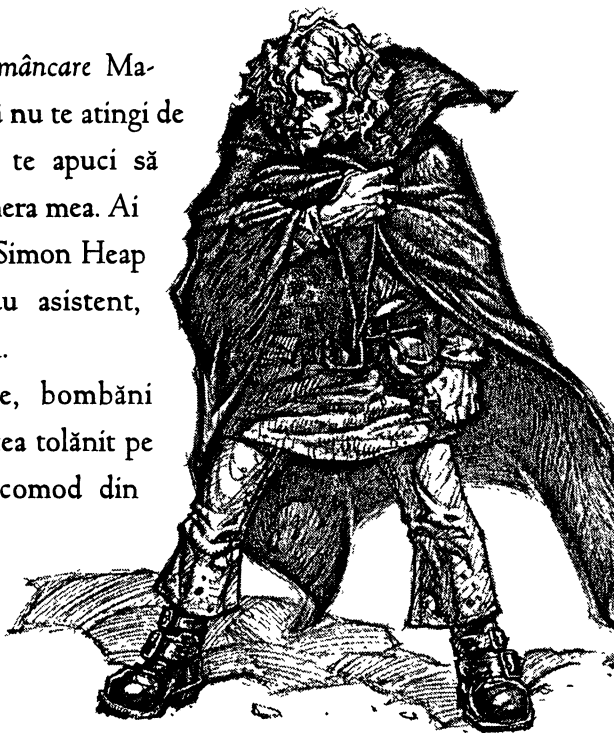
Numai că acum Silas dăduse nas în nas cu Jannit Maarten, care avea în mână Contractul de Ucenicie anulat. Fusese un moment hotărâtor pentru Silas: avea să plece în Pădure în căutarea lui Nicko și *nimeni* nu va putea să i se pună împotrivă — Sarah mai puțin decât oricine altcineva.

LIBER!

— Să dai de mâncare Magogilor, să nu te atingi de Potaie și să nu te apuci să cotrobăi prin camera mea. Ai înțeles? îi spuse Simon Heap încruntatului său asistent, Merrin Meredith.

— Bine, bine, bombăni Merrin, care stătea tolănit pe singurul scaun comod din Observator.

Părul negru, nepieptănat, îi atârna peste

față, ascunzând un coș mare care îi apăruse pe frunte în timpul nopții.

— *M-ai auzit?* întrebă Simon prost dispus.

— Doar *am spus* „bine”, nu? mormăi Merrin; își legăna picioarele lungi și subțiri și izbea scaunul ritmic, într-un mod cât se poate de enervant.

— Și nu cumva să faci dezordine, mai spuse și Lucy Gringe. Nu vreau să gălesc totul întors cu fundul în sus când ne întoarcem.

Merrin sări în sus și făcu o plecăciune ironică:

— Da, doamnă. Pot să vă mai fiu de folos cu ceva, doamnă? Lucy Gringe pufni în râs, dar Simon Heap se încruntă.

— Hai, Lucy, făcu el iritat. Dacă vrei s-ajungem în Port înainte de căderea nopții.

— Stai puțin, să-mi gălesc...

— Ți-am luat eu tașca și pelerina. Hai odată, Luce. Simon traversă Observatorul cu pași mari, care sunau a gol pe lespezile de ardezie, și trecu pe sub arcada de granit care ducea la scări. Și ai grijă, Merrin, mai spuse el, să nu faci vreo prostie.

Înfuriat, Merrin izbi cu piciorul în scaun, din care ieși un nor de praf și de molii a căror liniște fusese tulburată. El nu făcea prostii. Nu, nu era un prost. În primii zece ani de viață, fostul

lui stăpân, DomDaniel, îi tot spusese „cap sec”. Se săturase. În acei ani, toți crezuseră că Merrin era Septimus Heap, dar, oricât se străduise, nu fusese nici pe departe așa cum ar fi trebuit să fie adevăratul Septimus. DomDaniel nu își dăduse niciodată seama de greșeală și nici nu înțelesese de ce amărâtul de Ucenic nu făcea nimic cum trebuie.

Încruntat, Merrin se aruncă la loc în vechiul fotoliu și rămase cu ochii la Lucy Gringe, care alerga de colo-colo, cu cozițe și fundele fluturând în urma ei, ca să strângă ultimele lucrăsoare de care avea nevoie.

Când termină, Lucy înhăță fularul în multe culori pe care îl împletise pentru Simon în lungile seri de iarnă petrecute în plăcintăria de pe chei și o luă la fugă în urma lui. Când trecu pe sub arcada de granit, îi făcu lui Merrin semn cu mâna. Merrin nu putu rămâne încruntat și flutură și el mâna. Lucy izbutea întotdeauna să îl facă să zâmbească.

Cât despre Lucy, aceasta, bucuroasă că pleacă din ceea ce i se părea a fi cel mai lugubru loc de pe lume, uită pe dată de Merrin; ghetele ei bocăneau acum pe scara nesfârșită de piatră care cobora până în vizuina acoperită de mazăga Viermelui. Acolo era ieslea lui Tunet, calul lui Simon.

Când bocănitul ghetelor nu se mai auzi și se lasă tăcerea, Merrin prinse viață. Înșfăcă o prăjină și se apucă să închidă cât putea de repede obloanele negre care acopereau lucarna din tavanul camerei. Lucarna se ivea dintre buruienile și stâncăria de pe vârful dealului de ardezie și era singura parte din Observator care se afla deasupra pământului. Pe măsură ce trăgea obloanele, întunericul se lăsa în camera imensă, până ce aproape că nu se mai văzu nimic.

Merrin se apropie de Camera Obscură — un disc mare, concav, aflat în centrul camerei circulare — și îl privi ca vrăjit. Ceea ce păruse a fi un simplu disc alb în lumina soarelui care pătrundea prin lucarnă, devenise acum o scenă plină de culoare, minunat de amănunțită. Încântat, Merrin urmări cu privirea o turmă de oi cum mergea în tăcere pe creasta de deasupra râpei, deasupra căreia alunecau norișorii rozalii ai dimineții.

Ridică mâna, apucă un băț lung care atârna din centrul lucarnei și începu să îl învârtească. Din vârful lucarnei, acolo unde se afla lentila care trimitea imaginea pe discul de dedesubt, se auzi un scârțâit de protest. Pe măsură ce Merrin răsucea lentila, pe disc apărea panorama tăcută a lumii de afară. După ce descrie un cerc complet, doar așa, ca să vadă cum este, Merrin căută locul anume pe care dorea să îl vadă.

Apoi dădu drumul bățului și scârțâitul încetă; înlătură șuvițele de păr care îi atârnavă în ochi, se aplecă peste disc și privi cu atenție încordată scena care îi apăruse în fața ochilor.

Pe disc se vedea o cărare lungă care șerpuia printre stânci. În dreapta era o râpă adâncă, iar în stânga un perete neted de ardezie, rupt ici și colo de câte o stâncă prăbușită sau de o cascadă de pietriș. Merrin așteptă răbdător până când în cele din urmă Tunet își făcu apariția. Calul mergea încet, atent la fiecare pas pe care îl făcea, mânat cu mare grijă de Simon. Acesta era înfășurat în pelerina neagră, ca să se apere de frigul dimineții, iar la gât avea fularul tricotat de Lucy, al cărui capăt era înfășurat și pe după gâtul ei. Fata stătea în spatele lui Simon, înfodolită în eleganta ei pelerină albastră, cu brațele încolăcite pe după mijlocul lui.

Merrin privea rânjind cum traversau discul. Voia să se asigure că au plecat cu adevărat. Uitându-se la Tunet cum înainta cu pași nu foarte siguri, Merrin se felicita pentru ceea ce pusese la cale. Începuse să își facă un plan chiar de când sosisse Lucy Gringe, cu vreo două săptămâni în urmă, însoțită de un șobolan care îl călca pe nervi și căruia, ca să se asigure că a plecat cu adevărat, îi trăsese un șut bine țintit. Momentul

prielnic se ivise mai curând decât se așteptase. Lucy voia un inel, dar nu orice inel, ci unul cu *diamant*.

Merrin observase cu uimire cât de repede adopta Simon părerile fetei cu privire la o mulțime de lucruri — chiar și la inelele cu diamant. Profitând de ocazie, Merrin se oferise să aibă grijă de Observator cât timp Simon și Lucy se duceau în Port să caute un inel. Simon fusese de acord, fiindcă se gândea să meargă la vânzarea de lichidare a depozitului lui Drago Mills, despre care șobolanul le povestise cu mare lux de amănunte. Începuse cu o săptămână mai înainte, ca urmare a morții neașteptate a proprietarului depozitului, și se spunea că poți face adevărate afaceri acolo. Pe de altă parte, Lucy Gringe avea ideile ei. Știa cu precizie ce inel își dorea și nu era în niciun caz un inel cumpărat de la solduri.

În cele din urmă, răbdarea lui Merrin a fost răsplătită: TUNET, ducându-i în spate pe cei doi, trecu de marginea discului. Când coada calului dispăru, Merrin scoase un chiot de bucurie. După atâta vreme, după ce toată viața îi spusese cineva ce să facă... era *liber!*

INDEXUL ÎNTUNECAT

Merrin scoase de sub saltea, din ascunzătoarea doar de el știută, o carte subțire, îmbrăcată în piele. Pe copertă, literele negre ale titlului, *Indexul întunecat*, de-abia dacă se mai vedeau, iar colțurile paginilor erau îndoite în câteva locuri, în chip de semn. Un zâmbet se lăți pe fața lui. În sfârșit, putea să citească fără să mai fie nevoit să se ferească de Simon, care își băga nasul peste tot, și de Lucy, care îl bătea la cap fără

încetare. Era chiar mai rea decât Simon și mai tot timpul îi vorbea cam așa: „Da' ce faci acolo, Merrin?” sau „Ce citești acolo, Merrin? Ia să văd. Ei, hai, nu face pe *îmbufnatul*, Merrin.”

Din clipa în care o găsisese în spatele unui dulap plin de praf, unde Simon îi poruncise să facă curat, cartea îl fascinase pe Merrin. *Indexul întunecat* îi vorbea lui Merrin pe limba lui. Înțelegea vrăjile, regulile și, mai presus de toate, îi plăcea capitolul în care se arăta cum să încalci regulile. Ce mai, cartea fusese scrisă de cineva care gândea la fel ca Merrin.

Noaptea, când stătea singur în cămăruța lui (despărțită de Observator printr-o perdea, deoarece, cu ceva vreme în urmă, Jenna preschimbase ușa în ciocolată), Merrin lua un tub cu Licurici și citea ore în șir ascuns sub pătură. Simon văzuse lumina și îl luase peste picior, râzând de el că se teme de întuneric, dar de această dată Merrin se prefăcuse a nu înțelege. Îi convenea de minune ca Simon să nu îi mai pună întrebări cu privire la lumina care se vedea pe sub perdea până în orele mici ale dimineții. Dacă așa credea Simon, cu atât mai bine. Va veni o zi când Simon își va da seama că lui Merrin nu îi e frică de întuneric, mai bine zis de *Întunecime*.

De această dată, Merrin aprinse toate lumânările pe care izbuti să le găsească — Simon era foarte zgârcit cu lumânările și

nu le dădea voie să aprindă decât una odată — și le așeză în cerc pe lângă pereții uriașului Observator. Întunericul care se lăsase după ce Merrin trăsese obloanele era acum înlocuit de lumina blândă a lumânărilor. Deși Merrin își spunea că aprinsese lumânările ca să poată citi, Simon avusese dreptate într-o oarecare măsură: lui Merrin îi era teamă de întuneric, mai ales dacă era singur.

În acea zi băiatul era hotărât să își facă toate gusturile. Cotrobăi prin bucătăria micuță, în căutarea ultimelor plăcinte făcute de Lucy — găsi două cu carne și rinichi, una cu pui și ciuperci și un ștrudel cu mere terciuit — apoi își turnă o cană mare din cidrul lui Simon. Puse totul pe măsuța de lângă patul îngust, cu salteaua plină de cocoloașe, și mai adăugă câteva bucăți din ușa de ciocolată, acum mucegăite, pe care le găsise sub pat. După aceea se duse și luă pătura groasă de lână care acoperea patul lui Simon. Merrin nu putea suferi frigul, dar de obicei era înghețat până la oase, căci Observatorul era săpat adânc în dealul de ardezie și înăuntru nu se încălzea niciodată.

Savurând dinainte bucuria de a avea o zi întreagă în care să facă ce voia, Merrin se înfășură în pătură și, fără să își bată capul cu scosul încălțărilor, se urcă în pat și se apucă de mâncat. Pe la mijlocul dimineții cartea alunecase pe podea. Merrin dormea adânc, înconjurat de firimituri de plăcintă, resturi de

ciocolată de care se prinseseră fire de păr, și bucățele de rinichi pe care Merrin le aruncase fiindcă, de când afluase de la Simon ce fac rinichii, i se apleca dacă îi găsea în mâncare.

Lumânările arseră și se stinseră una câte una, dar Merrin continuă să doarmă buștean până când îl trezi sfârâitul celei din urmă. Se făcuse noapte, era întuneric beznă, iar el nu își aducea aminte unde se află. Sări jos din pat și se izbi de tocul ușii. Pe când se trăgea înapoi, clătinându-se pe picioare, zări discul alb al Camerei Obscure, luminat de o rază subțire de lună care pătrundea printr-o crăpătură a oblonului. Îi mai veni în inima la loc, scoase cutia cu iască și cremene și se apucă să aprindă alte lumânări. Curând, lumina blândă încălzea Observatorul și îl făcea să pară acum un loc aproape plăcut — dar ceea ce plănuia Merrin să facă nu era nici pe departe plăcut.

Merrin ridică *Indexul întunecat* de pe podea și îl deschise la ultima pagină, pe care scria:

Întunecarea Destinului AltCuiva
sau Distrugerea Dușmanului Tău prin Folosirea
Inelului cu Două Fețe
O Formulă Încercată și Verificată cu Deplin Succes
De către Autor

Merrin știa pe dinafară aceste rânduri, dar nu citise mai departe, fiindcă rândul următor spunea:

*Gata de nu ești,
Mai Departe nu citi
Căci de Tine rău va fi.*

Înghiți în sec. Acum era Gata. Își simțea gura uscată și se linse pe buze. Simți gust de plăcintă râncedă... ce scârbos! Luă un pahar cu apă, îl dădu pe gât și își zise că poate ar fi mai bine să amâne totul până a doua zi. Dar gândul că va trebui să petreacă încă o zi pe întuneric, singur în Observator, și pe deasupra teama că Simon și Lucy s-ar putea întoarce în orice clipă îl îmboldiră să meargă mai departe. Trebuia să facă vraja pe loc. Drept urmare, încercând să uite de teama care îi strângea stomacul ghem, Merrin citi mai departe:

Mai întâi convocă Creatura care să te slujească

Merrin își simți inima cum bate gata să îi iasă din piept. Nici măcar Simon nu cutezase să convoace o Creatură. Dar acum, că se pornise, Merrin nu mai avea curaj să se oprească.

Umblând cu mare băgare de seamă, de parcă trăgea un păianjen otrăvitor afară din cuibul lui, Merrin scoase Amuleta de Convocare din buzunărelul aflat în josul paginii. Amuleta, un diamant negru, era subțire ca o foaie de hârtie și rece ca gheața. Merrin făcu întocmai cum scria în carte: apăsă Amuleta în dreptul inimii, până când simți cum răceala i se răspândește în piept, și recită Convocarea. Nu se întâmplă nimic. Nicio pală de vânt nu se iscă, nu se simți nici măcar o boare, nu se văzu nicio umbră trecătoare. Nimic. Lumânările ardeau liniștit, iar Observatorul era gol, ca și înainte. Merrin încercă din nou, dar nu văzu nicio schimbare.

Îl încercă un sentiment îngrozitor: într-adevăr, chiar era nătâng. Mai citi o dată cuvintele, rostindu-le foarte rar de această dată. Tot nimic. Le repetă iar și iar, încredințat că făcea o greșală, ceva de care o persoană cu doar jumătate de creier și-ar fi dat seama. Dar nicio Creatură nu își făcu apariția. Pierzându-și răbdarea, Merrin recită Convocarea urlând, dar din nou fără niciun folos. Apoi o spuse în șoaptă, cu glas când rugător, când ademenitor, ba, de disperare, o spuse pe dos, strigând. Totul se dovedî în van. Sleit de puteri, Merrin se prăbuși pe podea. Încercase tot ceea ce îi dăduse prin minte și dăduse greș — ca de obicei.

Merrin nu avea de unde să știe că îi reușiseră absolut toate Convocările. În acea clipă Observatorul colcăia de Creaturi. El, însă, nu le putea vedea. De regulă, Creaturile nu pot fi văzute — din fericire, pentru că nu sunt prea plăcute ochilor. Cele mai multe au figură omenească, deși nu poți spune dacă de femeie sau bărbat. Sunt înalte și slabe, aproape scheletice. În general se prezintă într-o stare jalnică; până și hainele pe care le poartă sunt numai zdrențe. Pe față au întipărită o expresie de adâncă amărăciune, chiar de disperare, amestecată cu atâta răutate că cei care au avut ghinionul să le întâlnească nu și-au mai revenit săptămâni în șir după aceea. Edna, mătușa lui Merrin — de a cărei existență el nu avea habar — semăna până în cele mai mici amănunte cu o astfel de Creatură, dar până și un băiat cu mintea lui și-ar fi dat seama care este diferența între mătușa Edna și o Creatură: aceasta din urmă arăta a mort.

De-abia atunci observă Merrin a doua jumătate a instrucțiunilor:

Acum adresează-te Creaturii.

Cere să o vezi.

Fă-o Vizibilă.

— Aoleu! strigă Merrin îngrozit, căci acum își dădea seama de ceea ce se întâmplase.

Zvârli cartea cât colo, izbind-o de perete. De unde ar fi putut el ști că toate **Creaturile** sunt invizibile? De ce nu îi spusese cartea de la început cum stau lucrurile?

După vreo jumătate de oră se mai liniști. Nu avea de ales — trebuia să meargă mai departe — așa că ridică de pe jos cartea, găsi pagina mototolită și citi mai departe. Recită **Farmecul de Vedere**, închise ochii și numără până la treisprezece. Apoi, cu toate că era îngrozit, deschise ochii și scoase un urlet.

Era pur și simplu *înconjurat* de **Creaturi**. Douăzeci și șase de **Creaturi**, fiecare din ele cătrănită fiindcă nu fusese singura aleasă, îl aținteau cu privirea, mișcând din buze, mormăind ceva de felul „Adică ce, nu suntem îndeajuns de bune pentru 'mnealui?”. De auzit nu se auzea însă niciun sunet. Cum stăteau strânse în jurul lui și îl priveau de sus, chiar și Merrin, care nu era un băiat prea sensibil, se simți cuprins de o deznădejde adâncă. Lucrurile luaseră o întorsătură urâtă de tot. Simon, ca și toți ceilalți, avusese dreptate: era nătâng. Numai că acum nu mai avea ce face. Nu putea să se oprească, fiindcă atunci avea să fie rău de el, așa cum scria în carte. Deși își simțea stomacul strâns ghem, Merrin citi mai departe:

*Ia cu tine Creatura, să te slujească,
Și Inelul cu Două Fețe să găsească.*

Lui Merrin i se strânse inima când citi cuvintele *Inelul cu Două Fețe*. Încă îi mai bântuia visele rele.

Cu câteva luni în urmă, Simon făcea curățenie prin Observator bombănind, plângându-se cu glas tare de lenea lui Merrin. În acest timp, Merrin era ascuns în cămară, unde se înfrupta pe furiș cu un șir de cârnați afumați. Când auzise țipătul lui Simon, aproape că se înecase cu o bucată de cânat, căci lui Simon nu i se întâmpla prea des să țipe. Ieșise din cămară abia ținându-se pe picioare, tușind, respirând cu greu, și dăduse cu ochii de o priveliște înfiorătoare: o grămadă de oase moi, acoperite de o mazăgă neagră, se târa încet în urma lui Simon prin Observator. Simon strângea la piept sacul de gunoi, de parcă s-ar fi putut apăra cu el, și se dădea înapoi cu o expresie îngrozită pe față.

Merrin înțelesese pe dată ale cui erau oasele — ale fostului său stăpân, DomDaniel. Îl dăduse în vileag *Inelul cu Două Fețe*, acel inel masiv de aur și jad pe care DomDaniel îl purtase întotdeauna pe degetul mare, și care acum strălucea printre oasele înnegrite. „Acest inel”, îi spusese DomDaniel odată lui

Merrin, „este indestructibil. Cel care îl poartă este indestructibil. Eu îl port pe deget, prin urmare eu sunt indestructibil. Să nu uiți asta, băiete!” Râse și își fluturase degetul grăsuliu prin fața ochilor lui Merrin.

Oasele îl înghesuiseră pe Simon într-un colț. Merrin auzise cum din grămada de oase începe să se ridice un descântec întunecat, nimicitor, îndreptat împotriva lui Simon. Lui Merrin îi venise să se facă ghem, nici el nu înțelegea de ce. Din fericire pentru el, nu își aminti de ziua când, în inima Mlaștinilor Ierboase, DomDaniel îndreptase același descântec împotriva lui.

Descântecul continua, iar când ajungea la sfârșit Simon avea să fie consumat. În acele clipe Merrin îl văzu pe Simon cum se schimbă — însă nu în felul în care plănuia DomDaniel. Teama din ochii lui era înlocuită de o mânie nestăpânită. Merrin mai văzuse privirea aceea și știa că nu e de bine.

Așa se și întâmplase.

Cu o mișcare iute, ca un vânător de fluturi care a pus ochii pe un specimen rar, Simon trântise sacul de gunoi peste oase și strigase un blestem întunecat. Grămada de oase ajunsese în sac, dar câteva scăpaseră și se răspândiseră pe pardoseală, iar

descântecul se auzea în continuare. Însăpăimântat, Simon se repezise după oasele răzlețe și le aruncase unul câte unul în sac, așa cum făcuse cu gunoaiele cu puțin timp în urmă. Descântecul era acum înăbușit, dar nu înceta.

Înnebunit, Simon aruncase ultimul os în sac, după care, ca și cum viața lui era în joc — ceea ce era adevărat — traversase în goană Observatorul, deschisese ușa Dulapului fără Fund, aruncase sacul înăuntru, trântise ușa și o ferecase. Apoi — lucru care îl distrase grozav pe Merrin — picioarele i se muia-seră și se prăbușise pe jos, moale ca o cârpă. Merrin profitase de situație ca să înfulece și ultimele resturi de cârnați.

Dar acum Merrin trebuia să vadă încă o dată oasele acelea îngrozitoare. Ba încă și mai rău, să ia inelul. Iar mai rău decât orice era că trebuia să intre în Dulapul fără Fund ca să găsească oasele, ceea ce îl înspăimânta de moarte. Dulapul fără Fund fusese construit de însuși DomDaniel, ca să arunce acolo fel și fel de lucruri întunecate de care nu mai avea nevoie dar pe care nu le mai putea dezactiva. Dulapul cobora șerpuind până departe, pe sub dealuri și, cu toate că nu era chiar fără fund, măsura multe mile.

Lui Merrin i se puse un nod în gât. Știa că trebuie să meargă mai departe; nu mai putea da înapoi. Tremurând din toate

încheieturile, murmură o Vraja de Desferecare, apucă mânerul de alamă al ușii (care arăta la fel ca al oricărui alt dulap) și trase. Ușa se deschise și Merrin se clătină pe picioare, izbit de o pală de aer înghețat care mirosea insuportabil a câine ud și carne împutită, cu un iz de cauciuc ars. Îl apucă greața și scui pă scârbit.

Aruncă o privire înăuntru și îl luă cu fiori pe șira spinării. Dulapul părea gol, dar Merrin știa bine că este doar o părere. Dulapul fără Fund muta lucrurile încolo și încoace, iar pe cele mai întunecate le ducea adânc sub pământ. Nici nu voia să se gândească la ce distanță se afla sacul cu oase.

Ridică lumânarea deasupra capului și intră în dulapul care șerpuia prin stâncă până cine știe la ce adâncime. Când pași înăuntru, se făcu brusc frig. După vreo doisprezece pași flacăra lumânării începu să pâlpâie în aerul închis, dar Merrin nu se opri și coborî tot mai jos în dulap. Flacăra abia dacă se mai vedea acum; era doar o luminiță roșie. Pe Merrin îl cuprinse spaima. Dacă nu era destul aer pentru flacăra, atunci cu siguranță că nu era nici pentru el! Simțind că îl ia cu amețală și că un roi de albine îi zumzăie în urechi, Merrin mai înaintă câțiva pași. Chiar atunci lumânarea se stinse, vârful fitilului mai arse o clipă și apoi se lăsă o beznă adâncă.

Lui Merrin i se păru că inima a încetat să îi bată. Deschise gura larg, ca să inspire mai mult aer, dar nu trase nimic în piept. Își dădea seama că trebuie să iasă de îndată din dulap, cât putea de repede. Se întoarse și se izbi de o Creatură care i se pusese în cale. Înnebunit de groază, se luptă să treacă de ea, doar ca să dea peste o alta, și o alta. Terorizat, Merrin își dădu seama că era prins, că întreg dulapul lung și strâmt era *plin până la refuz* de Creaturi și că pesemne mai erau și altele care abia așteptau să intre. Așa și era. Afară, o mulțime de Creaturi înfuriate se împingeau, își dădeau coate, se zgâriau, se băteau să ajungă înăuntru. Merrin simți că se înăbușă de groază și chiar în acea clipă podeaua dulapului făcu ceva foarte ciudat: se repezi spre el și îl izbi în moalele capului.

Când își recăpătă cunoștința, Merrin era întins pe pardo-seala rece de ardezie a Observatorului.

Privi în jur cu ochii împăienjeniți, și douăzeci și șase de Creaturi îi întoarseră privirea. În alte împrejurări, privirile a douăzeci și șase de Creaturi ar fi fost îndeajuns ca Merrin — și oricine altcineva, de altfel — să își piardă mințile, numai că acum privirea îi era încetoșată și nu izbutea să vadă prea bine în jur. Zărea pe lângă el doar un fel de ceață unduitoare, care semăna destul de bine cu un gard de mărăcini.

După câtăva vreme simți că alături de el, pe pardoseală, se afla ceva. Întoarse capul gemând de durere și dădu cu ochii de un sac de cânepă, murdar și zdrențuit. Un sac de gunoi. Înăuntru se tot mișca ceva — parcă o familie de pisoii abia fătați.

Merrin se trezi într-o clipă, sări în picioare, înhăță sacul și îl întoarse cu fundul în sus. Din el se răspândiră o grămadă de oase moi, acoperite de mazăgă. Un os mic, pe care se afla un inel, se rostogoli pe pardoseală cu un clincănit metalic. Merrin rămase cu ochii la el, nedumerit. Ei, și acum ce trebuia să facă? Un os aflat lângă piciorul lui tresări și Merrin scoase un strigăt. Ca niște târâtoare oarbe, oasele începuseră să se miște, să se caute unul pe altul. Se adunau pentru o Reconstituire.

Un deget descărnat îl împunse în coaste și Merrin țipă. DomDaniel îl împungea în coaste. Avea să *moarăăăă!* Cineva îi puse *Indexul întunecat* în fața ochilor și Merrin își dădu seama, cu mare ușurare, că degetul aparținea unei Creaturi. Ascultător, citi pasajul pe care i-l arăta degetul Creaturii:

Ia Inelul cu Două Fețe

De pe degetul

Celui care îl poartă.

*Scoate Inelul
Pe la celălalt Capăt.
De acum al Tău va fi.*

Merrin se apropie de osciorul negru, năclăit de mâzgă, pe care se afla Inelul cu Două Fețe și îl privi cu scârbă. Strânse din dinți — trebuia să îl ia de pe jos. Unu, doi, trei... nu, îi era peste putință. Ba nu, *trebuia* să poată. Unu... doi... trei... *pfui!* Îl ridicase. Osul era moale ca un zgârci. Dezgustător. Simțea că i se întoarce stomacul pe dos.

Câteva clipe mai târziu, luptându-se cu gustul rău care îi venea în gură, Merrin apucă bine Inelul cu Două Fețe ca să îl scoată de pe deget pe la **celălalt** capăt. Trase, dar inelul se înțepeni la capătul unde fusese încheietura degetului. Merrin încercă să își țină firea. *Inelul nu ieșea de pe deget.* În câteva clipe, DomDaniel avea să se **reconstituie**. Va fi vai și amar de Merrin. Cu un fel de curaj al disperării, Merrin își scoase briceagul din buzunar, puse osul pe jos și tăie capătul gros. Dinăuntru se scurse un lichid negru, vâscos, dar Inelul cu Două Fețe ieși ușor acum.

Fascinat, Merrin ridică inelul și se uită atent la banda lată, răsucită, de aur, pe dosul căreia se vedeau capete schimonosite

tăiate în jad. Cu mâini tremurânde, luă *Indexul întunecat* și citi mai departe:

*Pe degetul mare
Al mâinii stângi
Inelul cel cu Două Fețe
Să pui neîntârziat.*

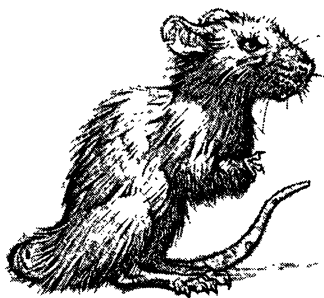
Abia stăpânindu-și frica, Merrin își puse inelul pe deget, încercând să nu se gândească la ziua când cineva urma să încerce să îl scoată și de pe degetul său pe la celălalt capăt. La început, inelul juca pe degetul lui subțire, murdar, cu unghia roasă până în carne și încheietura noduroasă. Dar după puțină vreme simți cum aurul se încălzește încet, încet, până deveni atât de fierbinte că abia îl putea suporta. Atunci începu să se strângă pe deget, până se potrivea perfect, dar nu se opri aici. Era din ce în ce mai fierbinte și se strângea tot mai tare pe deget. Degetul începu să zvâcnească.

Merrin se pierdu cu firea. Țopăi de colo-colo, scuturând mâna, urlând și bătând din picioare de durere. Inelul se strângea tot mai tare, iar degetul îi deveni întâi roșu, apoi purpuriu și în cele din urmă vânăt. În acel moment Merrin tăcu și

rămase privind îngrozit la deget. Știa că degetul urma să explozeze, dar nu își dădea seama în ce fel: va face „poc” sau „fâs”? Nu voia să vadă, așa că închise ochii, și chiar în acea clipă inelul slăbi strânsoarea, sângele începu să curgă din nou prin deget și acesta se dezumflă. Inelul cu Două Fețe era acum fix pe deget — deși Merrin simțea că tot îl mai strânge nițel, atât cât să nu poată uita că îl poartă. Își dădea seama că îl va purta toată viața, sau cel puțin atât timp cât va avea degetul mare de la mâna stângă.

Abia acum înțelegea că *Magia Întunecată* nu era neapărat de partea celor care o practicau. Era însă prea târziu. Își băgase singur capul în laț și acum trebuia să se apuce de ultima parte a *Vrăjitoriei* — *Întunecarea Destinului AltCuiva*. Iar acest lucru nu putea fi împlinit decât în Castel, fiindcă acolo trăia Celălalt: în vârful Turnului Vrăjitorilor, așa cum trăise și el. Și folosea același nume pe care îl folosisese și el pe vremuri: *Septimus Heap*.

PLECAREA DIN TĂRÂMURILE RELE

Cu puțin înainte de crăpatul zorilor, Merrin se ridică din pat și, pe jumătate adormit, merse cu pași nesiguri în Observatorul cufundat în întuneric, se îndreptă spre butoiul cu Licurici și, fără să deschidă bine ochii, scoase un tub nou de Licurici ca să aibă pe drum. De-abia atunci deschise ochii bine... și scoase un țipăt. Uitase de **Creaturi**. Cam o duzină erau strânse ciopor în jurul butoiului și îi urmăreau fiecare mișcare. Restul se învârteau de colo-colo, parcă purtate de o boare blândă. Dându-și seama că fiecare mișcare îi era

supravegheată, Merrin se duse în camera extrem de simplu mobilată în care dormea Simon, deschise un dulap și scoase o cutiuță neagră pe care scria *Potaia*.

Își croi drum cu coatele prin mulțimea de **Creaturi** care îl urmau credincioase și puse cutia cu *Potaia* într-o desagă, alături de câteva alte lucruri la care ținea. Aruncă desaga în spate și trase adânc aer în piept. Știa că trebuie să plece, dar în acel moment Observatorul friguros, unde pereții nu se uscau niciodată, unde te așteptai oricând să îți sară ceva în spate și care pe deasupra mai era și plin de **Creaturi**, ei bine, Observatorul i se părea acum mai îmbietor decât călătoria pentru care se pregătise. Trebuia să coboare pe întuneric multe sute de trepte alunecoase tăiate în stâncă, să se furișeze pe lângă bârlogul Magogilor și apoi prin *Hruba Viermelui*, mânăjită de mazăgă de sus până jos. Dar Merrin își dădea seama că nu avea de ales: trebuia să plece.

Dacă mai sperase cumva că cele douăzeci și șase de **Creaturi** își terminaseră treaba și aveau să rămână în Observator, orice nădejde i se spulberă după ce coborî câteva trepte pe întuneric și se întoarse să se uite în urmă. În spatele lui se înșiruiau toate **Creaturile**. Mergeau târșându-și picioarele și se pocneau și împungeau una pe alta cu coatele și genunchii,

fiecare vrând să ajungă pe treptele aflate chiar în spatele lui. „Strașnic”, își zise Merrin, „asta mai lipsea.”

După vreo jumătate de ceas, Merrin ajunse la intrarea în Hruba acum părăsită, dar știa că nu este singur: în spatele lui erau îngrămădite douăzeci și șase de **Creaturi**, cu privirile ațintite asupra lui. Simțea că i se ridică părul pe ceafă și că îl ia cu fiori. Afară era frig și umezeală, așa că Merrin stătea zgribulit în fața intrării și bătea nervos cu degetele murdare în peretele acoperit de mazăgă. Privea cu atenție creasta celuilalt versant al râpei, profilată pe cer.

Oricât ar fi vrut să plece din Hruba Viermelui, aștepta primele raze ale soarelui, fiindcă știa cât de primejdios e să te afli noaptea în Carierele de Ardezie din Tărâmurile Rele. Auzise destule povești de groază ca să nu uite că cea mai mare primejdie era la vremea când se îngână ziua cu noaptea. Atunci ies Viermii-de-Pământ — fie seara, după ce au flămânzit o zi întreagă, fie dimineața, când se întorc la vizuinile lor și caută o ultimă bucată gustoasă care să le amăgească foamea pentru tot restul zilei, pe care și-l petrec încolăciți în galeriile înghețate de sub dealurile de ardezie.

Merrin mai zăbovi preț de vreo zece minute, până când putu să vadă mai limpede linia zdrențuită a dealurilor din față.

Chiar în acea clipă, o formă întunecată se prelinse pe sub buza dealului și el își dădu seama că zorii erau aproape — un Vierme-de-Pământ se întorcea în Hruba lui. Merrin nu își putea dezlipi ochii de la viermele uriaș care se strecura în vizuină și care părea să nu aibă sfârșit. Se gândea oare câți alți viermi se târau în acea clipă în vizuinile lor aflate de partea *aceasta* a râpei — poate doar la mică distanță de el, căci Viermii-de-Pământ sunt la fel de tăcuți ca și noaptea. Singurul zgomot care le anunța venirea — dacă aveai noroc să îl auzi — era hruitul unei pietre care se desprindea la trecerea lor. Chiar în acea clipă, o cascadă de pietricele se prăvăli de deasupra capului său și Merrin, cu inima bătând să îi iasă din piept, se trase înapoi. La fel ca un șir de piese de domino, cele douăzeci și șase de **Creaturi** se dădură și ele înapoi.

Acum Merrin era îngrozit de-a binelea. Cu toate că de-abia aștepta să se descotorosească de **Creaturi**, se hotărî să nu scoată nasul afară până nu vedea soarele și se simțea în siguranță. Soarele, însă, nu părea să țină cu el. Cerul era plumburiu și așa rămase. Merrin se săturase să aștepte, dar tocmai când căpătase convingerea că, așa cum numai lui putea să i se întâmple, acea zi va fi *singura* din istoria lumii când soarele nu

va răsări, zări un disc alburii ridicându-se deasupra stâncilor întunecate. În sfârșit, putea porni la drum.

Dar mai întâi trebuia să scape de **Creaturi**. Nu avea de gând să facă drumul până la Castel urmat de un șir lung de **Creaturi** pocite. Nu, în niciun caz. Se întoarse spre prima **Creatură** care era chiar în spatele lui.

— Mi-am uitat pelerina în Observator, îi zise. Du-te și adu-mi-o.

Creatura făcu ochii mari. Stăpânul avea pelerina pe umeri.

— Du-te și ad-o! țipă Merrin. Voi toți, duceți-vă și găsiți-mi pelerina!

O **Creatură** care să nu îi dea ascultare Stăpânului, așa ceva nu s-a mai pomenit. **Creaturile** îl priviră cu reproș — nu erau chiar atât de tâmpite — dar se întoarseră pe călcâie și se afinderă în Hrubă Viermelui. Nu se mirară deloc când auziră o bufnitură puternică și simțiră o pală de aer rece: Merrin trântise ușa grea de fier a vizuinii. Cu un aer resemnat, **Creaturile** se apucară de treaba care le fusese încredințată și, cu excepția uneia singure, încă mai căutau pelerina închîpuită atunci când Simon și Lucy se întoarseră, câteva zile mai târziu.

Fără ca Merrin să aibă habar, una dintre **Creaturi** — cea pe care o convocase spunând **Convocarea** pe dos — nu era

obligată să îi dea ascultare. De aceea, după ce Merrin pornise în jos pe potecă, ușa mare de fier se mai deschise o dată. **Creatura** se furișă afară și o luă pe urmele celui care o convo-case. Ducea, aruncat pe un umăr, un sac jerpelit de cânepă, plin cu oase. **Creatura** ajunsese foarte repede la concluzia că noul ei Stăpân era cam neajutorat. Iar un sac plin de oase întu-necate avea cu siguranță să îi prindă bine.

Merrin mergea pe lângă pereții de ardezie, pe cărarea care ducea spre Șesuri. Cunoștea bine această parte a drumului și nu își pierdu cumpătul atunci când, după un cot, dădu de un maldăr de pietre care blocau poteca. Puțin emoționat — și nervos în același timp — se urcă pe grămada de pietre alunecoase. Avu grijă să nu se miște prea repede, de teamă să nu desprindă vreun bolovan și să cadă de la o înălțime de sute de picioare în torentul din fundul râpei. Ajunse cu bine în vârf și începu să coboare cu mare atenție. Când era pe la jumătatea pantei, picioarele îi alunecară și câteva pietre mai mici se rostogoliră în râpă. Merrin se opri și nu mai îndrăzni nici măcar să respire. Se aștepta să se pornească o avalanșă de pietre care să îl tragă în fundul râpei. Norocul se arătă însă de partea lui și putu să continue coborârea. După câteva minute puse

picioarul pe pământul bătătorit al potecii. Scoase un chiot triumfător și ridică pumnii în sus. Era liber!

Însoțit de vuietul râului care curgea vijelios pe fundul râpei, Merrin străbătu cât putu de repede și ultima porțiune a potecii. Nu aruncă nici măcar o dată privirea înapoi. Chiar dacă ar fi privit în urmă, probabil că nu ar fi observat *Creatura*, care se topea printre umbre și lua forma stâncilor, așa cum fac *Creaturile* atunci când nu vor să fie văzute.

În scurtă vreme, Merrin ieși dintre amenințătoarele dealuri de ardezie din Tărâmurile Rele și își îndreptă pașii spre fermele risipite prin Șesurile de Sus. Nu cunoștea aceste locuri, dar o luă pe un drum ceva mai larg, care părea mai umblat. Când ajunse la o răspântie, avu din nou noroc. În fața lui se afla un stâlp înalt de granit, în care era sculptată o săgeată. Săgeata arăta spre dreapta și dedesubt era un singur cuvânt: *CASTEL*. Merrin zâmbi și, cu pas sigur, o luă pe drumul din dreapta.

Era o dimineață de primăvară destul de rece și soarele nu prea avea putere, dar Merrin mergea repede și nu simțea frigul. Nu după multă vreme simți un gol bine cunoscut în stomac. Era obișnuit să flămânzească, însă acum, că era propriul lui stăpân, nu avea nicidecum intenția să lase lucrurile astfel.

Cum mergea țațoș pe drumul care șerpuia printre vii abia plantate și livezi cu pomi fructiferi pitici, Merrin văzu ceva mai încolo o fermă de piatră. Era o casă nu prea mare, pe jumătate ascunsă într-o văioagă. Grăbi pasul și în scurtă vreme ajunse într-o curte năpădită de buruieni, înconjurată de șoproane dărăpănate. În afara unor găini cu penele zburlite care ciuguleau de pe jos, nu se vedea nicio mișcare. Alături se afla clădirea principală, o construcție lungă și joasă. Ușa din față era pe jumătate deschisă. Merrin se apropie și, simțind mirosul de pâine proaspăt scoasă din cuptor, îl luă cu leșin.

Stomacul i se făcu ghem și mațele îi ghiorăiră. *Trebuia să pună mâna pe pâinea aceea. Cu mare grijă, ca nu cumva să miște ușa (care părea pusă pe scârțâit), se furișă înăuntru. Era o cameră lungă și întunecoasă, luminată doar de focul din soba aflată la celălalt capăt. Merrin se opri și privi în jur. Camera era goală. Cel sau cea care copsese pâinea se dusese de acolo cu alte treburi, iar Merrin avea de gând să profite de absența sa.*

Ca o pisică, traversă cu pași neauziți camera podită cu pământ bătătorit, trecu pe lângă o grămadă de paie și alta de lăzi de lemn și... fiindcă nu era pisică, se împiedică de o găină. Bătrâna găină (care pe deasupra mai era și oarbă) se ridică în aer fâlfâind din aripi cât putea de tare.

— Șșșt, făcu Merrin disperat. Șșșt, găină idioată.

Găina nu îi dădu nicio atenție și se îndepărtă în zbor, până se izbi de o grămadă de araci pregătiți pentru plantat fasolea. Aracii se prăbușiră pe jos cu un zgomot infernal (cum i se păru lui Merrin) și îndată se auziră niște pași care se apropiau în goană.

În cadrul ușii de la celălalt capăt al camerei își făcu apariția o femeie cu înfățișare blândă. Merrin se piti după grămada de lăzi.

— Moțato! strigă femeia și se apropie în fugă, până ajunse la câțiva pași de Merrin.

Pe întuneric se împiedică de găină și o ridică grăbită.

— Găină prostuță! Haide, că te așteaptă masa de dimineață.

„Adică pe mine mă așteaptă”, se gândea Merrin, enervat că o găină bătrână și cheală era luată în brațe și răsfățată, ba i se oferea și masa de dimineață, în timp ce el aștepta mofluz, ascuns după grămada de lăzi. Era absolut sigur că, dacă femeia s-ar fi împiedicat de el și nu de găină, nu s-ar fi purtat la fel. Când femeia trecu la un pas de el, cu găina în brațe, își ținu respirația ca să nu se dea de gol. Ochiul lui negri o urmăriră până când ieși în curte pe ușa din față. Atunci, iute ca fulgerul, Merrin țâșni din ascunzătoare, se duse la cuptor, își trase

mânecele peste palme, deschise ușa cuptorului și scoase o pâine mare, rotundă.

— A... aaa... *aaauuu!* se văietă el în șoaptă, țopăind când pe un picior când pe altul, fiindcă fierbințeleala pâinii pătrunse iute prin țesătura mânecelor.

Aruncând pâinea dintr-o mână într-alta de parcă era un cartof fierbinte, Merrin țâșni afară pe ușa cea mai apropiată, alergă în spatele casei și ajunse în curte. Aici se trezi înconjurat de o puzderie de găini, cărora le arunca grăunțe tocmai femeia de la care furase pâinea. Când auzi cloncănitul și cârâitul găinilor, femeia ridică privirea.

— Hei! strigă ea.

Merrin se opri, căci nu prea știa ce să facă. Să se întoarcă și să fugă înapoi în casă, unde risca să dea nas în nas cu bărbatul femeii sau cu vreo namilă de argat ? Sau să o țină tot așa, până ajungea la drum deschis?

— Aia e pâinea mea, zise femeia apropiindu-se de el.

Merrin privi în jos la pâine, de parcă și el se mira să o vadă. Apoi se hotărî și o luă la fugă, drept prin mijlocul cârdului de găini, care se împrăștiară cotcodăcind și cârâind. Penele zburau în toate părțile, căci Merrin își croia drum izbind găinile cu piciorul, și de cele mai multe ori țintea bine.

În câteva clipe ajunse la drum și o rupse la fugă. Aruncă o privire înapoi și o văzu pe femeie în mijlocul drumului, arătându-i pumnul. Nu avea de ce se teme. Nu venea după el.

Ceea ce nu văzu Merrin — pe de o parte fiindcă era ziuă și **Creaturile** nu se văd bine la lumina soarelui, pe de altă parte fiindcă nu se aștepta la așa ceva — era o **Creatură**. Plutea pe lângă tufișurile care mărgineau drumul, ținându-se ceva mai departe în spate, și semăna cu o dâră de apă murdară.

Și mai era ceva ce Merrin nu văzu în timp ce se îndepărta cu pas grăbit, strângând bucuros la piept pâinea fierbinte: un șobolan cafeniu, ascuns în iarba de la marginea drumului. Șobolanul, în schimb, îl văzu cât se poate de bine pe Merrin. Lui Stanley, fost Șobolan Mesager, fost Agent Secret Șobolănesc, nici prin gând nu îi trecea să se apropie de Merrin, mai ales de piciorul lui drept. Dar obiceiurile de Șobolan Secret nu și le pierduse, așa că era curios să afle unde mergea Merrin. Părerea lui era că nu te puteai aștepta la nimic bun de la băiat.

Stanley tocmai petrecuse două săptămâni cu Humphrey, fostul lui șef de pe vremea când lucra la Biroul Șobolanilor Mesageri, care fugise din Castel cu vreo șase luni în urmă, după ce se formase banda Gâtuitoarelor de Șobolani. Cu toate că se retrăsese din activitate și ducea o viață dulce în podul cu

mere al unei mici ferme unde se fabrica cidru, iar el personal nu avea nici cea mai vagă intenție să revină, Humphrey încerca să îl convingă pe Stanley să redeschidă Biroul Șobolanilor Mesageri. Stanley promisese că se va gândi.

Stanley îl văzu pe Merrin că se oprește la răscruce, se uită câteva clipe la pietrele de hotar și apoi o ia voinicește pe drumul spre Castel. Șobolanul rămase privind lung în urma lui. Dacă persoane de teapa acestuia se duc la Castel, își zise, un Șobolan Mesager s-ar putea dovedi foarte folositor. Făcu o înțelegere cu el însuși: îl va urmări pe Merrin și, dacă băiatul se va duce într-adevăr la Castel, atunci Stanley va deschide Biroul, după cum îl sfătuisese Humphrey.

Așa se face că două creaturi cum nu se poate mai diferite se țineau după Merrin pe drumurile lungi și șerpuite care străbăteau Șesurile. Îmbătat de libertatea abia câștigată, Merrin mergea cu pas vioi, și spre lăsatul serii zări Castelul în depărtare. În cele din urmă, obosit, trecu și de ultima fermă și ajunse la Râu. Se uită tânjind la lumânările aprinse în ferestrele fermei și la familia adunată în jurul mesei pentru cină, dar nu se opri. Cărarea trecea acum printr-un crâng, apoi coti brusc, ieși dintre copaci și Merrin se trezi pe malul Râului.

Uimit, se trânti pe iarbă și nu mai putu să își ia ochii de la priveliște. Nu mai văzuse așa ceva de când era el pe lume.

Pe celălalt mal al Râului lat, cu ape domoale, un perete de lumini se înălța în noaptea întunecoasă și se oglindea în apă. Dincolo de lumini se ghicea forma întunecoasă a Castelului uriaș. Merrin știa că înăuntru sunt mii de oameni, fiecare cu luminița lui, oameni care își duceau viața și își vedeau de treburi fără să aibă habar că, de pe malul celălalt, un băiat privește Castelul. Dintr-odată, Merrin se simți foarte singur și neajutorat.

Privea luminile și se străduia să reziste tentației de a le număra — era un obicei de-al lui să numere mai toate lucrurile pe care le vedea. Tot privind, începu să vadă fel de fel de amănunte și să distingă formele din spatele luminilor. Văzu pereții înalți ai Hardughiei, care păreau că se întind pe multe mile de-a lungul Râului. În tăcerea adâncă a nopții răzbăteau până la el vocile celor care stăteau la palavre sau râdeau de vreo glumă. Mai văzu pontoanele de pe vechile cheiuri și siluetele fantomatice ale câtorva corăbii care putrezeau. Iar apoi, cu ochii holbați ca ai unei păsări de pradă noptatică, văzu un șir de lumini cu luciri de aur și purpură, care urcau spre cer aido-ma unei scări și ajungeau mult mai sus decât și-ar fi putut el

închipui că pot ajunge niște trepte. Sus, în vârf, se afla Piramida de aur, învăluită într-o lucire purpurie, nepământească, care lumina de jos în sus pătura de nori.

Îl trecu un fior. Știa ce era acolo: Turnul Vrăjitorilor, locul unde petrecuse odată câteva luni de amărăciune alături de fostul lui stăpân, DomDaniel. Tot acolo — se gândi el, simțind cum îl cuprinde furia — se afla acum băiatul care își spunea Septimus Heap. Nu încapă îndoială că stătea lângă un foc bun, mânca pe săturate, vorbea despre treburi vrăjitorești și ceilalți îl ascultau, de parcă ar fi avut într-adevăr ceva de spus. Lucrurile nu aveau să rămână însă așa, își zise Merrin. Atinse cu arătătorul suprafața rece a Inelului cu Două Fețe, care stătea — tot cam strâns — pe degetul lui mare.

Merrin se ridică brusc din iarba udă și o luă la fugă pe drum. Știa că va trebui să aștepte răsăritul, fiindcă doar atunci era lăsat podul peste Șanțul de Apărare, ca să se poată intra în Castel, și voia să găsească un loc unde să petreacă noaptea. Drumul se îndepărta de malul Râului și traversa câmpurile nămolose, mărginite de tufișuri înalte. La marginea ultimului hat, Merrin văzu luminile tavernei „La calcanul zâmbăreț”. Băgă mâna în buzunar și strânse în pumn rezerva secretă de bani a lui Simon, pe care o luase la plecare. „A venit vremea”,

își spuse el, „să cheltui câte ceva din ce am câștigat cu sudoarea frunții.”

Stanley îl văzu pe Merrin cum împinge ușa tavernei și intră în încăperea caldă, primitoare. Da, nu încăpea nicio îndoială: Merrin se ducea la Castel. Toată lumea spunea — și pe bună dreptate — că taverna „La Calcanul zâmbăreț” e bântuită. Nimeni nu ar fi stat acolo peste noapte, în afară de cazul că așteptau să fie coborât podul a doua zi dimineața.

După ce plecă șobolanul, **Creatura** se apropie în salturi de ușa tavernei, dar nu intră. Se strecură într-un colț întunecos al verandei și se ghemui pe una din băncile de la intrare, cu sacul de oase alături. Nu părea cu totul mulțumită, dar nici supărată nu era. Dacă i-ar fi dat cuiva prin cap să întrebe o **Creatură** cum i-ar plăcea să își petreacă noaptea — deși, în mod inexplicabil, nimănui nu i-a venit o asemenea idee — atunci mai mult ca sigur ar fi răspuns că și-ar dori să stea în fața unei taverne bântuite, având alături un sac plin cu oase de **Necromant**.

„LA CALCANUL ZÂMBĂREȚ”

Merlin nu știa ce vârstă are. De fapt, mai avea puțin și împlinea treisprezece ani, însă, văzându-i expresia stăpânită, toată lumea îi dădea mult mai mult. În ultimele luni crescuse în înălțime, așa că acum, încrezător în puterile proprii și îmbătat de gândul că avea bani de cheltuit pentru multă vreme de acum încolo, intră cu pas sigur în tavernă. Vorbind cât putea de gros, ceru de mâncare și o cameră unde să își petreacă noaptea.

Acum stătea lângă focul în care un buștean ardea trosnind, în față cu o halbă de bere neagră specială, „Calcanul”. Îi părea rău că nu avusese destul curaj ca să ceară o limonadă.

În tavernă domnea o atmosferă pașnică — așa cum se întâmpla în mod obișnuit duminica seara — și, dacă nu-i pune la socoteală pe cei doi țărani care se luaseră la harță din cauza prețului unei vaci, Merrin era singurul mușteriu. Ceea ce nu vedea el — fiindcă nu era genul de băiat căruia fantele ar dori să se arate — era că taverna gema de fantome. Erau atât de numeroase, că, atunci când se dusesese să se așeze lângă foc, trecuse fără să își dea seama prin vreo jumătate de duzină de fantome care nu apucaseră să se ferească din calea lui și care acum bombăneau cât se poate de nemulțumite.

Atunci când Merrin se așezase pe ceea ce lui îi păruse a fi un scaun gol de lângă foc, era de fapt înconjurat de fantome, cărora, la fel ca oricărei ființe vii, le plăcea să stea noaptea lângă un foc pe cinste.

Chiar lângă Merrin stăteau trei pescari, dintre care unul era cam prost dispus, căci până atunci stătuse pe scaunul unde se așezase Merrin. Cu vreo cincizeci de ani în urmă, pescarii se înecaseră chiar în fața tavernei, după ce se luaseră la harță, fiecare pretinzând că prinsese peștele cel mai mare; se ciondăneau până și acum. Față în față cu Merrin era așezată o

cerșetoare, foarte veche și ștearsă, care nu contenea să își numere bănuții. Cerșetoarea murise de bătrânețe chiar la acea masă, dar nici acum nu înțelesese că e moartă. Tot lângă foc erau adunați ciopor șase cavaleri uciși într-o bătălie de demult, pe când apărau Podul fără Întoarcere. Stăteau la taclale cu două lăptărese care, întorcându-se de la târg, se rătăciseră în timpul unui viscol, cu câțiva ani în urmă, și muriseră înghețate. Chiar pe marginea mesei lui Merrin era cocoțată o Prințesă care fugise din Palat ca să îl întâlnească pe iubitul ei, se adăpostise de ploaie sub un copac și fusese lovită de trăsnet. Îl fixă pe Merrin cu o privire posomorâtă până când acesta începu să se foiască, neliniștit. Semăna oleacă, își zicea Prințesa, cu iubitul pierdut de atâta vreme — dar numai oleacă.

Atmosfera era destul de animată, pentru că la „Calcanul zâmbăreț” trăgeau fie cei care ajunseseră prea târziu ca să mai poată intra în Castel și nu aveau altunde să își petreacă noaptea, fie Neguțătorii din Nord, care nu erau primiți în niciuna din tavernele din Castel. Iar prima fantomă pe care o văzu Merrin — cu toate că nu știa — era fantoma unuia din acești Neguțători.

Ceva mai la o parte de restul adunării, așezată în întuneric, se afla fantoma lui Olaf Snorrelsen, un Neguțător din Nord care adormise pe Podul fără Întoarcere și nu se mai trezise. Olaf

stătea într-un colț, departe de foc, și se uita atent la Merrin. Băiatul îi atrăsese privirea, nici el nu știa prea bine de ce. Era un călător, un străin rătăcit pe acele meleaguri, la fel cum fusese Olaf însuși. Mânat de un sentiment de frăție față de băiat, Olaf se hotărî să se arate pentru prima oară unei ființe vii.

În timp ce se îndrepta spre Merrin, Olaf aruncă o privire în una din oglinzile întunecate aflate pe pereții tavernei și se văzu pentru prima dată după cincisprezece ani, sau, mai bine zis, se văzu pe bucațele, și se îngrozi. Atunci se opri în dreptul oglinzii ca să se uite mai bine. Ce ciudat! Vedeă foarte bine marginile dar chiar în mijloc era un loc gol prin care zărea camera din spatele lui. Iar creștetul capului nu era nici el la locul lui. Olaf se concentră cât putu de tare și încet, încet, apără și restul capului, cu o curelușă de piele legată peste frunte și părul blond, acum cam rar. Aoleu, doar cu atâta păr mai rămăsese? Ridică mâna să se pipăie în creștetul capului, dar nu simți nimic. Îl cuprinse amărăciunea; pentru o clipă uitase că este fantomă. Îi veni în minte sfaturile pe care alte fantome i le dăduseră în legătură cu prima Apariție. Îl povățuiseră să fie atent, fiindcă Apariția îi va stârni multe amintiri. I se va părea că cei vii vorbesc prea repede și prea tare, iar el se va simți și mai fantomă decât până atunci. Olaf trase aer în piept ca să se liniștească. Acum îi apără și restul corpului până la brâu.

Începuse să facă burtă. Nu își amintea să fi avut înainte, dar pe vremea aceea nu prea era preocupat de cum arată.

Când ajunse la masa lui Merrin, la lumina slabă din cameră, Olaf arăta la fel de material ca și cum ar fi fost viu. Când Merrin ridică ochii spre el, Olaf se fâstâci: până atunci nu îl mai văzuse ca fantomă nicio ființă vie.

— Salutare, zise Olaf.

După cincisprezece ani, era primul cuvânt pe care îl adresa unei ființe vii.

Merrin nu zise nimic, iar Olaf, neștiind ce să facă sau să spună, se așeză în fața lui. Nu observă fantoma ștersă a cerșetoarei, care sări țipând de pe locul ei. Toți bănuții i se împrăștiară pe jos.

— Vai, doamnă, vă rog să mă iertați, zise Olaf.

Se repezi să adune bănuții risipiți pe podea — lucru imposibil, fiindcă erau parte din altă fantomă — și făcu astfel o gafă și mai mare. Cerșetoarea îl dădu la o parte, își culese monedele și se duse mormăind într-un colț întunecos, unde avea să rămână în următorii o sută de ani, numărând iar și iar bănuții, ca să se asigure că nu lipsea niciunul.

— Să nu-mi spui doamnă. Nu sunt fată, bombăni Merrin și se strâmbă la Olaf.

De fapt, se mira de ce străinul venise ca să stea de vorbă cu el și apoi se aplecase pe neașteptate, căutând ceva pe podea. Avea un aer ciudat, însă nu ar fi putut spune din ce cauză.

— Vai de mine, sigur că nu ești fată, răspuse Olaf încurcat. Îmi închipui că ești străin de locurile astea, nu? continuă el cu voce blândă și cântată, așa cum vorbeau cei din Nord.

— Ba nu, zise Merrin posac. Nu sunt străin. M-am născut în Castel. Mă... întorc acasă.

— Acasă..., repetă Olaf cu dor. Atunci ești norocos. Unii dintre noi nu se mai pot întoarce niciodată acasă.

Merrin îl privi mai atent. Fața lui arsă de soare avea o expresie cumsecade și ochii albaștri erau prietenoși. Merrin se mai înmuie puțin. Până acum nu se mai arătase nimeni dornic să stea de vorbă cu el; pe deasupra, era prima oară că cineva i se adresa cu respect, ca unui om mare. Era un sentiment plăcut. Merrin zâmbi din colțul gurii.

Olaf luă zâmbetul drept o încurajare și vorbi mai departe:

— Ai familie aici?

Merrin se hotărî pe dată că o posibilă mamă în Port nu merita luată în seamă.

— Nu, răspuse repede. Nu am... nicio rudă.

Olaf, care avusese o familie foarte numeroasă, nu își putea închipui cum e să nu ai rude.

— Singur pe lume... Nu ai nici măcar o rubedenie, cât de îndepărtată?

— Nici măcar una, clătină Merrin din cap.

— Atunci, unde vei sta? Și ce vei face?

Merrin dădu din umeri. Se gândise și el la asta, dar lăsase această grijă pentru mai târziu.

Lui Olaf îi veni o idee. Undeva, în Țara Noptilor Lungi, avea un copil pe care nu îl văzuse și nu avea să îl vadă niciodată. Cu toate că nici el nu știa de ce, Olaf era absolut convins că era o fată. După socoteala lui, avea cam aceeași vârstă ca băiatul. Ei, dacă nu putea să își ajute propriul copil, avea să facă o faptă bună, ajutându-l pe băiat.

— Măine te voi duce la Castel și îți voi arăta un loc bun unde poți sta, se oferă el. Astă-seară stai aici?

Merrin încuviință din cap.

— Ai făcut un drum lung astăzi, îmi închipui, mai zise Olaf, care se simțea acum la largul lui.

— Da, vin din Tărâmurile Rele. Nu vreau să mă mai întorc niciodată acolo.

— Ce de acolo nu erau rude cu tine?

— Ah, nici vorbă. Se purtau cu mine de parcă eram servitor. Ba chiar mai rău.

Olaf dădu înțelegător din cap. Viața nu îl răsfățase pe băiat, își spuse el. Venise vremea să îi dea cineva o mână de ajutor.

Merrin prinse curaj văzând că Olaf stă să îl asculte, așa că se apucă să depene povestea vieții lui.

— Am mai fugit o dată, dar am ajuns ostatic în mlaștini, în casa unei vrăjitoare țicnite, care îmi dădea să mănânc sandvișuri cu țipar și varză.

— Nu cred că erau bune, făcu Olaf.

— Erau scârboase. Ca să scap de ea, m-am angajat la Simon Heap, unde am nimerit și mai rău. Am ajuns în același loc îngrozitor unde am crescut. Până acum câteva săptămâni credeam că acolo am să rămân, lângă nemernicul de Heap și un sac de oase.

— Un sac de oase? repetă Olaf, fără să înțeleagă.

— Da, oasele fostului stăpân al lui Simon... de fapt, și al meu. DomDaniel. A locuit în sac până aseară, când l-am trântit pe jos.

— L-ai trântit pe jos? făcu Olaf năucit.

— Mda. I-am luat inelul. Vrei să-l vezi?

Fără să mai aștepte răspunsul, Merrin își flutură degetul prin fața ochilor lui Olaf.

— Acum e al meu. L-am meritat. Nu mi-a fost ușor să răscolesc prin grămada de oase. Unele aveau un fel de zgârci, plus că erau acoperite de mîz_gă. Și erau încârligiate. Pfui! I l-am scos

de pe deget. Am tăiat capătul osului cu briceagul, ha, ha. Să se învețe minte. Știai că degetele mari de la mână sunt întocmai ca cele de la picior?

Olaf dădu din cap, prudent. Băiatul nu părea a fi ceea ce se așteptase el. Acum îi părea rău că se oferise să îl ajute. Ceea ce se spunea despre cei vii era adevărat: unii erau ciudați rău. Numai el putea să dea peste un ciudat chiar de la prima sa Apariție. Din fericire pentru el, chelnerița aduse cina comandată de Merrin — un platou enorm de cârnați înșifți într-un munte de piure — care îl scuti de alte amănunte cu privire la oasele lui DomDaniel.

— Te las să mănânci în liniște, zise Olaf și se ridică grăbit când femeia trânti platoul pe masă.

Merrin dădu aprobator din cap. Era bucuros că nu trebuie să împartă cina cu străinul. Înșipse furculița într-un cârnat gros. Olaf se cutremură: cârnații din farfurie semănau cu niște degete. Parcă le și vedea adunate în sac, fiecare împodobit cu un inel.

— Ei, atunci pe mâine, zise Merrin, cu gura plină.

— Mda, mâine. Da, ne vedem mâine, răspunse Olaf posac, fiindcă era un om de cuvânt.

— Chiar așa, zise Merrin, ridicând privirea de la cel de-al doilea cârnat pe care îl înșipsese în furculiță.

Dar încăperea era goală. Țăranii plecaseră, iar de străinul înalt și blond nu se vedea nici urmă.

OFERTA LUI STANLEY

În timp ce, în camera din mansarda tavernei, Merrin se căznea să își găsească un locșor printre ghemotoacele saltelei, Stanley își făcea un culcuș în paiele din borta de șobolan aflată sub podul mobil. Borta era bine cunoscută șobolanilor care se întorceau la Castel ca fiind un loc sigur unde puteau aștepta să se lase podul a doua zi dimineța.

Stanley își făcuse griji cum că s-ar putea ca borta să fie deja ocupată de alții. I se mai întâmplase de

câteva ori și se văzuse nevoit să petreacă noaptea într-un fel cum nu se poate mai incomod, cocoțat într-un copac, dar

oricum era mai bine decât să își riște viața în bucătăria „Calcanului zâmbăreț”. Trăgând nădejde că mai rămăsese un locșor liber și pentru el, Stanley coborâse malul și se furișase în vizuina bine ascunsă. Spre uimirea lui, înăuntru nu mai era niciun șobolan. Apoi își aduse aminte din ce cauză: Gâtuitoarii de Șobolani.

Cu șase luni în urmă, Stanley și soția lui, Dawnie, scăpaseră ca prin urechile acului de Gâtuitoarii de Șobolani. Când ajunseseră în Port, unde erau cât de cât în siguranță, Dawnie povestise tuturor cu lux de amănunte cum izbutiseră să scape. Toată comunitatea șobolănească o ascultase cu sufletul la gură, cutremurată, căci — e lucru știut — nimic nu le place mai mult decât o poveste de groază. Vestea se răspândise ca fulgerul și urmarea a fost că niciun șobolan cu scaun la cap nu a mai îndrăznit să pună piciorul — adică laba — în Castel. Ei, se gândea Stanley mulțumit, dar nu toți șobolanii erau la curent cu ultimele evenimente (așa cum era el) și prin urmare habar nu aveau că Gâtuitoarii de Șobolani își luaseră tălpășița din acele locuri. „Călătorie sprâncenată”, mormăi el mulțumit. Se afundă în borta caldă și se acoperi bine cu paie.

Nu era prea distractiv să stai de unul singur. Stanley era un șobolan sociabil și nimic nu îi făcea mai multă plăcere decât să stea la o bârfă cu alți Șobolani Mesageri. În locul acesta,

odinioară plin de viață, singurătatea era apăsătoare. Încercă să ronțăie o jumătate de nap mucegăit, uitat de alt șobolan care trecuse pe acolo, dar gândul la Dawnie și la Gâtuitorii de Șobolani îi tăiase pofta de mâncare. Oftă, obosit după lungul drum pe care îl făcuse, își întinse lăbuțele care îl dureau, căscă și adormi buștean. În scurtă vreme, sforăiturile lui răsunau până dincolo de Șanțul de Apărare, dar nimeni, nici măcar alde Gringe, care locuiau chiar pe partea cealaltă, nu le auziră.

De cum se crăpă de ziuă, se auzi o bufnitură grozavă: podul fusese lăsat peste Șanț cu atâta putere că pământul se cutremură și Stanley se rostogoli până la gura vizuinii. Buimaș, scoase nasul afară. Nu era o zi prea îmbietoare. Vântul mătura apa din Șanț, iar picăturile de ploaie făceau cercuri din ce în ce mai largi pe suprafața cenușie. Dar nici în vizuină nu era mai bine. Stanley ieși țopăind și amușină aerul dimineții. Mirosul de frunze moarte, de ploaie și apă din Șanț era amestecat cu duhoarea de tocană stricată care venea din casa de peste Șanț. Șobolanul se legănă câteva clipe pe piatra netedă folosită de generații întregi de șobolani și își făcu vânt. Ateriză delicat pe o policioară de metal de sub pod, după care, având grijă să nu privească la apa adâncă de dedesubt, traversă Șanțul în fugă, pe drumul bătut de atâți șobolani, printre scândurile groase ale podului.

Ajuns pe partea cealaltă, urcă malul noroios cât putu de repede. Apoi, mergând cu capul lăsat ca să se ferească de vântul tăios care îi mai și sufla praf în ochi, o luă pe cărare spre Poarta de Miazănoapte. Și atunci își dădu seama îngrozit că trecuse peste picioarele doamnei Gringe, nevasta paznicului. De obicei, Stanley îl ocolea de departe pe Gringe, al cărui tropăit se auzea de la o milă, ca și vocea lui bubuitoare, de altfel. Numai că doamna Gringe, o femeie mică de statură, cu o expresie veșnic supărată, stătea ascunsă în cadrul ușii, tăcută și nemișcată. Scosese afară doar vârfurile picioarelor, sperând că vreun șobolan neatent se va împiedica de ele. Ceea ce se și întâmplă. Atât așteptase: să simtă labele unui șobolan trecând peste degetele ei delicate. Într-o fracțiune de secundă izbuti să scoată un țipăt, să înșface o mătură și să o trântească peste coada lui Stanley care o zbughise de acolo.

Șobolanul se îndreptă în goana mare spre cel mai apropiat canal de scurgere care, după ploaia de cu o seară înainte, nu era un loc prea plăcut. Ba mai mult, se dovedi că era și înfundat.

— Șobolan, șobolan! auzi vocea doamnei Gringe răsunând în urma lui.

— Unde? veni un mormăit furios din casă.

— În canal! Pune mâna pe el, Gringe!

Prins în canal ca într-o cursă, Stanley îl auzea pe Gringe tropăind chiar deasupra capului său. Trase mult aer în piept și se lăsă la fund taman la timp.

Gringe îngenunche și se uită atent în canal.

— Nu se vede nimic. Ești sigură?

— Păi cum? L-am văzut cu ochii mei.

— Hm. Știu și eu... făcu Gringe nehotărât, cu ochii la apa murdară din canal. Când te-aud țipând... mi se pare... tot mi se mai pare că te cerți cu Lucy. Ce vremuri fericite...

— Dar nu ne certam *tot timpul*, protestă doamna Gringe și își înăbuși un oftat. Doar când venea vorba de băiatul lui Heap.

Stanley simțea că plămânii îi iau foc. Din bot îi scăpă o bășicuță de aer.

— Aha, făcu Gringe. Cred că pungașul stă ascuns sub apă.

— Vrei o lopată?

— Da, dă-mi-o pe-aia mare. Îl scot de-acolo și îi trag una de nu mai mișcă. Asta îl așteaptă și pe băiatul lui Heap, dacă îi văd mutra pe aici.

Stanley nu își mai putea ține respirația. Din canal țâșni o trombă de apă împruțită, odată cu un șobolan ud leoarcă. Gringe se dădu înapoi, năucit, scuișând apa care îi intrase în gură. Când, în cele din urmă, se șterse la ochi și putu să vadă,

Stanley dispăruse de mult de acolo — alerga prin labirintul de străduțe și ulicioare care duceau de la Poarta de Miazănoapte în Castel.

Ajuns în fața porților Palatului, Stanley se îmbăie cât putu de repede în apa rece ca gheața dintr-o troacă. Niciodată nu îi plăcuse să facă baie — de fapt, nici nu mai știa când i se întâmplase ultima oară — dar, când se prezintă la Palat, până și un șobolan trebuie să facă un efort ca să arate acceptabil.

Cât despre Merrin, aflat la „Calcanul zâmbăreț”, el nu avea deloc intenția să facă vreun efort. Olaf Snorrelsen se învârtise de colo-colo ore în șir, așteptându-l să se trezească, și în tot acest timp fusese nevoit să îndure ocările cerșetoarei. Până la urmă, cam pe la zece, băiatul coborâse scara clătînându-se; fusese tras afară din pat de proprietăreasă, care avea nevoie de cameră.

Neputând să își calce făgăduiala, deși tare mai regreta că o făcuse, Olaf apărură dintr-un colț.

— Vrei să te duc la Castel? întrebă el, cu speranța că băiatul îl va refuza, ceea ce nu se întâmplă, din nefericire pentru el.

— Mai întrebi? Hai să plecăm din mizeria asta, bombăni Merrin.

Olaf îl duse peste Podul fără Întorcere, care îi era bine cunoscut. Ori de câte ori trecea pe așlo îl cuprindea posomorea, de parcă un nor negru îi cobora în suflet. Norul rămase acolo chiar și când se văzu nevoit să intervină în discuția dintre băiat și paznic; acesta era întotdeauna prost dispus și, pe deasupra, mai și mirosea urât. Apoi se îndreptară spre Hardughie, o clădire imensă, întortocheată ca un labirint, în care Olaf se simțea ca acasă. Cum îl conducea pe Merrin prin culoarele pline de lume, avea sentimentul inexplicabil că cineva se ținea după ei. Însă de câte ori întorsese capul nu văzuse decât o umbră trecătoare, lucru deloc neobișnuit prin gangurile întunecoase, șerpuitoare. Hotărât să își țină cuvântul, Olaf îl duse până în inima Hardughiei, la un mic han unde trăsesse cu ani în urmă și se simțise foarte bine.

Fusese o greșală, își dădu el seama ceva mai târziu. Lui Merrin nu îi fusese pe plac hanul. Era un loc împuțit, după cum se exprimase el. Când afluase prețul camerei, băiatul o făcuse pe proprietăreasă, o femeie blândă din fire, cotoroanță hrăpăreață. Olaf se arătase femeii ca să își ceară scuze, dar și aici greșise. De enervare, nu reușise să apară în totalitate, femeia se speriasse, țipase și le trântise ușa în nas, iar ușa trecuse prin piciorul lui și i se făcuse rău. Când își reveni, Merrin

nu mai era acolo. Ușurat, Olaf își luase tălpășița, fără să își dea seama că era o jumătate de Apariție și ca atare îi speria pe toți cei care îi ieșeau în cale. Seara, după ce ajunsese cu bine și se știa la adăpost în „Firidă”, Olaf se jurase că nu se va mai arăta niciodată nimănui. Trebuia să fii într-o doagă ca să te arăți cuiva.

Stanley urca țopăind una din scările laterale ale Palatului. Deși nu mai fusese la etaj, Stanley — ca un fost Șobolan Mesager ce se afla — cunoștea pe dinafară planul clădirii: trebuise să îl învețe pentru examenul de Mesager avansat. Se feri de bătrâna fantomă a unui cavaler ciung, care își flutură sabia în direcția lui, și se cocoță pe tapiseria de lângă o ușă dublă, uriașă. Se strecură prin gaura făcută anume în lambriu de nenumărați alți șobolani care trecuseră pe acolo înaintea lui și privi în jos. Se afla foarte sus. Rămase o clipă nemișcat, cât își luă inima în dinți ca să sară. Acolo jos, așezată lângă foc, se afla Prințesa Jenna Heap, moștenitoarea Castelului. Lângă ea se găsea un bilet care, după cât era de mototolit, se vedea că fusese citit de nenumărate ori. Stanley nu putea vedea ce scrie, dar Jenna știa cuvintele pe dinafară:

Aduș personal de la Turnul Vrăjitorilor de B. Arcanu'

Primit la Palat la 7.30 a.m.

*De la: Septimus Heap, Ucenicul Marciei Overstrand,
Vrăjitor Neobișnuit*

Dragă Jen,

*Poți veni acasă la Marcellus azi la prânz? Am primit adinauri un bilet de la el! Vești bune. Cred că până la urmă și-a adus aminte unele lucruri. Vrea să ne arate niște obiecte care i-au aparținut lui Nicko și spune că ar fi o cale de a-l aduce înapoi!!!
Ne vedem acolo.*

Te sărut cu mult drag,

Septimus

Jenna era atât de emoționată că nu își găsea locul, necum să mai aștepte până la prânz. După ce luase micul dejun împreună cu Sarah Heap, în aceeași atmosferă sumbră, se refugiase în camera ei și încerca să își găsească o ocupație ca să treacă timpul mai repede. Fără să aibă habar că deasupra ei se legăna un șobolan, se cufundase în lectura unei cărți impresionant de mare.

De sus, de unde era, Stanley trase aer în piept și își făcu vânt. Ateriză pe patul Jennei, sări în sus ca o minge, căzu din nou, de astă dată pe covorașul de lângă pat, și își scrânti glezna.

— Aaa! se văietă el, dar nu se opri, ci se rostogoli mai departe, până se izbi cu capul de lada de cărbuni.

Jenna sări în picioare.

— Tu ești, Stanley? se minună ea.

Stanley se puse în două labe, se strâmbă de durere și salută.

— Servitorul Maiestății Voastre.

— Încă nu sunt „Maiestate”. Până nu sunt încoronată cu aia, se strâmbă ea și arată o coroană, simplă dar frumoasă, așezată pe o pernă roșie de catifea, pe polița de deasupra căminului.

— Ooo, făcu Stanley, vădit impresionat. Pare foarte grea. Nu m-aș da în vânt să o port pe cap o zi întregă.

— Nici eu, îi răspunse Jenna. Și nici n-am de gând, cel puțin deocamdată. Dar tu, Stanley, apari întotdeauna când mă aștept mai puțin. Cum îți mai merge? Cum îi merge lui Dawnie?

— Sunt bine, mulțumesc. Cred că și Dawnie. La urma urmei, e scopul ei în viață.

— Ah, zise Jenna. Sunteți puțin certați?

— Nu, Maiestate. Ne-am despărțit ca doi prieteni buni. Adică, atunci când am plecat mi s-a părut că are o privire prietenoasă. E posibil. Pe de altă parte, în momentul cu pricina mânca o plăcintă, ceea ce o binedispune întotdeauna.

— Vai, Stanley, nici nu știi ce rău îmi pare.

— Mie nu, îi întoarse el vorba, înțepat.

— Și... ăăă... cu ce te ocupi acum?

— Una, alta. Nu mă plâng. Mă mai văd cu niște amici de pe vremuri, mă țin la curent cu ce mai apare pe piață, mă rog, chestii de genul ăsta. Tocmai am terminat o misiune pentru care am fost angajat special... ceva în Tărâmurile Rele.

— Ce loc îngrozitor, se cutremură Jenna.

— Aici sunt cu totul de părerea Maiestății Voastre. Nu mi-ar plăcea să dau nas în nas într-o noapte întunecoasă cu cei care locuiesc acolo. Sincer să fiu, n-aș vrea să dau nas în nas cu ei nici ziua în amiaza mare. Ei, acum însă, mă stabilesc aici. Are dreptate cine spune că nicăieri nu e ca acasă. Aș avea să vă fac o mică propunere, dacă aveți bunăvoința să mă ascultați. Adică, dacă nu vă răpesc prea mult timp. Dacă aveți alte treburi, mă întorc mai târziu. Nu încapе îndoială că grijile regale apasă greu pe umerii unei regine atât de tinere, iar eu...

— Stanley, citeam, după cum ai văzut. Mă întâlnesc cu cineva puțin mai târziu. E ceva foarte important și vreau să aflu cât mai multe înainte să plec.

— Foarte chibzuit. Totdeauna trebuie să fii pregătit. Ce carte mare aveți. Pe mine nu mă prea trage așa la citit.

— Da, e cam mare, oftă Jenna. Și încâlcită. E vorba de Timp.

— Așa mă gândeam și eu, că e timpul să...

— Nu, nu. Țasta e subiectul cărții — Timpul.

— Aha. Am lipsit prea multă vreme. ... Cum spuneam, am să vă fac o propunere care s-ar putea să vă intereseze. Îmi dați voie?

— Cum aş putea să te opresc? Jenna zâmbi, închise cartea și o puse jos pe covor. Ia loc. Așază-te pe carte.

— Foarte mulțumesc, Maiestate, dar cred că stau mai bine pe labelle mele personale. Vasăzică, aş dori să îmi dați voie să redeschid Turnul de Pază de la Poarta de Răsărit și să repun în funcție Serviciul Oficial al Șobolanilor Mesageri din Castel. M-aș simți onorat să vă ofer serviciile pe primul an la un preț mult redus...

— Înainte, Palatul beneficia de servicii gratuite, îi tăie Jenna vorba.

— Așa să fie? Ei, atunci aveți gratuitate pe primul an. Aici intră și bodyguardul dumneavoastră personal, precum și prioritate absolută la servicii.

— Splendid, zise Jenna. Poți să te apuci de treabă.

Stanley se așază pe carte.

— Sunteți sigură?

— Bineînțeles. Serviciul Șobolanilor Mesageri este foarte folositor. I-am simțit lipsa. Numai că nu știu unde vei putea găsi șobolani. Au dispărut cu toții. N-am mai văzut niciunul de multă vreme.

Stanley sări în picioare și salută — un obicei pe care îl luase de la un bătrân șobolan marinar din Port.

— Nu vă faceți griji, spuse el. Șobolan la șobolan trage. Vă voi ține la curent cu organizarea. Bodyguardul va sosi în cel mai scurt timp... aoleuavețiopisică!

O pisică roșcată, numai piele și os, ieșise de sub patul Jennei. Cu toate că pisica nu era cu mult mai mare decât Stanley, avea în ochi o lucire oțelită care nu era deloc pe placul șobolanului. Dar chiar deloc. Stanley, care avea o foarte bună ținare de minte când era vorba de pisici, putea băga laba în foc că mai întâlnise această pisică.

— Ah, da. Am grijă de ea cât îi lipsește stăpâna. Liniștește-te, Ullr, îi zise pisicii, văzând-o că se pregătește să sară.

— Mă văd nevoit să retrag oferta privitoare la bodyguard, zise Stanley, dându-se câțiva pași înapoi. Cel puțin atâta timp cât aveți o pisică în reședință. Nu pot să primejduiesc viața angajaților mei.

Jenna o luă pe Ullr în brațe și o ținu strâns.

— Nu-ți face probleme. Ullr e cel mai bun bodyguard pe care l-aș putea avea.

În ochii lui Stanley se citea îndoiala.

— Cam plăpândă pentru un bodyguard, nu credeți?

Ullr își scoase ghearele și se zbătu să scape din brațele Jennei. Stanley se îndreptă glonț spre ușă.

— Atunci am plecat, Maiestate. Mulțumesc și la bună vedere.

Jenna se dădu jos din pat și îi deschise ușa.

— E-n regulă, Sir Hereward, îi spuse fantomei care ridicase spada ca să lovească șobolanul. E un prieten de-al meu.

Stanley o luă la fugă pe coridor, coborî țopăind scările Palatului și ieși pe poarta mare cu capul sus. Cuvintele Jennei îi răsunau în urechi. Era un *prieten*. Prieten cu o Alteță Regală.

Ah, dacă Dawnie l-ar putea vedea acum!

LOCTIITORUL

Beetle, care ajunsese Slujbaş la Biroul de Primire și totodată Inspector la Numărul Treisprezece de pe Calea Vrăjitorilor, adică la Scriptoriul magic și Societatea Păstrătorilor de Farmece, avea o zi proastă. Era o dimineață de luni agitată (pe deasupra mai și ploua), iar Jillie Djinn, Scribul Ermetic Șef, îl pusese să îi țină locul.

La început, Beetle nu își mai încăpuse în piele de bucurie. Era într-adevăr o mare cinste, fiindcă domnișoara Jillie Djinn își alega cu mare grijă loctuiitorii, chiar dacă îi lăsa doar pentru o oră; de obicei îl desemna pe scribul cel mai în vârstă. În

dimineața asta însă îl fixase pe Beetle cu privirea aceea din care nu prea știai ce să înțelegi — el, cel puțin, se simțea de fiecare dată vinovat, chiar dacă nu ar fi putut spune de ce — și îi spusese: „Beetle, îmi ții locul. Dacă vine cineva pentru post, completează formularul și cheamă-l să-l văd azi după-amiază. Mă întorc într-o oră. Nicio clipă mai devreme sau mai târziu.” După care domnișoara Djinn ieșise grăbită pe ușă, însoțită de foșnetul robei albastru-închis pe care o purta doar Scribul Ermetic Șef.

Beetle închisese bine ușa, fiindcă afară bătea un vânt puternic, și fluieră printre dinți. Îi venea să alerge ca un nebun de colo-colo, strigând: „E al meu, doar *al meu!*”, dar se mulțumi să arunce o privire în Scriptoriu, ca să se asigure că totul mergea bine. Într-adevăr: douăzeci de scribi — cu unul mai puțin decât de obicei — stăteau cocoțați pe scaunele înalte din fața pupitrelor, fiecare scaldat în lumina lămpii lui, scârțâind de zor din tocuri. Copiau fel și fel de vrăji, formule, farmece, descân-tece, documente oficiale, diatribe, autorizații, permise, procuri și orice alte înscrisuri trebuincioase Vrăjitorilor sau oricui altcuiva din Castel care avea câțiva bănuți în plus.

Pentru a sărbători această promovare temporară, Beetle se așeză pe scaunul rotitor și se învârti de nu știi câte ori prin birou — lucru cu desăvârșire interzis — compunându-și o

mutră demnă de un locuitor. Timp de cinci minute se simți minunat — după care totul se duse de râpă.

Nu îi venea să creadă câte belele se puteau aduna într-un răstimp atât de scurt. Totul începu când enervantul Contoar al Vizitatorilor, recent instalat de Jillie Djinn, sună pentru a treia oară în dimineața aceea. Un băiat înalt și slab, îmbrăcat într-o tunică neagră, ponosită, și o pelerină murdară, intră în biroul de primiri și ceru să îl vadă pe Scribul Ermetic Șef.

— Nu este aici, îi răspuse Beetle cam răstit, fiindcă nu îi plăcea deloc băiatul. Îi țin *eu* locul.

Băiatul îl măsură din cap până în picioare și rânji disprețuitor.

— Ce spui? La asta nu m-aș fi gândit.

— Se vede, i-o întoarse Beetle, mirat și el să se audă vorbind ca Marcia Overstrand.

Apoi își aduse aminte, deși puțin cam târziu, că membrii Scriptoriului trebuie să se poarte politicos în orice împrejurare, și se grăbi să întrebe:

— Dar... pot să-ți fiu de folos cu ceva?

— Mă îndoiesc, răspuse băiatul, ridicând din umeri.

Beetle trase aer în piept și numără până la zece, după care spuse:

— Sunt sigur că te pot ajuta dacă-mi spui ce dorești.

— Vreau postul de scrib, răspunse băiatul.

Beetle rămase cu gura căscată.

— Postul de scrib?

— Mda, zise băiatul și rânji, mulțumit de impresia pe care o făcuse. Cum am zis, postul de scrib.

— Bi... bine, d-dar te pricepi? se bâlbâi Beetle.

În chip de răspuns, băiatul se aplecă înspre Beetle și pocni din degetul mare și arătător în fața ochilor lui. Din vârful degetului mare îi țâșni o flăcăruie neagră.

— Ia uite la ce mă pricep, spuse.

Beetle căzu la loc pe scaun. Auzise despre șmecheriile întunecate, dar nu văzuse niciodată una. Băgase deja de seamă că băiatul purta ceea ce părea a fi o copie ieftină a renumitului Inel întunecat cu Două Fețe. Nu încape îndoială că băiatul era unul din puștani ciudați care credeau că, dacă se îmbracă în negru și cumpără tot soiul de flecușete ieftine, așa-zise întunecate, de la Grota Gotică din Hardughie, aveau să ajungă în scurtă vreme Ucenicii lui DomDaniel.

Numai Jillie Djinn era de vină, credea Beetle. Fusese foarte nemulțumit atunci când, cu vreo câteva săptămâni în urmă, ea lipise pe ușa Scriptoriului un anunț în care scria că are un post liber de scrib. Beetle se împotrivise, susținând că e o invitație

pentru tot felul de ciudați care vor veni să își depună candidatura. Domnișoara Djinn nu voise să audă.

Spre marea ușurare a lui Beetle, nimeni nu se prezentase până atunci. Pe de altă parte, el nu renunțase și încerca să o convingă pe domnișoara Djinn — despre care se știa că este deosebit de strânsă la mână — să dea un anunț în *Jurnalul Scribilor și Copiștilor*. De fapt, chiar în dimineața aceea lăsase pe biroul domnișoarei Djinn un exemplar al ziarului, cu oferta de tarife reduse. Acum însă părea că de ce îi fusese teamă nu scăpase.

Beetle oftă și scoase formularul tip de cerere de post.

— Numele? întrebă el.

— Septimus Heap, răspunse băiatul.

— Nu spune prostii, zise Beetle.

— Pe mine să nu mă faci prost, țipă băiatul. Nimeni nu mă face pe mine prost. Ai priceput?

— Bine, bine, zise Beetle împăciuitor. Dar Septimus Heap nu ești.

— Și tu de unde știi? făcu băiatul disprețuitor.

— Fiindcă îl cunosc pe Septimus Heap. Nu ești tu acela. În niciun caz.

Ochii băiatului aruncară flăcări de mânie.

— Aici te înșeli. Eu știu cine sunt. Tu nu știi. Așa că, acolo unde scrie „Numele” pe formular, poți să pui „Septimus Heap”.

— Ba nu.

Beetle și băiatul se priviră în ochi. Băiatul întoarse privirea primul.

— Mda, bine, zise el. Așa mi se spunea odată.

Beetle își zise că era mai cuminte să nu îl enerveze pe băiat, ca nu cumva să îi sară țandăra. Nu că i-ar fi fost teamă că va lua bătaie. Deși băiatul era ceva mai înalt, era slab și părea cumva șubred, în timp ce Beetle era zdravăn și bine clădit. Dar Beetle nu voia să facă dezordine în biroul de primire, mai ales atunci când îi ținea el locul Scribului Ermetic Șef.

— Și cum ți se spune acum? întrebă el cu glas stăpânit.

Băiatul nu răspunse pe loc. Ochiul lui negri, care aveau sclipiri verzui, băgă Beetle de seamă, se roteau la fel ca ochii unei șopârle. Lui Beetle i se părea că băiatul inventează un nume atunci, pe loc.

Așa și era. Merrin avea nevoie de un nume și voia să fie ceva special. Merrin Meredith nu îi plăcea; nu simțea că e numele lui. Pe deasupra, mai era și un nume prostesc. Meredith e nume de fată, iar Merrin e nume de înapoiat mintal. Avea nevoie de un nume care să înfricoșeze. Ei, și atunci îi veni în minte cele mai înfricoșătoare persoane pe care întâlnise în viața lui — DomDaniel și Vânătorul.

Beetle începea să își piardă răbdarea.

— Ei, deci cum te cheamă? întrebă el.

— Dom... adică... Daniel.

— DomDaniel? clătină Beetle din cap.

— Nu fi prost. Am zis Daniel. *Daniel*. Ai înțeles?

Beetle se străduia să fie calm:

— Daniel și mai cum?

— Daniel *Vânătoru*.

— Biiine. Scriu aici „Daniel Vânătoru”, da? repetă Beetle cu un calm prefăcut.

— Mda.

— Ești sigur? N-o să te răzgândești din nou?

— Ce, n-ai auzit bine? Asta-i numele meu. Scrie-l, mârâi băiatul.

Beetle își dădu seama că cel mai bine era să scape cât putea de repede de băiat. Prin urmare, completă iute restul formularului. Nu zise nici păs atunci când băiatul îi spuse că are zece ani de experiență ca Ucenic la doi Vrăjitori și că se pricepe la Magia Albă. Beetle nu crezu o vorbuliță din ceea ce spunea băiatul, dar era dispus să scrie și că zburase până la Lună și înapoi, dacă în acest fel l-ar fi făcut să plece mai degrabă.

În cele din urmă, formularul a fost completat. Cu o bucurie răutăcioasă, Beetle înfipse hârtia într-o țepușă, deasupra celorlalte hârtii care așteptau să fie văzute de Jillie Djinn.

Băiatul nu dădea vreun semn că ar fi vrut să plece.

— Asta a fost, zise Beetle. Acum poți să pleci.

— Și când să vin pentru interviu?

„Ce pacoste”, își zise Beetle.

Merrin stătu cu ochii pe el cât răsfoi Jurnalul Zilnic, un catastif uriaș care stătea pe pupitrul lui Beetle și era ținut la zi de acesta.

— Ora două și treizeci și trei de minute precis, zise. Niciun minut mai devreme, niciun minut mai târziu.

— Ne vedem atunci, rânji băiatul.

— De-abia aștept, îi răspunse Beetle fără să clipească.

Dă-mi voie să te conduc.

Se ridică, deschise ușa și îl privi fix pe Merrin până când acesta ieși. Atunci trânti ușa de se cutremurară pereții. În aceeași clipă se porni Alarma contra Vrăjilor Strâmbe.

Alarma contra Vrăjilor Strâmbe era deosebit de enervantă: o serie de scârțâituri puternice, pe fondul unui țârâit continuu și ascuțit de sonerie. Neștiind dacă era vorba de altă șmecherie întunecată sau chiar de o vrajă strâmbă care scăpase de sub control, Beetle trimise patru scribi, deloc încântați, la subsol să vadă despre ce este vorba. Dar în afară de câteva bufnituri puternice care se auziră dinspre subsol, alarma nu se opri. Ceilalți scribi erau gata-gata să se răscoale, fiindcă nu puteau lucra din

cauza zgomotului. Disperat, trimise doi scribi mai vânjoși ca să le vină în ajutor primilor patru și îi îndemnă pe cei rămași să își pună dopuri în urechi — idee care nu a fost prea bine primită.

În acel moment, un bubuit îngrozitor zgudui Biroul de Primire. De după ușa baricadată a Depozitului de Cărți Sălbatice răzbăteau mârâieli și trosnete înspăimântătoare. Beetle trase aer în piept și privi prin vizorul ușii. Înăuntru era un tămbălău în toată regula. Ghemotoace de păr și pene zburau prin aer. Beetle știa că trebuie să intre acolo fără întârziere, altfel tot depozitul avea să fie făcut praf. Deschise binișor ușa, dar chiar atunci un Almanah Păianjen — uriaș și păros, pe deasupra — încercă să iasă cu forța.

Beetle avu proasta inspirație să îl roage pe Foxy, unul din scribii cei mai nevricoși, să îl ajute să țină ușa. Mai rea alegere nici că se putea. Foxy țipă și leșină; în cădere răsturnă două călimări enorme cu cerneală care nu se poate șterge și cerneala se vărsă peste paginile cu calcule la care Jillie Djinn lucrase mai bine de două săptămâni și pe care Beetle urma să le copieze.

Beetle băgă capul pe ușa Scriptoriului și urlă:

— Farmec de Ștergere! Pe loc!

După care trase aer în piept și se năpusti în Depozitul de Cărți Sălbatice.

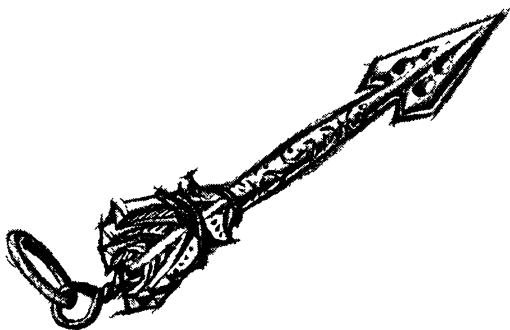
Ieși după zece minute, ciufulit, plin de vânătăi, dar victorios. Foxy era tot întins pe jos, călcat în picioare de scribii care căutau disperăți un Farmec de Ștergere înainte să apară Jillie Djinn. Alarma contra Vrajilor Strâmbe tot mai suna. Beetle, care făcuse așa cum îi îndemnase pe ceilalți și își înfundase în urechi două dopuri cu mânere răsucite, își oblojea niște zgârieturi urâte pe care le căpătase din ciocnirea cu un Ghid Turistic Forics. „Mai rău de-atât n-are cum să fie”, își zicea el.

Ba avea cum.

Se auzi un țilingăit și Contoarul numără al patrulea vizitator. În birou intră Marcia Overstrand, Vrajitor NeObișnuit, cu mantia purpurie fluturându-i în vânt, cu părul negru ud de ploaie și netezit de vântul rece al primăverii. Marcia se încruntă când auzi Alarma, al cărei sunet îi găurea timpanele și părea să-i ajungă chiar în mijlocul capului.

— Beetle! țipă ea. Ce se întâmplă aici?

CATACOMBELE

Nu știi cum făcea, dar Marcia Overstrand umplea spațiul unde se afla, ba parcă rămânea și ceva pe dinafară. Beetle se dădu instinctiv înapoi, ca să îi facă loc Vrăjitorului NeObișnuit.

— De unde scârțâie și țilingăie? țipă Marcia.

— Nu e aici, răspunse Beetle, căruia i se păruse că Marcia întrebase „Unde e Scribul Șef Jillie Djinn?”

— Ce?

Beetle aruncă o privire deznădăjduită spre ceas. Oare Jillie Djinn lipsea doar de o jumătate de oră?

— Se întoarce în treizeci de minute, urlă el.

Marcia avea sentimentul că nimerise în mijlocul uneia din piesele de modă nouă la care o dusesse Ucenicul ei, în micul Teatru din Hardughie.

— Și ce ți-a crescut în urechi? întrebă ea.

De-abia atunci își aduse Beetle aminte de dopuri și le scoase cu un mic pocnet.

— Vă rog să mă scuzați, zise el tare, ca să acopere zgomotul Alarimei, care tocmai atunci își găsi să înceteze.

— Nu e nevoie să țipi, zise Marcia.

— Nu. Ăăă... mă scuzați. Vă pot fi de folos cu ceva, doamnă Marcia? Sunt loțiitor până se întoarce domnișoara Djinn.

— Ah, ce bine, zâmbi Marcia ușurată, lucru care îl uimi pe Beetle.

— Am avut o dimineată cam agitată, zise el și încercă fără succes să își netezească ciuful de păr negru care se zburlea în fel și chip atunci când era emoționat.

— Văd, zise Marcia. Ei, nu-i nimic, se întâmplă oricui.

— Într-adevăr? făcu Beetle uluit.

— Da, tot timpul, oftă Marcia. Ei, Beetle, din nefericire, va trebui să cobor în Catacombe.

Acum că i se luase o piatră de pe inimă dinspre partea Marciei, Beetle o conduse în Scriptoriu. Chiar când intrară pe ușă, fură întâmpinați de o fulgerare de lumină verde. Un grup de scribi săriră înapoi țipând, după care întinseră gâturile ca să vadă cum le ieșise Farmecul de Ștergere. Din mijlocul grămezii se auzi un vaiet jalnic:

— Aauuu! Picioarele mele!

Urmară strigăte de uimire, scoase pe diferite tonuri de scribii strânși grămadă.

— Ți-am spus că Farmecul e mucegăit, dar n-ai vrut să m-ascuți.

— Mamă, ce ciuperci mari!

— Daaa, uriașe.

— Acum picioarele tale arată la fel cum miroș, Bâtlanule.

Toți cei adunați pufniră în râs, dar apoi unul dintre ei o văzu pe Marcia stând în spatele lor. Îi dădu un cot scribului de lângă el și, în câteva clipe, se lăsă o tăcere stânjenită.

— Bună dimineața, Scribilor, zise Marcia.

— Bună dimineața, doamnă Overstrand, răspunseră scribii în cor, ca niște copii ascultători.

— Aveți vreun necaz? întrebă Marcia zâmbind.

Scribii dădură din cap la unison.

Beetle era uimit să o vadă pe Marcia în toane atât de bune. Nu își dădea seama că Marcia ținea foarte mult la el, mai ales după ce o ajutase într-o situație foarte grea din viața ei, când avusese de-a face cu o grămadă de oase deosebit de agresive. Beetle văzu plin de admirație cum Marcia, cu un pocnet din degete și o fulgerare purpurie de lumină magică, făcu să dispară armata de ciuperci oribile, roșii, portocalii și galbene, care răsăriseră pe labele picioarelor lui Colin Bâtlanul și îi ieșiseră afară prin ghete. În timp ce Bâtlanul se zgâia la ghete, care erau acum găurite în zeci de locuri, Marcia șterse cerneala vărsată pe hârtii, umplu călimările și refăcu calculele lui Jillie Djinn.

Însoțită de un cor de mulțumiri din partea scribilor — și mai ales a Bâtlanului — Marcia păși peste Foxy, care nu se ridicase încă de jos. Beetle deschise o ușă ascunsă după rafturile de cărți din Scriptoriu și o urmă pe Marcia într-un coridor șerpuitor, luminat de lumânări. Coridorul era lung și cobora destul de abrupt până la o scară de piatră. La piciorul acesteia se afla o ușă imensă, cu ferecături de fier, iar în fața ușii stătea proțâpită arțăgoasa Fantomă a Catacombelor.

Fantoma Catacombelor era una din cele Străvechi — adică fantome mai bătrâne de cincisute de ani — care locuiau în aripile vechi ale Castelului. Spre deosebire însă de alte Fantome

Străvechi, aceasta nu era prea transparentă și avea o voce încă puternică. Îi plăcea să facă pe importanta și era una dintre cele mai dezagreabile fantome din Castel. Se încăpățâna să nu spună nimănui cum o cheamă, deși veșmintele de Scrib Ermetic Șef, croite după o modă de mult apusă, o dădeau de gol. Marcia știa prea bine cine este, chiar și Beetle își dăduse seama: fantoma era primul Scrib Șef care existase vreodată, pe nume Tertius Fumigante. Deși cotrobăise peste tot, căutând să afle ceva despre Tertius Fumigante, nu găsisese decât câteva rânduri, la sfârșitul unui tom vechi și mucegăit, folosit ca să sprijine capătul putrezit al unui raft cu cărți din depozitul Scriptoriului. După cât se pricepea Beetle, cartea făcea parte dintr-o serie pentru copii și era intitulată

O sută și una de întrebări

pe care ați vrut întotdeauna să le puneți despre HOTEPI-RA!

(Primul Vrăjitor NeObișnuit al Castelului nostru)

Ediție de lux cu răspunsuri

Cu toate că ultimele pagini de răspunsuri erau mâncate de mucegai, Beetle descoperise în ele o mulțime de lucruri de care nu avea habar. Una dintre întrebări era: *A avut Hotep-Ra un prieten foarte bun?*

Răspunsul îl intrigase pe Beetle: *Da, a avut!!!* (Cartea era plină de semne de exclamare.) Numai că, vedeți voi, băieți și fete, acesta nu era un prieten bun. Era un vechi prieten venit în vizită din locuri îndepărtate și numele lui era *Tertius Fumigante*. La început, *Hotep-Ra* se bucurase să îl revadă. Se distraseră de minune! *Hotep-Ra* i-a dăruit acestui prieten o casă aflată pe *Calea Vrăjitorilor*. *Tertius Fumigante* era foarte deștept, așa că, în scurtă vreme, casa lui a devenit *Scriptoriul*! Dar, deși era deștept, acest prieten nu era o persoană cumsecade! (Nu uitați, băieți și fete, e mult mai bine să fii cumsecade decât să fii deștept.) În scurtă vreme, *Tertius Fumigante* s-a apucat de tot felul de lucruri necurate, fără știrea lui *Hotep-Ra*, și a sfârșit-o rău!

Acesta era singurul loc unde văzuse scris numele lui *Tertius Fumigante* — bineînțeles, cu excepția listei tuturor *Scribilor Ermetici Șefi*, care începea cu el și care era pusă la panoul de onoare din *Biroul de Primire*. Ai fi zis că orice referire la el fusese îndepărtată dinadins.

Tertius Fumigante îi privea mânios pe *Marcia* și *Beetle*, care coborau scările. Nu era o fantomă plăcută la vedere. Ochii negri, adânci, erau ca două tăieturi pe fața palidă, care se termina cu un barbișon lung și cărunt. Buzele albe erau trase înapoi într-un rânjet disprețuitor și, pe cât observă *Beetle*, se mișcau chiar și atunci când nu vorbea, de parcă rumega.

— Parola, zise Tertius Fumigante.

Vocea lui profundă răsuna a gol între pereții umezi. Beetle simți că i se ridică părul pe ceafă. Fantoma îl băga în sperieți.

Din felul cum oftă Marcia, se vedea că se așteaptă la ce e mai rău.

— Tentacul, zise ea.

— Nu.

— Termină cu glumele proaste, zise Marcia. Bineînțeles că asta e parola.

— De ce?

Tertius Fumigante se sprijini de ușă, își încrucișă brațele peste piept și o privi pe Marcia cu un aer superior. Până și lui Beetle, care nu era violent din fire, îi venea să-i tragă un șut.

— N-am nici cea mai vagă idee de ce, răspunse Marcia înțepată, dar nici nu are vreo însemnătate. Nu trebuie să știi de ce; o parolă doar există. Și acum, dă-ne voie să trecem. Tentacul. *Ten-ta-cul*.

— Nu. Am schimbat-o.

— Nu poți schimba parola fără să ai aprobarea Comitetului pentru Parolă, pe care eu însămi îl prezidez. Iar aprobare nu ai. Parola a fost și este „Tentacul”.

Ușa masivă de fier rămase însă închisă. Tertius Fumigante o privi pe Marcia cu o expresie amuzată și se apucă să își

studieze unghiile de fantomă, ca și cum Marcia nu mai prezenta nicio importanță pentru el. Beetle își aminti că se povestea cum că Tertius Fumigante fusese asasinat de un grup de scribi ajunși la capătul răbdărilor; acum înțelegea de ce.

— Prea bine, zise Marcia. Văd că vrei să trec peste parolă. Beetle, dă-te mai la o parte.

— Ah, am vrut doar să vă pun la încercare, spuse Tertius Fumigante puțin cam prea repede. Ați trecut cu bine. Intrați, dar aveți grijă să nu stricați ceva pe acolo.

— Ce idiot, pufni Marcia.

Beetle luă două lămpi din stativul de la intrare și le aprinse. Marcia împinse furioasă ușa, care se deschise scârțâind. Pe casa scării se răspândi un miros de umezeală și hârtie mucegăită. După ce pătrunse în Catacombe, Marcia încuie ușa și îi făcu un Farmec de Alarmă. Voia să fie prevenită în caz că Tertius Fumigante avea de gând să se furișeze în urma lor ca să tragă cu urechea.

Încă mai spumega de furie din cauza fantomei.

— Problema e că urăște femeile, îi zise ea lui Beetle. Cu Alther nu s-a purtat *niciodată* așa, dar, de când am preluat eu funcția, asta face de fiecare dată. Absolut de *fiecare* dată. Simt că înnebunesc.

— Noi l-am poreclit Țap-Bătrân, zise Beetle.

— Ce spui? Marcia izbucni în râs. Nu cred că s-ar bucura să afle. Ei, și acum, Beetle, vreau să văd *Planul Viu a Ceea Ce Se Află Dedesubt*.

— Desigur, răspuse Beetle, fără a-și putea ascunde mirarea. Dați-mi voie să vă aduc un scaun.

Puse lămpile pe o masă mare, care părea sculptată în piatră, și șterse praful de pe scaunul de alături cu mâneca hainei. Marcia strănută. Se așeză și se înfășură strâns în mantia ei purpurie, să nu o pătrundă frigul din Catacombe.

— Ah, Beetle, și te-aș ruga să-mi mai aduci și cea mai recentă Urnă a Ucenicului NeObișnuit.

— Sigur. Mă întorc îndată.

Beetle se afundă în adâncurile Catacombelor, unde flacăra lămpii pâlpâia gata să se stingă din cauza curenților de aer care veneau prin vechiul sistem de ventilație. Cunoștea fiecare colțisor cu ochii închiși — de fapt, era o condiție ca să treci examenul de Administrare a Scriptoriului, gradul al doilea. Se întoarse repede, ținând strâns în brațe o urnă uriașă de lapislazuli vârstată cu aur. Lampa era agățată de un deget, iar deasupra urnei se legăna un cilindru lung, învelit în pânză.

Puse cu mare grijă pe masă urna și cilindrul, apoi trase lampa aproape. La lumina lămpii se vedea bine piatra de un

albastru adânc, precum noaptea, iar vinișoarele aurii sclipeau de parcă erau vii.

— Vreți să le duc în Camera Ermetică? o întrebă Beetle pe Marcia.

— Nu, Beetle, mulțumesc. N-am poftă să mă duc în Cameră. Adevărul e că mă bucur că domnișoara Djinn nu se află aici. Vreau să vorbesc ceva doar cu tine.

— Cu mine? se miră Beetle.

— Întocmai. Pentru că ești Inspectorul Tunelurilor. Și pentru că am încredere în tine.

— Mulțumesc, făcu Beetle și se roși până în vârful urechilor.

— Desigur, am încredere *implicită* și în Scribul Ermetic Șef, continuă Marcia. Dar ea de multe ori are tendința de a complica lucrurile, nu crezi?

Beetle încuviință din cap. Știa exact despre ce vorbea Marcia.

— Ești drăguț să scoți Planul, te rog?

Beetle desfăcu pânda decolorată, dând la iveală un tub de argint. Capătul tubului era sigilat cu ceară purpurie, pe care era imprimat Talismanul Akhu. Talismanul, care era atârnat la gâtul Marciei, era simbolul și izvorul puterii Vrăjitorilor NeObișnuiți încă de pe vremea lui Hotep-Ra.

Marcia scoase din cingătoarea ei de aur și platină o bucată de argint în formă de romb alungit. Spuse în șoaptă câteva cuvinte și din bucata de argint ieși fără zgomot o lamă de argint ușor curbată, ca o gheară de pisică. Sub privirea uimită a lui Beetle, Marcia trecu lama ascuțită prin ceara de la capătul tubului și decupă cu ușurință sigiliul. Scoase un sul gros de hârtie și îl desfăcu. Beetle luă de pe un raft de sub masă patru prespapieruri de aur cu mânere de argint și le așeză pe cele patru colțuri ale Planului.

Marcia își puse pe nas ochelarii pe care îi folosea când trebuia să vadă lucruri foarte mărunțele și se aplecă peste desenul complicat. Urmărea cu degetul traseul Tunelurilor de Gheață și mormăia ceva. Politicos, Beetle se trăsese deoparte, dar Marcia îi făcu semn să se apropie.

— Le știi pe cele două fantome din Tunelurile de Gheață — cei doi frați care au fost prinși de Înghețul de Urgență și de atunci tot caută o cale să iasă de acolo?

— Eldred și Alfred Stone?

— Chiar ei. Ei bine, se pare că au izbutit să iasă. Alther... o cunoști pe fantoma lui Alther Mella? Ești prea tânăr ca să-ți aduci aminte, dar el a fost Vrăjitor NeObișnuit înaintea mea.

Beetle dădu aprobator din cap. Îl întâlnise de multe ori pe Alther în ultima vreme, când Septimus învăța cum să folosească Amuleta Zborului.

— Cum îți spuneam, Alther i-a văzut cu vreo două nopți în urmă.

— De fapt, zise Beetle, dacă mă gândesc bine, nu i-am mai văzut prin Tuneluri de ceva vreme.

— Zău? Asta e rău, Beetle. Chiar foarte rău. *Aba...* Ia vino să vezi și tu. Aici se întâmplă ceva.

Marcia puse degetul pe o porțiune din Plan care era cam neclară; se afla acolo un fel de ghem de viermi care se înnodau și deznodau.

Beetle nu mai văzuse până atunci un Plan Viu. Cum se uita, i se păru că ceva mișcă la marginea hârtiei.

— Ai văzut? șopti Marcia. *S-a mișcat.*

— Iar se mișcă, zise Beetle. Cred că acolo e chepengul de sub casa bătrânului Viezur.

— Eram sigură că ai să ghicești, spuse Marcia. Beetle, trebuie să te duci și să vezi ce se întâmplă acolo. Neîntârziat. Verifici chepengul și porțiunea nedeslușită de aici... nu știu ce poate fi.

Beetle fluieră printre dinți.

— E sub vechea Cameră de Alkimie.

— Știi ce — zise Marcia încruntată — cred că ar fi bine să-l iei și pe Septimus cu tine. Unde-s doi puterea crește. Îl trimit la tine. Sper că înțelegi că e o chestiune strict secretă.

Beetle aprobă din cap.

— Înainte de toate, nu vreau ca Fantoma Catacombelor să afle ceva. N-am încredere în el. Îmi închipui că știi cine e, nu?

— Tertius Fumigante?

— Întocmai. Eram sigură că ți-ai dat seama. Și Septimus știe, adăugă Marcia și zâmbi drăgăstos. Acum poți pune Planul la loc. Nu e bine să-l ținem prea mult timp la lumină.

Beetle se apucă să facă planul sul.

— De Urna Ucenicului mai aveți nevoie? întrebă el.

— Vai de mine, era să uit, tresări Marcia. Da, sigur.

Marcia rupse sigiliul și vârî mâna în urnă, de unde scoase un sul de pergament legat cu panglici purpurii și verzi și sigilat tot cu Talismanul Akhu. Marcia verifică semnătura de pe sul. Recunoscuse scrisul șovăielnic al lui Septimus de pe vremea când devenise Ucenic. Cât se schimbase de atunci! Acum, Septimus avea o semnătură fermă, frumos desenată, chiar dacă un pic prea complicată. Satisfăcută că era urna căutată, Marcia puse la loc contractul de ucenicie. Scoase din cingătoare o

săgeată mică de aur și argint, frumoasă ca o bijuterie. O ținu o clipă în palmă și o privi împreună cu Beetle.

— **Amuleta Zborului.** Amuleta lui Sep, zise acesta în șoaptă.

— Ai dreptate doar pe jumătate, Beetle, îl corectă Marcia. Într-adevăr, *este Amuleta Zborului*, dar ea nu îi aparține lui Septimus. Amuleta Zborului este una din Amuletele Străvechi, iar acestea nu aparțin nimănui, continuă ea și dădu drumul Amuletei în urnă.

— Vai! făcu Beetle. V-a scăpat sau...?

— Nu, chiar voiam să o pun în urnă, zise Marcia. Septimus trebuie să se potolească și să se țină de învățătură. În ultima vreme a tot alergat încolo și înapoi; din câte am înțeles, este unul din efectele Amuletei Zborului. Cei care o au asupra lor nu își găsesc liniștea, vor tot timpul să plece în altă parte. Sigur, el pretinde că s-a dus să-și vadă mama, dar Sarah mi-a spus că nu l-a mai văzut de nu știu câtă vreme și o cred. Amuleta poate rămâne aici până când va înțelege cum să o folosească. Nu e o jucărie. Acum poți sigila la loc urna, Beetle.

Unul dintre lucrurile învățate de Beetle la Scriptoriu era când să își țină gura, iar acum era chiar una din acele situații. Luă așadar lumânarea din lampă și o așeză sub talerul de alamă

al unui mic tripod. Dintr-un sertar al mesei scoase un cuțit și o bucată mare de ceară de sigilat. Folosindu-se de cuțit, tăie așchii de ceară și le dădu drumul în talerul de alamă. Apoi așteptă împreună cu Marcia ca ceara să se topească. Cu mare băgare de seamă, Beetle turnă jumătate din ceară la un capăt al Planului, iar cealaltă jumătate pe capacul de aur al urnei. Când ceara era aproape întărită, Marcia scoase Talismanul Akhu și îl apăsă în ceară, lăsând semnul bine cunoscut al dragonului.

Marcia îl privi pe Beetle cum se afundă în Catacombe. De undeva, de foarte departe, se auzi un hârșâit: Beetle puse urna la locul ei, pe un raft de piatră, departe de ochii iscoditori. Apoi se auzi țacănitul încuietorii, când Beetle puse *Planul Viu a Ceea Ce Se Află Dedesubt* în lădița lui de abanos.

— A fost o vizită reușită? îi întrebă Tertius Fumigante morocănos când ieșiră din Catacombe. Sper că n-ați dat peste ceva alarmant, nu?

— Eram sigură că o să încerce să tragă cu urechea, pufni Marcia indignată când ajunseră în coridorul șerpuit. Așa îi trebuie. Am pus o Țeapă în Alarmă.

Beetle chicoti înăbușit. „Nu e bine să te pui cu Marcia”, își zise.

O CAMERĂ LA MANSARDĂ

De plictiseală, Creatura își rodea fără chef vârful degetelor, rupând bucățele de piele cu dinții ei înnegriți. Arunca priviri crunte înspre Stăpânul său — care, credea ea, făcea umbră pământului degeaba — și își blestema ghinionul de a fi fost creată pentru un astfel de netot. Stăpânul — din fericire pentru el, fără să își dea seama cu câtă ură era privit — molfăia și el ceva.

Sprîjînit de vechiul turn al ceasului, aflat chiar în fața Palatului, Merrin morfolea nepăsător o bucată de sugiuc de lemn-dulce în formă de șarpe. Era prima oară că mânca ceva dulce și gustul îl încânta. După discuția neplăcută pe care o avusese cu Beetle în Scriptoriu, Merrin făcuse cale întoarsă, străbătuse Hardughia și descoperise Bomboneria „Toată ziua, toată noaptea” pe care o ținea Madam Pralină. Prăvălia era pitulată pe Ulicioara Cornetului de Zahăr, lângă Vechiul Doc. **Creatura**, cu sacul de oase în spate, se învârtise prin fața prăvăliei, învăluită într-o ceață amenințătoare, care îi speriasse pe alți mușterii, iar Merrin stătuse un timp incredibil de lung cu ochii holbați la dulciuri. Madam Pralină, care mai văzuse și pe alții șovăind ore în șir între fondante cu lămâie și limonadă înțepătoare, îl lăsă în voia lui. Până la urmă, Merrin alesese sugiucul în formă de șarpe fiindcă îi amintea de șarpele negru pe care îl ținea Simon Heap, și, pe lângă asta, fiindcă voia să afle ce gust au șerpîi.

Merrin se desfătă cu ultima bucățică lipicioasă de sugiuc. Ridică privirea spre ferestrele Palatului — o clădire lungă dar nu foarte înaltă, destul de dărăpănată — și se apucă să le numere. Și atunci îi veni ideea. De ce să risipească banii pe chirie? Câți șerpî de sugiuc nu putea el cumpăra cu banii de

chirie pentru o săptămână! În plus, locul lui era la Castel, și avea dreptul să locuiască oriunde voia. Unde putea sta mai bine decât în Palat? Înghiți și ultima bucățică de sugiuc — coada șarpelui. Carevasăzică, problema era rezolvată.

Merrin se pricepea să intre hoțeste în fel de fel de locuri, mai ales acolo unde nu avea voie să intre. Prin urmare, nu i se păru nicidecum greu să se furișeze nevăzut pe aleea mărginită de un zid înalt, care înconjura pe dinafară pajiștile Palatului și ducea la portița grădinii de zarzavat. Ca de obicei, ușa era deschisă. Lui Sarah îi plăcea să o lase așa fiindcă prietena ei, Sally Mullin, dădea când și când pe la ea dimineața ca să stea la taclale înainte să vină ora prânzului, când trebuia să fie înapoi la birt, unde începeau să apară mușteriii.

Merrin își propusese ca întregul Palat să fie la dispoziția lui într-o zi — așa cum se întâmplase pe vremea Custodelui Suprem, ajutorul lui DomDaniel — dar, din nefericire pentru el, lucrurile stăteau oleacă diferit pentru moment. Urmat pas cu pas de **Creatură**, se strecură pe ușa deschisă și pătrunse în grădina de zarzavaturi.

Merrin se uită încântat la grădină: totul era ordonat, așa cum îi plăcea lui. De fapt, era singurul loc în care Sarah păstra ordinea și curățenia. De jur împrejur se înălța un gard de

piatră roșie. Grădina era străbătută în cruciș și curmeziș de cărări de iarbă tunsă scurt, care despărțeau straturile îngrijite unde Sarah planta salată, mazăre, fasole și felurite alte legume. Merrin nici măcar nu știa numele unora dintre acestea, necum să le fi gustat vreodată. Toate cărările duceau în mijlocul grădinii, la un puț mare de unde Sarah scotea apă pentru plante. La celălalt capăt al grădinii se vedea o arcadă joasă de cărămidă care, pe cât își dădea seama Merrin, dădea într-o galerie cu coloane.

Merrin se îndreptă într-acolo, ținându-se aproape de perete, atent să nu calce pe straturi. Izbuti chiar să se abțină și să nu numere firele de salată abia răsărite. Când ajunse lângă arcadă, nu îi veni să își creadă ochilor: la capătul gangului se afla o ușă, pe jumătate deschisă acum, care dădea direct în Palat. Noua lui locuință îl aștepta cu brațele deschise.

În acea clipă, Merrin simți că îi suflă ceva în ceafă. E adevărat că de câtăva vreme i se păruse că se ține cineva după el. Prima oară simțise atunci când ieșise de la „Calcanul zâmbăreț”, apoi la ieșirea din Scriptoriu și mai ales în fața prăvăliei ținute de Madam Pralină. Ceva îl aștepta, dar, de fiecare dată când întorsese capul, nu văzuse nimic. Acum era sigur. Se răsuci pe călcâie și prinse **Creatura** pe nepregătite.

— Am pus mâna pe tine! țipă el, dar îndată își acoperi gura cu palma, îngrozit.

Dacă îl auzise cineva? Merrin și **Creatura** înghețară; se priveau în ochi și așteptau să audă pași. Nu veni însă nimeni.

— Ești o **Creatură tâmpită**. Ți-am spus să-mi cauți pelerina, șuieră Merrin. Ce-i cu tine aici?

— Am venit să te ajut, Stăpâne, șopti **Creatura**, posomorâtă.

— Ești *singură*? întrebă Merrin bănuitor.

— Sunt *singură*, Stăpâne, răspunse **Creatura** cu glas tânguios.

Merrin simți că îi mai vine inima la loc.

— Foarte bine, du-te și așteaptă afară. N-am chef să te ții coadă după mine prin Palat... aoleu! Ce-a fost în capul tău de le-ai luat cu tine? izbucni el când văzu sacul cu oase.

— Pentru *tiiine*, Stăpâne, răspunse **Creatura** cu vocea ei gravă, insinuantă.

Merrin se uită pentru prima oară cu atenție la **Creatură**. Îl enerva faptul că nu îi putea vedea fața, fiindcă i se părea că își bate joc de el. Pe de altă parte, știa că, orice părere ar fi avut, **Creatura** trebuia să i se supună.

— N-am nevoie de oasele alea scârboase, zise. N-ai decât... Se uită împrejur, în căutarea unui loc unde ar fi putut să le pună și dădu cu ochii de puț: N-ai decât să le arunci în puț.

Creatura îl privi îngrozită, dar Merrin nu văzu decât o sclipire roșie în ochii ei de șopârlă. O lăsă acolo, privind neprețuitul sac de oase fără să îi vină să creadă, și trecu în vârful picioarelor pe sub arcadă. Se furișă precaut de la o coloană la alta până când ajunse la ușa pe jumătate deschisă. Părea a fi o ușă foarte scârțâitoare, așa că se strecură pe lângă ea fără să o atingă și ajunse în umbra răcoroasă a străvechii clădiri. Se afla în *Palat*.

Nu trecu multă vreme și Sarah Heap intră în grădină pe portița de lângă vechea bucătărie. Încă mai purta canotiera boțită uitată de Jannit când plecase în grabă. Lui Sarah îi plăcea pălăria, fiindcă o făcea să se simtă sigură pe sine și lipsită de griji, adică așa cum nu se mai simțise de multă vreme. Se ducea la seră să ia răsadurile pe care voia să le planteze în ziua aceea, dar când trecu pe lângă puț simți că i se strânge inima ca de o presimțire rea. Îngheță: lângă puț se afla ceva întunecat.

Sarah Heap nu se mai interesase de Magie de o mulțime de ani. Se pregătise ca să fie o tămăduitoare și credea că Magia ține de trecut pentru ea. Cu toate acestea, avea încă ochi verzi, magici, și știa încă destule lucruri ca să facă un Farmec de Vedere. Când văzu **Creatura** cocoțată pe marginea puțului din grădina ei, puțul cu apă limpede, curată și pură, ba mai ținând în mâini și un sac plin de ceva întunecat, Sarah se simți

cuprinsă de groază, dar, în același timp, o ușă se deschise parcă în mintea ei și brusc își aminti tot ceea ce știa despre **Magie**. Privi **Creatura** drept în ochi — atât cât era posibil, căci aceasta își tot ferea privirea — și intonă foarte rar:

*Mereu curat și limpede acest puț va fi,
Ferit de Întunerici un an și înc-o zi.*

Creatura o fulgeră din priviri, dar nu se putu împotrivi. Ridică sacul de oase pe umăr și își luă tălpășița. Sarah așteptă până când **Creatura** ieși din grădină și de-abia atunci se îngrozi de-adevăratelea și fugi tremurând în casă, lângă Ethel.

După ce Sarah dispăru în Palat, **Creatura** se întoarse în grădină. Fiindcă acum nu mai putea pune oasele acolo unde îi spusese Merrin, se strecură în șopron și ascunse cu grijă sacul printre grămezile de ghivece și felurite unelte de grădinărit. Apoi se duse la ușa pe jumătate deschisă care dădea în Palat și se ghemui într-un tufiș frunzos în așteptarea Stăpânului — când avea să binevoiască să se arate.

Palatul era cu totul altfel decât își închipuise Merrin. Avea un iz ciudat, de mucegai și lucruri vechi, amestecat cu mirosurile de

mâncare. Când ochii i se obișnuiră cu întunericul, văzu că nici nu arăta prea grozav. Zidăria pereților era crăpată și fără-micioasă, iar acolo unde o atinsese, pelerina lui neagră se umpluse de var. În fața lui se deschidea un coridor pardosit cu piatră, care părea să nu aibă sfârșit și căruia i se spunea Pasajul Central. Era lat cam cât un drumeag, iar prin mijloc era întins un covor roșu, tocit până la urzeală. Merrin își continuă drumul, dar era cu ochii în patru. La fiecare zece sau douăzeci de pași, pe dreapta sau pe stânga, se afla câte o ușă. La început, Merrin se opri lângă fiecare, de teamă să nu apară cineva chiar atunci. În momentul acela însă, în Palat nu locuiau decât Sarah, Silas și Jenna Heap, plus Maxie, câinele-lup. Lui Sarah nu îi venea la îndemână să țină servitori; prefera să facă totul singură. În acea dimineață, cei câțiva servitori pe care Sarah îi acceptase totuși erau prin alte părți: Bucătarul stătea la taclale cu Brutarul, Spălătorul de Vase moțăia în cămară, iar Femeia de Serviciu era răcită și rămăsese acasă.

Merrin își dădu seama în scurtă vreme că Palatul era pustiu și prinse curaj. Merse mai departe, holbând ochii la adunătura pestriță de obiecte înșiruite de-a lungul Pasajului. Văzu statui de toate formele și mărimile — animale, oameni și creaturi ciudate care îi bântuiau visele. Erau acolo vase înalte, tigri

împăiați, un străvechi car de luptă, arbori pietrificați, capete îmbălsămate, sculpturi de lemn care se pun la prova corăbiilor și câte și mai câte. Pe pereți erau atârnate portrete ale unor Regine și Prințese moarte de multă vreme, iar lui Merrin, cum le privea de jos în sus, i se părea că ochii lor îl urmăresc. Aproape că se aștepta ca vreuna din ele să întindă mâna, să îl bată pe umăr și să îl întrebe ce caută acolo.

Dar nu îl întrebă nimeni nimic.

Merse ce merse și, la un moment dat, dădu de o draperie de catifea roșie, decolorată și zdrențuită, pe jumătate trasă; în spațele ei se vedea o scară îngustă și foarte abruptă care urca răsucindu-se în întuneric. Ei, da, așa era mai bine. Merrin își dorea o cameră aflată sus, chiar sub acoperiș, unde să se poată ascunde, să facă planuri și să-i urmărească pe cei care veneau și plecau. Trecu iute după draperie și o luă în sus pe scara care scârțâia. Pereții erau umezi, tapetul se scorojea, din tavan atârnavau pânze groase de păianjen... Merrin se sperie îngrozitor când piciorul i se afundă până la genunchi într-una din treptele putrezite.

La capătul scărilor era o platformă unde stăteau claie peste grămadă zeci de cufere goale. Merrin mai urcă două rânduri de scări și ajunse la mansardă, unde, pe toată întinderea Palatului,

se afla un adevărat labirint de cămăruțe. Pe vremea când Palatul era plin de curteni și slujitori, cei mai însemnați dintre servitori locuiau aici, la mansardă. Acum însă, camerele erau goale, pustiite, locuite doar de câteva dintre cele mai puțin sociabile fantome ale guvernantelor, fetelor în casă și vaeților. Cea mai mare parte a fantomelor din Palat preferau să stea la etajele de jos, unde aveau ocazia să întâlnească vechi prieteni, să discute despre cât de bine era în vremurile de demult și poate chiar să o zărească pe Prințesa în Viață, dacă aveau noroc.

Merrin alese una dintre camerele din față, care aparținuseră guvernantelor. Camera era mică, dar în ea se aflau un pat, o masă, un dulăpior și un cămin în care se vedea încă cenușa ultimului foc aprins acolo. Nu în ultimul rând, sentimentul de tristețe pe care ți-l dădea se datora tapetului cu trandafiri roz, acum decolorați. Merrin nu băgă însă de seamă, și camera chiar îi plăcu.

Fantoma guvernantei care stătea în acea cameră nu îl plăcu însă deloc pe Merrin. Cum dădu cu ochii de el, guvernanta, care purta rochia lungă, cenușie, bordată cu roșu, a guvernantelor de Prințesă, cum dădu cu ochii de el, deci, guvernanta sări în picioare. Îl urmări cu o privire îngrozită cum se preumbla prin camera ei dragă, camera ei, ca și cum ar fi fost

proprietatea lui. În două rânduri a fost cât pe ce să îi treacă prin picior — ceea ce nici nu era greu, dacă ținem seama că purta pantofii cu vârf ascuțit, exagerat de lung, la modă pe vremea ei. Când Merrin se așeză pe pat și se apucă să salte în sus și-n jos, ca un țânc de trei ani, ca să vadă dacă arcurile sunt bune, guvernanta simți că nu mai poate rezista. Se repezi afară din cameră, însoțită de o pală de vânt rece. Merrin era nedumerit: nu înțelegea cum de ușa se trântise de la sine.

Lăsă jos desaga din spate și, una câte una, înșiră pe măsuta de sub lucarnă toate lucrurile pe care le avea cu el. Le aranjă mai întâi în ordinea mărimii, de la cea mai mare la cea mai mică, apoi în ordine alfabetică, dar la urmă se răzgândi și le puse în ordinea importanței. Îi trebui ceva timp, dar într-un final izbuti. Iată ce scosese din sac:

- o carte cu colțurile paginilor îndoite în mai multe locuri,
intitulată *Indexul Întunecat*, de T.F.F. (decedat)
- o cutiuță pătrată de abanos pe care scria „Potaia”
- o gheară de Magog
- o sticlă plină cu muște (majoritatea moarte)
- un tub mic de mâzgă de Vierme-de-Pământ
- o pijama

o periută de dinți
un săpun

După ce puse totul în ordine, Merrin șterse murdăria groasă de pe geamlâcul din mansardă și privi afară prin ochiul de sticlă curățat. Priveliștea făcea toți banii — se vedea totul, până la străvechea Alee a Ceremoniilor. Aleea era pustie, ca întotdeauna, dar ceva mai la stânga se vedea Calea Vrăjitorilor. Vântul umfla pelerinele și sufla pălăriile celor care se grăbeau încolo și înapoi, încercând să se țină la adăpostul clădirilor joase de piatră galbenă. În depărtare, la capătul Căii Vrăjitorilor, se zărea ușa purpurie a Scriptoriului. Iar în fața ușii stătea băiatul care își spunea Septimus Heap — îți dădeai îndată seama după tunică lui verde de Ucenic.

Lui Merrin nu îi venea să creadă că prilejul de a continua Vraja de Întunecare se ivise atât de repede, ba încă era și atât de lesnicios de împlinit. Deschise repede *Indexul Întunecat*, găsi pagina și merse mai departe cu *Întunecarea Destinului AltCuiva*. Îl țintui pe Septimus cu privirea și ținu degetul în așa fel încât fațeta stângă a inelului să fie îndreptată spre acesta. Apoi, cu voce șoptită, rosti rar și apăsat vorbele unui descântec lung. Îl văzu pe Septimus că se oprește, se uită înapoi, apoi

coboară privirea spre încălțări, de parcă ar fi călcat în ceva. Merrin chicoti înăbușit. Băiatul ăla habar nu avea ce i se întâmplă, chiar nu știa nimic. El, Merrin, începuse să se priceapă la vrăji întunecate. Și avea să fie din ce în ce mai priceput.

Dintr-odată se simți puternic — un sentiment care nu îl mai încercase până atunci — și râse tare. Era Stăpânul Inelului cu Două Fețe și era *indestructibil*. Pentru prima oară în viața lui se simți important. Dar cel mai tare se bucura că avea propria lui locuință și că nimeni nu știa unde poate fi găsit. Nimeni nu putea să vină să îl tragă jos din pat și să îl pună să își învețe lecțiile sau să mănânce sandvișuri cu varză. Dacă avea chef, putea sta în pat toată ziua. De fapt, chiar avea de gând să se întindă puțin. Nu dormise bine la „Calcanul zâmbăreț”: salteaua fusese numai cocoloașe, plus că în cameră se auzise tot timpul respirația altcuiva. Iar cu o noapte înainte abia dacă dăduse geană-n geană. Căscă de îi trosniră fălcile. Avea de gând să scrie o scrisoare, dar mai putea aștepta. Se întinse pe patul la fel de plin de ghemotoace al guvernantei și adormi buștean.

Merrin se trezi speriat, zăpăcit. Nu știa ce oră este, așa că privi pe fereastră. La capătul Căii Vrăjitorilor, deasupra ceasornicăriei, se afla un orologiu mare. Merrin răsufală ușurat: nu întârziase,

mai avea o jumătate de oră până la interviu. Îndesă repede *Indexul Întunecat* în buzunar, traversă camera și trase de ușă, dar aceasta nu se deschise. Trase iarăși, mai tare. Nimic. Ușa era înțepenită.

Douăzeci și cinci de minute mai târziu, disperat, Merrin mai smuci o dată, cât putea de tare. Ușa se deschise brusc și izbitura îl trimise de-a dura până în peretele opus. Fără să mai țină seama de durere, se ridică de pe jos și se repezi afară.

Coborî scările în goana mare, fără să îi pese că l-ar vedea sau auzi cineva. Era hotărât să nu piardă ocazia și să ajungă la timp, cu orice preț. Oricine ar vrea să i se pună în cale ar trebui să se gândească mai bine.

BONĂ LA DRAGON

Septimus Heap coborî de pe scara răsucită de argint care îl dusesese din vârful Turnului Vrăjitorilor, unde locuia Vrăjitorul NeObişnuit, până în sala de la intrare. Pe când traversa grăbit sala, nu se miră să vadă apărând pe pardoseală următorul mesaj: „BUNĂ DIMINEAȚA, UCENICULE. DRAGONUL TĂU S-A TREZIT.” Pardoseala multicoloră îi dădea întotdeauna binețe și părea să știe ultimele noutăți înaintea lui.

Al doilea salut nu mai era la fel de plăcut.

— Bună dimineța, Ucenicule, veni o voce din dulapul cu Vraji Vechi, aflat lângă ușile masive de argint care păzeau intrarea în Turnul Vrajitorilor.

Septimus sări în sus — niciodată nu se putea stăpâni. Era vocea lui Boris Arcanu', retrogradat de la statutul de Vrajitor ratat la slujba de portar de noapte, după un Avertisment Final al Marciei. Vocea lui Boris Arcanu' îl speria de fiecare dată pe Septimus, căci îi aducea aminte de zilele petrecute în Armata Tânără, unde Arcanu' fusese pentru o vreme temutul Vânător Adjunct.

— Ah, bună dimineța, Arcanule, răspunse Ucenicul. Ai dus mesajul meu la Palat?

— Cum altfel, Ucenicule? Întotdeauna la dispoziția ta, ha, ha. În dimineța asta cu ce îți pot fi de folos? întrebă Arcanu', care se dădea de ceasul morții să se dovedească util, cu speranța că își va recăpăta statutul de Vrajitor debutant.

Arcanu' era lung și slab ca o prăjină. Încă mai purta roba la care ținea ca la ochii din cap: roba albastră de Vrajitor Obișnuit, cu însemnele de Vrajitor debutant. Soarta nu fusese prea generoasă cu el: după ce că îi dăduseră o robă prea scurtă, aceasta mai și intrase la apă și, ca urmare, de sub tiv ieșeau două țurloaie albe, subțiri ca niște bețe, care parcă se grăbeau să se ascundă în ghetele Arcanului, unde se simțeau în siguranță.

Stângaci, asemenea unui cocostârc uriaș și nesigur pe picioarele lui, Arcanu' se repezi în fața lui Septimus.

— Dă-mi voie să deschid ușile, Ucenicule.

— Mulțumesc, știi parola, făcu Septimus.

Arcanu' sări înapoi.

— Da, da, sigur că știi. Ce neghiobie din partea mea. Dar dacă pot face altceva, orice...

Aici se opri, fiindcă își aminti că exista un lucru pe care nu dorea cu niciun chip să îl facă: să îl ajute pe Septimus să hrănească dragonul.

Spre marea lui ușurare, Septimus nu dădu curs ofertei de ajutor. Murmură parola, ușile uriașe se deschiseră și el ieși afară. Era o zi cenușie de primăvară, cu vânt puternic și câțiva stropi de ploaie. Septimus se înfășură în mantia lui verde de Ucenic și coborî cu pas grăbit scara de marmură care ducea din Turn în Curte. O luă pe la piciorul Turnului și se îndreptă spre o magazie de lemn nou construită, lipită de unul din contraforturile masive. Deschise ușa cât putu de încet, ca să nu îl audă Scuipăfoc și să înceapă să se agite, și se strecură înăuntru.

Pocni din degete și două lumânări se aprinseră de la sine, înviorând atmosfera cam sumbră din magazie. Acum se putea vedea că înăuntru se aflau trei butoaie mari cu fulgi de ovăz,

un butoiăș cu lapte degresat, livrat chiar în dimineața aceea, un butoi cu mere date jos de vânt și, înghesuite într-un sac vechi, tot felul de plăcinte și cârnați — resturi de la „Caru' cu plăcinte și cârnați”, livrate tot în dimineața aceea.

Cu îndemânarea unuia care făcea același lucru în fiecare zi — în timpul săptămânii și la sfârșitul acesteia, în zile de repaus și de sărbătoare — Septimus se puse pe treabă. Aduse de afară un butoi gol enorm, pe roți, pe care scria cu litere de mai multe culori:

SCUIPĂFOC

NU ATINGEȚI

Dacă îl găsiți, vă rog să îl aduceți la Turnul Vrăjitorilor

Septimus se apucă să umple butoiul. Folosindu-se de o lopată cu coadă lungă, puse o mare cantitate de fulgi de ovăz în butoiul cu roți. Când o treime din el se umplu, trânti și resturile de plăcinte cu carne și cârnați și amestecă totul bine. Adăugă două lopeți de mere, iar la sfârșit desfăcu capacul butoiășului cu lapte și îl vărsă peste tot amestecul. Laptele curse gâlgâind, în vreme ce Septimus învârtea cu lopata amestecul îngroșat. Când termină, fulgii înghițiseră tot laptele și se umflaseră atât de tare că aproape umpluseră butoiul. Scoase lopata, o

scutură ca să cadă și ultimele bucăți de carne și măr, apoi privi amestecul cu un aer mulțumit. Avea o culoare cafenie, deloc îmbietoare, iar ici și colo se mai zăreau fărâme de cocă de la plăcintă, de cârnați și de măr. Era perfect.

Septimus împinse butoiul în Curte; roțile păcăneau pe pietrele inegale ale pavajului. Așa cum se așteptase, de îndată ce se auzi zgomotul roților, un bubuit asurzitor răsună între pereții Curții și pământul se cutremură sub picioarele lui, de parcă se apropia o turmă de elefanți. Scuipăfoc, dragonul lui Septimus, ajuns acum la vârsta maturității, era *înfometat*.

De fapt, o turmă de elefanți ar fi fost mai ușor de stăpânit decât Scuipăfoc, pe care Septimus trebuia să îl scoată acum din Cușca Dragonului, o clădire joasă de piatră cu un șir de feres-truici așezate chiar sub acoperiș. Nu cu multă vreme înainte, Septimus comandase la Atelierul Vrăjitorilor o pereche de uși noi, fiecare fiind întărită cu o bară enormă de fier. Cel mai greu era să le deschidă fără ca el, sau vreun Vrăjitor care s-ar fi întâmplat să treacă pe acolo, să fie călcat în picioare și făcut una cu pământul. De fapt, băgase de seamă că niciun Vrăjitor nu se mai aventura prin preajmă la ora când Scuipăfoc își lua micul dejun, mai ales după nefericita întâmplare când Arcanu' fusese confundat cu o plăcintă uriașă (sau poate un cârnaț?) și aruncat în butoiul cu mâncare cu o lovitură de coadă bine plasată.

Septimus lăsă butoiul la piciorul unei rampe late care ducea spre ușile ca de hambar ale Cuștii Dragonului. Urcă rampa în vârful picioarelor, cu speranța deșartă că dragonul nu îl va auzi — ceea ce nu se întâmpla niciodată. Ușile se zguduiau din balamale de izbiturile pe care Scui păfoc le dădea cu botul, dar Septimus nu se lăsă impresionat. Le atinse calm cu mâna și rosti doar: „Desferecați-vă”. Simți cum, în interiorul ușilor, barele de fier se trăgeau în lături, hârâind și scrâșnind, și pe loc sări într-o parte. Nici nu coborâse bine de pe rampă că ușile se dădură în lături, deschise de dragonul care acum cântărea cât 1.264 de pescăruși.

Scui păfoc veni pe rampă atât de repede că ghearele lui scoteau scânteii pe piatră, atât de repede că abia se putu opri în fața butoiului. În aceeași clipă începu să soarbă amestecul pregătit de stăpânul lui. Zgomotul pe care îl făcea îi amintea lui Septimus de apa care se scurgea din cadă când scoteai dopul, numai că era de o sută de ori mai puternic. Arcanu', care pretindea că văzuse cu ochii lui Vârtejul fără Fund din Râul Negru (puțini erau aceia care se puteau lăuda cu o astfel de ispravă), afirma că, dacă închi-dea ochii, nu își putea da seama de vreo deosebire, deși, credea el, Scui păfoc făcea probabil mai mult zgomot.

Dragonului nu îi trebui multă vreme ca să își termine micul dejun. Curăță bine butoiul cu limba lui lungă, verde și aspră,

apoi se linse încântat pe bot și supse ultimele bucățele de cârnac care îi rămăseseră prinse în solzi.

— Salut, Scuipăfoc, îl întâmpină Septimus și se apropie de el din față, fiindcă de vreo câteva ori scăpase ca prin urechile acului de o izbitură de coadă de dragon.

Dragonul pufni în chip de salut și lăsă capul în jos, în așa fel încât ochiul lui verde, al cărui iris era înconjurat de cercul de Foc, să ajungă în dreptul ochilor verzi, strălucitori, ai Stăpânului. Septimus îi mângâie nasul catifelat și îi spuse:

— Mă întorc ceva mai târziu, Scuipăfoc. Să fii cuminte.

Dragonul se întinse în fața Cuștii lui și închise ochii. De îndată se porni concertul din fiecare dimineață: zgomotul ferestrelor care se trânteau când Vrăjitorii încercau să nu mai audă sforăitul lui Scuipăfoc răsunând în curte.

Septimus sări peste coada lui Scuipăfoc, având grijă să nu se împiedice de țeapa din vârful. Apoi traversă curtea și se afundă în umbra albăstruie a Marelui Arc de lapislazuli. Acolo, așa cum făcea întotdeauna, se opri să privească de-a lungul Căii Vrăjitorilor. Simțea și acum aceeași bucurie să se afle pe Calea Vrăjitorilor în Timpul lui. Respiră aerul umed de ploaie și, cum privea spre capătul Căii, zări în depărtare ceva purpuriu: era mantia Marciei, umflată de vânt ca o pânză de corabie, în timp ce Marcia se îndrepta hotărâtă spre porțile Palatului.

Întrebându-se ce căuta Marcia la Palat, Septimus se scotoci prin buzunare după o bucată de hârtie și porni spre Scriptoriu. Se opri o clipă în fața ușii vopsite într-un purpuriu care bătea în roz — culoarea aleasă de Jillie Djinn. Atunci simți că îl urmărește un Ochi Rău. Se întoarse încet și, ca Urmăritorul să nu își dea seama că îl simțise, ridică piciorul, prefăcându-se că a călcat în ceva. În același timp se strădui să facă un Farmec Pavază împotriva Ochiului Rău. În timp ce freca energic talpa ghetei de bordură, se uită în direcția Ochiului Rău. Simțea, nedumerit, că privirea îi era atrasă înspre Palat. Se opri, uimit. Trebuie că se înșela. Nimeni din Palat nu i-ar fi făcut așa ceva. Prea era sperios. O jumătate de oră în tovărășia lui Beetle și o cană de Suc Spumos aveau să îl vindece.

Septimus împinse ușa Scriptoriului. Contorul instalat de Jillie Djinn țilingăi și arată numărul șapte.

— Sal'tare, Sep, zise Beetle, ridicându-se ca să îi iasă în întâmpinare.

— Sal'tare, Beetle.

— Ai și ajuns! Nu credeam că vii așa repede.

— Habar n-am avut că mă aștepti, zise Septimus nedumerit. Scoase din buzunar bucata de hârtie, pe care scrisese cu litere mari, desenate cât putea el de frumos, în culori. Am nevoie de un pic de loc pe geam, spuse el.

Beetle se uită la fereastră și totodată vitrina Scriptoriului — ce se mai vedea din ea, adică vreo palmă, două. Restul era acoperit de maldăre de cărți, broșuri, hârtii, manuscrise, pergamente, chitanțe, adevărințe, rețete și remedii amestecate alandala cu — și deseori lipite de — plăcinte mucegăite, ciorapi, poezii, țevi de tras cu boabe de orez, bezele (Beetle se dădea în vânt după ele), umbrele și sandvișuri cu cârnat de la plăcintărie. Majoritatea fuseseră lăsate jos pentru o clipă de câte un scrib neatent și se pierduseră pe dată în talmeș-balmeșul de acolo; nimeni nu le mai găsisese vreodată, deși uneori le simțeau mirosul.

— Nu vrei să-mi dai ceva mai ușor de dus la îndeplinire, Sep? zise Beetle. De exemplu, să-ți aduc Farmecul de Împlinire a Viselor sau ceva în genul ăsta?

Septimus privi bucata de hârtie.

— Nu e chiar atât de mare, zise el. Chiar nu poți să-i faci loc pe undeva? E ceva foarte important. Marcia m-a amenințat că-l dă afară pe stradă pe Scuipăfoc, fiindcă i se pare că pierde prea multă vreme având grijă de el și nu mai apucă să facă mai nimic. M-am gândit să... — și îi întinse hârtia lui Beetle.

— „Caut bonă pentru dragon”, citi Beetle cu glas tare. „Program neregulat, dar muncă interesantă. Simțul umorului constituie un avantaj. Cei interesați se pot adresa lui Septimus Heap, Turnul Vrajitorilor.” Le va trebui cam mult umor, nu crezi?

pufni Beetle. De ce n-ai adăugat picioare de fier, lipsa simțului mirosului și puterea de a alerga vreo sută de yarzi în două secunde, nicio zecime mai mult? Asta așa, doar pentru început.

Septimus se posomorî.

— Știu, răspunse el, dar n-am vrut să descurajez oamenii. Au venit câteva persoane interesate, dar de îndată ce le-am arătat cum să curețe Cușca Dragonului... toate au avut o reacție ciudată. Brusc și-au amintit că, *vai de mine*, am acceptat deja să am grijă de mătușa dinspre partea străbunicii, sau, *aoaleu*, cum am pierdut din vedere că mâine plec într-o lungă croazieră pe mare? Păreau foarte stânjențiți și ziceau că le-ar plăcea *tare mult* slujba și regretă nespun că nu pot accepta. Pe primii doi i-am crezut, dar pe urmă m-am lămurit. Hai, Beetle, *te rog* din suflet, pune anunțul meu pe geam. Aici vin tot soiul de persoane ciudate; poate că una din ele o să vrea postul.

— Așa e, aici vin tot felul de ciudați, bombăni Beetle. Chiar *prea* ciudați după gustul meu. Uite, pentru tine o să fac un loc. Scot anunțul pentru postul de scrib. Atrage tot felul de oameni cu care nu ți-ai dori să ai de-a face, întocmai cum i-am spus domnișoarei Djinn. În locul lui pun anunțul tău.

— Mulțumesc din suflet, Beetle.

Cu o figură mulțumită, Beetle rupse anunțul scris de Jillie Djinn, îl făcu ghemotoc și îl aruncă la coș. Apoi scoase un

borcan de lipici și îl întinse pe tot pe anunțul lui Septimus, pe care îl lipi pe geam. Septimus se prefăcu a nu băga de seamă că literele frumos colorate erau acum mânjite.

— Avem pauza de masă acum, zise Beetle, lingându-și lipiciul de pe degete. Vrei niște Suc Spumos?

— Mai întrebă? răspunse Septimus și ieși din Scriptoriu în urma lui Beetle.

Se duseră la ascunzătoarea lui Beetle, aflată în curtea din spate. Acolo, Beetle scoase două căni, puse în fiecare câte un cub de Concentrat de Suc și aprinse un arzător mic. Când apa începu să fiarbă, ceainicul scoase un țipăt puternic. Așa făcea întotdeauna când nu mai putea suporta fierbințeala apei, după ce odată Beetle îl uitase pe foc până ce se evaporase toată apa. Beetle luă ceainicul de pe foc și turnă apa în căni. Pe loc, cănila se umplură cu un lichid acidulat, rece ca gheața, acoperit de o spumă rozalie. Îi întinse o cană lui Septimus.

— Miam, miam, ce bun e! plescăi Septimus încântat când simți cum Sucul îl înțepă la nas.

— Să vezi ce s-a întâmplat azi-dimineață, spuse Beetle după ce se mai învioră cu câteva înghițituri de Suc Spumos. A venit cineva care spunea că se numește Septimus Heap.

Septimus mai luă o gură de suc și strănută.

— Hapciu! A zis că-l cheamă ca pe mine?

— Mda. Era un băiat ciudat. Voia postul de scrib.

— Și ce i-ai spus?

— I-am spus că nu e Septimus Heap, ceea ce nu i-a picat prea bine. Numai că am fost nevoit să-i spun și că poate trece pe aici mai târziu. Nu e sarcina mea să hotărâsc cine poate cere postul de scrib. Sper ca domnișoara Djinn să-și dea seama că e dus cu pluta. Am să-i spun și că știe niște șmecherii întunecate. Nu avem nevoie de așa ceva aici.

— Șmecherii întunecate? se miră Septimus.

— Mda. Știi tu de care. De pildă, scoți o flacăra din degetul mare. Pe vremuri era considerată o insultă gravă. Nici azi nu e de bun-gust.

— Nu, nu e. Mă întreb cine o fi fost.

— Hmm. Am să-ți dau de știre dacă mai vine pe aici.

O vreme rămaseră tăcuți, bând Sucul Spumos, dar la un moment dat Beetle își aminti că în dimineața aceea, înainte ca lucrurile să ia o întorsătură urâtă și să scape complet de sub control, sperase că Septimus va trece pe la Scriptoriu.

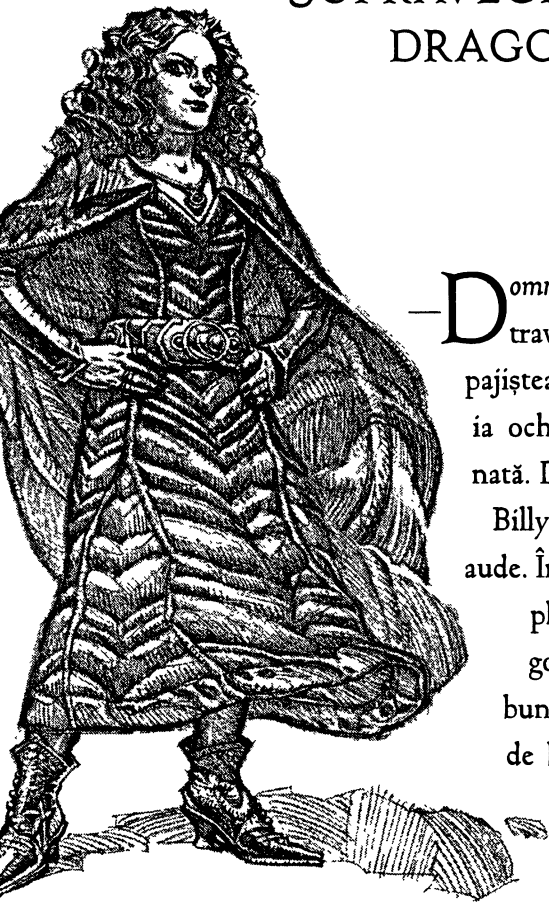
— Fii atent, Sep, zise el și sări în picioare, cu un zâmbet larg pe față. Putem împuşca doi iepuri dintr-o lovitură. Am ceva să-ți arăt.

— Ce anume?

— Dacă nu vii cu mine, n-ai să afli, rânji Beetle.

⇨ I I ⇨

SUPRAVEGHETORUL DRAGONULUI

—**D**omnule Pot! țipa Marcia, traversând cu pași mari pajiștea Palatului, fără să își ia ochii de la persoana vânătă. Domnule Pot!

Billy Pot se făcea că nu aude. Împingea o roabă mare, plină cu balegă de dragon, și nu era în toane bune. Uitase de mult cât de bucuros fusese atunci când Septimus îi dăduse voie să

adune balegile lui Scuipăfoc. Asta se întâmplase într-o perioadă căreia Billy îi spunea Vremurile Bune de Odinioară, adică atunci când era angajatul Palatului și tundeia iarba de pe pajiști cu Dispozitivul. Acest aparat, construit de Billy însuși, funcționa pe principii organice; consta dintr-o cutie cu vreo douăzeci de șopârle înfometate, pe care Billy o împingea extrem de încet pe pajiște. Șopârlele mâncau iarba — sau nu o mâncau.

Billy ținea sute de șopârle-de-pajiște în cuști speciale, pe malul Râului, dar, pe măsură ce populația șopârlească se mărea, îi era din ce în ce mai greu să o stăpânească. Balega de dragon făcuse minuni —^o la început. Înspăimântate de șopârta uriașă care — credeau ele — se instalase pe teritoriul lor, șopârlele-de-pajiște se cumițiseră brusc. Totuși, după ce trecu ceva timp și nu se văzu nici picior de șopârlă uriașă, șopârlele-de-pajiște, care nu erau proaste, înțeleseră că fuseseră păcălite, iar acum erau la fel de greu de strunit ca înainte. Ba mai mult, convinse că scăpaseră de un rival puternic, își luaseră nasul la purtare și totodată obiceiul de a-l mușca pe Billy de glezne. Billy se săturase până în gât de șopârlele-de-pajiște.

Picătura care umplu paharul a fost atunci când, după o zi lungă și istovitoare, când trebuise să schimbe de mai multe ori

garnitura de șopârle, Dispozitivul — care nu mai fusese nicio dată ca înainte de a fi călcat în picioare de calul lui Simon Heap — se făcuse bucăți. Sarah Heap profită de ocazie și, fiindcă era scârbită de grămezile de balegă de dragon împrăștiate pe pajiștile Palatului, îl trimise pe Silas în Port, cu instrucțiuni clare: să cumpere cea mai modernă mașină de tuns iarba. Silas se descurcă mult mai bine decât îi stătea în fire și se întoarse cu șlepul, aducând o mașină de-a dreptul impresionantă.

Lui Billy i se părea respingătoare. În loc de șopârle avea niște lame oribile de metal, îngrozitor de ascuțite, și, pe deasupra, trebuia să fie trasă de un *cal*. Lui Billy îi plăceau reptilele, nicidecum caii.

Dar balega de dragon continuă să fie adusă pe pajiște.

Sarah Heap, care începea să se obișnuiască într-un sfârșit să pună oamenii la treabă, îi dădu lui Billy un teren întins, lângă pajiștile Palatului, și îi porunci să mute balega de dragon acolo *pe loc*, după care să se apuce de plantat zarzavaturi. Niciuna din sarcini nu era pe gustul lui Billy, plus că lui nici nu îi plăceau legumele.

În prezent, Billy Pot se ferea să stea de vorbă cu oricine părea că i-ar aduce vreun necaz, iar Vrăjitorul NeObișnuit care striga după el părea să intre exact în această categorie. Dar nici

Marcia nu se dădea bătută cu una, cu două. O luă la fugă după Billy, care o văzu cum se apropie și se strădui să alerge și el, fără succes însă, din cauza greutateii roabei.

— Domnule Pot!

Marcia sări în fața roabei, tocul ascuțit al pantofului ei purpuriu din piele de piton se prinse într-o gaură în pământ și ea se rostogoli pe jos. Billy se uită pe deasupra maldărului de balegă și văzu că Vrăjitorul NeObișnuit dispăruse, ceea ce îi convenea de minune.

De-abia atunci când Marcia se ridică nesigură în picioare, ținând în mână tocul rupt al pantofului, cu părul răvășit și o lucire rău-vestitoare în ochii ei verzi, Billy se gândi că ar fi mai înțelept dacă ar lăsa jos roaba.

Se uită la ea pe deasupra balegii.

— Ce-i?

— Domnule Pot... au!... am o slujbă pentru dumneata.

— Știți ce, NeObișnuirea Voastră, am strâns deja ultimul transport și nu mai am loc pentru altceva până la sfârșitul săptămânii. M-ați înțeles?

— Aha, făcu Marcia descumpănită, căci, după doisprezece ani de Vrăjitoareală NeObișnuită, se obișnuise să fie tratată cu ceva mai mult respect.

— Acum trebuie să plec, bombăni Billy.

Apucă mânerul roabei și porni cu pas greoi spre grădina de zarzavat. Marcia se luă după el șchiopătând și se așeză iarăși în fața roabei.

— Domnule Pot, repetă ea apăsător.

Billy oftă și lăsă jos roaba.

— Ce-i? întrebă el.

— Așa cum ți-am spus, ți-am găsit o slujbă. S-a eliberat de curând un post de... Supraveghetor de Dragon. Cred că ți se potrivește de minune.

— Cum adică, Supraveghetor de Dragon? întrebă Billy bănuitor.

— Am scris o listă a îndatoririlor, zise Marcia și îi întinse un cartonaș.

Billy îl luă cam cu îndoială și îl privi. Nu îi plăceau hârtiile, mai ales cartonașele lucioase pe care era scris ceva. De fapt, nu îi plăcea scrisul fiindcă habar nu avea să citească.

— O ții cu susul în jos, zise Marcia.

— Ah, făcu Billy fâstâcit, fiindcă era a nu știu câta oară că o bucătică de hârtie îl punea în încurcătură. Citiți-o dumneavoastră. Nu am ochelarii la mine, mormăi el.

Îi întinse cartonașul Marciei, care îl apucă cu două degete, cu mare băgare de seamă să nu atingă urmele murdare lăsate de degetele lui Billy.

— Îndatoririle Supraveghetorului de Dragon, începu ea. Unu: Dragonul va locui la reședința sau locul de muncă al Supraveghetorului.

— Cum adică? făcu Billy, fără să înțeleagă.

— Scuipăfoc va locui aici, îl lămurii Marcia.

— Aici?

— Da, aici. Câmpul cu zarzavaturi ar fi locul ideal.

— Și ce-o să se întâmple cu zarzavaturile? sări Billy, care tocmai descoperise că ținea foarte mult la ele.

— Scuipăfoc nu e năzuros; mănâncă orice.

— Asta era și grija mea, mormăii Billy.

— Doi: Supraveghetorul de Dragon răspunde de acțiunile Dragonului atât timp cât acesta se află în îngrijirea sa. Trei: Ucenicul poate vizita Dragonul o dată la două seri și la sfârșitul săptămânii. Are voie să zboare doar o jumătate de oră la fiecare vizită. Patru: Plata este negociabilă, dar aș sugera dublul a ceea ce primești actualmente de la Palat.

— Dublu? făcu Billy, neputându-și crede urechilor.

— Bine, fie, triplu. Dar e ultima ofertă. Vrei slujba sau nu?

— Da! Ăăă... da, NeObişnuirea Voastră. Aş fi onorat.

— Ucenicul meu va aduce Dragonul mai pe seară.
Constructorii vor sosi în această dimineaţă.

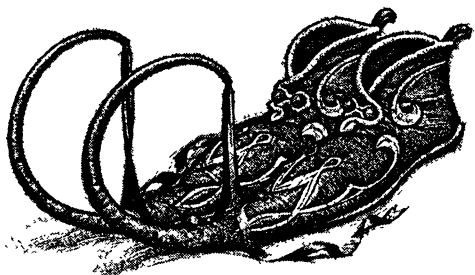
— Constructorii?

— Ca să construiască locuinţa dragonului. Bună ziua, domnule Pot. Îţi voi trimite un contract ca să-l semnezi, ceva mai încolo.

— Aha. Sigur. Hm, bună ziua, NeObişnuirea Voastră.

Marcia se îndepărtă şchiopătând, iar Billy Pot se așează pe malul Râului și se scărpină în cap, uimit peste măsură. Regretă imediat gestul. Balega de Dragon e foarte greu de scos din păr.

TERRY TARSAL

Terry Tarsal, pantofar și stăpân fără voia lui al unui piton purpuriu, își dorea o viață liniștită. În cele mai multe cazuri așa și era viața lui, iar excepțiile aveau întotdeauna legătură cu încălțările de piton purpuriu.

Era un bărbat scund dar puternic. După ani și ani de zile de lucrat pielea, mâinile mari i se înăspriseră și se umpluseră de bătăături. Atelierul lui, o clădire lungă și îngustă, se afla în Pasajul Tălpicii. Mirosea a praf, piele tăbăcită, ață cerată și, în acea zi anume, și a ulei de in. Terry își iubea meseria. Ceea ce nu îi plăcea era să țină un piton purpuriu în curtea din spatele

atelierului. Marcia Overstrand era însă unul dintre cei mai buni clienți, așa că, de peste zece ani de când Marcia era Vrăjitor NeObișnuit, Terry strângea din dinți, avea grijă de pîton și îi aduna pieile atunci când năpârlea. Le păstra pentru momentul când Marcia avea să îi comande o pereche de pantofi noi.

În dimineața aceea Terry tocmai hrănise pîtonul — o operație care îi făcea întotdeauna rău. Încerca să își revină bînd o cană de cidru fierbinte când zări, prin sticla mătuîtă a ferestrei, o pată mare, purpurie: roba Marciei Overstrand. În clipa următoare, ușa atelierului, care o știa de frică pe Marcia, se deschise de perete.

Terry Tarsal nu era însă chiar atît de ușor de speriat.

— Bună dimineața, domnișoară Overstrand, zise, dar nu își dădu osteneala să se ridice, ba chiar mai sorbi o dată din cana cu cidru. Botinele cele noi nu sunt gata, zise. Aștept să năpârlească blestematul de pîton.

— Nu de asta am venit, zise Marcia și intră șchiopătînd. Am o urgență.

Se aplecă, își scoase pantoful și îl trînti pe tejghea odată cu tocul rupt.

— S-a desprins dintr-odată. N-aveam de unde să știu. Puteam să-mi rup piciorul.

Terry luă pantoful pentru care era acuzat și îl privi de la distanță.

— Ați călcat în ceva, spuse el, acuzator la rândul lui.

— Ce spui? Și eu care credeam că pentru asta porți pantofi: ca să calci pe ceva.

— Da, pe ceva, nu în ceva. Mda, cred că se poate repara. Doriți să așteptați sau să veniți mâine?

— N-am de gând să mă duc până la Turnul Vrăjitorilor sărind într-un picior, domnule Tarsal. O să aștept.

— Cum doriți. V-aș putea împrumuta o pereche de galoși, mărime universală.

— Eu nu port galoși, spuse Marcia pe un ton glacial. Și, în mod special, nu galoși mărime universală. Nu, mulțumesc.

Terry luă pantoful și dispăru în camera din spate. Marcia se așeză pe incomoda banchetă de lemn de lângă teșghea (lui Terry nu îi plăcea ca mușteriii să stea prea mult în atelierul lui) și își roti privirea în jur.

De fapt, îi plăcea să vină la Terry Tarsal. Îi plăcea să stea în atelierul liniștit de pe ulicioara întunecată unde nimeni nu o putea găsi. Iar dacă se întâmpla să apară cineva, o distra să vadă ce mutră făcea când dădea peste Vrăjitorul NeObișnuit așezat

pe o bancă șubredă în atelierul pantofarului, așteptând la fel ca oricare alt locuitor al Castelului.

Așa se face că, în timp ce Terry Tarsal curăța balega de dragon de pe pantof, repara tocul și căuta un rest de piele de piton ca să îl acopere, Marcia se uita încântată la încălțările care așteptau să fie ridicate de clienți. Erau de toate felurile. Cele mai multe erau ghete de piele cafenie sau neagră, scâlciate de purtare, cu șireturi groase și tălpi solide, tot de piele. Mai găseai acolo o mulțime de saboți roșii sau verzi, din cei pe care îi purtau meșterii în atelierele din Hardughie, ca să își protejeze picioarele. Alături se aflau câteva perechi de pantofiori roz de dans, împodobiiți cu panglici, două perechi de cizme pescărești făcute din piele impregnată cu ulei (acum își dădu Marcia seama de unde venea mirosul iute de ulei de in care umplea atelierul) și o pereche de pantofi nemaipomeniți, cu cele mai lungi și ascuțite vârfuluri pe care le văzuse vreodată.

Intrigată, Marcia se ridică și se apropie de raft, ca să vadă mai bine acei pantofi ciudați. Nu putu rezista ispitei și îi luă în mână. Erau într-adevăr frumoși, croiți din piele moale, roșie, împodobiiți cu broderii complicate, cu fir de aur. Cu toate că pantofii erau de mărime normală, vârfulurile ascuțite erau încă de două ori pe-atât, iar la capete aveau câte două panglici

negre. Ținându-i în mâini, Marcia se minuna de cât de ușori erau și cât de fină pielea folosită de Terry Tarsal. Atinse cu degetele broderia de aur. Cu cât se uita mai mult, cu atât era mai convinsă că liniile răsucite de pe vârful pantofilor formau pe fiecare litera M.

Ținând pantofii în mână, se duse și se așeză la loc pe bancetă. Era tulburată și nerăbdătoare, așa cum nu mai fusese de când era copil, în ajunul zilei sale de naștere. De fapt, ziua ei de naștere cădea chiar în săptămâna care urma și avea o bănuială, cum că Septimus se gândise la un cadou mai deosebit — altceva decât banalul buchet de flori adunate în grabă din grădina Palatului, pe care i-l dădea în fiecare an. Își aduse aminte că Septimus îi descrisese pantofii care erau la modă în Timpul în care fusese dus cu forța de Alkimistul acela îngrozitor, Marcellus Pye. Ea spusese atunci că pantofii i se păreau singurul lucru de bun-simț din vremea aceea. Acum, Marcia se gândea că pantofii ar fi exact genul de cadou la care s-ar gândi Septimus dacă ar căuta ceva neobișnuit.

Se simțea puțin vinovată că văzuse cadoul înainte să îi fie oferit, așa că se grăbi să îi pună la loc pe raft. Terry Tarsal își făcu apariția chiar în acel moment.

— Sunt cei mai ciudați pantofi pe care i-am văzut în viața mea, comentă el.

Marcia se răsuci pe călcâie, de parcă fusese prinsă făcând o boacăină. Totuși, nu se putu stăpâni și întrebă:

— Cine i-a comandat?

— Ucenicul dumneavoastră, dacă nu mă înșel, răspuse Terry Tarsal.

— Eram sigură, zise Marcia zâmbind.

Ce drăguț din partea lui Septimus, se gândi ea. Uneori e atât de atent cu ea... Ar trebui să fie mai puțin aspră cu el. Se hotărî ca, dacă Septimus se va cuminti și va lucra mai mult la Proiecție, să țină seama de ceea ce îi spusese Alther — și anume că, la vârsta lui, Septimus avea nevoie de mai multă libertate — și să nu mai facă atâta caz când pleca și nu îi spunea exact unde se duce.

Vocea lui Terry Tarsal o aduse cu picioarele pe pământ:

— Aveți de gând să îi plătiți?

— În niciun caz! Și nu vreau să știe că i-am văzut. E limpede?

Terry Tarsal dădu din umeri:

— Nu înțeleg ce-i cu pantofii ăștia. Întocmai așa mi-a spus și Ucenicul dumneavoastră: Nu cumva să-i vadă Marcia. A fost foarte categoric.

— Cred și eu, încuviință Marcia.

— În orice caz, trebuie să-i livrez mâine. Deși nu înțeleg de ce nu poate veni personal să îi ia. Doar Drumul Vaselor nu e chiar atât de departe.

— *Drumul Vaselor?* Ce-are a face Drumul Vaselor cu pantofii?

— Acolo stă, răspunse Terry răbdător, ca și cum Marcia se prefăcea că nu înțelege. Acum să vă spun despre tocul pantofului dumneavoastră...

— Cine stă acolo?

— Ciudatul care a venit împreună cu Ucenicul dumneavoastră, cel pentru care am făcut pantofii. Uitați cum stau lucrurile: cleiul cu care am lipit tocul trebuie să stea o oră la uscat și...

— *Cel pentru care ai făcut pantofii?*

— Prin urmare, sunteți sigură că...

— Domnule Tarsal, te rog să-mi răspunzi. Pentru cine anume sunt acești pantofi?

— Nu vă pot spune. E confidențial.

— Baliverne! izbucni Marcia. E vorba doar de o pereche de pantofi. Nu poți să pretinzi că e un secret de stat, nu?

Terry Tarsal nu se lăsa convins.

— Este o chestiune confidențială între mine și client.

— Domnule Tarsal, dacă nu-mi spui pentru cine sunt acești pantofi, mă obligi să... să... (Marcia își storcea creierii să găsească ceva cu adevărat înspăimântător.) Mă obligi să micșorez cu o jumătate de număr toate încălțărilor care urmează a fi ridicate.

— Nu puteți să...

— Ba pot. Ei, pentru cine sunt pantofii?

— Marcellus Pye.

— *Marcellus Pye?* strigă Marcia atât de tare că ușa se cutremură din țâțâni și un borcănel de nasturi verzi sări de pe tețghea și se risipi pe jos.

— Poftim ce-ați făcut, zise Terry și se puse în patru labe ca să dea de urma nasturilor. N-am să-i mai adun niciodată pe toți. S-au dus care încotro.

Marcia îl privea pe Terry cum aduna grăbit nasturii de parcă venise de pe altă planetă. Nu înțelegea nimic. În cap i se învârteau trei cuvinte și nu se mai putea gândi la nimic altceva. Cuvintele erau: Septimus, Marcellus și Pye.

— În loc să stați pe gânduri ca o cămilă constipată, mai bine mi-ați da o mână de ajutor, îi întrerupse Terry brutal firul gândurilor.

Nu se prea întâmpla să îi spună cineva „cămilă constipată”, dar intervenția lui Terry avu efect. Marcia se apropie și se apucă la rîndul ei să caute nasturii.

— Ai zis *Marcellus Pye*, nu-i așa?

— *Da*, răspunse Terry cu arțag.

După ce se chinui să scoată cu unghia ceva mic și verde dintre scândurile dușumelei, văzu că nu era decât un sâmbure din dulceață.

— *Marcellus Pye*. Îmi aduc aminte că am scris „Pie”, așa cum se zice acum, dar Ucenicul dumneavoastră m-a corectat. „Pye cu y”, a zis el.

— Ești absolut sigur? insistă Marcia.

Prin cap îi treceau tot felul de explicații imposibile. Niciuna nu avea logică, dar toate erau legate de Septimus.

Terry Tarsal se îndreptă de spate gemând și își frecă șalele.

— *Da*, am spus *da*. Dar știți ce, doamnă *Overstrand*? Mai slăbiți-mă cu întrebările. Trebuie să mă concentrez. Nasturiiăștia sunt din jad de cel mai bun.

— *Cel mai bun jad*? repetă Marcia.

— *Mda*. N-am mai găsit niciodată unii la fel. Țsta e norocul meu...

Marcia se ridică și își scutură praful de pe robă — Terry era priceput la cizmărie, dar nu și la curățenie. Pocni din degete și murmură un Farmec de **Recuperare**. Nasturii săriră de prin crăpăturile și colțurile dușumelelor și Terry îi urmări cu gura căscată cum se înșiruie ca mărgelile pe ață și zboară direct în borcănel.

Terry se ridică în picioare; pe fața lui se citea ușurarea amestecată cu uimirea. Până atunci nu mai asistase la facerea niciunei Vrajii, iar faptul că Marcia își dăduse osteneala pentru ceva atât de neînsemnat cum erau nasturii lui îl impresionase adânc.

— Mulțumesc, mormăi el. Sunteți... sunteți foarte bună cu mine.

— Ah, un flecușteț, răspunse Marcia. Ei, acum pot vedea registrul de comenzi?

— Registrul de comenzi?

— Da, domnule Tarsal, dacă ești amabil.

Încă buimăcit, Terry clătină din cap și se duse să aducă registrul. Se întoarse cu un catastif gros, legat în piele, și îl trânti pe tețghea.

— Aș vrea să văd comanda pentru acești pantofi, zise Marcia. Te rog.

Terry se linse pe deget și se apucă să întoarcă foile.

— Iată, zise el și puse degetul pe o dată, cam cu trei săptămâni în urmă.

Marcia își puse ochelarii și privi cu atenție scrisul neciteț. Numele *Marcellus Pye* îi sări în ochi.

— Nu pot să cred, șopti.

— Ba da. E chiar el.

— Era foarte bătrân? întrebă Marcia, căutând o logică a lucrurilor.

— Ah, nu, era tânăr, cam de vreo treizeci de ani. Arăta chiar bine, dacă nu ținem seamă de tunsoarea lui caraghioasă. Acum îmi amintesc bine: am fost nevoit să îi măsoz piciorul, fiindcă nu știa ce număr poartă. Îmi tot spunea mărimea pe stil vechi, cea care nu se mai folosește de cel puțin o sută de ani. Nici măcar pe vremea lui *bunică-meu* nu mai era în uz. Avea și un accent ciudat — nu că ar fi fost prea vorbăreț, dar am băgat îndată de seamă. Pe cât îmi amintesc, a vorbit mai mult Ucenicul dumneavoastră.

— Chiar așa? făcu Marcia și se așeză brusc pe banchetă. Nu știu ce să zic...

— Nu vă e bine, doamnă Overstrand? întrebă Terry. Sunteți cam palidă. Vă aduc un pahar cu apă.

Marcia nu se simțea bine. I se părea că e cumva confuză, ca și cum lumea încetase dintr-odată să fie așa cum o știa ea. Terry îi aduse un pahar cu apă.

— Mulțumesc, Terry.

Așezată pe banchetă, odihnindu-și picioarele în ciorapi purpurii pe dușumeaua prăfuită, Marcia bău apa cu înghițituri mici. Adevăratul motiv pentru care era atât de zdruncinată nu era atât prezența unui Marcellus Pye tânăr în Timpul ei — oricât de ciudată ar fi fost — ci faptul că Septimus, Ucenicul în care avea atâta încredere, o mințise.

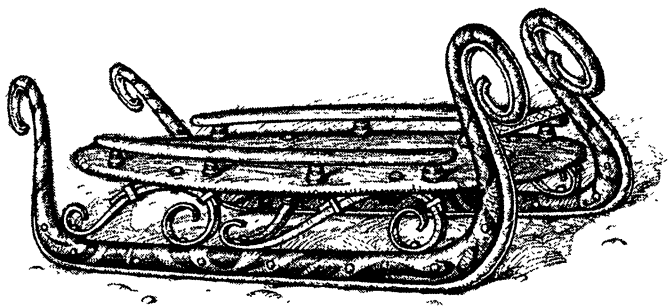
Termină de băut apa sub privirile îngrijorate ale lui Terry și începu să își revină.

— Terry, zise ea.

— Da, NeObișnuirea Voastră?

— Cât se usucă cleiul de pe toc, ce-ar fi să-mi pui nasturii ăia de jad la pantofi?

SANIA VRĂJITĂ

În timp ce Marcia aștepta să se usuce cleiul, Septimus făcea ceva mult mai interesant: se strecura printr-o deschizătură tăiată în podeaua căsuței lui Beetle.

— Nu știam că poți ajunge în Tunelurile de Gheață și pe aici, se miră Septimus când dădu cu piciorul de fusceii scării fixate în zidul de gheață de dedesubt.

— Asta e intrarea de serviciu, cum s-ar zice, răspunse rânjind Beetle, care coborâse deja.

În aerul înghețat, răsuflarea devenea un fel de ceață, iar fața lui căpătase o culoare nepământească din cauza luminii albastre a lămpii.

— Domnișoara Djinn mă obligă s-o folosesc. Închide chepengul, te rog, Sep.

Septimus trase de chepengul greu, sigilat, ascuns sub podea, așa cum aveau toate intrările sigilate în Tunelurile de Gheață. Se auzi un șuierat slab când chepengul se potrivi exact în Sigiliu. Septimus scoase de sub robă Cheia Alchimică pe care o purta la gât și o apăsă într-o scobitură aflată în mijlocul chepengului. Apoi coborî treptele înghețate de metal în adâncurile de sub căsuța lui Beetle și se opri lângă acesta, pe podeaua de gheață a Tunelului.

Inelul cu Dragon, pe care îl purta pe arătătorul drept, dădea o lumină slabă, gălbuie. În schimb, lampa albastră pe care o adusese Beetle trezea mii de scânteii albe și albastre în gheața care acoperea pereții tunelului ca o glazură de tort și le proiecta umbrele deformate pe tavanul înalt, boltit.

— Mă reped sus ca să sigilez chepengul, zise Beetle. Apoi putem pleca.

— E sigilat, zise Septimus.

— Nu, Sep. Trebuie folosit acest **Sigilțu**, vezi? răspunse Beetle și îi arătă un disc de ceară, o copie fidelă a **Cheii** de aur pe care o avea Septimus.

În chip de răspuns, Septimus scoase **Cheia** și o flutură zâmbind prin fața lui Beetle. Acesta clătină din cap, rămas fără glas.

— *Phii...* Nici nu îndrăznesc să te *întreb* de unde o ai, Sep.

— Mi-a dat-o Marcellus. Așa am putut ieși, împreună cu Jenna.

— Aha, făcu Beetle și avu inspirația să nu spună ceva despre Nicko, cel care nu reușise să iasă și rămăsese captiv în alt Timp.

Orice aluzie la Nicko îl mâhnea pe Septimus și ar fi fost ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit.

Beetle desprinse dintr-un cui fixat în peretele de gheață o sanie simplă, de lemn.

— Hai, facem o plimbare?

Ținu sania de funie până se urcă Septimus, apoi își ocupă locul în față și prinse lampa de sanie ca să lumineze drumul în față lor. Septimus își aminti ce stil avea Beetle la condus sania, așa că se agăță bine de el. Era și cazul. Nici nu apucase să își tragă răsuflarea că sania porni ca din pușcă și deja intrase în prima curbă — în unghi drept — pe un singur tălpig.

— Uuu... iiiiee! țipă Septimus.

Țipătul lui călători multe mile prin aerul înghețat, până când întâlnește multe vaiere care bântuiau Tunelurile, purtate de curenții de aer, și li se alătură.

După aproape doi ani ca Inspector al Tunelurilor, Beetle era neîntrecut la condus sania; nu era însă obișnuit să ducă pasageri. La curbe se urca până la jumătatea pereților de gheață, la colțuri făcea derapaje, iar dacă era nevoit să oprească recurgea la ceea ce el numea „dublă răsucire din viteză”, și ajungea cu fața în direcția din care venise. După câteva minute, Septimus era verde la față. Își mai trase oarecum sufletul cât timp sania urcă încet o pantă lungă, dar, când se opriră în vârf, Septimus își dădu seama că partea cea mai rea de-abia acum venea.

La lumina albastră a lămpii lui Beetle văzu în față un lung tunel alb, strălucitor, care cobora brusc într-un hău întunecat. Deasupra tavanul se înălța, formând un dom uriaș.

— Asta e partea care-mi place mai mult decât toate, strigă Beetle peste umăr. Țin-te bine!

Septimus se ținea deja atât de tare că i se părea că degetele lui erau una cu sania. Trase aer în piept și își făcu singur curaj. Sania se legăna în vârful pantei, ca și cum și-ar fi luat și ea inima în dinți. Dintr-odată o luă la vale, cu o viteză nebunească, până

când Septimus avu senzația ciudată că pământul nu mai era acolo. Aruncă o privire în jos și văzu cu groază că, într-adevăr, pământul nu mai era acolo. Era cam la douăzeci de picioare sub ei. Zburau.

— *Beeee... tăăăă!*, *oprește-o!* urlă Septimus, dar vântul îi acoperi vocea.

Oricum, Beetle nu auzea nimic. Era cea mai frumoasă parte a săptămânii de lucru. De când pusese la punct săritura cu sania, își dorise din toată inima să împartă această bucurie cu Septimus. Nici nu îi trecuse prin cap că s-ar putea ca prietenul lui să nu aprecieze experiența.

Aterizarea a fost neașteptat de blândă; traversară în viteză un câmp de gheață și intrară drept într-un tunel atât de strâmt că Septimus renunță să se mai țină de sanie, de teamă să nu își julească încheieturile degetelor de pereții de gheață. Tunelul avea zeci de coturi și Beetle încetini pentru ca sania să nu se înțepenească într-unul din ele. Pe de altă parte, în timp ce alunecau încet printre pereții de gheață, Septimus simți că nu mai poate îndura spațiul acela închis. În cele din urmă, tunelul se lărgi și ajunseră într-o cameră mare, rotundă, cu tavanul foarte înalt. Beetle opri mai lin decât s-ar fi așteptat Septimus.

— Am ajuns, spuse Beetle încet.

— Unde? se miră Septimus, privind în jur; locul i se părea cunoscut, dar nu își dădea seama de ce.

— Ei, știi tu, zise Beetle în șoaptă. Acolo unde ne-a spus Marcia să verificăm.

— Marcia? se miră Septimus.

— Nu ți-a spus?

— Mie nu-mi spune nimic, replică Septimus morocănos.

Beetle se dădu jos de pe sanie.

— Oricum, noi trebuie să facem un control, Sep. Aici se întâmplă niște chestii. Hai.

Septimus se ridică încet și îl urmă pe Beetle, care o luase înainte și examina pereții la lumina albastră a lămpii. Într-o străfulgerare, Septimus știu unde se aflau.

— E Camera Alkimică! exclamă el. Într-o vreme... veneam aici în fiecare zi, spuse cu oarecare nostalgie. Marcellus mi-a arătat o grămadă de lucruri. Și nici nu mă bătea la cap tot timpul.

— Mă rog, se poate, dar pun rămășag că era și nițeluș mai cald, zise Beetle. Ah, uite că am ajuns. Ia privește, s-a topit și a înghețat la loc.

La lumina lămpii lui Beetle se vedea bucata mare de gheață care acoperea vechea ușă a Camerei. Spre deosebire de restul gheții, care părea brumată, aceasta era limpede și avea

înăuntru sute de bule minuscule de aer. Lui Septimus îi amintea de unul din Sucurile Spumoase ale lui Beetle — cel de lămâie, după care nu se dădea în vânt.

— Asta e gheață nouă, șopti Septimus.

Beetle ridică din umeri:

— Știu, dar cel puțin e înghețată. Vreau doar să verific Sigiliul, adăugă el și apăsă Cheia de lezare pe discul de metal aflat pe o latură a gheții. Nici nu știu ce să mai zic, făcu el. A fost resigilată. Hai, Sep, mai avem de verificat o ușă. Dar mai întâi vreau să-ți arăt ceva.

La câteva minute după aceea, Beetle făcu o dublă răsucire din viteză și se opri ridicând un vârtej de promoroacă. Septimus căzu de pe sanie și rămase întins pe gheață, cu ochii la tavanul alb-albăstrui al tunelului.

— Hai sus, zise Beetle, îl apucă de o mână și îl ridică în picioare. Am descoperit-o săptămâna trecută. Am găsit o scurtătură printr-unul din Tunelurile Strâmte și am dat de asta.

Arătă cu degetul o bucățică de sfoară purpurie care ieșea din gheață. Septimus se puse în patru labe ca să vadă mai bine.

— Aici nu există nimic colorat — îi explică Beetle — așa că se vedea de la o poștă. Am încercat să sparg gheața și s-o

scot, dar în zadar. Gheața a prins-o. Chiar așa face, să știi. Odată mi-am pierdut băsmăluța pe care o purtam la gât ca să-mi aducă noroc. Am găsit-o după o săptămână, prinsă sub o palmă de gheață. O vreme am mai văzut-o când treceam pe acolo, dar gheața o trăgea tot mai în adânc, până când a dispărut cu totul. E de mirare că sfoara asta se mai vede.

Beetle râcăi gheața din jurul sforii cu briceagul; acum se vedea o bucată de vreo două degete.

— Ei, hai, îl îndemnă el pe Septimus.

— Ce „hai”? făcu Septimus nedumerit.

— Apucă sfoara și trage. Dacă trag eu nu iese, dar cred că tu o să ai mai mult succes.

— De ce?

— Păi, îți aparține.

— Ce îmi aparține?

Beetle zâmbi misterios.

— Dacă tragi de sfoară ai să afli.

Septimus clătină din cap fără să înțeleagă, dar, ca să-i facă o plăcere lui Beetle, apucă sfoara scămoșată și trase. Nu prea avea de ce apuca, însă, spre uimirea lui, o bucată mare de sfoară groasă, purpurie, ieși din gheață la fel de ușor ca și cum ar fi ieșit din zăpada proaspăt căzută.

— Iese! strigă Beetle încântat. Știam eu. Trage, Sep!

Septimus nu mai avea nevoie de îndemnuri. Trase și trase, până când gheața se fărâmă și două tălpile aurite ieșiră la suprafață. Uluit, Septimus smuci tare de sfoară și din adâncul gheții își făcu apariția cea mai frumoasă sanie pe care o văzuse el vreodată.

— Sania din Turnul Vrăjitorilor, șopti el. Beetle, ai găsit *sania din Turnul Vrăjitorilor!*

— Îhî, făcu Beetle cu gura până la urechi. E ceva, nu?

— Ceva? E *incredibil!* exclamă Septimus.

Șterse praful de gheață de pe sanie și o așeză pe tălpile. Sania rămase ascultătoare pe loc. Era înaltă, elegantă și fină ca un cal de curse în comparație cu sania lui Beetle, care părea un măgăruș. Lemnul sculptat cu modele complicate și încrustat cu lapislazuli părea aproape cald la atingere, iar desenele pictate cu purpuriu, albastru și auriu sclipeau în lumina lămpii lui Beetle. Atârnat de bara de aur dintre cele două tălpile se afla un fluier de argint, legat cu o panglică verde.

— Nici nu-i de mirare că au pierdut-o, zise Beetle. Au uitat fluierul pe sanie. Mai mare prostie nici că se putea. Tu să-l ai totdeauna asupra ta, Sep. Ia-l, zise Beetle, deznodă panglica și îi dădu fluierul lui Septimus. Va veni oricând vei sufla în fluier,

și s-ar putea chiar să ai nevoie odată. Săniile astea minunate umblă haihui, știe toată lumea. Pun rămășag că sărmanul Ucenic a căutat-o multă vreme. Cred că a fost un coșmar pentru el.

Septimus puse fluierul în buzunarul tunicii.

— Mulțumesc, Beetle, zise el. Știi atâtea lucruri, lucruri pe care nici Marcia nu le cunoaște.

— Știu și eu ce să zic, Sep? Marcia știe mai multe decât îți închipui. Doar că nu vrea să spună, asta-i tot.

— În orice caz, nu mie, bombăni Septimus.

Beetle se grăbi să schimbe subiectul, dându-și seama că lui îi spusese Marcia o grămadă de lucruri în dimineața aceea:

— Ei, nu te urci? Pot să te învăț să faci o dublă răsucire din viteză, sau chiar una triplă, dacă vrei.

— Hm, poate mai târziu, când o să mă obișnuiesc cu ea.

Septimus se așeză precaut pe sanie. Era aproape convins că o să plece ca din pușcă, la fel ca sania lui Beetle. Dar sania rămase cuminte pe loc, de parcă aștepta să i se spună ce să facă.

— Cum funcționează? întrebă el, căci nu îi venise niciodată ideea să îl întrebe pe Beetle cum de merge sania lui atât la vale cât și la deal, întocmai cum vrea el.

— Te gândești la ce vrei să faci și ea face întocmai — dar asta doar dacă ești persoana potrivită. De exemplu, dacă ai vrea să mergi cu a mea, nu ți-ar da ascultare.

— Bine, atunci am să fac o încercare, zise Septimus, și în gândul lui repetă „încet, mergi încet”.

Sania se puse în mișcare cu nesfârșită încetineală, în hohotele de râs ale lui Beetle.

— Ce i-ai spus, Sep? strigă în urma lui. Mergi ca melcul?

— Întâi trebuie să văd ce poate, veni răspunsul stânjenit al lui Septimus.

— Ia vezi cât de repede poate merge, îi sugeră Beetle. Nici n-o să-ți vină să crezi. Mult mai repede decât bătrâna mea săniuță, zise și o bătu drăgăstos cu palma.

— Ei, poate mai târziu.

— Bine, Sep, zise Beetle și se urcă pe sania lui. Dar Marcia a spus să mai inspectăm ceva.

Septimus zâmbi — ce mai conta Marcia când el avea așa o frumusețe de sanie?

— OK, Beetle, spuse el. Te ajut să faci Inspectia, așa cum se făcea în vremurile de demult.

— Grozav, rânji Beetle.

CASA DE PE DRUMUL VASELOR

Beetle ridică lampa ca să lumineze chepengul din tavanul tunelului de gheață. Se afla doar la câteva picioare deasupra lor; dacă săreau, aproape că îl puteau atinge cu mâna.

Chepengul forma o scobitură ovală, alături de care se afla

Sigiliul de metal. De jur împrejur se vedea o linie subțire de gheață limpede.

— Vezi, îi arătă Beetle. La fel și aici. Gheața s-a topit și a

înghețat din nou. Și... ia să vedem... da, a fost și resigilat. Ce ciudat!

— Hm..., făcu Septimus, fără să se mire prea tare, fiindcă știa cine locuia deasupra.

Beetle se uită cu atenție la chepeng.

— Desigur, acesta ar putea fi doar un Sigiliu defect. Se mai întâmplă cu cele aflate în casele oamenilor. Ar fi bine dacă am putea intra și verifica, dar aici s-a mutat de curând un tip tare bizar. Foarte retras, pe cât se pare. Nici măcar nu răspunde la ușă.

— Știu, interveni Septimus. Îmi pare rău. Încă nu s-a obișnuit cu viața de aici.

— Îl cunoști, Sep? întrebă Beetle, surprins.

Septimus se hotărî să îi mărturisească totul lui Beetle. Era obosit să păstreze secretul vizitelor lui la Marcellus.

— Păi, da... îl cunosc. Numai că... ăăă... Marcia nu știe că vin la el. Am tot vrut să-i spun, dar în ultima vreme a fost cam prost dispusă și...

Aici se întrerupse, fiindcă își aminti brusc de ceva:

— Vai de mine, Beetle, ai cumva ceasul la tine?

— Mai întrebi? răspunse Beetle mândru.

Avea un ceas cum nu se mai vedea la vremea aceea, care fusese găsit bucăți în spatele unui dulap din Scriptoriu și aruncat la

gunoi. Beetle îl recuperase și, după ce lucrase la el timp de mai multe luni, ajutat de un Scrib Restaurator, îl reparase. Era o adevărată piesă de artă, total silențios, datorită unui complicat mecanism cu volant și — ceea ce era și mai important — arăta întotdeauna ora exactă.

Beetle își scoase ceasul din buzunar, umflându-se în pene. Era făcut dintr-un aliaj de aur și argint și era legat cu o curelușă groasă de piele. În vârf avea un fel de mâner și un buton cu care puteai să îl întorci. În mâna lui Beetle părea o carapace de broască țestoasă.

Septimus era impresionat.

— Cum de le făceau atât de mici?

— Habar n-am. Dar acum nu mai găsești așa ceva.

Limbile ceasului arătau aproape miezul zilei.

— E jale, se văietă Septimus. Am să întârziu. Jenna o să se supere rău.

— Jenna? repetă Beetle cu vocea gătuită.

— Da. Trebuia să ne întâlnim aici și...

— Cum — aici, Sep?

— Ei, nu în tunel. Acolo sus. Septimus arată spre chepeng.

În casă.

— Într-adevăr?

Lui Septimus îi veni o idee.

— Nu vrei să vii și tu? Aș putea să-l întreb pe Marcellus dacă nu putem verifica chepengul de dinăuntru.

— Marcellus... e tipul ciudat care locuiește aici?

— Nu e chiar ciudat, zise Septimus. E doar... neobișnuit cu unele lucruri.

— Numele ăsta parcă mi-e cunoscut, zise Beetle. Ah, nu e cumva cel care te-a tras cu forța în Oglindă? Bătrânul Alkimist cu mințile duse?

— Mda, recunosc Septimus. Dar nu e nebun, și nici măcar nu mai pare bătrân.

— Dar tot Alkimist rămâne. Nici nu mă mir că a apărut o problemă la chepengul ăsta. Cîstit să fiu, mă mir că nu s-a topit toată gheața.

Septimus se gândea că poate nu fusese prea inspirat când îi mărturisise totul lui Beetle, dar acum era prea târziu.

— Atunci o să deschid chepengul, da? Cîteva minute nu mai contează. Pot să îl *resîgilez* pe dinăuntru.

Beetle părea șocat.

— Vrei să *deschizi* un chepeng *sîgilat*?

— Păi... da. Așa putem să intrăm și să ne întîlnim cu Jenna...

— Chiar te întâlnești cu Prințesa Jenna în casă? întrebă Beetle.

Septimus încuviință din cap. Sărea când pe un picior, când pe altul, ca să le încălzească, fiindcă i se părea că se preschimbaseră în bucăți de gheață.

Beetle nu putea rezista ideii de a o revedea pe Jenna.

— Bine, zise. Dar să știi că nu e bine ce facem. Domnișoara Djinn ar lua foc dacă ar ști. Scoase de sub sanie ceva ce se dovedea a fi o scară telescopică, o deschise și o propti de perete. Eu țin scara, Sep, iar tu te urci și desigilezi chepengul. Cred că așa e cel mai bine.

Zece minute mai târziu, Beetle și Septimus se aflau în coridorul lung și igrasios care ducea de la chepeng la casa de pe Drumul Vaselor. Septimus știa bine drumul. Prima oară fusese acolo când casa îi aparținuse profesorului Viezur van Klampff, a cărui menajeră, Una Brakket, îi băgase frica în oase atunci când îl condusese în laboratorul lui Viezur. La vremea aceea coridorul fusese întunecos și murdar, în schimb acum era curat și îngrijit. De-a lungul pereților ardeau lumânări prinse în sfeșnice demodate. Arăta exact la fel cum arătase în cele șase luni din alt Timp cât Septimus fusese Ucenicul

Alkimic al lui Marcellus Pye. Beetle mergea în urma lui Septimus. Trecură repede pe lângă pasajul care ducea la vechiul laborator și continuară drumul pe coridorul care mergea în zigzag pe sub casele de pe malul Șanțului de Apărare.

Nu după mult timp ajunseră la capătul coridorului și ieșiră în pivnițele înalte de sub casă. Septimus mergea repede, îngrijorat că va întârzia la întâlnirea cu Jenna. Urcă scara în goană și deschise ușa care dădea în casă.

— Marcellus! strigă tare. Marcellus!

Nu primi niciun răspuns.

Septimus cutreieră casa, urmat îndeaproape de Beetle, care era cu ochii în patru. Casa avea un miros ciudat, de ceară de lumânare, amestecat cu aroma dulce-amăruie a portocalelor, cu parfumul de cuișoare și încă ceva, Beetle nu își putea da seama ce. În același timp, nu putea scăpa de sentimentul că se întorsese în timp. Și Septimus avea aceeași senzație. Acum se obișnuise, dar când îl vizitase pentru prima oară pe Marcellus, imediat după ce bătrânul Alkimist se instalase în casă, fusese convins la un moment dat că era tot prizonier în Timpul lui Marcellus și că întoarcerea în Timpul lui fusese doar un vis. Însăpăimântat, fugise afară din casă și, spre marea lui bucurie, dăduse nas în nas cu Jillie Djinn, care se grăbea să ajungă

undeva. Jillie nu înțelese niciodată de ce îi sărise Ucenicul Marciei de gât și îi spusese că e încântat să o vadă, dar în dimineața aceea mersese cu pas mai vioi spre Scriptoriu. Rar i se întâmpla să îi sară cineva de gât.

Tăcerea casei se așternu peste Septimus și Beetle ca o cuvertură groasă. Acum mergeau pe un coridor îngust, luminat cu mai multe lumânări decât văzuse Beetle vreodată. Ajunseră la piciorul unei scări negre, de stejar, și Beetle se miră să vadă că pe fiecare treaptă era câte o lumânare aprinsă.

— Atâtea lumânări... mă trec fiorii..., șopti Beetle, speriat de-a binelea.

— Nu-i place întunericul, zise Septimus, tot în șoaptă. Șșșt, se aud pași la etaj. *Marcellus! Marcellus!* strigă el.

— Ucenicule, tu ești? se auzi o voce nesigură de sus.

— Da, eu sunt.

Scara răsună de pași apăsați și priveliștea care se înfățișă ochilor lui Beetle avea să îi rămână neștersă în minte toată viața. Pe scară, luminat de jos în sus de fiecare lumânare pe lângă care trecea, cobora un tânăr cu păr negru, tuns după o modă de demult. Purta ceea ce Beetle știa din gravurile vechi că este roba neagră cu auriu a Alkimiștilor. Mânele tunicii erau ridicol de lungi (credea Beetle) și se târau pe trepte în

urma lui. Dar mânecile nu erau nimic pe lângă cei mai trăsniți pantofi pe care îi văzuse Beetle în viața lui. Aveau vârfuri lungi cam de două picioare, legate cu panglici de jartierele pe care tânărul le purta sub genunchi. Beetle își dădu seama că rămăsese cu gura căscată și se grăbi să o închidă.

Când tânărul ajunsese lângă ei, Septimus zise:

— Marcellus, el este prietenul meu, Beetle. Lucrează în Scriptoriu. Beetle, acesta e Marcellus Pye.

Lui Beetle i se părea că visează. Marcellus Pye avea *cinci sute de ani*. Era *Ultimul Alkimist*. Scrierile lui erau *interzise* — chiar și în Scriptoriu — iar el, Beetle, îi era prezentat. Nu, era peste putință.

Marcellus Pye îi întinse mâna și spuse cu un accent puțin ciudat:

— Fii binevenit. Voi, scribii, faceți lucruri minunate. Minunate.

Beetle se simțea pierdut și nu reuși decât să scoată un fel de behăit. Septimus îi trase un ghiont.

— Oh... mulțumesc, zise Beetle și strânse mâna întinsă, care — spre ușurarea lui — era caldă, nu rece ca gheața, cum se temuse. Eu nu sunt scrib. Sunt Inspector de Tuneluri. Verific Sigiliile din Tunelurile de Gheață.

— Aha, făcu Marcellus. Un rău necesar de care sper că vom scăpa într-o zi.

— Despre asta nu știu nimic, zise Beetle pe un ton profesional. Dar știu că chepengul din această casă a fost desigilat de curând.

— Se poate. Dar nu pentru multă vreme. L-am resigilat. Nu ai de ce să îți faci griji.

— Dar...

Beetle se întrerupse, auzind clincănitul unui clopoțel undeva, la etaj.

Marcellus tresări. Părea înspăimântat.

— E clopoțelul, zise.

— Vrei să răspund eu? se oferi Septimus.

— Chiar trebuie?

— Te rog, încearcă să fii nițel mai sociabil, Marcellus, îl dojeni Septimus. Nu e bine nici pentru tine să te ascunzi tot timpul.

— Soarele e atât de arzător și zgomotele atât de asurzitoare, Ucenicule.

Clopoțelul sună din nou, de astă dată lung, insistent.

— Cred că e Jenna, zise Septimus, care de-abia aștepta să deschidă. Mi-ai dat voie să o aduc aici, îți amintești? Ai spus că ești gata să ne povestești ce s-a întâmplat cu Nicko.

— Nicko? întrebă Marcellus și pe fața lui se zugrăvi nedumerirea.

Septimus simți că îl cuprinde deznădejdea. Se străduia de șase luni să îl convingă pe Marcellus să îi povestească ceea ce știa despre Nicko, și, cu câteva zile în urmă, acesta fusese de acord. Acum părea că a uitat — din nou. Septimus nu se putea obișnui cu felul de a fi al lui Marcellus: deși arăta din nou tânăr, se comporta adesea ca un bătrân. Marcellus avea fel de fel de ticuri de care îi era greu să scape: de exemplu, mergea uneori târându-și picioarele, ca un om bătrân, sau devenea dintr-odată un cârcoțas imposibil de mulțumit. Dar ceea ce îl scotea cu adevărat din răbdări pe Septimus era slaba memorie a lui Marcellus. Odată chiar se înfuriase și îl învinuise pe Marcellus că îi e lene să gândească, dar acesta îi dăduse o replică pe măsură. Avea în minte, zisese el, cinci sute de ani de amintiri, așa că unde credea Septimus că mai e loc și pentru amintirile recente?

Septimus oftă și se duse la ușă, lăsându-l pe Marcellus să se agite fără rost prin cameră.

— Sep! exclamă Jenna bucuroasă.

Stătea chiar în prag și se vedea că din cauza ploii și a vântului frigul îi pătrunsese până la piele. Părul ei negru era ud,

șuvițele i se lipiseră de obraji, iar pelerina groasă în care se înfășurase picura de apă.

— Da' știi că nu te-ai grăbit, zise ea, tropăind ca să își încălzească picioarele. E o vreme oribilă. N-ai de gând să mă lași să intru?

— Parola, te rog, zise Septimus cu o figură serioasă.

— Care parolă? se încruntă Jenna.

— N-o știi?

— Nu. *Uf!* Nu poți totuși să-mi dai drumul înăuntru?

— Hmmm... Nu știi ce să zic, Jen.

— Sep, am înghețat. Te roog.

— Bine, fie. Așa, pentru tine.

Se dădu înapoi, Jenna intră repede și se apucă să își scuture pelerina de apă. Deodată se opri și îl privi bănuitoare pe Septimus.

— Nu e nicio parolă, nu-i așa?

— Nu, chicoti Septimus.

— Ești îngrozitor! râse Jenna și îl înghionti. Ah, bună, Beetle. Îmi pare bine să te văd.

Beetle se făcu roșu ca sfecla și descoperi că din nou nu mai știa să vorbească. Jenna nu băgă de seamă, fiindcă era ocupată să scoată o pisică roșcată de sub pelerină și să o ia în brațe,

lucru care îl uimi pe Beetle: nu și-ar fi închipuit niciodată că o persoană precum Jenna are o pisică. Apoi, dintr-un motiv neînțeles pentru Beetle, Marcellus zise:

— Fii bine-venită, Esmeralda.

— Mulțumesc, Marcellus, răspunse Jenna zâmbind — uitase aproape că, în Timpul lui Marcellus Pye, toată lumea o luase drept Prințesa Esmeralda.

Marcellus făcu o plecăciune demodată și spuse:

— Vă rog să mă urmați, Prințesă, Ucenicule și Scribule.

Îndată după aceea, Beetle se trezi mergând în urma Jennei, a lui Septimus și a lui Marcellus, ferindu-se de picăturile de ceară ale nenumăratelor lumânări și întrebându-se în ce încurcătură intrase. Și cum avea să explice totul domnișoarei Djinn când va afla — pentru că ea afla întotdeauna.

MANSARDA

Marcellus îi duse într-o cămăruță
 Mîntunecoasă, aflată chiar
 sub streășină, ai cărei pereți erau
 acoperiți cu lambriuri de lemn.
 Înăuntru erau foarte puține mobile:
 o măsuță veche de nuiele împletite,
 două banchete și câteva scaune ali-
 niate de-a lungul pereților, toate
 lăsate de fostul proprietar, Viezur
 van Klampff. În mijlocul mesei
 ardeau o mulțime de lumânări, aprinse
 în dimineața aceea de menajeră și deja
 pe jumătate consumate.

Când Marcellus îi pofti înăuntru,
 Septimus tresări fără voia lui. Aceasta

fusese camera lui nu cu multă vreme în urmă. Pe de altă parte, știa că trecuse atâta vreme de atunci că i se părea imposibil. Aceasta era camera unde, în primele nopți petrecute de Septimus în Timpul lui Marcellus, un Scrib Alkimic dormise pe jos în fața ușii ca să îl împiedice să fugă. Aceasta era camera unde făcuse planuri peste planuri, unul mai disperat decât altul, de cum să se întoarcă în Timpul lui. Camera unde stătuse ore în șir la fereastră, cu ochii la trecătorii de pe stradă, nădăjduind să vadă măcar o figură cunoscută. E de la sine înțeles că nu era locul unde i-ar fi plăcut să revină, dar iată că era aici, împreună cu Beetle și Jenna. Niciodată nu s-ar fi gândit că se va întoarce aici. Adevărul e că Septimus nu prea se simțea în apele lui. Se așeză pe banchetă cu o bufnitură.

Beetle și Jenna se așezară alături de el și toți trei ridicară fețele spre Marcellus, cu ochii plini de speranță. Marcellus îi privea nedumerit.

— Ei... de ce am venit aici? întrebă el.

— E vorba de Nicko. Doar n-ai uitat, zise Septimus, cu speranță în glas, deși nu înțelegea de ce Marcellus îi adusese în această cameră.

— Nicko? repetă Marcellus, tot nedumerit.

— Nicko, *fratele meu*. A rămas captiv în Timpul tău. Nu se poate să fi uitat, insistă Septimus, deși vocea îi trăda mâhnirea.

Îi trebuiseră luni de zile ca să aranjeze această întâlnire, și tocmai acum îl lăsa memoria pe Marcellus! Totul se ducea de râpă.

— Ba da, îmi amintesc, spuse Marcellus și Septimus se învioră. Ochelarii, am nevoie de *ochelari*. Ce enervant! Unde sunt oare?

— Îi ai pe vârful capului, zise Septimus obosit.

— Chiar așa, zise Marcellus și își puse ochelarii pe nas. Buuun. Am nevoie de ei ca să citesc hârtiile de la Nicko.

Septimus era bucuros: în sfârșit, lucrurile păreau să meargă mai bine. Îi zâmbi Jennei, ai cărei ochi erau neobișnuit de strălucitori, ca întotdeauna când venea vorba de Nicko.

Marcellus, care mergea acum abia târându-și picioarele, ca un om bătrân (Beetle credea că din cauza năstrușnicilor pantofi), se apropie de horn și apăsă un panou mic, aproape invizibil, aflat pe o latură, aproape de tavan. Panoul se deschise cu un scârțait ca un vaiet și Marcellus scoase un vraf de hârtii îngălbenite, gata parcă să se transforme în praf. Le aduse și le așeză cu cea mai mare grijă pe masă.

Jenna își înăbuși o exclamație: hârtiile erau acoperite de scrisul lui Nicko.

— Le-au lăsat Nicko și Snorri când au plecat, zise Marcellus. Le-am pus în horn fiindcă îmi era teamă să nu le arunce cineva. La prima vedere sunt doar note și mâzgăleli

făcute de o mână nepricepută. Apoi anii au trecut și am uitat de ascunzătoarele. În fapt, Ucenicule, mi-am adus aminte doar la câteva luni după ce m-ai întrebat despre fratele tău.

— Când ai spus că nu îți amintești, zise Septimus.

— Adevărat este, nu îmi aminteam. Dar mai târziu unele lucruri din trecutul meu au început să îmi revină în minte. Într-o zi am urcat în această cameră și atunci mi-am amintit. Am uitat repede însă. După aceea am tot venit aici săptămâni la rând, de mă minunam singur ce caut. Când mi-ai vorbit ultima oară despre Nicko, i-am scris numele pe o bucată de hârtie pe care am avut-o tot timpul asupra mea. Iar când am venit din nou aici mi-am adus aminte de tot, chiar și de ascunzătoarele, pe care m-am mirat să o găsesc neatinsă. De aceea ți-am trimis vorbă să vii aici astăzi.

— Mulțumesc, Marcellus.

— Eu îți sunt dator, Ucenicule. Mărturisesc că nu înțeleg aproape nimic din cele scrise de Nicko, dar poate că tu poți înțelege scrisul fratelui tău mai bine decât mine. Notițele vă vor spune o parte din poveste. Restul vi-l voi spune eu.

Jenna privi hârtiile cu inima îndoită. Cerneala era ștearsă, maronie, iar hârtia era subțire și aproape la fel de maronie ca și cerneala. Chiar și așa, era sigură că paginile acelea fuseseră

scrise de Nicko. Se vedeau schițe de bărci și catarge cu vele risipite printre mâzgăleli, jocuri cu cruciulițe, vapoarele, spânzurătoarea, pe lângă multe altele pe care nu le recunoștea; în afară de acestea, Nicko scrisese o sumedenie de liste. Dar în loc să se simtă mai aproape de Nicko, la vederea scrisului său pe hârtiile acelea vechi, care aproape i se fărâmițau în mâini, Jenna își dădu seama cât de departe era el de fapt. Rămase cu ochii la o fâșie lungă de hârtie, simțind cum lacrimile îi înțepă pleoapele.

— Ce scrie acolo, Jen? întrebă Septimus.

— A... a scris o listă.

— Da, îi plăcea să scrie liste, zise Septimus. Ia să vedem ce scrie. Citește cu glas tare, Jen.

— Bine. Uite ce scrie:

- ♦ 2 desagi
- ♦ 2 salteluțe pliante (dacă se găsesc) sau două piei de lup de la târg
- ♦ hrană pentru cel puțin două săptămâni; de căutat carne sărată
- ♦ biscuiți și fructe uscate
- ♦ cremene și iască

- ♦ lumânări
- ♦ 2 ploști pentru apă
- ♦ permis de călătorie? (de întreat M.)
- ♦ 2 pelerine groase
- ♦ cizme îmblănite, dacă se poate
- ♦ ciorapii norocoși ai mătușii Ells — să nu uit
- ♦ 2 flecuștețe de aur pentru Vămuitor
- ♦ cutie pentru busola lui Snorri.

Când Jenna termină de citit, hârtia începu să se fărâmițeze în mâinile ei, așa că o puse iute pe masă.

— Oare... unde pleca?

— Undeva unde e frig. Ți dai seama de multe lucruri când te uiți la o listă, zise Beetle, care făcea și el liste în mai orice împrejurare.

Jenna nici nu voia să se gândească la Nicko — cu cincisute de ani în urmă — plecând spre un tărâm friguros. O făcea să se simtă deprimată, cu sufletul îngrozitor de greu. Se așeză pe banchetă și o mângâie pe Ullr ca să îi mai treacă aleantul. Pisica se încolăci pe genunchii ei și părea adormită, dar Jenna știa că nu e deloc așa. Simțea că Ullr e la pândă, după felul cum stătea, nemișcată și ușor încordată, gata să sară.

Septimus îl privi pe Marcellus Pye. Își cunoștea îndeajuns de bine fostul stăpân ca să își dea seama că Marcellus avea ceva de spus — ceva important.

— Știi ceva, nu-i așa? îl întrebă. Spune-ne, Marcellus, te rugăm.

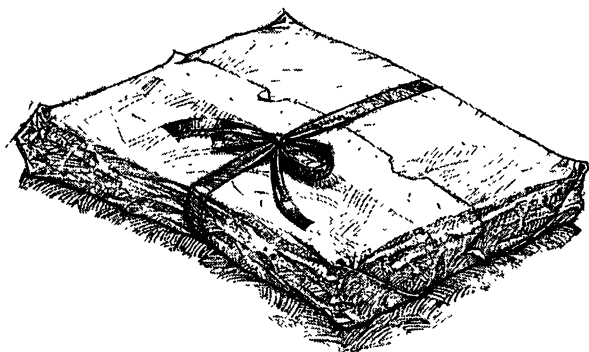
Marcellus dădu aprobator din cap dar nu scoase o vorbă. Stătea la celălalt capăt al mesei, parcă pierdut în visare, cu ochii la lumânări, la zecile de flăcărui dansând în curenții de aer care pătrundeau prin crăpăturile ferestrelor. Scutură din cap, parcă vrând să alunge imaginile din mintea lui, și ridică privirea spre ei.

— Mai întâi, să ne încălzim.

Se ridică, se duse la cămin, unde erau așezate lemnele, și aprinse focul folosind cremenea și amnarul, așa cum se făcea pe vremuri.

Când limbile de foc învăluiră buștenii, Alkimistul se sprijini cu coatele de masă și începu să vorbească rar, ca să le capteze atenția — un obicei de care Septimus își amintea din vremea când îi fusese Ucenic. De această dată însă nu era nevoie: tustrei erau cu ochii la el. Însoțit de bubuitul îndepărtat al tunelului — și, spre marea stânjeneală a lui Beetle, de chiorăitul mațelor lui — Marcellus își începu povestea.

HARTA LUI SNORRI

Alkimistul vorbea cu voce joasă, măsurată.
 — De îndată ce voi ați trecut prin Marile Porți ale
 Timpului, Oglinda s-a topit. Nu vă pot spune ce priveliște
 îngrozitoare a fost aceea pentru mine. Marele meu triumf nu
 mai era decât o băltoacă neagră, lățită pe jos... Clătină din cap,
 de parcă nici acum nu îi venea să creadă, apoi continuă.
 Desigur, la vremea aceea nu știam că Nicko e fratele tău și,
 ținând seama că fusese cât pe ce să mă sugrume, nici nu îmi

păsa cine este. La câteva ore după aceea s-a întors, însoțit de fata căreia îi spunea Snorri, și mi-a povestit cum au trecut prin altă Oglindă ca să îți vină în ajutor, Ucenicule. Am fost impresionat de curajul lui, dar când m-a întrebat dacă îi dau voie lui și lui Snorri să treacă prin Oglinda Timpului, nu am putut decât să îi arăt băltoaca întunecată. Chiar dacă îi mai purtam vreo ranchiună, a dispărut în acea clipă. Se vedea pe fața lui că pierduse totul — și, desigur, chiar așa era. Snorri simțea la fel, dar pe fața ei nu se citea nimic. La ea totul se petrecea în adâncul sufletului, pe când Nicko... era ca o carte deschisă.

Jenna asculta în tăcere, răsucindu-și o șuviță de păr. Îi venea greu să audă povestea și să își închipuie cum trebuie să se fi simțit Nicko.

Marcellus povesti mai departe:

— Nu puteam face nimic pentru ei, doar să le ofer adăpost și să îi ajut să se descurce în acele vremuri. Câteva luni — nu mai țin minte câte — au locuit aici, cu mine. La început arătau la fel ca tine, Ucenicule — deznădăjduiți, nu își puteau găsi odihna. Dar, după câteva săptămâni, am băgat de seamă că ceva se schimbase. Erau mai siguri pe ei, zâmbeau și chiar râdeau uneori. La început am crezut că se obișnuiseră cu Timpul nostru, și poate chiar îl preferau, căci a fost un Timp

bun, dar într-o seară au venit și mi-au povestit despre mătușa Ells. Atunci am înțeles de unde li se trăgea voia bună și că vor pleca în curând.

— Mătușa Ells, repetă Jenna pe gânduri. Sunt sigură că am mai auzit numele ăsta.

— Se prea poate, Prințesă, spuse Marcellus. Mătușa Ells era sora bunicii lui Snorri. S-au întâlnit la târgul care se ținea pe Calea Vrăjitorilor. Mătușa Ells vindea heringi marinați.

— Au întâlnit-o pe mătușa lui Snorri? întrebă Septimus. În Timpul tău?

— Întocmai. Nicko i-a cumpărat lui Snorri niște heringi marinați și așa au descoperit că precupeța era chiar mătușa Ells. Nici nu le-a trebuit mult ca să hotărască să plece spre codrii din Ținuturile de Jos. Pe cât se pare, mătușa Ells le-a spus că acolo se afla — sau poate se mai află și acum — un loc unde Toate Timpurile Se Întâlnesc. Se numește Casa Foricșilor.

În jurul mesei se lăasă tăcerea. Toți se gândeau la cele auzite. În depărtare, tunetul bubui din nou și o pală puternică de vânt zgâlțâi ferestrele.

— Foricșii... sunt doar în povești. Nu există *de-adevăratelea*, zise Septimus.

— Cine știe? răspunse Marcellus. Și eu credeam despre multe lucruri că nu există, dar acum nu mai sunt atât de sigur.

— Când eram mici, Nicko se prefăcea că e Forics, spuse Jenna întristată. Își trăgea haina peste cap și scotea niște mârâituri înspăimântătoare. Pe lângă asta, mă speria povestindu-mi că haitele de Foricși alergau fără oprire prin lume și devorau tot ce le ieșea în cale, chiar și fetițe mici. Iar când trebuia să trecem strada mă puneă să mă uit după cai și căruțe... și Foricși. Ce răutăcios era, râse ea.

Tristețea îl cuprinse și pe Septimus. Ori de câte ori Jenna vorbea de ceea ce ea numea vremurile fericite din Hardughie, când familia Heap era unită, el se gândea la ce pierduse nefiind cu ei. Nu era un sentiment prea plăcut, așa că încercă să schimbe subiectul:

— Dar cum rămâne cu mătușa Ells? Cum ar fi putut ea trăi în Timpul tău, Marcellus?

— Acum îmi amintesc ce spunea Snorri, interveni Jenna. Mătușa ei, Ells, a căzut într-o Oglindă atunci când era copil și nimeni n-a mai văzut-o de atunci.

— Așa cred că s-a întâmplat, zise Marcellus. Ea spunea că a căzut în Oglindă și a nimerit în Casa Foricșilor. Era un loc vrăjit. Cei mai mulți care ajungeau acolo nu mai aveau puterea să plece. Mătușa Ells era însă o copilă cu voință; de cum a ajuns acolo s-a hotărât să fugă și să se întoarcă acasă. A izbutit să fugă, dar din nefericire a nimerit în alt Timp decât cel din

care plecase. Nicko era sigur că, dacă el și Snorri ar găsi calea spre Casa Foricșilor, s-ar putea întoarce în Timpul lor. Mătușa Ells, pe cât mi-am dat eu seama, nu era atât de sigură.

— Și, după ce au plecat, ai mai avut vești de la ei? întrebă Septimus.

Marcellus clătină din cap.

— Erau vremuri grele. Esmeralda ar fi trebuit să fie încoronată Regină, dar era atât de speriată că a refuzat să vină la Palat. A stat în Mlaștinile Ierboase împreună cu draga mea soție, Broda, timp de câțiva ani. M-am trezit că sunt Regent și în această calitate trebuia să conduc treburile în Palat, dar în același timp trebuia să îmi continui experiențele de Alchimie. Într-o zi mi-am dat seama că trecuse un an întreg și nu primisem nicio veste. Am fost foarte îngrijorat, fiindcă îi rugasem stăruitor să îmi trimită vorbă cum că sunt teferi. Pe vremea aceea, Ținuturile de Jos erau locuri primejdioase. Nu știu cum sunt pădurile acum, dar în Timpul meu colcăiau de monștri, creaturi diforme și tot felul de vietăți rele. Fără îndoială, le-am povestit toate acestea și încă multe altele lui Nicko și Snorri, dar nu au vrut să mă asculte. Erau hotărâți să plece. Îmi părea foarte rău. Adică, mi-a părut foarte rău *atunci*, căci mă gândeam că viețile lor tinere vor fi curmate timpuriu. Dar acum... cine mai știe?

Jenna îl privi cu ochii strălucind de speranță:

— Acum ai mai aflat ceva?

Marcellus clătină din cap cu un zâmbet trist.

— Acum știu doar puțin mai mult decât știam atunci. Dar cine știe ce înseamnă? Haideți să vă spun despre Demelza Heap.

— Demelza? se miră Septimus. Habar n-am avut că există o *Demelza Heap*.

— Nu acum, poate. Dar a existat odată. Acea Demelza mi-a spus că i-a văzut pe Nicko și Snorri. La două sute de ani după ce se despărțiseră de mine.

În cameră se lăsă tăcerea.

— Două sute de ani? zise Jenna în șoaptă.

Beetle simți un fior rece pe spate. Ce lucruri înspăimântătoare! Jillie Djinn avea dreptate în cele ce spunea despre Alkimiști, se gândi el.

Marcellus observă expresia lui Beetle.

— Vezi tu, Scribule înfometat, am aruncat asupra mea blestemul vieții fără de moarte lipsită de tinerețea fără bătrânețe.

Beetle făcu ochii cât cepele.

— Nu sfătuiesc pe nimeni să încerce, continuă Marcellus cu o strâmbătură. Când am ajuns la vârsta de vreo două sute

cincizeci de ani, eram atât de bătrân că nu mai puteam îndura luminile strălucitoare și pălăvrăgeala celorlalți. Lucrurile se schimbaseră atât de mult în jurul meu că nu îmi mai găseam locul și tânjeam după un colțișor întunecat și liniștit. Prin urmare, m-am gândit să mă mut pe Vechiul Drum, cel care duce de la Palat la vechea mea Cameră Alkimică. Este un loc tainic, subpământean, și nu este sigilat cu gheață. Ești uimit, Scribule. Da, da, mai sunt încă locuri neatinse de Îngheț. Și cum vă spuneam, m-am hotărât să îmi vând casa cât încă mai aveam mintea întreagă; atunci am întâlnit-o pe Demelza Heap. Îmi aduc și acum aminte: am recunoscut-o chiar în momentul când am deschis ușa. Era o femeie chipeșă, înaltă, cu ochi verzi și același păr blond cârlionțat ca al tău, Ucenicule, deși cred că vedea pieptenele mult mai des decât l-a văzut părul tău în ultima vreme. Pe vremea când eram eu tânăr avea o prăvălie de sticlărie de unde cumpăram lucrurile ce îmi erau trebuincioase pentru experiențele mele. Cu timpul ne împrietenisem, numai că la un moment dat ea a dispărut. Plecase la un meșter suflător de sticlă din Ținuturile de Jos să caute niște flacoane pentru laboratorul meu și nu s-a mai știut nimic de ea. Întotdeauna m-am simțit vinovat de dispariția ei... Ei, și iat-o pe Demelza în pragul casei mele, la *peste două sute de ani* după ce plecase în Ținuturile de

Jos. Era neschimbată, la fel de tânără ca atunci când plecase. Ea nu m-a recunoscut, desigur, fiindcă pe mine bătrânețea nu mă iertase. Când i-am spus cine sunt nu a vrut să mă creadă, dar apoi s-a gândit să facă pe plac unui bătrân și ne-am pus pe vorbă la un pahar de mied. Cred că s-a bucurat să se poată destăinui cuiva care nu zicea că e nebună atunci când povestea ce i se întâmplase. Mi-a spus că se rătăcise într-o pădure tăcută și, ca să scape de o haită de Foricși înfometati — așa a spus — s-a adăpostit într-un loc unde, zicea ea, Toate Timpurile Se Întâlnesc, un loc pe care și ea îl numea Casa Foricșilor.

Jenna îndrăzni să pună întrebarea, deși se temea de răspuns:

— Ai... ai întrebat-o pe Demelza dacă l-a văzut pe Nicko?

— Am întrebat-o.

Jenna și Septimus schimbă priviri nerăbdătoare.

— Și...? îl îmboldi Septimus.

Marcellus zâmbi:

— Nu doar îl văzuse, ci și stătuse de vorbă cu el. Și-a dat seama că era mătușa lui din partea străstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăbunicii. Așa am aflat ce se întâmplase cu ei.

— Nicko a ajuns la Casa Foricșilor, spuse Jenna bucuroasă.

— Așa s-ar zice, încuviință Marcellus.

— Deci se poate întoarce!

— Peste o sută de ani, poate, așa că oricum nu-l vom mai vedea, zise Septimus posac. Sau poate s-a întors acum o sută de ani și acum e mo...

— Sep! strigă Jenna. Taci! Te rog, taci!

— Ucenicule, e *îndeajuns*, interveni și Marcellus. Prea te gândești doar la rele uneori. Trag nădejde că au înțeles repede Regula Casei Foricșilor, regulă pe care sărmana Demelza nu a înțeles-o decât când era prea târziu.

— Ce regulă?

— Ea nu și-a dat seama că trebuie să ieși atunci când sosește cineva din Timpul tău. Trebuie să rămâi *afară* din casă și nu ai voie să intri. Dacă treci pragul nu mai aparții niciunui Timp.

— Păi, atunci asta o să facem, sări Jenna. Ne ducem la Casa Foricșilor și Nicko poate ieși împreună cu noi.

— Și Snorri. Nu uita de Snorri, spuse Septimus.

Jenna nu părea interesată de soarta lui Snorri.

— Dacă nu era Snorri, Nicko ar fi aici, cu noi.

— Vai, *Jen*.

— Dar e adevărat, spuse Jenna. Ei, sigur că o luăm și pe Snorri cu noi, spuse ea, generoasă. Dacă tot suntem acolo...

Septimus oftă:

— Vorbești de parcă ar fi floare la ureche. Luăm o teleguță trasă de un măgar până la Casa Foricșilor, batem la ușă și întrebăm dacă Nicko e acolo. Ce bine ar fi!

— Da, chiar așa am de gând să fac, Sep, orice ai zice tu. Nu e nevoie să vii cu mine.

— Bineînțeles că vin, zise Septimus încet.

Marcellus se ridică gemând de pe scaun. Se duse târșându-și picioarele până la ascunzătoarea din horn și scoase o bucată mare de hârtie, împăturită, pe care o aduse la masă.

— Nu aveam de gând să v-o arăt decât dacă vedeam că sunteți hotărâți să găsiți Casa Foricșilor, zise el și despături cu grijă bucata fragilă de hârtie, care se dovedi a fi o hartă.

Era o hartă frumos și clar desenată. În partea de jos se putea citi: *PENTRU MARCELLUS, CU MULȚUMIRI, DE LA NICKO ȘI SNORRI.*

— Aceasta e o copie făcută de Snorri pentru mine, îi lămurii Marcellus. Mă gândeam că, dacă primesc vreo știre cum că sunt la ananghie, cel puțin aș putea încerca să dau de ei.

Le era teamă să atingă hârtia ca să nu se fărâmițeze, dar priviră cu uimire liniile subțiri desenate de Snorri cu atâta vreme în urmă.

— Va să zică așa putem ajunge la Nicko..., spuse Jenna în șoaptă.

— Aveți grijă, adăugă Marcellus, gândindu-se că poate le dăduse prea multe motive ca să spere. Nu uitați că Ells a desenat harta după ce își aducea ea aminte de când avea nouă ani. Nu aș fi îndrăznit să i-o spun în față, dar de atunci trecuseră cel puțin cincizeci de ani în care putuse uita amănuntele. Poate că harta nu este exactă.

Se uitau cu atenție la hartă, încercând să înțeleagă ceva din liniile șterse care se încolăceau pe hârtia decolorată, când deodată tunetul bubui chiar deasupra casei. Marcellus tresări atât de tare că își prinse mânecile în lumânările aprinse de pe masă. Mătasea fină cu care erau bordate se aprinse într-o clipă și îndată după aceea camera se umplu de miros de lână arsă. Marcellus țipa speriat și bătea din mâini ca o pasăre care încearcă să își ia zborul. Dar nu reuși decât să întetească focul, ba mai și răsturnă câteva lumânări, de la care luă foc marginea hărții.

— Nu! țipă Jenna.

Trase harta spre ea și stinse flacăra cu palma, fără să țină seama de arsură.

— Ajutor! striga Marcellus țopăind prin cameră, în timp ce flăcările se urcau tot mai sus pe mânecile lui. Ucenicule, *ajută-mă!*

— Găleata! strigă Beetle.

— Găleata? făcu Septimus.

— Găleata!

Beetle înșfăcă găleata cu apă pe care o văzuse lângă cămin — Marcellus, căruia îi era groază de foc, avea câte una în fiecare cameră — și aruncă apa peste Alkimist. Se auzi un sfârâit și camera se umplu de fum. Marcellus se prăbuși pe un scaun.

În timp ce Marcellus își privea cu tristețe mânecile distruse de flăcări, Jenna împături la loc prețioasa hartă, iar Septimus și Beetle adunară notițele lui Nicko de pe jos.

— Ți-ai revenit, Marcellus? îl întrebă Septimus pe Alkimistul ud leoarcă și încă fumegând pe ici, pe colo.

Marcellus făcu semn că da și se ridică în picioare.

— Focul e ceva îngrozitor, zise. Îți mulțumesc, scribule, pentru că ai fost atât de iute.

— Cu plăcere, răspuse Beetle. Oricând veți mai avea nevoie.

— Sper că nu, zise Marcellus.

Jenna puse și ultimele pagini cu notițele lui Nicko în teancul deja aranjat. Marcellus vru să le ia, dar Jenna puse palma peste ele.

— Aș dori să le păstrez, dacă se poate, spuse ea.

— Prea bine, Prințesă. Sunt ale dumitale.

Marcellus trase un sertar și scoase niște foiță fină de mătase. Îneli cu cea mai mare atenție hârtiile fărâmicioase, le

prinse cu o panglică și i le întinse Jennei. Ea le ascunse sub pelerină, apoi o luă pe Ullr în brațe.

— Nu vrei să țin eu hârtiile, Jen? întrebă Septimus. E greu să ții și hârtiile și pe Ullr.

— Ba nu e greu deloc, îi întoarse Jenna vorba și ieși hotărâtă, parcă era gata să plece chiar atunci spre Casa Foricșilor.

În timp ce coborau tropăind scările luminate de lumânări, Septimus spuse:

— Marcellus...

— Ce e, Ucenicule? Oh, ai grijă să nu ți se aprindă mantia de la lumânarea aceea!

— Aoleu! Ascultă, tu crezi că Nik și Snorri sunt și acum în Casa Foricșilor... după atâta vreme?

— Se poate..., răspunse Marcellus gânditor.

Ajunseseră la etajul al treilea și Jenna o luă repede înainte; ghetetele ei pocneau ușor pe scândurile goale. Marcellus se opri ca să se gândească mai bine.

— La fel de bine se poate ca eu să iau ceaiul în compania Vrăjitorului NeObișnuit sus, în Turnul Vrăjitorilor, spuse el. E foarte puțin probabil, dar nu total imposibil.

Septimus ar fi preferat ca Marcellus să nu aleagă tocmai acest exemplu. Dacă luăm în considerare ce părere avea Marcia

despre Alkimist, precum și faptul că nu avea nici cea mai vagă idee de prezența lui aici, atunci „total imposibil” era mai potrivit.

Jenna îi aștepta nerăbdătoare în hol. Chiar când ajunseră și Septimus, Beetle și Marcellus, se auzi un ciocănit furios la ușă. Tresăriră cu toții.

— Mă rog dumitale, Ucenicule, deschide ușa, zise Marcellus, care, de fâstâceală, vorbea ca pe vremea lui.

— Dar nu e nevoie, dacă nici tu nu vrei, zise Septimus, care avea o presimțire îngrozitoare; nu exista decât o singură persoană în Castel care ar fi bătut cu atâta furie în ușă, fără să ia în seamă clopoțelul în perfectă stare de funcționare.

Marcellus își luă inima în dinți:

— Nu, nu. Ai dreptate, Ucenicule. Nu trebuie să mă ascund de acest Timp. Deschide ușa și vom fi sociabili, așa cum spuneai. Septimus trase de ușă fără niciun entuziasm.

— Cred că s-a înțepenit, zise.

— Ia lasă-mă pe mine, se oferă Beetle și trase tare de clanță, cu toată forța.

Ușa se deschise larg, iar în prag se afla... Marcia Overstrand, prost dispusă și udă până la piele.

— Oh, făcu Septimus. Bună, Marcia.

BUCLUC MARE!

— **M**da, zise Marcia cu glas
tăios. N-aveți de gând
să mă invitați în casă?

Septimus se uită în jur, pani-
cat, și îl privi rugător pe Marcellus.

— Cu plăcere, doamnă Marcia,
spuse Marcellus și făcu una
din plecăciunile lui de modă
veche. Vă rog, dați-vă oste-
neala să intrați.

Se dădu la o parte tocmai
la timp, fiindcă Marcia intra-
se ca purtată de furtună
și l-ar fi călcat pe
pantofii uzi
leoarcă.

— Închide-te, îi ordonă ușii, care se trânti cu atâta putere că pereții cam șubrezi ai casei se cutremurară.

Marcellus nici nu clipi. În Timpul lui, Marcellus avusese de multe ori de-a face cu Vrăjitori NeObișnuiți și pe deasupra furioși. Știa că cel mai bine este să își păstreze calmul și să fie de o politețe desăvârșită, indiferent de situație. Iar acum, privind-o pe Marcia cum stătea în hol, fumegând de furie, ciufulită de vânt, cu mantia purpurie picurând de apă și ochii aruncând săgeți verzi, își dădea seama că situația era din cele mai critice.

De unde până acum îi fusese teamă să trăiască într-un Timp care nu era al lui, dintr-odată își recâștigă siguranța de sine. Există lucruri pe care Timpul nu le schimbă, și Vrăjitorul NeObișnuit era unul dintre acestea. Simțindu-se acum pe teren cunoscut, Marcellus luă inițiativa.

— Ce amabil din partea dumneavoastră să ne faceți o vizită. Pot să vă ofer ceva cald sau rece de băut?

— Nu, se răsti Marcia la el. Nu poți.

— Ah, murmură Marcellus, iar în sinea lui își zise că acest Vrăjitor NeObișnuit îi va da mult de furcă.

Marcia îl fixă pe Septimus cu privirea, tot așa cum un șarpe se uită țintă la un șoricel la vremea cinei.

— Septimus, zise ea cu răceală, ar trebui poate să mă prezinți... prietenului tău.

În acea clipă, Septimus ar fi dorit să fie *oriunde* altundeva, chiar și în Pădure, pe fundul unei gropi cu jderi.

— Păi..., zise el.

— Ei? bătu Marcia din piciorul ei drept, încălțat cu un pantof de piton purpuriu, cu vârful ascuțit și împodobit cu nasturi verzi nou-nouți.

Septimus trase aer în piept și zise:

— Marcia, acesta este Marcellus Pye. Marcellus, aceasta este Marcia Overstrand, Vrajitor NeObișnuit.

— Mulțumesc, Septimus, spuse Marcia. *Exact* cum mi-am închipuit și eu. Domnule Pye, Ucenicul meu nu vă va mai deranja. Nu se va mai întoarce, și îmi cer scuze că v-a tulburat în aceste ultime luni. Hai, Septimus.

Marcia terminase ce avea de spus și se îndreptă spre ușă, dar Marcellus îi ținu calea.

— Ucenicul meu de demult, pe care îl *prețuiesc* foarte tare, nu m-a tulburat câtuși de puțin. A fost deosebit de amabil din partea dumneavoastră să mă lăsați să îl împrumut când și când. Vă sunt profund recunoscător.

— Împrumut! izbucni Marcia. Septimus nu e o carte din bibliotecă. N-am uitat că l-ai împrumutat — așa cum singur spui — timp de șase luni, timp în care viața lui a fost un calvar. Nu pricep în ruptul capului de ce mai vrea încă să te vadă.

În orice caz, nu voi permite să fie întors din drumul lui de balivernele tale alkimice. Cu bine! Deschide-te!

Ultimul cuvânt era adresat ușii. Aceasta se deschise prompt, aproape turtindu-l pe Marcellus de perete. Septimus, Jenna și Beetle o urmară șovăielnici afară, în ploaie și vânt.

Septimus tocmai încerca să îi facă un semn de la revedere lui Marcellus când Marcia strigă „Închide-te!” și ușa se trânti de zăngăniră geamurile. Tunetul bubui din nou în depărtare, iar Marcia îi luă la rost pe toți trei:

— Beetle, începu ea, nu-mi vine să cred. Sper, pentru binele tău, că domnișoara Djinn n-o să afle că ai fraternizat cu un Alkimist — și încă ce Alkimist! Iar tu, Jenna, credeam că ai învățat că trebuie să te ferești de omul ăla. Ai uitat că e *fiul Ethelcruntei*? Hai, Septimus, avem de discutat.

Jenna și Beetle îi aruncară priviri compătimitoare. Marcia îl împingea pe Aleea Vaselor, care dădea în Calea Vrăjitorilor. Beetle ar fi vrut să o întrebe pe Jenna dacă o poate însoți până la Palat, dar, spre necazul lui, nu găsi curajul necesar. Jenna îi făcu semn cu mâna și o luă la fugă pe Drumul Vaselor spre Palat. Beetle o porni și el, dar cu viteza melcului, pe cel mai lung drum spre Scriptoriu — și spre o posibilă întâlnire cu Jillie Djinn, la care nu se gândea deloc cu plăcere.

Marcia și Septimus ajunseră la Calea Vrăjitorilor, unde îi întâmpină o rafală de ploaie. Vântul sufla cu putere, măturând totul în drumul lui. Amândoi se înfășurară strâns în mantii, până când arătau ca doi coconi îmbufnați. Niciunul nu scotea însă un cuvânt.

Când ajunseră pe la jumătatea drumului, coconul verde prinse glas.

— Cred că ai fost foarte nepoliticoasă, zise el.

— *Poftim?* se răsti Marcia, nevenindu-i să își creadă urechilor.

— Cred că ai fost foarte nepoliticoasă față de Marcellus, repetă Septimus.

— Nici nu trebuie să se aștepte la altceva, bolborosi Marcia enervată.

— Dar el s-a purtat foarte cuviincios cu tine.

— Pff! Politețea se vede din fapte. Eu nu cred că e *politicos* să-mi răpești Ucenicul și să-l expui unor pericole extreme. Ca să nu mai vorbim de ceea ce pune la cale în momentul de față: îmi îndoapă Ucenicul cu tot soiul de idei extravagante și primejdioase — *fără știrea mea*.

— Ideile lui nu sunt nici extravagante, nici primejdioase, protestă Septimus. Și nici nu știa că nu ți-am vorbit despre el.

— Dar de ce nu mi-ai spus nimic? îl întrebă Marcia. *Luni* în șir m-ai lăsat să cred că te duci la mama ta. Acum am înțeles

de ce era atât de uimită când am întrebat-o dacă e mulțumită că te vede atât de des... Mi s-a părut mie că mi-a răspuns în răspăr... Dacă nu m-aș fi dus la Terry Tarsal azi-dimineață, n-aș fi aflat niciodată. Ah, că veni vorba, Septimus: vreau să știu exact cum de a izbutit Marcellus Pye să arate atât de tânăr din nou și cum de locuiește în casa sărmanului Viezur.

— La început a fost casa lui Marcellus, veni răspunsul lui Septimus, deși numai la a doua întrebare. Și eu tot aici am locuit, în Timpul lui, după cum ți-am spus. Cât despre Viezur, anul trecut nu-i plângeai de milă. Spuneai că a fost norocos să nu fie exilat împreună cu menajera lui.

— Și chiar a fost, îi întări Marcia spusele.

Septimus se grăbi să continue, sperând că Marcia va uita de tinerețea redobândită a lui Marcellus.

— Când Viezur și-a găsit o locuință în Port, Marcellus a cumpărat casa plătind cu câteva pietricele de aur pe care le ascunsese în mълul de sub Drumul Vaselor.

— Nu mai spune! Dar chiar s-a gândit la toate, Marcellus al tău! Ce vreau eu să spun, Septimus, este că n-ar trebui să-mi spionez Ucenicul ca să aflu cu ce ocupă. Nu asta e treaba mea.

— Știu. Îmi pare rău, murmură Septimus. Am... am tot vrut să-ți spun, dar... știam că o să te superi. A fost mai simplu să nu-ți spun.

— Mă supăr, zise Marcia, doar fiindcă vreau să te apăr de rele. Și cum aş putea, dacă tu nu ești cinstit cu mine?

— Marcellus nu e primejdios, făcu Septimus ursuz.

— Aici avem păreri diferite.

— Dacă ai sta puțin de vorbă cu el, sunt sigur că...

— Și vreau să îmi răspunzi la întrebare.

Septimus încercă să mai tragă de timp:

— Ce întrebare?

— Cum ți-am spus, aş vrea să știi cu precizie cum de arată Marcellus Pye atât de tânăr. La urma urmei, are peste cinci sute de ani. Și să nu încerci să-mi spui că s-a ferit de soare; nu există cremă de față care să facă astfel de minuni.

— Așa a fost înțelegerea, răspunse Ucenicul încet.

— Ce înțelegere? sări Marcia, bănuitoare.

— Înțelegerea pe care am făcut-o ca să mă pot întoarce în Timpul meu. Am fost de acord să-i prepar o poțiune de tinerețe fără bătrânețe. Era o conjuncție favorabilă a planetelor și...

— Aiureli! pufni Marcia. Doar n-o să-mi spui că dai crezare unor povești caraghioase.

— Ba da, zise Septimus calm. Deci, a doua zi după ce m-am întors în Timpul meu, i-am preparat poțiunea.

Marcia se întristă. Își aminti cât de uimită și încântată fusese când îl revăzuse pe Septimus și cum îl lăsase, plină de grijă, să doarmă toată ziua în cameră, gândindu-se că era sleit de puteri. Iar el, el pregătea pe furiș o poțiune pentru Alkimistul acela îngrozitor care îl răpise. De necrezut!

— De ce nu mi-ai spus? îl întrebă.

— Fiindcă ai fi spus că e ridicol, întocmai cum ai spus adineauri. Poate ai fi încercat chiar să mă oprești. Dar nu puteam să-l las pe Marcellus pradă disperării. Era oribil. Trebuia să-l ajut.

— Prin urmare, ai preparat o poțiune de tinerețe fără bătrânețe... așa, pe loc? întrebă Marcia uluită.

— N-a fost chiar atât de greu. Planetele erau aliniat... (Marcia se abținu să nu pufnească disprețuitor.) Am urmat instrucțiunile lăsate de Marcellus în Sipetul lui cu Leacuri. Am pus poțiunea în cutia de aur pe care o pusese în Sipet și am aruncat-o în Șanțul de Apărare, lângă Drumul Vaselor, unde putea să o găsească. Îi plăcea să se plimbe noaptea prin Șanț.

— Prin Șanț?

— Ei, pe sub Șanț, de fapt. Se plimba pe fund. Îi mai treceau durerile. L-am văzut și eu o dată. Era straniu.

— Se plimba... pe sub Șanț?

Marcia arăta ea însăși ca un pește care fusese scos din apa Șanțului. Ploaia îi șiroia pe față și rămăsese cu gura căscată, de parcă nu mai avea aer.

Septimus continuă:

— A găsit cutia și am fost sigur că a ajuns la el fiindcă mi-a trimis Amuleta Zborului în schimb. A pus-o în cutie și eu am pescuit cutia, cu toate că mi-au trebuit multe săptămâni ca s-o gălesc. Pe fundul Șanțului sunt munți de gunoaie.

Marcia își aminti că Septimus devenise deodată foarte interesat de pescuit. Acum înțelegea totul... mă rog, nu chiar totul.

— Și ce făcea *el* cu Amuleta Zborului?

— Mi-a luat-o. Dar după o vreme a promis că mi-o dă înapoi. Deși nu știa că o luase...

— Cum?

— E puțin cam complicat. Ăăă... Marcia...

— Da? răspunse Marcia cu voce stinsă.

— Îmi dai înapoi Amuleta Zborului acum? Te rog. Promit să nu mă mai joc de-a Zborul.

Răspunsul Marciei era cel la care se aștepta Septimus.

— Nu, nu ți-o dau.

Vrăjitorul și Ucenicul străbătură în tăcere restul drumului, dar în timp ce traversau Curtea Turnului Vrăjitorilor, pantofii

de piton ai Marciei, împodobîți cu nasturii verzi nou-nouți, alunecară pe ceva de dragon. Și aceasta a fost picătura care umplu paharul.

— Septimus, zise ea mînioasă, dragonul pleacă de aici *chiar acum*. Nu mai admit să polueze curtea nici măcar o singură clipă.

— Bine, dar...

— Nu vreau să aud nimic! Am aranjat deja. Va sta pe terenul de lângă Palat și domnul Pot va avea grijă de el.

— Billy Pot? Bine, dar...

— Ți-am spus că nu vreau să aud nimic. Domnul Pot se pricepe foarte bine la șopârle și sunt sigur că se va descurca de minune cu ceea ce este, la urma urmei, doar o șopârlă enormă care nu știe să se poarte. Văd că norii de ploaie se risipesc, așa că poți să-l duci acolo chiar acum, până nu se adună alții.

— Dar Scuipăfoc doarme la ora asta, protestă Septimus. Știi ce se întîmplă dacă-l trezesc.

Într-adevăr, Marcia știa — de-abia terminaseră de pus geamurile la ferestrele de la parterul Turnului Vrăjitorilor — dar nu voia să cedeze.

— Nu căuta scuze, Septimus. Îl vei duce la domnul Pot, după care te vei întoarce îndată aici, ca să începi să lucrezi la prima ta Protecție. E timpul să-ți aduci aminte de Magie și să

uți odată pentru totdeauna de bazaconiile alkimice. E bine să știi că de acum încolo nu te vei mai ocupa decât de **Magie**, fiindcă ești consemnat în Turnul Vrăjitorilor pentru următoarele două săptămâni.

— Două săptămâni! se revoltă Septimus.

— Poate chiar patru, răspunse Marcia. Să vedem cum merge. Te aștept să te întorci peste o oră.

Cu acestea, Marcia se întoarse și traversă hotărâtă Curtea Turnului. Urcă în goană scările de marmură, apoi ușile de argint ale Turnului se deschiseră și o înghițiră.

Ca prin minune, Scuipăfoc se trezi fără să facă tărăboiul obișnuit. Îl lăsă pe Septimus să i se urce în spinare la locul unde stătea de obicei, în scobitura dintre ceafă și umeri, fără să fornăie și să plesnească din coadă, cum făcea ori de câte ori Septimus se urca în spatele lui. Astăzi era chiar supus — cu excepția momentului când suflă o pală de aer arzător spre Arcan, care trecea pe acolo înfoclit în pelerină. Rezultatul a fost un miros înțepător de lână pârlită și de pâine prăjită veche.

Fiindcă era ultima ocazie pe care o aveau Vrăjitorii să-l vadă de aproape cum își ia zborul, Septimus se hotărî să le dea un mic spectacol. La comanda lui, dragonul bătu din aripi încet

dar cu putere, stârnind un curent de aer care mătură întreaga curte. Decolarea se dovedî perfectă. Septimus îl mână încet pe lângă fiecare etaj, cât putu de aproape de Turn. Peste tot, ferestrele se deschideau, Vrăjitorii îmbrăcați în robe albastre se aplecau afară și curtea răsuna de aplauze. Când dragonul ajunsese la al douăzecilea etaj, se deschise o fereastră mare, dar reacția nu era de apreciere.

— Cincizeci de minute! strigă Marcia și trânti fereastra.

Scuipăfoc se sperie și se depărtă de Turn, dar Septimus îl mână înapoi. Mai zburară o dată în jurul piramidei aurite din vârful, ca să le poarte noroc, și se îndepărtară. Furtuna trecuse, norii fugeau, împinși de vântul dinspre Port, și în urma lor rămânea cerul limpede. Soarele ieșise de după nori și razele lui făceau să strălucească acoperișurile ude de ploaie și băltoacele de pe străzi. După trei luni de pregătire intensivă cu Alther Mella și încă șase luni de antrenament sistematic cu dragonul, Septimus căpătase încredere și zbura bine. Se hotărî să se bucure de acest zbor, ultimul pentru câtăva vreme, și o luă pe drumul cel mai lung către Palat.

Îl mână pe Scuipăfoc peste Poarta de Miazănoapte și înapoi spre locul cel mai drag lui din tot Castelul — Hardughia. Vrăjit de neîntreruptul du-te-vino al atâtor oameni care își

vedeau de treburi dedesubt, Septimus îl lăsă pe Scuipăfoc să aleagă singur drumul. Acum, că furtuna trecuse, oamenii ieșiseră din case, întindeau rufe la uscat, îngrijeau grădinile de pe acoperișuri sau pur și simplu admirau curcubeul ivit deasupra Șesurilor. Când auzeau bătăile aripilor de dragon deasupra capului, se opreau și făceau semn cu mâna, sau doar îl priveau cu gura căscată. Copiii, cărora părinții le dăduseră voie să iasă din camerele înăbușitoare și să se joace la soare, alergau prin galeriile deschise ale Hardughiei. Septimus îi auzea cum țipau încântați: „Dragonul, dragonul!” Cuvintele Marciei îi răsunau în urechi și știa că nu are timp de pierdut așa că, vrând-nevrând, îl îndemnă pe Scuipăfoc să o ia spre Palat. I se păru că au ajuns într-o clipă la parcela cu legume de care se îngrijea Billy Pot.

Septimus credea că a făcut o aterizare reușită, dar Billy era de cu totul altă părere.

— Ai grijă! Nu zdrobi salatele! urlă Billy când Scuipăfoc își strânse aripile și se lăsă la pământ, turtind cu coada un răzor de salate.

Septimus se dădu jos de pe gâtul dragonului.

— L-am adus pe Scuipăfoc, zise el, de parcă nu se vedea oricum.

— Văd, spuse Billy.

Billy Pot așteaptă până ce Septimus bătut drăgăstos dragonul pe ceafă și își trecu mâna peste solzii netezi, încă reci după zbor. După o vreme întrebă:

— N-ai de gând să faci prezentările?

— Ba da, răspunse Septimus, căruia îi venea greu să se despartă de dragon.

— Dragonii țin foarte mult la etichetă. Le plac prezentările făcute ca la carte.

— Chiar așa? se miră Septimus. Ei, atunci... Scuipăfoc, dă-mi voie să ți-l prezint pe Billy Pot. Billy, el este Scuipăfoc, cel mai bun dragon din câți au existat vreodată. Nu-i așa, Scuipăfoc? îl întrebă Septimus și mângâie nasul catifelat al dragonului.

Scuipăfoc aplecă botul și scoase un jet de aer fierbinte, care pârlă un șir de morcovi. Billy se apropie. Privi în ochiul cu cerc de foc al dragonului și rosti solemn:

— Mă simt onorat să vă cunosc, domnule Scuipăfoc.

Dragonul își lăsă capul într-o parte, gândindu-se la ce spusese Billy Pot. Apoi aplecă din nou botul și împinse cu nasul în haina aspră de lână a acestuia. Billy își pierdu echilibrul și căzu în stratul de pătrunjel. Sări însă imediat în picioare și, după ce își șterse pe haina lui de catifea palmele pline de noroi, îl bătut pe Scuipăfoc pe ceafă.

— Bravo. Sunt sigur că o să fim prieteni buni.

MICI FĂRÂME

Jenna se întorcea la Palat. Nici ea nu scăpă de vijelia care îi prinsese pe Marcia și Septimus pe Calea Vrajitorilor. Ochii o usturau din cauza apei de ploaie, iar pelerina se zbătea și i se înfășura în jurul gleznelor de parcă voia să îi pună piedică. Jenna lăsă capul în piept și o luă la fugă; cu o mână ținea pelerina și pe Ullr, cu cealaltă strângea notițele lui Nicko și prețioasa hartă desenată de Snorri. Se îndreptă direct către

Porțile Palatului și căută adăpost pe alea care ducea pe lângă Palat până la grădina de zarzavat. Când intră pe alee, alerga

foarte repede, atât de repede încât, și dacă s-ar fi uitat, nu s-ar fi putut opri; o siluetă deșirată veni de după colț și se repezi spre ea.

Ciocnirea cu Merrin o aruncă cât acolo. Se izbi de zid atât de tare că și ei și lui Ullr li se tăie respirația. Merrin căzu și el, dar, dând din mâini și din picioare ca un păianjen uriaș, se ridică îndată. Îi aruncă Jennei o privire furioasă și o rupse la fugă, hotărât să nu întârzie.

Încă amețită de lovitură, Jenna o lăsă pe Ullr să iasă de sub pelerină. Se ridică și se frecă la ceafă, unde îi apăruse deja un cucui cât toate zilele. O clipă nu înțelese ce se petrece și privi mirată în jos, la fărâmițele cafenii de hârtie care pluteau în băltoacele din jur. Apoi își dădu seama ce se întâmplase.

Simți că i se face rău. Se așeză în genunchi și rămase cu ochii la bucățelele de hârtie. Toate notițele lui Nicko, ba, încă și mai rău, harta lui Snorri, se fărâmițaseră în sute de bucăți care zăceau acum împrăștiate pe jos, în ploaie. Ultima șansă de a-l găsi pe Nicko era pierdută.

Beetle se plimba agale prin fața Palatului, fără să ia în seamă ploaia care pătrunsese prin haina lui de lână și i se prelingea în ghete. În timpul vijeliei, uitase de emoțiile încercate în timpul acelei ore de-a dreptul ciudate, petrecute alături de Septimus și Jenna, și acum se gândea îngrijorat la ce îl aștepta în Scriptoriu. Se întreba

dacă nu cumva Marcia trecuse deja pe acolo ca să o informeze pe Jillie Djinn că îl găsisese în tovărășia unui Alkimist. Pe lângă asta, mai era supărat și fiindcă nu știa cum să pună mâna pe sania lui. Spre deosebire de sania Turnului Vrăjitorilor, a lui nu venea dacă suflai în fluier. Nici măcar nu avea fluierul ei. Colac peste pupăză, saniei îi cam plăcea să umble haihui, iar Beetle nu își putea aduce aminte dacă o legase sau nu. Fusese atât de bucuros că o va vedea pe Jenna că uitase cu desăvârșire de îndatoririle de serviciu. Cum avea de gând să explice pierderea saniei? Îi era ciudă pe el însuși și se jură că niciodată de acum înainte gândul la Jenna nu îl va mai împiedica să își vadă de treburile de serviciu. Tocmai atunci o zări în fața Palatului, îngenuncheată într-o băltoacă.

— Prințesă Jenna?

Vocea lui prietenoasă veni ca o rază de lumină pentru Jenna, în starea de deznădejde în care era.

— Prințesă... s-a întâmplat ceva?

Jenna clătină din cap, dar nu ridică privirea.

Cu toate că simțea că nu e bine ceea ce face, că doar cineva care o cunoștea bine și-ar putea permite să se poarte astfel, Beetle îngenunche lângă ea.

— Pot să te ajut? o întrebă.

Jenna ridică ochii spre el, dar Beetle nu își dădea seama dacă pe față îi curg lacrimi sau picături de ploaie. Erau și una și alta,

credea el. Jenna arătă cu degetul zecile de bucățele de hârtie care pluteau în băltoacă și zise supărată:

— Am stricat totul. Nu e decât vina mea. Acum nu-i vom mai găsi în veci.

Lui Beetle i se strânse inima văzând bucățelele de hârtie, căci înțelese îndată ce erau.

— Vai, nu, murmură. Doar nu...

Jenna aprobă din cap, cuprinsă de deznădejde.

Beetle luă cu grijă o fărâmă de hârtie udă și o așeză în palmă.

— Poate..., făcu el, pentru că îi venise o idee.

— Ce?

— Poate că, dacă le adunăm pe toate, am putea...

— Într-adevăr? se mai învioră Jenna.

— Nu... nu pot promite nimic, dar la Scriptoriu sunt unii care se pricep la așa ceva. Merită să încercăm.

Beetle scoase din buzunar un pachetel și îl despătură până se făcu un pătrat mare de mătase, pe care îl întinse pe genunchi. Umezi un deget cu limba și frecă marginile pătratului de mătase până când se dezlipiră. Pătratul se dovedí a fi o punguță cu multe despărțituri.

— Port întotdeauna una cu mine, zise Beetle. Nu se știe niciodată când ai nevoie ca să pui ceva.

— Nemaipomenit, exclamă Jenna, puțin rușinată că ea nu avea niciodată ceva folositor asupra sa.

Uitând de ploaia care bătea pe ei — și de mieunatul sfâșietor al pisicii ude până la piele — Beetle și Jenna adunară toate fărâmele de hârtie vechi de cinci sute de ani și le puseră în punguța lui Beetle. După ce se uitară bine în jur și se convinseră că nu mai rămăsese nicio fărâmă de hârtie, Beetle strânse punguța și zise:

— Vrei să o ții sub mantie, Prințesă Jenna? Cred că s-ar uda mai puțin.

— Spune-mi Jenna, Beetle. *Te rog*, zâmbi ea și ascunse sulul de mătase sub mantie.

— Hmm. Pot să...? făcu Beetle, arătând spre Ullr, care, deși tremura de frig, aștepta ca un câine credincios lângă băltoacă.

— Ah, da, *te rog* chiar.

Beetle luă pisicuța și o ascunse sub haină. Apoi porni alături de Jenna spre Scriptoriu. Cum mergeau pe Calea Vrăjitorilor, Beetle se gândea că, dacă i-ar fi dat pace gândul că cei de la Scriptoriu nu vor izbuti să lipească la loc hârtiile, ar fi fost întru totul și cu desăvârșire fericit.

Uită însă de toate când deschise ușa Scriptoriului. Acolo dădu de Jillie Djinn și Merrin Meredith, care voiau și ei să intre. Când se auzi clinchetul clopoțelului și țacănitul contoarului, amândoi întoarseră capetele.

— Și, mă rog, pe unde ai umblat? îl întrebă domnișoara Djinn pe un ton autoritar.

— Am... am făcut o Inspecție a chepengurilor. Marcia... adică doamna Overstrand mi-a spus...

— Domnule Beetle, nu ești angajatul doamnei Overstrand. Ești angajatul meu. Am fost nevoită să aduc un scrib din sală ca să te înlocuiască. Asta înseamnă că au rămas doar nouăsprezece pentru Îndatoririle Zilnice. Nu sunt îndeajuns. Din fericire pentru dumneata, am un candidat promițător pentru postul vacant.

Beetle rămase cu gura căscată. Merrin rânji disprețuitor.

Jillie Djinn nu terminase încă ceea ce avea de spus:

— Și, mă rog, ce te-a apucat, Beetle, de ai scos anunțul, l-ai făcut ghemotoc și l-ai aruncat la coș? Să știi că îți depășești atribuțiile. De fapt, dacă o ții tot așa, s-ar putea să mă gândesc dacă nu cumva acest tânăr este mai potrivit pentru postul tău.

Beetle se albi la față.

— Mă scuzați, domnișoară Djinn, zise Jenna ieșind de după un vraf enorm de cărți, aflat chiar lângă ușă.

Jillie Djinn era uimită. Fusese atât de supărată pe Beetle că nu o observase pe Jenna. De fapt, lui Jillie îi era greu să discute cu mai mult de două persoane în același timp. Scribul Șef făcu o plecăciune și întrebă, nu fără oarecare stânjeneală:

— Cu ce vă pot fi de folos, Prințesă Jenna?

Jenna răspunse cu vocea ei de Prințesă. I se părea că își dă singură importanță, dar de obicei obținea ceea ce dorea.

— Domnul Beetle a fost prins cu treburi foarte importante pentru Palat. Am venit personal ca să vă mulțumim că ne-ați dat prilejul să profităm de vastele sale cunoștințe. Vă cerem scuze dacă l-am reținut prea mult timp. Este doar vina noastră.

Jillie Djinn era nedumerită:

— Nu știam că este programată o activitate la Palat în această dimineață. Nu era înscrisă în registru.

— A fost strict secretă, răspunse Jenna. Sunt sigură că vă dați seama.

Jillie Djinn nu își dădea seama de nimic, dar nici nu voia să fie rușinată în fața unui posibil viitor subordonat.

— Aha, spuse ea. Da, sigur. *Strict secret*. Mă bucur că v-am putut fi de folos, Prințesă Jenna. Acum vă rog să mă scuzați, am întârziat deja două minute și trei sferturi la interviu.

Îl pofti pe Merrin să intre în Scriptoriul cufundat în penumbră, îi mai făcu o plecăciune Jennei și dispăru.

Beetle o scoase pe Ullr din haină și o puse binișor pe masă.

— Phii. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc, Prin... Jenna. Chiar nu știu.

— Ba da, știi, zâmbi Jenna și îi întinse punguța de mătase.

— Ah, da, răspunse Beetle, cu ochii la punguță. Da, acum știu.

DOMNUL EPHANIAH GHEB

— **F**oxy! se auzi vocea răgușită a lui Beetle.

Nouăsprezece scribi ridicară ochii de pe hârtii și scârțâitul a nouăsprezece penițe încetă.

— Ce e? răspunse Foxy.

— Vrei să-mi ții locul un pic? Trebuie neapărat să rezolv ceva.

Foxy nu prea știa ce să facă.

— Și cu ea cum rămâne? zise în șoaptă, arătând cu degetul spre ușa

închisă a Scriptoriului, unde Jillie Djinn stătea de vorbă cu Merrin.

— N-o să iasă decât peste douăzeci și două de minute și jumătate, zise Beetle, gândindu-se că obsesia preciziei, de care suferea domnișoara Djinn, avea și unele avantaje.

— Ești sigur?

Beetle făcu semn că da.

Mulțumit că are o scuză ca să nu mai copieze calculele făcute de Jillie Djinn cu privire la evoluția prețului scrumbiilor în următorii trei ani și jumătate, Foxy coborî de pe scaunul înalt și se îndreptă spre biroul de primire. Văzând-o pe Jenna udă până la piele și ciufulită, ridică din sprâncene dar nu zise nimic.

Beetle îi făcu lui Foxy semn că totul e în ordine și apoi se întoarse către Jenna:

— Mă duc să duc hârtiile jos până nu se întoarce.

— Pot să vin și eu? întrebă Jenna, spre marea mirare a lui Beetle.

— Cum adică? Să vii cu mine?

— Da. Aș vrea să văd ce se întâmplă cu harta.

Într-adevăr, Jennei îi venea greu să stea deoparte, fără să știe ce va face Beetle cu harta — singura ei speranță de a-l aduce pe Nicko înapoi.

— Mda. Păi, sigur. E... pe aici.

Sub privirea uimită a lui Foxy, Beetle deschise ușa care ducea de la biroul de primire la Scriptoriu și Jenna intră. Optsprezece tocuri încetară să mai scârțâie și optsprezece perechi de ochi îi urmăriră pe Beetle și pe Prințesă când trecură printre șirurile de pupitre și se îndreptară spre scările care duceau la subsol.

Subsolul consta dintr-un număr considerabil de pivnițe. În sute și sute de ani, Scriptoriul își anexase pivnițele vecinilor — de obicei fără ca aceștia să bage de seamă — și era acum în posesia unei adevărate rețele de camere subterane, în care Beetle spera să îl găsească pe domnul Ephaniah Gheb, Scribul Păstrător, Restaurator și Proteguitor.

Ephaniah Gheb nu numai că lucra, ci și locuia la subsol. Niciunul din scribii care lucrau acum în Scriptoriu nu își amintea să îl fi văzut vreodată pe Ephaniah în sălile de sus, deși se zvonea că își făcea apariția noaptea, după ce pleca toată lumea. Până și Jillie Djinn îl văzuse doar o dată, în ziua când fusese unsă Scrib Ermetic Șef, dar Beetle îl știa bine.

De regulă, obiectele care aveau nevoie să fie păstrate, restaurate sau proteguite erau lăsate seara într-un coș, pe prima treaptă a scării de la subsol. A doua zi dimineață obiectele nu

mai erau, dar în locul lor se găseau alte obiecte, care fuseseră lăsate pentru Păstrare, Restaurare sau Proteguire cu ceva zile în urmă. Beetle nici nu se gândea să lase prețioasele bucățele de hârtie într-un coș, la îndemâna orișicui, așa că, în timp ce Foxy pândea cu inima cât un purice — cel puțin dinspre partea eventualilor clienți se asigurase, fiindcă încuiase ușa de la intrare —, Beetle și Jenna porniră în căutarea lui Ephaniah Gheb.

După ce coborâră scara, străbătură un coridor lung și întunecos, la capătul căruia se afla o ușă îmbrăcată în stofă verde, țintuită cu piroane de alamă. Beetle o împinse și ușa se deschise ușor; balamalele bine unse nu scârțâiră câtuși de puțin. Subsolul nu era deloc așa cum și-l închipuise Jenna: era luminos, bine aerisit și mirosea a proaspăt spălat. Pereții erau vopsiți în alb, pardoseala lucea de curățenie, iar din tavan atârnavau lămpi care ardeau cu o flacără strălucitoare și scoteau un șuier neîntrerupt, singurul zgomot care se auzea acolo.

Prima cameră îi era bine cunoscută lui Beetle: aici îl ajutase Ephaniah să-și repare ceasul. Scribul Restaurator o numea „camera de mecanică” și era plină de dispozitive automate, unele miciuțe, altele nu tocmai miciuțe. Unul din acestea — un canotor vâslind și un pescăruș zburând în cercuri deasupra —

se porni tocmai când Jenna trecu pe lângă el și ea cu greu își stăpâni un țipăt. Nu văzură însă nici urmă de Ephaniah Gheb.

În camera următoare pereții erau acoperiți de rafturi pline de sticlute colorate, fiecare cu o etichetă îngrijit scrisă. Pe masă, sub un clopot de sticlă, se afla un Farmec de Aducere Aminte strivit, pe care o femeie grozav de supărată îl adusese cu câteva zile înainte. Și această cameră era goală.

Beetle nu se simțea la largul lui; avea sentimentul că intră fără voie pe proprietatea cuiva, dar nu avea de ales. Merse mai departe cu Jenna, afundându-se din ce în ce mai adânc în camerele subterane. Pașii lor răsunau pe dalele de cărămidă. În altă cameră văzură o cărticică desfăcută pe pagini; fiecare pagină era prinsă de o hârtie mai groasă cu un ac lung și subțire. Alături era o pensetă și un borcan plin cu larve de gândaci-de-hârtie. În camera următoare văzură un șarpe mic, ridicat, gata să lovească. Beetle sări înapoi, speriat, dar apoi își dădu seama stânjenit că nu era decât un șarpe împăiat. Pe masă mai era o cutie cu colți de șarpe, ceea ce însemna că și ai acestuia trebuiau înlocuiți.

Dar de Ephaniah Gheb tot nu dădură. Beetle era conștient că vremea trecea, așa că grăbi pasul. Alergară din cameră în cameră și în fiecare găsiră câte o lucrare începută, aranjată cu

grijă pe masă. De Ephaniah Gheb nu se vedea nici urmă, până când ajunseră la o arcadă largă și intrară în ultima și cea mai mare cameră subterană.

Ullr, pe care Jenna o ținea sub haină, își scoase ghearele din teacă.

La început, și această cameră părea tot goală; nu văzură decât o masă rotundă, în mijloc, deasupra căreia ardea aceeași lampă șuierătoare. Dar, cum stăteau în prag, sub arcadă, privirea le-a fost atrasă de o siluetă așezată pe un scaun înalt, în colțul cel mai îndepărtat, aplecată deasupra unei mese de lucru. Nu o văzuseră de la început fiindcă era înfășurată într-o pelerină albă, confundându-se cu peretele văruiț din spate.

— Hm, hm, tuși Beetle discret, dar silueta nu dădu semn că a auzit. Scuză-mă, spuse el ceva mai tare, dar tot fără succes.

Persoana înfășurată în pelerina albă era concentrată asupra a ceea ce făcea. Temându-se că interviul se va sfârși în scurtă vreme și domnișoara Djinn se va întoarce în Scriptoriu, Beetle se apropie și o bătă ușor pe umăr. Persoana sări în sus de spaimă și se întoarse repede.

— Ephaniah, îmi pare rău că te tulbur, dar...

Jenna scoase un țipăt de groază. Încercă să-și ducă mâna la gură, dar era prea târziu. Jumătatea de jos a feței omului era un

bot de șobolan: nas de șobolan, mustăți de șobolan și doi colți lungi, galbeni. Gura de șobolan se deschise de uimire, lăsând să se vadă o limbuță roz, ascuțită. Omul-șobolan își ascunse iute partea de jos a feței sub o năframă de mătase albă, care se desfăcuse și îi atârna de gât. O potrivi și o răsuci de mai multe ori, până când vârful ascuțit al botului de șobolan nu se mai văzu de sub straturile de mătase.

— Vai de mine, făcu Beetle, dându-și seama că ar fi trebuit să o prevină pe Jenna la ce să se aștepte. Te rog să mă ierți, Ephaniah. N-am vrut să te iau de la treburile.

Ephaniah Gheb dădu din cap și chițăi ceva în chip de răspuns, apoi împinse pe vârful capului ochelarii cu sticle groase de un deget.

Jenna putea acum să îi vadă ochii: nu încăpea nicio îndoială, erau ochi omenești, ba chiar verzi. Spaima îi trecu. Beetle începu iar să se scuze, dar Ephaniah Gheb ridică mâna ca să îl oprească, se dădu jos de pe scaunul înalt și făcu o plecăciune adâncă în fața Jennei. Apoi scoase din buzunar o cutiuță de argint, lungă și subțire.

În cutiuță erau aranjate alfabetice câteva sute de cartonașe. Ephaniah Gheb căută repede printre ele, scoase unul și îl puse pe masă. Le făcu semn lui Beetle și Jennei să se apropie și le

arăță cartonașul cu marginile tocite de atâta folosire. Pe el era scris: NU VĂ TEMEȚI. SUNT OM.

— Ah! Dar... cum...? întrebă Jenna.

Ephaniah scoase alt cartonaș, tot atât de uzat: VRĂJIT PURURI ȘOBOLAN. ATACAT LA 14 ANI DE JURNALUL VRĂJILOR ÎNTUNECATE ȘI REBUSUL ȘOBOLĂNESC ÎNTUNECAT ÎN DEPOZITUL DE CĂRȚI SĂLBATICE.

Beetle simți că i se strânge gâtul de spaimă. Nu îl întrebase niciodată pe Ephaniah ce i se întâmplase, dar acum înțelegea. Gândul la ce i s-ar putea întâmpla lui dacă două cărți întunecate se coalizau împotriva lui îi trecuse de multe ori prin cap.

Alt cartonaș: VĂLVA MAMĂ MORWENNA SALVAT. ACUM VRĂJIT DOAR ÎN PARTE.

Ephaniah le arată mâinile, care erau într-adevăr de om, cu toate că Jennei i se păru că unghiile erau neobișnuit de lungi și subțiri, arătând mai degrabă a gheare de șobolan.

În acea clipă, Beetle își aduse aminte că nu făcuse prezentările.

— Ephaniah, zise el, aceasta este Prințesa Jenna.

Ephaniah făcu o plecăciune și, după ce căută înfrigurat prin cartonașe, scoase și puse pe masă unul care se vedea că este nou-nouț, nefolosit niciodată: FIȚI BINE-VENITĂ, MAIESTATEA VOASTRĂ.

Următorul cartonaș era foarte uzat: CU CE VĂ POT FI DE FOLOS?

Drept răspuns, Beetle desfăcu sulul de mătase și îl întinse pe masă. Gemu îngrozit când văzu masa informă de hârtie îmbibată de apă. Își dădu seama că fusese atât de preocupat să o consoleze pe Jenna că nu se gândise la distrugerea cauzată nu doar de Merrin, ci și de ploaie. Cerneala se întinsese peste tot, majoritatea semnelor făcute cu creionul se șterseseră și multe bucățele de hârtie se lipiseră una de alta. Prețioasele notițe semănau cu pasta de hârtie cu care se jucase la grădiniță.

Scribul Restaurator scoase un oftat prelung, care semăna mai degrabă a behăit de îngrijorare decât a chițăit. Își trase ochelarii la loc pe nas și cercetă cu atenție dezastrul. Îndată după aceea puse pe masă un nou cartonaș: CE E ASTA?

Beetle se strădui să îi explice cum putu mai bine ce este și cum ajunseseră hârtiile în starea aceea deplorabilă. Pe măsură ce el explica, Jenna devenea din ce în ce mai agitată, până când nu se mai putu stăpâni:

— Vă rog, domnule Gheb. Spuneți-ne că le puteți lipi la loc. Vă rog din tot sufletul.

Pe masă apăru un alt cartonaș: E FOARTE GREU. Apoi, văzând figura deznădăjduită a Jennei, un altul: DAR NU IMPOSIBIL.

— Aceste fărâme de hârtie sunt singura mea speranță că îmi voi mai vedea fratele, spuse Jenna cu ochii în lacrimi.

Ephaniah Gheb ridică din sprâncene de uimire și își lăsă capul pe umăr într-un fel care îi aminti Jennei de Stanley, ceea ce avu darul să o liniștească. Luă un creion și scrise pe o bucată de hârtie: *O să fac tot ce pot. Promitt.*

— Mulțumesc, domnule Gheb, spuse Jenna. Vă mulțumesc din suflet.

Plecară, lăsându-l pe Ephaniah Gheb scurmând prin masa informă cu o pensetă. Chiar înainte să iasă, Jenna întoarse capul, ca să mai vadă o dată prețioasele bucățele de hârtie, și cu greu își înăbuși un țipăt. De sub roba amplă a lui Ephaniah Gheb ieșea încolăcindu-se... o uriașă coadă rozalie de șobolan.

Beetle traversa aproape în goană șirul de camere subterane.

— Trebuie să alergăm, îi spuse Jennei când aceasta îl ajunse din urmă. Domnișoara Djinn poate apărea dintr-o clipă în alta.

Jenna dădu din cap și o luară la fugă prin pivnițe, urcără scările cu răsufierea tăiată și... ajunseră tocmai la timp ca să o vadă pe Jillie Djinn ieșind zâmbitoare din camera unde avuse-se loc interviul, urmată de Merrin Meredith, care zâmbea și el cu gura până la urechi.

Zâmbetul se șterse de pe fața Scribului Ermetic Șef când îl văzu pe Beetle ieșind din Scriptoriu.

— Pe unde umbli iar, în loc să stai la postul tău? îl luă ea la rost. Apoi o văzu și pe Jenna și continuă pe un ton puțin cam iritat: Bună ziua, Prințesă Jenna. Este o onoare pentru noi să vă vedem de atâtea ori într-o singură zi. Pot să vă fiu de folos cu ceva?

— Nu, mulțumesc, domnișoară Djinn, răspuse Jenna cu vocea ei de Prințesă. Inspectorul Tunelurilor, Beetle, ne-a fost de cel mai mare ajutor. Regretăm că l-am luat de la postul lui. Este de la sine înțeles că Beetle s-a asigurat că îi ține cineva locul. Acum ne vom lua rămas-bun, căci ne așteaptă treburi de mare însemnătate.

— Ah, spuse Jillie Djinn, cu sentimentul că iarăși greșise ceva, dar fără să știe ce anume.

Schiță o plecăciune și rămase cu ochii la scribul care sări jos de pe scăunelul lui și deschise ușa Jennei, care ieși maiestuosă, așa cum făcea Marcia Overstrand. Jillie Djinn se întoarse spre Beetle.

— În acest caz, Beetle, ținând seama că Prințesa nu mai are nevoie de serviciile tale, poți să-ți petreci restul după-amiezii explicându-i noului nostru scrib stagiar în ce constau îndatoririle sale.

— *Poftim?* făcu Beetle cu gura căscată.

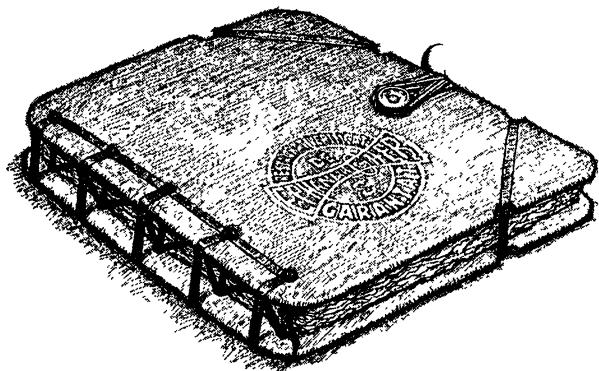
Ascuns în spatele lui Jillie Djinn, Merrin Meredith scoase mâna de după roba ei albastră înfoiată și îi făcu un semn vulgar lui Beetle. Beetle vru să îi întoarcă gestul, dar se abținu la timp.

— D-d...d-dar... nici nu a luat examenul, protestă el.

— Domnule Beetle, nu ai căderea să judeci criteriile după care îmi aleg eu scribii, îi răspunse Jillie Djinn înțepată. Poate că în cazul dumitale a fost într-adevăr nevoie de examen. Daniel a făcut însă dovada că posedă suficiente cunoștințe și că examinarea nu și-ar mai avea rostul în procesul de selecție. Iar acum ți-aș fi recunoscătoare dacă ai face așa cum ți-am cerut și l-ai duce pe noul scrib în turul de prezentare. Ai la dispoziție o oră și treizeci și trei de minute. Îți sugerez să pornești neîntârziat. Las la alegerea dumitale de unde vei începe.

Beetle zâmbi unui gând ascuns. Știa exact de unde va începe — Depozitul de Cărți Sălbatice.

✠ 20 ✠
ReUnirea

În seara aceea vijelia începu să bată din nou dinspre Port. Vântul sufla în susul Râului, cu atâta putere că desprindea olanele de pe acoperișuri. Toți locuitorii Castelului erau neliniștiți și arțăgoși.

Septimus era consemnat în Turnul Vrăjitorilor, sub ochiul vulturesc al Marciei Overstrand. Era pe punctul de a începe complicatele pregătiri pentru prima sa Proiecție — un moment crucial în studiile unui Ucenic. La prima sa Proiecție, Ucenicul alegea un obiect din cele folosite în mod obișnuit în casă și apoi

încerca să proiecteze o imagine cât mai reală a celui obiect în spațiile de uz comun din Turn, cu speranța că va fi luat drept un obiect real. Toate Proiecțiile erau imagini în oglindă ale obiectului original dar, dacă Ucenicul avea grijă să nu aleagă un obiect pe care erau scrise litere, nu se observa nimic. Se întâmpla, de exemplu, ca o nevinovată „mătură” să apară într-un colț întunecat, un mic „ornament” să fie așezat pe un pervaz înaccessibil sau ca o nouă „mantie” să fie atârnată în vestiar. Cât timp dura prima Proiecție, toți cei din Turn fremătau de emoție; Vrăjitorii, prefăcându-se că fac cu totul altceva, umblau de colo-colo, împungând cu degetul diferite obiecte care li se păreau suspecte și făcând pariuri cu privire la ce va proiecta Ucenicul.

După ce îl văzu pe Septimus în camera Proiecțiilor, Marcia se apucă să ștergă urmele lui Scuipăfoc din curte — mai bine zis, îl puse pe Arcan să curețe curtea. După o zi de muncă, la lăsatul serii, Arcanu' se baricadă în dulapul cu Vrăji Vechi și refuză să mai iasă de acolo. Exasperată, Marcia îi trimise un mesaj lui Hildegarde, Vrăjitoarea debutantă care era de serviciu la ușile Palatului, și o convocă de îndată la Turnul Vrăjitorilor.

Hildegarde sosi cât putu de repede, ciufulită, cu răsufierea tăiată. Străbătuse Calea Vrăjitorilor în goană, emoționată, sigură că motivul acestei convocări la Turnul Vrăjitorilor era cel îndelung așteptat. Numai că, în loc să i se ofere un post de

Vrăjitor Obişnuit, Hildegarde primi un măturoi și o găleată uriașă. Hildegarde nu se lăsă pradă deznădejzii: își suflecă mânecile și se puse pe treabă, repetându-și cu încăpățânare că orice însărcinare primită de la Turnul Vrăjitorilor o aducea cu un pas mai aproape de împlinirea visului ei. A doua zi dimineată, Hildegarde se înființă la prăvălia lui Terry Tarsal și cumpără o pereche de cizme pescărești.

Scăpat de ochiul de vultur al lui Hildegarde, Merrin deveni de-a dreptul obraznic. Acum nu se mai furișea pe culoare, ci mergea țațoș, cu pas legănat. De două ori era să dea nas în nas cu Jenna, ba chiar îi veni ideea să treacă pe lângă ea ca să vadă dacă îl bagă în seamă, dar în ultimul moment se răzgândi și se ascunse după o draperie.

Probabil că Jenna nici nu l-ar fi observat dacă ar fi trecut pe lângă ea, într-atât era de preocupată de Nicko și harta lui. Nu avea răbdare să stea departe de Scriptoriu și trecea pe acolo de cel puțin două ori pe zi, ca să îl vadă pe Beetle. Acesta nu prea știa însă dacă să se bucure sau nu. Bineînțeles, îi părea nespus de bine să o vadă, dar de fiecare dată când clopoțelul făcea „țiling” — sau, mai bine zis, „țiliing”, așa cum i se părea că face doar când venea Jenna — se întrista și cu greu își lua inima în dinți ca să îi spună că nu are vești de la Ephaniah Gheb. În cea de-a treia zi, când Jenna își făcu apariția, Beetle avea noutăți, dar nu îmbucurătoare.

Era spre sfârșitul după-amiezii, dar din cauza norilor întunecați părea că se înserase. Beetle tocmai aprinsese o lumânare și o pusese pe biroul lui. Se pregătea să facă ultimul rond din ziua aceea — rondul de Încutere — când „țiliiing”, ușa se deschise și Jenna intră, parcă purtată de vânt. Închise ușa cu destulă greutate, își dădu la o parte șuvițele de păr care îi intraseră în ochi, își așază mai bine coronița de aur pe cap și aținti o privire rugătoare asupra lui Beetle:

— Ai vreo știre?

Era momentul de care Beetle se temuse.

— Păi... da... însă... nu prea sunt vești bune, din păcate. Azi de dimineață am găsit biletul ăsta pe birou, zise și îi întinse o bucată mare de hârtie Jennei.

Pe hârtie scria: *Re: Bucățile vechi de hârtie. Fragment vital lipsă. Rog indicații.*

— Nici nu e de mirare, oftă Beetle.

— Bine, dar am căutat peste tot, protestă Jenna. Și am mai cercetat o dată locul atunci când m-am întors. La fel și a doua zi, ca să fiu sigură. Nu se poate...

Nu termină propoziția. Acum, că se gândea bine, își dădea seama că ar fi o minune să nu lipsească nicio fărâmbă de hârtie.

— M-am dus la Septimus ca să-l întreb ce e de făcut, dar nu m-au lăsat să intru, zise Beetle. Nici măcar n-au vrut să-i

transmită un mesaj. Mi-au spus că nu poate fi deranjat. De fapt, e ca și prizonierul Marciei. Sunt sigur că *el* ar putea găsi bucata lipsă. Trebuie să existe un farmec pentru așa ceva.

— L-am putea întreba pe Ephaniah, sugerează Jenna. Poate știe *el* un farmec. Sau poate îi cerem Vrăjitorului NeObișnuit să ne ajute.

Beetle nu prea credea că au sorti de izbândă, dar nici altă idee nu îi venea.

— Bine, zise *el*.

Scriptoriul era gol. Jillie Djinn le dăduse voie scribilor să plece cu toții acasă, înainte ca vijelia să se întărească, la căderea serii. Chiar și ea se retrăsese la etaj, în apartamentul Scribului Ermetic Șef. Vântul pătrundea prin crăpături neștiute și acum zgâlțâia ușa dintre biroul de primire și Scriptoriul propriu-zis. Jenna și Beetle se furișară printre șirurile de pupitre înalte, a căror asemănare cu niște santinele scheletice îi dădea fiori Jennei. În capul scărilor văzură un coș în care se aflau vreo două farmece aduse pentru a fi repotrăvite și un tom vechi, care trebuia legat din nou. Beetle luă coșul și coborâră scara.

Deschiseră ușa tapisată cu stofă verde și porniră să îl caute pe Ephaniah prin pivnițele unde lumina părea orbitoare în comparație cu cea din Scriptoriu. Ca și prima oară, pivnițele erau goale, numai că de data aceasta merseră drept în ultima cameră, unde

îl găsiră pe Ephaniah Gheb aplecat deasupra unei mese, cu o lupă enormă în mână. Pe masă erau împrăștiate sute de fărâme de hârtie, ca într-un joc în care trebuie să recompuî o imagine — numai că imaginea aceasta părea imposibil de refăcut.

— Ți-am adus coșul, zise Beetle și așeză coșul pe podea.

Ephaniah tresări și se întoarse ca să îi salute. Atât Beetle cât și Jenna erau pregătiți să revadă mutra de șobolan, dar de data aceasta Ephaniah purta năframa de mătase și nu îi văzură decât ochii verzi, care acum păreau imenși din cauza ochelarilor cu sticle groase de un deget. Scribul Restaurator scoase un chițăit, le făcu semn să se apropie și le întinse o bucată de hârtie. Pe hârtie scria: *Am izbutit să reunesc toate hârtiile, cu excepția uneia.*

Ephaniah le arată un vraf de hârtii aranjate cu grijă pe un raft din spatele lui.

— Ei, ce zici de asta? zise Beetle, încercând să o înveselească pe Jenna. Le-a lipit pe toate. Nu lipsește decât una. Nu e rău deloc, nu crezi? Pun rămășag că e una din mângălelile cu bărci, erau o mulțime de-astea. Mai mult ca sigur că nu era nimic important.

Jenna deschise gura ca să îi spună că toate mângălelile făcute de Nicko aveau însemnătate pentru ea, dar Ephaniah așeză o nouă bucată de hârtie în fața lor: *Am pus o întăritură*

la fiecare hârtie, ca să țină mai bine. Dar, pentru mai multă siguranță, aș vrea să le leg. Îmi dați voie?

Jenna dădu din cap că este de acord.

Ochii lui Ephaniah se luminau — asta numea el o treabă bine făcută. Scoase dintr-un sertar două bucăți de carton învelite în pânza roșu-purpuriu pe care o alesese Jillie Djinn drept culoare distinctivă a Scriptoriului, luă un perforator și făcu cinci găurele pe marginea fiecărui carton, apoi luă vraful de hârtii reunite și le prinse între cartoane. Lucrând cu multă îndemânare, prinse cartoanele și hârtiile dintre ele cu o panglică albastră. Notițele și desenele lui Nicko erau acum legate între copertile de carton gros. Pentru mai multă siguranță, Scribul Restaurator mai legă și colțurile cu panglică albastră. La sfârșit, scoase cu un gest teatral o șampilă și o apăsă pe copertă. Când o ridică, pe pânza roșie stătea scris cu litere de aur: *RESTAURAT, VERIFICAT ȘI GARANTAT DE EPHANIAH GHEB.*

Mândru de el, mișcând din mustăți pe sub năframa de mătase ca și cum ar fi zâmbit, Scribul Restaurator puse cărticica în mâinile Jennei.

— Vai, nici nu știu cum să vă mulțumesc, șopti ea.

Acum, după ce avea din nou hârtiile lui Nicko, Jenna simțea că i s-a luat o piatră de pe inimă. Totul avea să fie bine.

Se va duce la Septimus, se vor uita împreună pe hartă și vor găsi o cale de a ajunge la Casa Foricșilor, iar apoi vor pleca într-acolo și îl vor aduce pe Nicko înapoi. Visând deja la ziua plecării, Jenna se gândea cum ar putea să o convingă pe Jillie Djinn să îi dea niște zile libere lui Beetle. Ce bine ar fi dacă ar putea veni și Beetle cu ei! Tocmai plănuia ce să îi spună domnișoarei Djinn dacă ar fi refuzat să îl lase pe Beetle să plece, când chiar vocea lui Beetle o trezi la realitate.

— Ai văzut ce lipsește? o întrebă el neliniștit.

— ...lipsește? repetă Jenna și reveni cu picioarele pe pământ.

— Da. Pagina care nu a vrut să se reunească. Știi care este?

Jenna deschise cărticica minunat de frumos legată și răsfoi hârtiile, care erau acum curate și trainice; pe deasupra, scrisul era clar și nu se mai vedeau nici mâzgălituri, și nici măcar locul unde fuseseră îmbinate bucățelele de hârtie. Scribul Restaurator era un adevărat artist.

Erau acolo multe lucruri pe care Jenna nu apucase să le vadă — liste de provizii, de îmbrăcăminte, o cerere greșită pentru două permise de călătorie, liste cu felurite lucruri de rezolvat și liste cu probleme urgente. Erau și foile pe care își amintea că le văzuse în mansarda lui Marcellus: schițele de bărci, modelele de noduri, lista de cumpărături de iarnă,

jocurile pe care le jucaseră Nicko și Snorri. Toate se aflau acolo, în afară de una: harta.

Jenna privi deznădăjduită la zecile de bucățele de hârtie împrăștiate pe masă. Îi dădură lacrimile gândindu-se că lucrul cel mai important ca să dea de urma lui Nicko zăcea fărâmat în fața lor, alături de un bilet scris de Ephaniah: *Incomplet*.

Ephaniah văzu expresia Jennei și se grăbi să scrie: *Nu e totul pierdut. Poate că un Farmec de Căutare ar fi de folos. Întrebați pe VNO.*

— Cine este VNO? se miră Jenna.

Ephaniah luă din nou tocul, dar Beetle interveni:

— Vrajitorul NeObișnuit. Este prescurtarea pe care o folosim în mod curent. Tot așa, SEȘ este Scribul Ermetic Șef, iar FBPIIT sunt eu. Dar nimeni nu folosește această prescurtare fiindcă e mai ușor să spui Beetle.

— FBPIIT? se minună Jenna.

— Funcționar la Biroul de Primire și Inspector de Tuneluri.

— Aha, făcu Jenna. Ei bine, FBPIIT, ești bun să vii cu mine ca să o căutăm pe Marcia? Dacă suntem doi s-ar putea să ne asculte. Apoi se întoarse spre Ephaniah și spuse, strângând la piept prețioasa carte: Mulțumesc, domnule Gheb. Vă sunt recunoscătoare că mi-ați dat înapoi lucrurile lui Nicko.

Ephaniah dădu din cap și scoase un cartonaș scris deosebit de frumos, pe care îl prezentă Jennei cu o plecăciune: *Vizitele dumneavoastră mi-au făcut o deosebită plăcere, Prințesă. Aș fi onorat să vă revăd și sper să vă pot fi de folos pe viitor.*

Jenna zâmbi.

— Vă mulțumesc, domnule Gheb. O să mă întorc foarte curând, împreună cu VNO, și atunci veți putea face ReUnirea finală, spuse ea, părând mult mai sigură decât era de fapt.

TERTIUS FUMIGANTE

Jenna și Beetle lăsară în urmă regatul lui Ephaniah, luminat ca ziua, și reveniră în subso-
lul întunecos al
Scriptoriului.

— Trebuie să
controlez dacă totul
e în ordine în Catacombe
și să Încui, dar nu
durează mult, zise
Beetle.

Jenna de-abia aș-
tepta să fugă în căutarea
Marciei, dar își dădea
seama că Beetle avea
îndatoriri de serviciu.

— Vin și eu să te ajut să controlezi Catacombele, dacă n-ai nimic împotriva, se oferi ea.

Beetle nu numai că nu avea nimic împotriva — era încântat.

— Bine. Da. Sigur, răspunse și, încercând să nu pară prea bucuros, reuși să pară prea reținut.

— Nu vreau să te stânjenesc.

— Nu! Adică, nu, bineînțeles că nu mă vei stânjeni.

Jenna îl urmă pe Beetle pe culoarul igrasios care mergea șerpuind până la Catacombele săpate la mare adâncime — sub pivnițe — în stânca pe care era construit Castelul. Când ajunseră la ultimul cot auziră două voci. Beetle o recunoscu pe dată pe una din ele, joasă dar puternică: îi aparținea lui Tertius Fumigante. Cealaltă voce constitui însă o mare surpriză pentru el. Beetle își duse degetul la buze și continuă drumul în vârful picioarelor. Jenna îl privi întrebătoare.

— Necaz mare, spuse el din buze.

Apoi se furișă într-o firidă, chiar în capul scării care cobora în Catacombe. Jenna i se alătură. Lui Beetle îi bătea inima atât de tare că la început nu auzi nimic. Respiră adânc de câteva ori și se mai liniști.

— Cine e acolo? întrebă Jenna, tot fără să scoată un sunet.

Beetle îndrăzni să arunce o privire. Era întocmai cum își închipuise. Așezat într-o rână pe treapta de jos a scării, pe jumătate ascuns în umbrele mișcătoare stârnite de două făclii prinse în perete chiar la intrarea în Catacombe, se afla noul angajat al lui Jillie Djinn, care privea ca vrăjit la Fantoma Catacombelor. Vocile răsunau tare în coridorul gol și vorbele pluteau până sus, la Beetle și Jenna.

— Bineînțeles că este dificil, băiete, se înalță vocea lui Tertius Fumigante până la firidă. De aceea se și află la sfârșitul cărții, continuă el și se vedea că întrebarea îl călcuse pe nervi. Mai întâi trebuie să îndeplinești ceea ce scrie până acolo.

— Dar nu vreau să fac tot ce scrie acolo. Nu vreau să fac decât ce e la sfârșit.

— Împlinește, studiază! Doar nătângii o scurtează, răspunse Tertius.

— Dar am făcut tot ce scria... și a mers. Am convocat chiar și o **Creatură**. Mai bine zis, am convocat o *droaie* de **Creaturi**.

— Droaie? Ce e aia „droaie”?

— O mulțime. Multe de tot. Mm... adică... mai multe.

— Mai multe? Cât de multe?

— Habar n-am. Cam douăzeci, poate și mai multe.

— *Douăzeci de Creaturi?* Ești mult mai nechibzuit decât te-arată fața. Se vor ține ca scaiul de tine toată viața.

— Ba nu. Le-am încuiat undeva. Nu mă pot ajunge acum.

— Nu mai spune! Chiar turbate că vor fi, pe tine când te-or zări.

— Vorbești tot timpul în versuri?

— Da. Ei, și acum ce vrei, băiete? M-am plictisit de vorbăria asta.

— Vreau să te întreb cum e chestia cu *Întunecarea Destinului*.

— *Chestia?*

— Adică, *Vraja întunecată*. I-am făcut-o cuiva, dar nu cred că a mers. Până acum nu i s-a întâmplat nimic și sunt sigur că așa fi știut dacă se întâmpla.

Tertius Fumigante răspuse pe un ton amuzat dar și ironic.

— Vasăzică ai încercat să întuneci *Destinul AltCuiva?* Oare de ce ar vrea un șarpe tânăr ca tine să pornească pe un astfel de drum *întunecat?* Când aveam vârsta ta mi-aș fi încercat norocul mai întâi cu o lamă ascuțită. E mult mai plăcut.

Fantoma chicoti, parcă retrăind unele amintiri plăcute, dar noul scrib păru descumpănit.

— Ah. Păi, mie cuțitele nu-mi prea plac.

— Aha, preferi să faci alții treaba pentru tine? Un șiretlic, o înșelăciune? Am mai văzut de-ăștia ca tine. Ți place să faci pe păpușarul, să tragi sforile. Bagă de seamă însă: atunci când te joci cu *Magia Întunecată* s-ar putea să te trezești că tu ești marioneta.

— Oh..., făcu băiatul și, dacă Beetle ar fi îndrăznit să mai arunce o privire, l-ar fi văzut cum se joacă nervos cu inelul de pe degetul mare. Eu ziceam că... mă rog, de vreme ce tu ai scris cartea asta — iar eu cred că e o carte foarte, *foarte* bună, cea mai bună pe care am citit-o vreodată...

— Nu te mai obose să mă lingusești, băiete. Puțin îmi pasă dacă ți-a plăcut sau nu cartea mea, izbucni Tertius Fumigante. Spune pe șleau ce vrei de la mine. Hai, ia să auzim.

— Aș vrea să mă ajuți să fac *Vraja de Întunecare*. Tare mult aș vrea.

— Și de ce te-aș ajuta, băiete? Ce folos aș trage?

— Aș putea să te ajut și eu. Am putea lucra împreună.

Tertius Fumigante pufni zgomotos.

— Eu, să lucrez cu tine? Eu, primul Scrib Ermetic Șef, eu să lucrez cu un nătâng scrântit la cap ca tine? Spune-mi doar un motiv pentru care aș accepta!

Se lăsă tăcerea, apoi Jenna și Beetle auziră răspunsul, clar și limpede ca un sunet de clopoțel:

— Pentru că eu sunt viu iar tu ești mort.

Beetle ridică din sprâncene și o privi pe Jenna. Daniel Vânătoru ăsta avea tupeu, nu glumă.

— Fii atent la ce vorbești, băiete, mârâi Tertius. Situația se poate schimba cât ai zice pește.

— Vai, nu, n-am vrut să..., se auzi vocea sugrumată de spaimă a băiatului.

Tertius Fumigante nu îi dădu nicio atenție și continuă:

— Pe de altă parte, este adevărat că duc lipsa puterilor celor Vii și, chiar dacă nu aș avea încredere într-o frunză de varză ca tine când e vorba să ducă la îndeplinire ce îi spun, m-aș bizui pe *interesantul* tău tovarăș, aici de față.

Beetle ridică iar din sprâncene: *Cine e interesantul tovarăș?* Aruncă iar o privire, dar nu văzu decât fantoma și pe băiatul cu părul negru, atât și nimic mai mult.

— Poți să-l iei, zise băiatul și în vocea lui se citea ușurarea. Pe mine mă ia cu răcori când îl văd cum mă urmărește tot timpul.

— Foarte bine, atunci transferă către mine jurământul lui de credință, iar eu o să duc la îndeplinire *Întunecarea*.

— Și pe urmă... *pe urmă* mă ajuți?

— Sunt un om de cuvânt, orice ar spune alții. Cel al cărui Destin trebuie întunecat va fi aruncat în Hăul Primejdiilor. Ei, ce zici?

— Strașnic! se înveseli noul scrib. Așa ceva îmi doream. Să se învețe minte înfumuratul ăla, care se crede mare și tare. O să regrete amarnic că mi-a furat numele. Ha, ha! S-a zis cu Septimus Heap!

Jenna și Beetle se priviră și exclamară în același timp „Sep!”, apoi își acoperiră gura cu palma. Era însă prea târziu.

— Ce-a fost asta? răsună până la ei mârâitul bănuitor al lui Tertius Fumigante.

— Ce anume?

— Mi s-a părut că aud un șobolan. Sau *mai mulți*... Stând la pândă în capul scării. Ia du-te și vezi ce este. Du-te. Nu zăbovi!

Îngrozit, Beetle o apucă pe Jenna de mână și o luă amândoi la fugă.

— Nu era nimeni, zise Merrin și își reluă locul la picioarele lui Tertius Fumigante.

— Prea bine, zise fantoma. Deci, acum avem de încheiat o învoială, așa-i?

Merrin dădu din cap fără prea multă convingere. Dintr-odată i se făcu frică.

Tertius Fumigante îl țintui pe Merrin cu ochii lui negri și zise:

— Uită-te la mine, băiete. Uită... -te... la... mine.

Lui Merrin îi era peste putință să se împotrivească. Privi în ochii fantomei.

— Învoiala, zise Tertius, sună astfel: vei transfera jurământul de credință al Creaturii care te slujește către mine, pe Vecie, în tot Universul și Dincolo. În schimb, eu voi duce la bun sfârșit jalnica ta încercare de a întuneca Destinul numelui Septimus Heap. Accepți?

Merrin nu izbuti decât să scoată un fel de hârâit:

— Cum?

— Trebuie doar să spui „da”, băiete. Nu e complicat, se răsti Tertius Fumigante la el.

— Dar, hm, cum o să-i întuneci Destinul?

— Îndrăznești să pui la îndoială spusele mele?

Cu ochii măriți de spaimă, Merrin scutură din cap.

— Dacă pui o întrebare în legătură cu o Învoială, trebuie să primești răspuns, indiferent cât de *idioată* e întrebarea, zise Tertius Fumigante. (Merrin văzu negru în fața ochilor — iar îi spunea cineva că e idiot.) Voi întuneca Destinul băiatului Heap trimițându-l într-o Expediție. Nimeni nu s-a întors dintr-o Expediție — *nimeni*, niciodată. Nu mă privi ca un idiot, băiete.

Fantoma oftă cu năduf. Băiatul păruse promițător la început, dar se dovedea a fi o mare dezamăgire. Totuși, fiindcă voia

ca respectiva Învoială să fie validă, fantoma își continuă explicațiile.

— Ca să își facă efectul, **Magia Întunecată** nu trebuie pusă la îndoială. Nu trebuie să dăm celor care vor să o contracareze această posibilitate. (Merrin îl privea nedumerit, dar el continuă.) Nimeni nu va bănuî că **Expediția** este o **Vrajă de Întunecare**, fiindcă, în ultimele secole, vreo douăzeci de Ucenici au fost deja trimiși. Ești mulțumit cu răspunsul la întrebarea ta de dinaintea încheierii Învoielii?

— Ăăă... , mormăi Merrin.

— Of, de-aș avea destulă răbdare! Vrei să întuneci Destinul băiatului Heap sau nu? Da sau nu?

— Da.

— Foarte bine, zise fantoma, frecându-și mâinile de bucurie. Acum, pentru ca această Învoială să aibă putere, va trebui să îi dai ceva de preț **Creaturii** care te slujește, un lucru pe care îl va purta ca semn că s-a încheiat o Învoială. Știu că e doar o imitație a originalului, dar inelul de pe degetul tău va fi îndeajuns.

— Dar este *chiar*... Aici Merrin se opri, căci se gândi mai bine la destăinuirea pe care fusese cât pe ce să o facă. Nu iese de pe deget, zise el cu voce plângăcioasă.

Tertius Fumigante rânji cu răutate.

— Dacă aș mai putea ține un cuțit în mână, ar ieși.

Merrin se făcu alb la față.

— Așa că găsește altceva, băiete. Iute, până nu-mi vine pofta să încerc.

Înnebunit de groază, Merrin se scotoci prin buzunare și era gata să îi ofere Potaia când dădu peste ultimul șarpe de sugiuc.

— Uite! strigă el triumfător și scoase șarpele din buzunar.

Beetle și Jenna aproape că ajunseseră la capătul coridorului întortocheat care ducea la Scriptoriu, când Jenna își dădu seama că pierduse ceva.

— Broșa de la Nicko! exclamă ea îngrozită când duse mâna la piept. Am pierdut-o!

Beetle se opri. La lumina lumânării văzu ochii șiiroind de lacrimi ai Jennei.

— Cum arăta? o întrebă.

— E un „J” de aur. Nicko mi-a adus-o din Port. O purtam întotdeauna prinsă de mantie... dar acum nu mai e.

— În Catacombe o aveai, mi-aduc aminte foarte bine.

— O aveam?

— Da, precis. (Beetle observase că Jenna se juca adeseori cu broșa și chiar se întrebasese cine i-o dăruise.) Stai aici. Mă duc s-o caut.

— Dar fantoma...

— N-o să fac niciun zgomot. Habar n-o să aibă. Mă întorc într-o clipă.

Jenna se sprijini de perete rece de cărămidă și trase cu urechea la zgomotul ușor al pașilor lui Beetle care se întorcea la Catacombe. Rămasă singură, simțea că i se face frică în coridorul cu umbre mișcătoare și o strânse bine în brațe pe Ullr, ca să îi mai vină inima la loc. Ullr micună enervată și Jenna simți că o trece un fior. În clipa următoare Ullr se smulse din brațele ei și căzu la pământ. Jenna se temu că va fugi după Beetle și îi va da de gol, dar apoi își dădu seama ce se întâmpla. Apunea soarele și Ullr se preschimba.

Deși o văzuse de multe ori pe Ullr preschimbându-se, Jenna era fascinată de fiecare dată. Privi cu inima strânsă, ca de fiecare dată, cum vârful negru al cozii lui Ullr începe să se întindă. Blana făcea un fel de valuri, pe măsură ce mușchii creșteau și se întăreau dedesubt. Pisicuța creștea văzând cu ochii. Negrul din vârful cozii se răspândea pe tot corpul, ca umbra unei eclipse peste pământ. Pisicuța roșcată, slăbănoagă, se transformă într-o panteră neagră, numai mușchi. La sfârșit, ochii albaștri ai pisicii deveniră ochii verzi sclipitori ai panterei. În doar patruzeci și nouă de secunde, Ullr Diurna devenise Ullr Noptatica. Jenna avea acum drept tovarăș o panteră neagră cu vârful cozii roșcat.

Beetle găsi broșa Jennei chiar în firidă. O ridică, bucuros nevoie mare, și se pregătea să o ia la fugă înapoi când râsul amenințător al lui Tertius Fumigante răsună de jos. Beetle împietri.

— Și mie îmi plăcea sugiucul pe vremuri, zise fantoma.

Oare despre ce vorbea? Curios, Beetle rămase pe loc.

— Ce e... ăsta? mârâi Tertius.

— E un șarpe. Ultimul pe care-l mai am, răspunse Merrin îndurerat.

Beetle nu se putu abține să nu arunce o privire. Scribul cel nou se străduia — destul de neîndemânatic — să facă un cerculeț din șarpe.

— Uite, zise el cu răsuflarea tăiată de spaimă, pot să-l fac mai mic, nu te mint. Poate fi un inel, un inel foarte *drăguț*.

Beetle îl văzu cum închide ochii și își dădu seama că face un Farmec de Împuținare. Spre uimirea lui, farmecul reuși. Șarpele dispăru într-o norișor de fum negru și băiatul întinse palma către Tertius Fumigante, arătându-i ceva.

— Bine, fie, zise fantoma. Dă-i Creaturii inelul și să terminăm odată.

Beetle nu mai cuteză să stea — o lăsase pe Jenna singură. O luă la fugă înapoi pe culoar și, când să ajungă la capăt, inima

începu să îi bată cu putere. Din întuneric, chiar în locul unde era sigur că o lăsase pe Jenna, doi ochi strălucitori erau fixați asupra lui.

— Jenna! zise el în șoaptă, neîndrăznind nici măcar să se gândească la ceea ce s-ar fi putut întâmpla. *Jenna!*

Jenna ieși din întuneric.

— Ai găsit-o? întrebă ea nerăbdătoare.

— Șșșt, făcu Beetle. Nu te mișca.

— De ce? Vai, Beetle, n-ai găsit-o?

— Stai pe loc. Nu face nicio mișcare. M-ai auzit?

Jenna înțelese că o pândea o primejdie și înlemni. Îl văzu pe Beetle cum se furișează pe lângă perete, stând în partea cât mai întunecată a coridorului. Ullr scoase un mârâit gros, prelung.

— Ullr, șșșt, făcu Jenna.

Beetle se repezi înainte și Ullr își arătă colții.

— Nu! Opriți-vă! Beetle, e doar Ullr. Ullr, dă drumul!

Se auzi un zgomot de țesătură sfâșiată atunci când Beetle își smulse mâneca din colții lui Ullr și Jenna trase pantera mai la o parte.

— Nu, Ullr. *Lasă.*

Ullr îl privea furioasă pe Beetle. Nu îi plăcea câtuși de puțin să sară cineva la ea. Ea era cea care sărea la alții.

— Lasă, repetă Jenna cu voce fermă.

— Ullr? se minună Beetle.

— Da. Știi că a fost pisica lui Snorri? E o Preschím-bătoare.

— Chiar așa? Cine ar fi crezut? făcu Beetle cu voce stinsă.

— Beetle, hm, cumva ai...

Scăpat de teama că i se întâmplase ceva Jennei, Beetle desfăcu pumnul și îi arătă un mic „J” de aur.

— Oh, Beetle!

Jenna luă broșa de aur și și-o prinse de mantie.

— Beetle, nici nu știu cum să-ți mulțumesc! mai spuse ea și îl luă cu brațele de după gât.

Beetle zâmbea. Ei, da! Pentru așa ceva merita să te bați cu o sută de pantere.

Jos, la intrarea în Catacombe, Merrin nu avea parte de aceeași manifestare de recunoștință din partea Creaturii, care se uita cu dispreț la inelul de sugiuc. „Nu face nicio para chioară”, se gândea ea. Apoi oftă. Nici nu s-ar fi așteptat la altceva. Pe de altă parte, nu stătea chiar atât de rău. Stăpânul cel nou părea mult mai capabil. Creatura luă inelul negru, lipicios, de parcă era o insectă deosebit de scârboasă, și și-l puse pe degetul mic al mâinii stângi. Învoiala era pecetluită.

CONCEDIEREA

Beetle, Jenna și Ullr Noptatica intrară în Scriptoriu pe ușa ascunsă în spatele rafturilor de cărți. Înăuntru era aproape beznă. Doar torțele care ardeau pe Calea Vrăjitorilor, pâlپând în bătaia vântului, aruncau o lumina slabă, roșiatrică, prin peretele despărțitor al biroului de primire.

— Băiatul ăla..., zise Jenna, mergând în urma lui Beetle printre șirurile de pupitre goale. Cred că îl cunosc.

— Mda, zise Beetle fără chef. E scribul cel nou. Domnișoara Djinn ar trebui să-și facă un control la cap dacă a putut angaja pe cineva ca el. Crezi că ar putea înțelege...

— Ce să înțeleg, Beetle? se auzi vocea lui Jillie Djinn din întuneric.

— Auu! urlă Beetle, căruia nu îi trecuseră de tot spaimele după întâlnirea cu Ullr Noptatica. Ce... unde?

— Aici, sus, veni vocea de undeva de deasupra lor.

Beetle ridică ochii și văzu îngrozit că Jillie Djinn era coștată pe scaunul lui Colin Bâtlanul. Ținea în mână un teanc de hârtii pe care le examinase cu lupa ei cu lămpiță. Jillie Djinn își întoarse atenția către Beetle și Jenna, fără să bage de seamă că Ullr era și ea acolo — ascunsă în întuneric. Îi privea pe cei doi cu o figură schimonosită de furie.

— Eram ocupată să verific lucrările domnului Colin. În ultimele trei zile activitatea lui a lăsat de dorit. Îi verificam calculele privind creșterea ratei de irosire a hârtiei de către scribii cu mai puțin de un an vechime pe parcursul ultimilor trei ani și trei sferturi, îi anunță ea. Tocmai ajunsesem la concluzia că nu corespund standardelor de acuratețe pe care le aștept de la scribii mei când... ce-mi aud urechile? Nu doar că starea capului meu este discutată cu o persoană străină...

— Jenna nu este o per...

— Să nu mă întrerupi. Oricât de importantă ar fi Prințesa Jenna, Domnia Sa nu este membră a Scriptoriului, ergo este o

persoană străină. Iar dumneata, domnule Beetle, ai intrat împreună cu o persoană străină în culoarul cu acces interzis.

— Dar am...

Jillie Djinn își continuă tirada:

— Nu numai că ai discutat chestiuni delicate ale activității din Scriptoriu cu persoana sus-menționată, dar l-ai și insultat pe Scribul Ermetic Șef, căruia te-ai jurat să îi arăți respect în orice situație. Ai încălcat trei din regulile Scriptoriului, pe care te-ai jurat să le păzești.

— Dar...

— Să nu mă întrerupi. N-am terminat. Pe lângă astea, domnule Beetle, să știi că n-am putut să nu observ că n-ai avut grija cuvenită față de sania de Inspector.

Beetle nu își putu stăpâni un geamăt.

— Noul meu scrib, Daniel Vânătoru, m-a informat despre o conversație pe care ai avut-o cu domnul Fox. Înțeleg că, acum două zile, l-ai luat pe domnul Fox în Tunelurile de Gheață — fără să ai vreo autorizație în acest sens — pentru a recupera sania de Inspector pe care ai neglijat să o ții în siguranță, în modul aprobat. Am mai înțeles că domnul Fox și-a petrecut restul zilei la bolniță, ca urmare a întâlnirii cu

Fantoma Gheții. Prin urmare, în după-amiaza aceea am avut din nou un scrib mai puțin. Corect?

Beetle dădu din cap, cu ochii în pământ.

— Răspunde-mi!

— Da. Este corect, se bâlbâi Beetle.

Jenna îi aruncă o privire plină de înțelegere, dar Beetle, care se uita deznădăjduit la propriile lui ghete, nu băgă de seamă.

Din nefericire, Jillie Djinn nu terminase nici măcar acum.

— În mod normal, după primirea unor scuze în scris și reînnoirea legământului de a respecta regulamentul Scriptoriului în orice situație, aș fi dispusă a nu lua în considerare un comportament atât de nepotrivit.

Beetle ridică privirea spre Jillie Djinn, dar aceasta privi prin el. Chiar și în lumina roșiatică a torțelor, fața lui Beetle era albă ca hârtia. Știa că urmează un „dar...” peste care nu se putea trece.

Și urmă.

— Dar, continuă Jillie Djinn, există un singur lucru pe care nu sunt dispusă a-l trece cu vederea, și anume faptul că Inspectorul Tunelurilor a luat parte la o încercare izbutită de a desigila un chepeng. După care, după câte am înțeles, a intrat prin chepeng într-o zonă interzisă.

Lui Beetle i se făcu rău. Jillie Djinn aflase totul — întocmai cum se așteptase.

Jillie Djinn privi în jos spre el, de la înălțimea pupitrului. Nu părea că are de gând să se dea jos — poate, se gândi Jenna, fiindcă Beetle era cu vreo șase degete mai înalt decât ea. Dar în momentul acela Beetle se simțea tare mic. Voia să se facă ghemotoc și să dispară undeva pentru o vreme îndelungată.

— Domnule Beetle, vorbi Jillie Djinn, stând foarte dreaptă și rostind foarte clar fiecare cuvânt, ca un judecător care pronunță o sentință deosebit de grea. Prin aceasta îți aduc la cunoștință că, din acest moment, am pus capăt serviciului dumitale la Scriptoriu. Contractul dumitale de angajare va fi ars. Vei pleca pe loc și îți vei lua lucrurile personale cu dumneata.

Jenna și Beetle exclamă într-un glas:

— Cum?

— Ești concediat, se răsti Jillie Djinn, care putea fi îngrozitor de concisă dacă își propunea.

— Nu se poate să faceți așa ceva! protestă Jenna. Beetle este un angajat de prima mână. Dacă n-ar fi el, Scriptoriul n-ar funcționa. Este o nebunie să vă lipsiți de el... e cel mai bun din toți cei de aici.

Jenna se opri, dându-și prea târziu seama ce spusese.

— Această problemă nu vă privește, Prințesă Jenna, răspunse Jillie Djinn cu răceală. Voi conduce Scriptoriul așa cum consider că este bine și nu voi accepta să-mi spună nimeni ce să fac. Nici măcar dumneavoastră.

Beetle rămăsese fără grai. Siluetele întunecate ale pupitrelor dănuiau batjocoritoare în jurul lui în timp ce încerca să înțeleagă ce se întâmplă. Jenna îl luă de mână și îl duse spre biroul de primire.

— Nu-ți face sânge rău, îi șopti. Au fost vorbe spuse la mânie. Nu se poate să te dea afară.

Dar Beetle o cunoștea mai bine pe Jillie Djinn și știa că, odată ce i-a intrat ceva în cap, nu mai e cale de întoarcere.

Chiar în clipa când Jenna deschidea ușa biroului de primire, vocea lui Jillie Djinn răsună în Scriptoriul gol:

— Ai cinci minute ca să-ți strângi lucrurile, domnule Beetle.

Aveau să fie ultimele cuvinte pe care le mai pronunța Jillie Djinn în seara aceea, fiindcă o zări pe Ullr mergând cu pași neauziți în urma Jennei. Lui Jillie Djinn îi era groază de sălbăticiuni. Rămase nemișcată, agățată de pupitrul lui Colin până mult după miezul nopții, când în sfârșit își luă inima în dinți și fugi să se ascundă în camera de la etaj.

Jenna îl împinse pe Beetle — care mergea ca un somnambul — în biroul de primire și trânti ușa. După cum arăta, era limpede că Beetle nu avea puterea să își adune lucrurile. Stătea în mijlocul camerei și se uita pe rând la toate lucrurile pe care le îndrăgea: maldărele de cărți și hârtii îndesate în vitrină, pupitrul lui, scaunul rotitor, sandvișul cu salam pe care Foxy i-l adusese în dimineața aceea și pe care uitase să îl termine, chiar și ușa dinspre Depozitul de Cărți Sălbatică. Beetle privea toate aceste lucruri știind că nu le va mai vedea niciodată în același fel. Chiar dacă va avea curajul să mai între vreodată în Scriptoriu — lucru de care se îndoia foarte tare — obiectele acestea nu vor mai fi la fel. Ele vor aparține altui funcționar, care va sta la pupitrul lui și va mânca sandvișurile cu salam aduse de Foxy.

— Vrei să iei ceva cu tine? întrebă Jenna.

Beetle clătină din cap.

Jenna privi cu atenție biroul lui Beetle, pe care acesta făcuse ordine, pregătindu-l pentru încheierea zilei de lucru. Tocul lui de Scrib stătea într-un vas înalt, alături de alte tocuri, obișnuite.

— Am să-ți iau tocul. Nu cred că vrei să-l lași aici.

Beetle nu voia să ia cu el niciun lucru care i-ar fi trezit amintiri.

— Foxy, zise el cu glas hârâit. Dă-i-l lui Foxy.

— Bine.

Jenna îi scrisese repede un bilet lui Foxy, găsi niște sfoară de legat Farmecele și prinse biletul de tocul lui Beetle. Era într-adevăr un toc minunat de frumos, din onix negru, cu încrustații fine de jad. Dacă te uitai bine, descopereai numele *BEETLE* scris pe toată lungimea tocului. Jenna îl lăsă pe pupitrul, cu speranța că Foxy își va recunoaște pe bilet numele scris de ea cu înflorituri, cu litere de care profesorul de compunere se plângea că sunt din ce în ce mai mari.

Jenna îl luă ușor de cot pe Beetle și îl împinse spre ușă. Trase de clanță și ușa se deschise de perete, cu un țilingăit. Vântul gema și picături mari de ploaie izbeau în geamuri. Era o seară întunecoasă, apăsătoare, împotriva căreia flăcările torțelor nu puteau face mai nimic — de altfel, unele se și stinseseră. Un vârtej de gunoaie și frunze, adus de vânt, intră în biroul de primire și se lovi de picioarele lor. Beetle rămase nemișcat în prag până când Jenna își trecu brațul pe sub al lui și ieși, luându-l pe Beetle cu ea.

În urma lor, ușa se închise cu o bufnitură asurzitoare.

PROIECȚIA

La capătul Căii Vrăjitorilor, ultimele două torțe înfipte în suporturile de argint se luptau să rămână aprinse în ciuda vântului; flăcările se zbugiumau în toate părțile, ca zdrențele unei pânze de corabie pe furtună.

— Hai, Beetle, trebuie să te lupți! strigă Jenna ca să acopere urletul furtunii, în timp ce se apropiau de Marele Arc. Nu se poate să te dea afară așa. Stai să vezi ce-o să spună Marcia când o să afle. Habar n-are Jillie Djinn ce-o așteaptă.

Beetle nu avea putere să răspundă. În timp ce Jenna îl împingea pe sub Arc și apoi în Curtea Turnului, Beetle nu se gândea decât la cum îi va spune mamei lui, care povestea cu mândrie oricui stătea să o asculte că cea mai frumoasă zi din viața ei a fost cea în care Beetle a luat examenul de intrare la Scriptoriu. Ceea ce mama lui nu spunea niciodată era că datorită salariului săptămânal al lui Beetle — o jumătate de coroană de argint — își puteau permite să plătească chiria pentru cămăruțele pe care le ocupau în Hardughie și să aibă pește și cartofi din belșug.

Curtea Turnului Vrajitorilor era adăpostită de vânt, iar flacăra torțelor prinse pe ziduri era dreaptă și strălucitoare. Jennei i se păru că era neobișnuit de curat: nicio surpriză neplăcută, nici măcar senzația că îți alunecă piciorul pe ceva. Când se apropiară de scara impozantă de marmură care ducea în Turn, dădură cu ochii de cea căreia i se datora curățenia. Venea spre ei, în mână cu o lopată și o găleată uriașă.

— Hildegarde! exclamă Jenna uimită. Ce faci aici? Credeam că ai niște zile libere.

Hildegarde se șterse pe frunte cu mâna neagră de murdărie, se opri și se sprijini ostenită în lopată.

— Ce bine ar fi, oftă.

Jenna văzu că roba albastră a Vrăjitoarei debutante era udă și pătată cu noroi — sau poate cu ceva și mai rău — iar părul ei tuns scurt era ciufulit și semăna mai degrabă cu un cuib de păsărele.

— Îmi închipui că nu asta este slujba pe care te așteptai să o capeți la Turn, spuse Jenna înțeleghătoare.

— Nu, nicidecum, răspunse Hildegarde, dar apoi, dându-și seama că fusese prea tăioasă, adăugă: Dar, desigur, sunt bucuroasă că pot da o mână de ajutor atâta timp cât Ucenicul nu poate avea grijă de dragon...

— De ce, ce s-a întâmplat? o întrerupse Jenna alarmată. S-a îmbolnăvit Sep? A avut un accident?

— Ah, nu vă faceți griji, Prințesă Jenna. Lucrează la prima lui Proiecție. Este o treabă complicată și nu poate fi tulburat până nu termină. Nu mai are mult și atunci vom afla cu toții ce a fost. E limpede că se pricepe, fiindcă nimeni n-a ghicit până acum, cu toate că — aici Hildegarde vorbi pe un ton dezaprobat — unii dintre Vrăjitorii mai bătrâni au pus rămășaguri.

— Oh, ce bine, oftă Jenna. Îmi era teamă să nu ajungem prea târziu.

— Prea târziu? Ah, nu, cred că mai are zece minute până la sfârșit.

— Sfârșit?

— Sfârșitul Proiecției. Vă sugerez să mergeți în Sala Mare. Mi se pare că ceva nu e chiar cum trebuie în dulapul cu Vrajii Vechi, zise Hildegarde și le făcu conspirativ cu ochiul. Vă rog să mă scuzați, mă duc să pun mătura și găleata la loc și vin și eu acolo, adăugă ea și plecă zăngănind din găleată.

Jenna și Beetle urcară treptele până la ușile enorme de argint prin care se intra în Turnul Vrajitorilor. Jenna șopti parola și ușile se deschiseră fără zgomot. Când intrară în Sala Mare, cuvintele *FII BINE-VENITĂ*, *PRINȚESĂ* apărură pe pardoseală, scrise cu litere multicolore, luminoase. Dar, spre deosebire de alte dăți, nu se iviră și cuvintele *FII BINE-VENIT*, *INSPECTOR AL TUNELURILOR*. Beetle se întreba cum oare de știa Turnul toate acestea. I se făcu parcă și mai rău. Acum, demiterea lui era oficială.

Sala Mare zumzăia în așteptarea marelui moment. O mulțime de Vrajitori se preumblau de colo-colo; unii aveau în mâini bucățele roz de hârtie, alții sporovăiau cu înfocare, iar alții pur și simplu căscau gura, dar se prefăceau că au venit în Sala Mare cu probleme importante de rezolvat. Jenna nu mai văzuse niciodată atâția Vrajitori strânși la un loc. Era o scenă plină de culoare: robele albastre ale Vrajitorilor Obișnuiți se

profilau pe fundalul zidurilor, unde se succedau tablouri cu momente însemnate din istoria Turnului.

Ca de obicei, Jennei îi era puțin teamă de Turnul Vrăjitorilor. Deși ca Prințesă era oricând bine-venită acolo, și cunoștea chiar și parola, pentru ea, Turnul era un loc ciudat și o intimidă. I se părea că e un fel de ființă vie. Picturile de pe ziduri se luminau și păleau, ca și cum Turnul însuși ar fi respirat. Mirosul amețitor de smirnă și mirosul de Magie — Vrăji vechi și noi — cu care Jenna nu era obișnuită îi dădeau o stare de neliniște. Ar fi vrut să înțeleagă toate câte se petreceau în Castel și nu era mulțumită că nu își dădea seama exact cu ce se ocupă de fapt Vrăjitorii. Odată chiar o întrebă pe Marcia ce face toată ziua și, cu toate că la momentul respectiv găsisse răspunsul mulțumitor, mai târziu nu își mai amintise nicio vorbă din ceea ce îi spusese aceasta. Îi trecuse prin minte că Marcia îi făcuse un Farmec de Uitare, numai că atunci când îi povestise lui Septimus întâmplarea, acesta răsese și îi explicase că nici el nu ținea minte ce îi spunea Marcia. În orice caz, înțelesul unei vechi zicale începea să se lumineze pentru Jenna: *Vrăjitorul și Regina nu se-nțeleg niciodată. Unul zice: Să mai stăm. Altul: Nu, acum plecăm, pe dată!*

Șușotelile Vrăjitorilor se porniră deodată, rupând șirul gândurilor Jennei. La celălalt capăt al Sălii Mari, acolo unde scara răsucită ieșea prin bolta tavanului, Jenna zări pantofii purpurii cu vârfuri ascuțite pe care îi purta Marcia Overstrand. Ca să își facă o intrare mai dramatică, Marcia făcuse scara să se învârtască încet, ca noaptea. Învățase pe pielea ei că, dacă își făcea apariția atunci când scara se învârtea la viteza relativ mare din timpul zilei, dădea naștere la râsete și chicoteli din partea Vrăjitorilor adunați în sală. Acum însă, părând că vine chiar din ceruri, Marcia se roti cu eleganță până când ajunse jos. Coborî de pe scară și bătu din palme ca să se facă liniște.

— S-a răspândit zvonul că Ucenicul meu, Septimus Heap, este pe cale să termine prima lui *Proiecție*, zise ea și continuă în murmurerele nerăbdătoare ale Vrăjitorilor: Nu sunt întru totul de acord cu această agitație. Ca să fiu cinstită, speram să aveți alte treburi. Din păcate, a devenit o tradiție — dacă mă gândesc bine, și mie mi s-a întâmplat același lucru. De vreme ce v-ați adunat aici, presupun că vă închipuiți că aici se află *Proiecția*.

Murmurele se întetiră și un Vrăjitor mai curajos strigă:

— Dați-ne un indiciu, *NeObişnuirea Voastră!*

— Nu știu nimic mai mult decât voi, răspunse Marcia. Ucenicul meu și-a ales singur tema *Proiecției*. Nu mi-a adus la cunoștință ce a hotărât.

Șușotelile se întetiră din nou: Vrăjitorii își povesteau unul altuia ceea ce credeau ei că va fi prima Proiecție. Marcia se văzu nevoită să ridice din nou tonul.

— Totuși... puteți face liniște, vă rog? Chiar acum? Mulțumesc. Sunt câteva lucruri asupra cărora doresc să insist. Unu: până când Proiecția nu ia sfârșit, vă rog să nu vă deplasați mai mult decât este necesar. Doi: dacă, după ce s-a terminat Proiecția, nu devine îndată evident ce anume a fost proiectat, vă rog să vă comportați demn și să nu o luați la fugă prin Turn ca să aflați ce a fost. Dacă nu v-ați dat seama până atunci, e greu de crezut că o veți face după ce a dispărut. Sper că sunteți de acord.

Vrăjitorii încuviințară tăcuți din cap.

— Și trei: să nu aud că au fost făcute pariuri.

Se auziră gemete înăbușite. Vrăjitorii ascunseră iute în buzunare bilețelele roz pe care le văzuse Jenna mai înainte.

— Iar acum voi începe numărătoarea inversă pentru încheierea Proiecției. Cinci... patru... trei...

Din dulapul cu Vrăji Vechi se auzi o bufnitură. Arcanu' ieși clătinându-se pe picioare, urmărit de o cutie mare de gunoi din tablă, care făcea un zgomot asurzitor. Cutia îl fugări pe nefericitul Arcan în jurul Sălii Mari, spre încântarea celor de față. Marcia privea și nu îi venea să creadă. Dacă aceasta era

Proiecția, atunci ea nu mai văzuse niciuna asemănătoare. Întâi că părea materială și al doilea că făcea zgomot, lucruri considerate imposibile până atunci. Când era ea însăși tânără Ucenică, Marcia izbutise să scoată un slab behăit de la o trupă de oi dansatoare — o Proiecție pe care o făcuse în glumă de ziua lui Alther. Fusesse însă un behăit scurt și atât de slab că Alther, care oricum devenise cam tare de ureche, nu auzise nimic.

— De ce îi e atât de teamă de o cutie de gunoi? strigă Jenna în urechea lui Beetle, ca să se facă auzită în zarva generală.

— Cred că Sep a pus la cale o dublă păcăleală, spuse Beetle.

— Cum adică?

— Noi vedem o cutie de gunoi. Arcanu' vede cu totul altceva.

— Adică ce?

— Ceva de care se teme probabil cel mai tare. De obicei merge. Iar asta înseamnă că Sep nu a trebuit să hotărască ce să vadă Arcanu', fiindcă acesta a ales singur.

Jenna îi aruncă lui Beetle o privire plină de admirație. Cum de știa atâtea lucruri? Beetle văzu și se înroși până în vârful urechilor.

Crezând că este urmărit de fostul lui șef, Vânătorul, Arcanu' se repezi înapoi în dulapul cu Vrăji Vechi și trase ușa după el, lăsând cutia de gunoi afară. Cutia de gunoi/Vânătorul

își strânse picioarele, își aranjă mai bine capacul, puse mâinile în șold și se așeză în fața ușii. Acum arăta ca orice cutie de gunoi cu mânere de care să poată fi apucată.

În agitația generală, nimeni nu observase că scara urcase cu viteză, ca în situațiile de urgență, și coborâse la fel, aducând un fulger verde. Câteva secunde mai târziu, exact în momentul când se sfârșea Protecția, Septimus sări jos de pe scara de argint și se opri lângă Marcia. La picioarele lui, pe pardoseală, apărură cuvintele: FELICITĂRI, UCENICULE, PENTRU REUȘITA PRIMEI TALE PROIEȚII.

Un ropot de aplauze îl întâmpină pe Septimus. Ucenicul zâmbea cu gura până la urechi. Apoi arătă spre cutia de gunoi, pocni din degete și cutia dispăru cu un *bang!*, lăsând în urmă o dâră de fum verde și stârnind un cor de exclamații încântate.

Doar Marcia nu se amuză.

— Nu era nevoie de așa ceva, Septimus. Noi nu facem spectacol de Magie ieftină. Ne ocupăm de treburi serioase.

Nici nu bănuia câtă dreptate avea. Chiar în acea clipă, ușile Turnului Vrajitorilor se deschiseră de perete și în prag se ivi Tertius Fumigante, luminat din spate de un fulger orbitor.

⇨ 24 ⇨

ADUNAREA

O tăcere nefirească înlou-
cui brusc hărmălaia.

— Ce se întâmplă,
Marcia? (Era vocea
Vrăjitorului care
ținuse socoteala pariuri-
lor și care, văzând această
întorsătură neașteptată a
evenimentelor, se gân-
dea la un chilipir.)

Și asta face parte
din Proiecție?

— Nu vorbi pros-
tii. Bineînțeles că nu,
îl repezi Marcia, dar
apoi, ea însăși cuprinsă

de îndoială, i se adresă în șoaptă lui Septimus: Sper că nu face parte din Proiecția ta, nu?

— Nu, sigur că nu, răspuse Ucenicul, deși ar fi dorit să fie așa, fiindcă apariția lui Tertius Fumigante îi părea un semn rău.

Oprit în pragul Turnului Vrăjitorilor, Tertius Fumigante o privea ironic pe Marcia.

— Ei, zise el, nu ai de gând să ne inviți înăuntru? Așa e obiceiul, să știi. De fapt, pe cât știu eu, este *obligatoriu*.

— Obligatoriu? repetă Marcia și se uită în întunericul din spatele fantomei, întrebându-se de ce spusese „ne”.

Și atunci văzu de ce: în spatele lui Tertius se întindea o mare purpurie. Acoperea treptele de marmură și se prelingea jos, în curte. În lumina puțină părea într-adevăr o apă ale cărei valuri erau mantiile fantomelor Vrăjitorilor NeObișnuiți. Marcia păli.

— Ah, șopti ea.

— Chiar așa, zise Tertius Fumigante cu un rânjel satisfăcut.

Marcia era cuprinsă de groază, căci își dădea seama cu ce avea de-a face: Adunarea Fantomelor. Nu se așteptase să o vadă decât în ultima zi a Uceniciei lui Septimus. În acea zi sosea Adunarea și Ucenicul trebuia să scoată o piatră din Urnă. Era un moment de răscruce. Se știa că, dacă Ucenicul scotea din Urnă una dintre Pietrele Expediției, atunci el sau ea era trimis de îndată în Expediție. Niciun Ucenic nu se

întorsese vreodată din *Expediție*. Este de la sine înțeles că, asemenea tuturor Vrăjitorilor NeObișnuiți dinaintea ei — cu excepția lui DomDaniel, care abia aștepta să îi sune ceasul Ucenicului său — Marcia se temea de acea zi. De fapt, era unul din motivele pentru care șovăise timp atât de îndelungat în alegerea Ucenicului.

Marcia știa că *Adunarea*, care era formată din fantomele tuturor foștilor Vrăjitori NeObișnuiți, trebuia să aibă intrare liberă în Turn în orice moment. Mai știa și că această *Apariție* neașteptată se producea doar în vremuri de primejdie, pentru ca Vrăjitorul NeObișnuit în *Viață* să beneficieze de înțelepciunea tuturor predecesorilor săi. Acum, privind șirul lung de fantome ale Vrăjitorilor NeObișnuiți plutind pe deasupra scărilor de marmură, Marciei i se strânse stomacul de spaimă — iar Tertius Fumigante văzu și se bucură.

Tertius plutea mult deasupra trepteii late de marmură albă, când era în *Viață* fusese scund, așa că acum îi plăcea să se ridice cu două, trei palme deasupra pământului, ca să pară mai înalt. Profită de situația creată și strigă cu voce bubuitoare, de răsună toată Sala Mare a Turnului:

— Politețea cere ca Vrăjitorul NeObișnuit în *Viață* să invite *Adunarea* să treacă pragul Turnului Vrăjitorilor. Nu este însă obligatoriu, pentru că avem oricum dreptul de a intra.

Dacă vrei să știi, în trecut au existat câțiva Vrăjitori pe cât de NeObișnuiți pe atât de nechibzuiți, care nu ne-au invitat. Cu toții, fără nicio excepție, au regretat amarnic. Prin urmare, te întreb pentru ultima oară: ai de gând să ne inviți în Turn?

— Tertius Fumigante, tu nu ești Vrăjitor NeObișnuit, îi răspunse Marcia. Nu am nicio obligație să te invit *pe tine* în Turn.

— Aici de înșeli, *domnișoară* Overstrand, spuse fantoma pe un ton triumfător. Am îndeplinit această funcție *in locum tenens* timp de șapte zile, în cinstea cărora mi s-a dat voie să port purpură pe mânecă. *Iată.*

Arată cu degetul cele două benzi de la capătul mâneșilor. Marcia se uită fără tragere de inimă. Acolo, între cele două benzi aurii cusute pe mătasea albastră, se vedea o culoare care, presupunea ea, ar fi putut fi purpuriu.

— Pe deasupra, *domnișoară* Overstrand, *eu* sunt cel care a convocat Adunarea, și în această calitate cer să mi se dea voie să intru.

— *Tu* ai convocat-o? Dar de ce? Ce s-a întâmplat?

Tertius zâmbi mulțumit: era rândul Marciei să pună întrebări.

— Ai cam uitat procedura, *domnișoară* Overstrand. Mai întâi, Adunarea este primită în Turn. Apoi, poate că vom accepta să răspundem întrebărilor tale.

Marcia știa că nu are de ales.

— Prea bine, zise.

Tertius Fumigante zâmbi cu gura, dar nu și cu ochii.

— Ce e prea bine, domnișoară Overstrand?

Marcia știa ce are de spus. Era unul din multele Articole de Conduită pe care fusese nevoită să le învețe pe dinafară în zilele confuze de după numirea ei ca Vrajitor NeObișnuit. Nu voia să rostească vorbele acelea, și Tertius își dădea bine seama. Iar ea știa că el știe. Se vedea după zâmbetul batjocoritor și după felul în care își încrucișase brațele pe piept, întocmai cum făcuse în dimineața când ea coborâse în Catacombe.

Marcia trase aer în piept și vorbi cu o voce sfidător de sigură, care răsună în toată sala:

— În calitate de Vrajitor NeObișnuit, invit Adunarea în Turnul Vrajitorilor. Când veți intra, voi renunța la autoritatea mea de Vrajitor NeObișnuit și voi deveni o voce între altele. În acest loc suntem toți egali.

— Așa mai merge, zise Tertius Fumigante. Pași peste prag și îi făcu Marciei un semn dojenitor cu arătătorul. Ține minte, o voce între altele. Asta ești acum.

Apoi intră cu pași mari și privi în jur de parcă era proprietarul Sălii Mari.

Profitând de faptul că atenția tuturor era îndreptată spre Tertius Fumigante, Septimus se depărtă pe furiș de Marcia și

se trase în penumbra zidurilor. Ținându-se pe lângă perete, ajunse la ușă, lângă care stăteau Jenna și Beetle.

— Salut, le spuse în șoaptă.

— Oh, Sep, făcu Jenna. Ce bine că ești teafăr. Tertius Fumigante vrea...

— Șșșt, făcu Septimus, ducându-și degetul la buze.

— Dar vrea...

— Șșșt! Trebuie să mă concentrez, Jen.

Septimus părea atât de înverșunat că Jenna nu mai avu curaj să continue.

În acele clipe, Septimus revedea cu ochii minții gigantul Regulament după care se conducea orice Vrăjitor NeObișnuit. Marcia îl pusese să citească un capitol în fiecare zi și tocmai ajunsese la *Reglementări privind Sănătatea și Siguranța, partea a II-a*. Cu ochii la râul purpuriu de fantome care se scurgea în Turnul Vrăjitorilor, Septimus dădu câteva pagini înapoi, până ajunse la *Adunare: Reglementări privind Convocarea*. Acum se uita cu atenție la fiecare fantomă care trecea pragul.

Pe măsură ce Sala Mare a Turnului se umplea, Vrăjitorii Obișnuiți în Viață se trăgeau respectuoși înapoi ca să facă loc fantomelor. Nimeni nu voia să treacă prin vreun bătrân Vrăjitor NeObișnuit. Fantomele continuau să intre în sală, până când Vrăjitorii Obișnuiți se treziră lipiți de pereți — un

cerc albastru, subțire, care înconjură o mare purpurie. Un număr uimitor de mare de Vrajitori Obișnuiți erau înghesuți în felurite dulapuri și cotloane din sală. De fapt, recordul de Vrajitori înghesuți în dulapul pentru mături — stabilit la optsprezece cu prilejul unui memorabil banchet dat cu câțiva ani în urmă — a fost doborât în noaptea aceea.

Fiecare fantomă care trecea pragul se arăta celor din Turn; era un gest de elementară politețe. Septimus stătea cu ochii ațintiți la toți cei care intrau. Cei străvechi erau șterși; cei care erau mai noi păreau destul de materialii. Unii erau bătrâni, alții tineri, dar pe fața tuturor se citea aceeași nostalgie când păseau din nou în Turnul Vrajitorilor.

Beetle îi urmărea și el, fascinat. Vederea atâtor fantome îi aducea aminte de calculele pe care le făcuse Jillie Djinn odată. Deși o singură fantomă este aproape transparentă, densitatea unui grup de fantome putea ajunge atât de mare încât să ascundă vederii un obiect. Numărul de fantome necesar în acest scop depindea de vârstă, fiindcă fantomele devin tot mai transparente odată cu trecerea vremii. Jillie Djinn găsisse o formulă de calcul, dar nu se putea bizui întotdeauna pe rezultat, fiindcă starea emoțională a unei fantome o face mai mult sau mai puțin transparentă. Acest aspect, la fel ca tot ce era legat de stările emoționale, o scotea din fire pe domnișoara Djinn.

Calculase însă că numărul de fantome de vârstă medie, cu o stare emoțională stabilă, care puteau ascunde vederii o ființă vie, era de cinci și un sfert. Așa se face că, pe măsură ce fantele umpleau sala, Septimus nu o mai văzu pe Marcia, care stătea lângă scara de argint. În schimb, nu pierdu din ochi pe niciuna din fantele care intrau. Se uita în special după două din ele: una pe care îi era drag să o vadă și alta pe care o ura.

În scurtă vreme, la ușă se produse învâlmășeală, fiindcă fiecare fantomă care intra se oprea câteva clipe ca să rotească ochii prin locul din care plecase cu mai multă sau mai puțină vreme în urmă. Pe scara de afară se formă o coadă; după ce așteptau răbdătoare, fantele intrau plutind în sală, priveau în jur și își căutau un loc unde să stea. Ultima fantomă care intră era cea pe care Septimus își dorise să o vadă: Alther Mella. Alther era mai vizibil decât ceilalți fiindcă era înalt și relativ nou ca fantomă. Roba avea o culoare încă strălucitoare, iar mișcările lui erau hotărâte. Avea un aspect îngrijit — mult mai îngrijit decât atunci când era în viață — deoarece, așa cum spunea chiar el în glumă, întreținerea era mult mai ușoară. Purta părul legat la spate într-o coadă de cal, iar barba, de o lungime rezonabilă, nu mai era plină de fărâmituri de mâncare. Alther intră aproape împotriva voinței lui în Turnul Vrăjitorilor. În urma lui, treptele rămaseră goale, lucind în ploaie.

— Alther! șopti Septimus.

Alther se luminează la față, dar îndată se posomorî.

— Septimus! Știi ce înseamnă asta?

Septimus făcu semn că da, știe.

În Sala Mare se lăsă tăcerea. Ușile uriașe de argint se închideau încet. Marcia urcă trei sau patru trepte ale scării de argint, acum oprite, ca să poată vedea Adunarea. Își simțea gura uscată și mâinile îi tremurau. Și le îndesă în buzunare, hotărâtă să nu arate că îi este frică.

În Turn domnea o atmosferă solemnă și toți ochii erau îndreptați spre Vrăjitorul Neobișnuit. Cu toții așteptau. Marcia privi cu atenție marea purpurie, căutându-l pe Septimus. *Unde se dusese?* Nu se vedea nici urmă de el, ceea ce o scotea din sărite. Într-un moment ca acesta, Ucenicul ar trebui să se afle lângă ea. Când toată tevatura asta se va termina, va trebui să discute serios cu el despre atitudinea lui nepăsătoare. Ca să pună capac la toate, nici Alther nu se vedea nicăieri. Marcia era dezamăgită și îndurerată. Se așteptase ca Alther să vină lângă ea, dar era evident că nici lui nu îi păsa. Trebuia să facă față situației de una singură.

Pe de altă parte, Marcia nu era chiar singură. Alături de ea, *mult prea aproape*, așa încât să o facă să se simtă amenințată, se afla Tertius Fumigante. Fantoma venise la scara de argint și plutea cam la trei palme deasupra treptei, ca să pară mai înalt

decât Marcia, care era o femeie înaltă. Marcia coborî privirea și văzu că marea purpurie se despărțea în două ca să facă loc unei pete verzi. Ușurată, îl urmări cu privirea pe Septimus, care își croia drum către ea. Cel puțin, acum știa unde se află.

Tertius Fumigante privea scena cu un aer satisfăcut.

— Aha, zise el. Acum cred că se apropie de noi însuși motivul Adunării noastre.

Marcia se încruntă: ce voia să spună Tertius? Cum adică „însuși motivul”?

Septimus ajunse la piciorul scării de argint și Marcia îl privi supărată:

— *Unde ai fost?*

Septimus nu voia să discute cu Marcia de față cu Tertius Fumigante.

— *Vrei să cobori o clipă, te rog? o întrebă.*

Era ceva în vocea lui Septimus care o făcu pe Marcia să treacă prin mantia lui Tertius Fumigante fără urmă de șovăială și să coboare lângă Ucenicul ei.

— *Discuțiile neautorizate nu sunt permise, zberă Tertius Fumigante în timp ce Septimus îi șoptea ceva Marciei.*

Autorizată sau nu, discuția îi aduse Marciei exact informația pe care își dorea să o audă.

— *Ești absolut sigur? îl întrebă în șoaptă pe Septimus.*

— Da.

— Ce bine! Eram așa de îngrijorată. Din cauza inelului — Inelul cu Două Fețe. Știi, nu l-am luat din mângă după ce am făcut *Recunoașterea*. Pe urmă, după ce am făcut *Farmecul de Purificare*, l-am căutat, dar nu mai era acolo și mi-am zis că e mai bine așa. Uneori m-am gândit totuși dacă nu cumva inelul l-a reîntregit și a reușit să scape.

— Dar nu era decât o băltoacă de mângă, zise Septimus. Și era împrăștiat în toată încăperea. Cum putea să se reîntregească?

— Ei... nu se știe niciodată. Inelul ăla e un inel puternic. L-a adus înapoi după ce fusese devorat de Mărunțeeii din Bulboană. Mă uitam și eu să văd dacă apare cumva, dar de la distanță nu-mi puteam da seama. Arată cu toții la fel.

— *El* nu arată ca ceilalți.

— Într-adevăr. Ai dreptate. Pălăria aia oribilă... ar trebui s-o aibă pe cap, nu?

— Cred că da, pufni Septimus.

Marcia se apropie de Tertius Fumigante cu pas dintr-odată mai vioi.

— N-am nevoie de niciun fel de *autorizație* ca să discut cu Ucenicul meu, îi spuse scurt.

Tertius Fumigante zâmbi cu îngăduință prefăcută:

— Te înșeli, domnișoară Overstrand. Nu mai ești stăpână aici.

— Zău? răspunse Marcia ridicând din sprâncene, de parcă se amuza dinainte de ceea ce avea să spună fantoma.

— Zău, domnișoară Overstrand. Regulile sunt reguli. Odată ce Adunarea se află în Turnul Vrăjitorilor, suntem — după cum singură ai spus — egali întru totul.

— Eu înțeleg Regulile perfect, domnule Fumigante. Mi se pare că dumneata nu prea le cunoști. În Turnul Vrăjitorilor nu se află nicio Adunare. De vreme ce ții atât de mult la procedură, înseamnă că știi că Adunarea există doar dacă este Completă. Iar aceasta nu e.

— Ba sigur că este.

— Ba nu este.

— Dovedește-o!

— Un anume DomDaniel nu se află aici.

Din rândul robelor albastre ale Vrăjitorilor Obișnuiți se auziră chiote (stăpânite) de bucurie. Tertius Fumigante spumega de furie.

— Și nici nu va fi, domnule Fumigante. Anul trecut i-am aplicat Farmecul de Purificare. Adunarea nu este Completă — și nici nu va putea fi vreodată. Prin urmare, îți sugerez, domnule Fumigante, ca dumneata personal și toți acești

minunați Vrăjitori NeObișnuiți, pe care îmi face o *deosebită* plăcere să îi văd — mulțumesc pentru că v-ați deranjat să veniți pe o vreme atât de urâtă — să vă întoarceți la sălașurile voastre și să vă găsiți preocupări mai interesante pentru restul serii. Noapte bună tuturor.

În fața Turnului Vrăjitorilor, o siluetă subțire, îmbrăcată într-o uniformă nou-nouță de scrib, stătea lângă cușca dragonului, adăpostindu-se de ploaie. Ținea în brațe o splendidă urnă de lapislazuli împodobită cu brâie de aur. Urna era aproape tot atât de înaltă cât el. Mai era și îngrozitor de grea și Merrin simțea că mușchii brațelor îi iau foc, dar nu îndrăznea să o pună jos, de teamă că nu o va mai putea ridica din nou. Se simțea rău și era furios. Nu era nici pe departe ceea ce își închipuise a fi — după cum îi promisese Tertius Fumigante — un rol strategic în Întunecarea destinului aceluși Septimus Heap.

În timp ce ploaia i se prelingea din păr pe obraji, Merrin își dădu seama că nu mai poate ține în brațe urna, așa că se hotărî să o lase acolo și să plece. Traversa curtea clătînându-se, cu urna în brațe, când o voce pe care și-ar fi dorit să n-o fi cunoscut vreodată îl făcu să întepenească:

— Dă-te deoparte din calea mea, Ucenicule. De câte ori trebuie să-ți spun, băiete?

De spaimă, Merrin scăpă urna, care îi căzu pe picior.

— Auuu! urlă el.

Își apucă laba piciorului ca să-și mai aline durerea și se uită înspăimântat în jur, să vadă de unde venea vocea aceea terifiantă care aparținea trecutului. Încet, fără grabă, stăpânul vocii fără trup începu să apară. Merrin scoase un țipăt de spaimă. Nu îi venea să își creadă ochilor: pălăria cilindrică, neagră... ochii mici ca de porc... Își zicea că e bolnav și că visele lui cele mai urâte deveniseră realitate. *DomDaniel se întorsese după el.*

Merrin își înfundă repede mâinile în buzunare. Nu voia ca fostul lui stăpân să vadă Inelul cu Două Fețe.

— Scoate mâinile din buzunare și stai drept, mârâi fantoma. Arăți jalnic.

După care, spre marea ușurare a lui Merrin, DomDaniel își continuă drumul spre Turnul Vrăjitorilor; plutea legănându-se, nesigur pe el, dar reuși să urce treptele de marmură. Când ajunse sus, Merrin văzu cum ușile de argint se deschid și lumina din Sala Mare inundă scara. Chiar și de acolo unde stătea, auzi exclamațiile de surpriză venind dinăuntru. Văzu cum ușile se închid încet și zâmbi în sinea lui. Nu și-ar fi dorit

să fie în pielea lui Septimus Heap acum. Nu, nu, pentru *nimic* în lume.

În buzunar găsi o punguță cu bănuți — plata în avans pentru prima săptămână de lucru în Scriptoriu. Asta avu darul să îl mai înveselească; bănuții îi ajungeau ca să cumpere treizeci și nouă de șerpi de lemn-dulce de la Madam Pralină. Gândindu-se la bombonerie primitoare și la zâmbetul blând cu care Madam Pralină îl privise atunci când alesese primul lucru dulce din viața lui, Merrin se simți cuprins de bucurie. De ce să stea acolo unde nu era dorit?

Pe de altă parte, Merrin nu avea destul curaj cât să nu-i dea ascultare lui Tertius Fumigante; cu prețul unui efort uriaș, ridică urna și o cără sus pe trepte. Cum stătea în capul scării, tremurând de frig și de efort, și se întreba cum să pună urna jos fără să se lovească din nou la picior, două personaje *magice*, înalte și înveșmântate în zale, se desprinseră din umbrele de lângă uși. Mișcându-se ca unul, își scoaseră pumnalele, făcură un pas înainte și îndreptară spre gâtul lui pumnalele ascuțite în care se reflecta lumina purpurie a Turnului Vrăjitorilor. Îngrozit, Merrin uită că îl dorea piciorul. Dădu drumul urnei, care se izbi de marmură cu un pocnet puternic, și o luă la fugă. Gardienii Urnei se traseră înapoi și se topiră în penumbra ușilor.

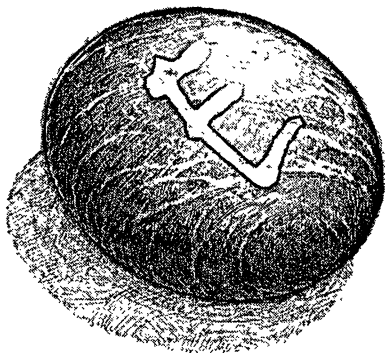
Merrin nu se uită înapoi. Coborî treptele câte două odată și traversă Curtea în goana mare, și când pașii lui treziră ecourile de sub Marele Arc se opri. Scoase din buzunar ceva ce semăna cu o minge de tenis foarte uzată.

— Potaie, i se adresă el mingii, arată-mi cel mai scurt drum către bomboneriea lui Madam Pralină.

Mingea de urmărire sări încet pe loc de câteva ori, parcă se gândea, după care țâșni la stânga, pe Scurtătura Pungașilor și apoi imediat la dreapta, pe gangul Ruperea Gâtului. Până la bombonerie erau trei mile, pe care Merrin le străbătu în goană, dar nu îi păsa. Alergă după minge prin tuneluri luminate cu făclii, traversă poduri înalte de cărămidă și nenumărate grădini de zarzavat până când, sleit de puteri, pierdu urma mingii tocmai când se afla pe o ulicioară îngustă și întunecoasă. Din fericire pentru el, ulicioara ducea drept la bombonerie și când sosi, cu limba de un cot, abia trăgându-și răsuflarea, Potaia îl aștepta în fața prăvăliei, ȝopăind de nerăbdare.

Merrin prinse mingea, o îndesă în buzunar și se năpusti în prăvălie. Va avea nevoie de o căruță de șerpi de lemn-dulce ca să-i treacă spaima după ce își revăzuse fostul stăpân. Poate și niște viermișori de zahăr. Ah, da, și rahat, o cutie întregă.

STAREA DE ASEDIU

Fantoma lui DomDaniel se distra de minune. Nici nu mai știa de când nu mai fusese într-un loc interesant. Pierderea Inelului cu Două Fețe îl scosese din starea de amorțire în care se aflaseră el și fantoma lui după ce Marcia făcuse **Recunoașterea**. **Convocarea la Adunare** fusese atât de puternică încât fantoma lui fusese în cele din urmă eliberată. Era poate cam nesigură pe ea, dar în sfârșit ieșise în lume.

DomDaniel gusta îndeosebi efectul dramatic al intrării lui în Turn. Expresia care se zugrăvise pe fața acelei femei îngrozitoare — oare cum o chema? Mațe-de-pisică? Mătreacă-

pe-chelie? — merita îndelunga aşteptare. Pe lângă asta, îi părea bine să îl revadă pe amicul Fumigante. Mai erau și alții pe care îi recunoștea: băiatul ăla slăbănog, care avea pe deget un Inel cu Dragon, un Ucenic, fără îndoială. Parcă îl mai întâlnise undeva... oare cum îl chema...? Uf, memoria îl lăsase de tot. Parcă i-o ștersese cineva. Nu era drept! Dar... ce? Ce era asta? Cineva îi pronunța numele?

Într-adevăr, Marcia Overstrand îi pronunța numele.

— DomDaniel! Nu se poate! Nu cred. Este absolut *imposibil*.

Tertius Fumigante jubila:

— E limpede, domnișoară Overstrand, că este perfect posibil. Adunarea este Completă acum.

Încântat că toate privirile erau întoarse către el, DomDaniel făcu o plecăciune teatrală și, uitând că e fantomă, încercă să își scoată pălăria cilindrică, dar mâna lui de fantomă trecu prin ea. Puțin încurcat, se îndreptă de spate și porni drept spre centrul acțiunii, adică spre Septimus și Marcia, care, urcați pe primele trepte, priveau cum mulțimea se desparte ca să îi facă loc. DomDaniel îi salută cu o nouă plecăciune, amintindu-și să nu se atingă de pălărie. Marcia răspunse zâmbetului onctuos cu o uitătură firoasă.

Tertius Fumigante începu să vorbească.

— Adunarea aceasta a fost convocată cu prilejul memorabil al Tragerii la Sorti pentru cea de-a douăzeci și una Expediție în care va fi trimis Ucenicul.

Se auziră exclamații ale fantomelor adunate în sală — dar cel mai tare strigară cei nouăsprezece Vrajitori NeObișnuiți ai căror Ucenici plecaseră în Expediție și nu se mai întorseseră.

— E ridicol, îi tăie Marcia vorba.

— În locul dumitale, eu n-aș numi această Adunare ridicolă, domnișoară Overstrand.

Mulțimea de fantome scoase murmure aprobative și Marcia își dădu seama că trebuie să procedeze cu mare grijă.

— Te prefaci că nu mă înțelegi, domnule Fumigante. Eu spuneam că *ideea* de a-l pune pe Septimus să facă Tragera la Sorti pentru Expediție este ridicolă. Acest lucru — până și *dumneata* trebuie să știi, domnule Fumigante — nu se întâmplă decât în ultima oră a Uceniciei. Septimus Heap, Ucenicul meu, este de-abia la începutul celui de-al treilea an. Prin urmare, *nu* este eligibil pentru Tragera la Sorti.

Tertius Fumigante râse.

— Faptul că Tragera are loc la sfârșitul Uceniciei este doar o chestiune de tradiție. Tragera la Sorti poate fi cerută în orice moment.

Apoi strigă cu voce puternică parola care deschidea ușile. Vrăjitorii Obişnuiți gemură. *Nimeni* nu strigase vreodată parola în Turnul Vrăjitorilor — se considera că aduce ghinion și că e o grosolanie de neacceptat. Ușile nu aveau sensibilitățile Vrăjitorilor, așa că se deschiseră supuse, dând la iveală — spre uimirea lui Tertius Fumigante — Urna rămasă pe treapta de sus, ca un musafir care întârzie la o petrecere. Vrăjitorii Obişnuiți mai tineri bufniră în răs.

Ce căuta Urna acolo, abandonată pe scară? se întreba înfuriată Fantoma Catacombelor. Și unde era idiotul de scrib?

Tertius Fumigante coborî treptele dintr-un singur salt — o performanță athletică pe care nu ar fi cutezat să o încerce pe vremea când era Viu. Trecu printre fantomele adunate și se proțăpi în mijlocul sălii.

— Ei, tu de colo! strigă el către Hildegarde, care era cea mai aproape de ușă. Adu Urna înăuntru!

— Mai încet, Fumigante, spuse Marcia. Ai uitat ceva: o voce între altele. O fi vocea ta puternică, dar e numai una. Cum rămâne cu celelalte? Ce are Adunarea de spus?

Tertius Fumigante oftă sonor și se adresă fără niciun chef celor adunați în Sala Mare.

— Voi, Fantomele adunate aici, doriți ca Urna să fie adusă înăuntru?

Cele peste șapte sute cincizeci de fantome nu plecaseră de la căldura căminelor pe o vreme furtunoasă — singurul fel de vreme care le displace fantomelor — doar ca să piardă vremea. Au fost doar douăzeci și unu de voturi împotriva: cei nouăsprezece Vrăjitori NeObișnuiți ai căror Ucenici plecaseră în Expediție, plus Alther Mella și Marcia. Majoritatea zdrobitoare votă pentru aducerea Urnei înăuntru.

Pardoseala se iluminează chiar sub picioarele lui Tertius Fumigante, care se grăbi să se dea înapoi, și un cerc mare, albastru, cu un „E” în centru, apăru în fața lor. Cerându-i scuze Marciei din priviri, Hildegarde așeză Urna în cerc.

Urna de lapislazuli era cu adevărat frumoasă, înaltă și elegantă. Piatra sclipea în lumina lumânărilor și brâiele de aur luceau potolit, la fel ca dopul mare de aur cu care era acoperită Urna. Marcia se cutremură când își aduse aminte că și ea scosese dopul de aur în ultima ei zi de Ucenicie pe lângă Alther Mella. Tot viitorul ei era brusc pus în cumpănă. Cât de bucuroasă fusese când scosese din Urnă o simplă pietricică de lapislazuli, fără nici un „E” de aur, care ar fi trimis-o departe, de unde nu s-ar mai fi întors niciodată.

— Ei, băiete, zise Tertius Fumigante cu ochii țintă la Septimus. A venit vremea să faci Tragerea la Sorti. Vino încoace.

— Nu! zise Marcia și îl luă protector pe după umeri. Nu-l voi lăsa pe Septimus să facă Tragerea la Sorti.

— Ceea ce îl lași sau nu să facă nu prea are însemnătate, o anunță Tertius Fumigante. Fiecare dintre noi este — după cum singură ai spus — doar o voce între multe altele. Totuși, fiindcă eu sunt acela care a convocat Adunarea, voi pune chestiunea la vot, dacă dorești.

Marcia dorea, desigur, măcar că nu trăgea nădejde ca votul să fie în favoarea ei.

Tertius Fumigante se adresă mulțimii de fantome:

— Voi, fantomele adunate aici, doriți ca Ucenicul să facă Tragerea la Sorti?

Din nou, o majoritate covârșitoare votă pentru, și din nou cei douăzeci și unu se opuseră. Septimus trebuia să facă Tragerea la Sorti.

— Am s-o fac, îi spuse el Marciei. Probabil că nici n-o să scot Piatra Expediției, dar, oricum, n-o să mai fiu nevoit să repet Tragerea la sfârșitul Uceniciei, așa cum ai făcut tu.

— Nu, Septimus, repetă Marcia. Nu și iar nu. E ceva care nu-mi place în toată povestea asta.

— N-o să pățesc nimic, o asigură Septimus. Oricum, altfel nu scăpăm de „invitați”.

Fără să mai aștepte răspunsul Marciei, Septimus se afundă în marea de fantome, care se dădură în lături cu respect. Când Septimus era aproape de Urnă, o fantomă cu o jumătate a feței șiroind de sânge îi bară drumul cu brațul. Septimus se opri, nevrând să treacă prin ea.

— Ucenicule, îi șopti fantoma însângerată, mă tem că nu vei scăpa de această Expediție. Dar ascultă-mă: când ai tras Piatra, fă ce știi și scapă de Gardienii și atunci ai scăpat de cea mai mare Primejdie. Îți doresc numai bine.

Fantoma lăsă jos brațul, ca să îi dea voie lui Septimus să treacă.

— Aha, făcu Septimus, care începea să își dea seama că nu era de joacă. Hm... mulțumesc.

— Nu trebuia să îi spui, Maurice, zise fantoma de alături.

Septimus își continuă drumul spre Urnă, dar cu mult mai puțină convingere.

Maurice McMohan — Vrăjitor NeObişnuit cu trei sute de ani în urmă, care pierduse un Ucenic mult iubit fiindcă acesta plecase în Expediție — ridică din umeri.

— De ce nu? răspunse el. Prea sunt multe secrete pe aici. Eu i-aș fi spus Ucenicului meu dacă aş fi știut la vremea aceea. Să îi dăm băiatului o șansă, să arate ce poate.

— Pe capul tău să cadă, îi răspunse vecinul. Oh, scuze, Maurice. Nu asta am vrut să spun.

Maurice McMohan fusese ucis de un sfeșnic căzut de pe un pervaz aflat la etajul al optsprezecelea al Turnului Vrăjitorilor și avea o gaură în formă de sfeșnic în vârful capului.

În timp ce Septimus trecea printre fantomele acum tăcute, Alther i se alătură și îi povesti cât putu de multe despre Expediție, căci Alther știa ce avea să se întâmple dacă Septimus scotea Piatra Expediției. Din *acea* clipă nu mai era vreme de vorbit.

Pe zidurile Turnului, unde erau de obicei înfățișate momente istorice înălțătoare, apărură scene în care alți Ucenici plecau în Expediție. Orice, numai înălțătoare nu puteau fi numite aceste scene. Cu ochii în lacrimi, Ucenicul pleca, escortat de Tertius Fumigante și de șapte Gardieni înarmați până în dinți. Unii Ucenici plecau cu capul sus, pe când alții plângeau cu sughituri, iar o fată, uitând din cauza emoției că Tertius Fumigante este o fantomă, încercă să îi dea un pumn în nas, stârnind zâmbetele ironice ale unora. Dar văzând aceste scene, multe din fantome își aduseră aminte ce înseamnă cu adevărat plecarea unui Ucenic în Expediție și regretară că votaseră pentru Tragerea la Sorti. Acum era însă prea târziu ca să se mai răzgândească.

Alther rămase în urmă și, însoțit de un cor de șoapte înfrigurate, Septimus ajunse lângă Urnă. Cu toții erau cu sufletele la gură. Septimus privi Urna, care era aproape la fel de înaltă ca el, și i se păru că aceasta îi întoarce privirea. Șovăi, aducându-și aminte de vorbele Marciei. Într-adevăr, era ceva... ceva întunecat chiar lângă el. Nu, nu lângă el. Acel ceva întunecat se afla chiar în Urnă.

Tertius Fumigante își pierduse răbdarea.

— Fă Tragerea la Sorti, îi ordonă el.

Septimus rămase nemișcat.

— Ești surd, băiete? se răsti Tertius Fumigante la el. *Fă Tragerea!*

Septimus întinse mâna ca și cum ar fi vrut să scoată dopul Urnei, dar în schimb ridică mâna dreaptă și descrie un cerc cu degetul mare și arătătorul — simbolul clasic ce însoțește un Farmec de Vedere de nivel avansat, care îți permite să vezi prin metale prețioase și pietre.

— Trișezi! țipă Tertius Fumigante. Încerci să vezi ce se află în Urnă. *Vrei să ne tragi pe sfoară!*

— Nu eu sunt cel care vrea să înșele, zise Septimus și vocea i se auzi clar în toate colțurile sălii, de toți cei prezenți, care

amuțiseră. Nu eu am băgat o Creatură în Urnă, ca să îmi pună Piatra Expediției în mână.

Tertius Fumigante se bâlbâia de furie.

— Cu... cum îndrăznești? Îți voi da o ultimă șansă ca să te salvezi. Scoate dopul și... trage... la... Sorti!

— Nu vreau.

— Ba să vrei! urlă Tertius Fumigante, gata să explodeze.

— Nu va trage la Sorti, veni și vocea Marciei de lângă Ucenicul ei.

— Vrei să spui că tu și Ucenicul tău refuzați să vă supuneți Regulamentului Adunării? întrebă Tertius rar, căci nu îi venea să creadă.

— Îți spun că Ucenicul meu nu va trage la Sorti. Dacă asta înseamnă că nu ne supunem Regulamentului Adunării, atunci așa să fie, răspunse Marcia.

Toți cei de față începură să șușotească. Oare se mai întâmplase vreodată așa ceva? Nimeni nu își aducea aminte. Mulți erau de partea Marciei, dar un grup de fantome care țineau cu dinții de Regulament erau scandalizate. Șușotelile se transformă într-o zarvă generală.

— Liniște! urlă Tertius Fumigante și îl privi înveninat pe Septimus. Îți mai dau o dată posibilitatea de a accepta

Regulamentul Adunării, altminteri vei suporta consecințele, zise el. Fă Tragerea la Sorți!

Septimus simți că voința îi slăbește. Poate că ar trebui să tragă la Sorți. Oare primejduia viața altora dacă refuza? Atunci simți pe umăr mâna Marciei și o auzi șoptind:

— Nu. Să *nu* tragi la Sorți.

— Nu, îi răspunse el lui Tertius. *Nu* voi trage la Sorți.

Pe fața lui Tertius Fumigante se citi întâi uimirea, urmată imediat de furie.

— Atunci nu îmi dai de ales decât să pun Turnul Vrajitorilor în stare de Asediu până când vei accepta Regulamentul Adunării, strigă el.

Ochii Marciei aruncară flăcări verzi.

— Să nu cutezi, îi spuse lui Tertius, și vocea îi tremura de indignare.

Acestuia i se păru că vocea îi tremură de frică și râse cu poftă.

— Ba *voi* cuteza, zise și începu să recite repede, cu furie.

Auzind torentul de vorbe, Vrajitorii Obișnuiți scoaseră strigăte de groază.

— Repede, Septimus, îi șopti Marcia. Trebuie să ieși de aici. Ia-o prin Tunelurile de Gheață, știi drumul. Pleacă din Castel.

Du-te la mătuşa Zelda sau la fraţii tăi din Pădure. Când va trece primejdia voi veni şi te voi găsi, oriunde te vei afla. Promit.

— Dar...

— Septimus, e nevoie doar de două minute şi patruzeci şi nouă de secunde ca să instituie starea de Asediu. Pleacă!

— Trebuie să pleci! zise şi Alther, apărut pe neaşteptate în spatele lui. Acum!

Marcia stinse toate lumânările şi unii din Vrăjitorii mai slabi de înger începură să ţipe. Sala Mare se cufundă în întuneric şi singura lumină venea de la imaginile întristătoare care se perindau pe ziduri, dar Tertius Fumigante nici măcar nu băgă de seamă. Deja spusese jumătate din Descântecul de Asediu şi nu avea de gând să se oprească. Vocea lui urca şi cobora, iar vechile cuvinte magice umpleau Turnul Vrăjitorilor, dând fiori celor Vii şi chiar şi unora din cei Morţi.

Jenna îl prinse de mână pe Septimus şi îl trase după ea în mulţimea de fantome. Multe se dădură înapoi, ca să le deschidă calea, dar cele mai multe nu se mişcă, aşa că trecură prin ele, neluând în seamă vaietele care oricum erau înecate de vocea bubuitoare a lui Tertius Fumigante. Septimus alerga acum; auzea în spate dupăitul labelor lui Ullr, iar după Ullr

venea Beetle, știa sigur, fiindcă simțea mirosul uleiului de păr cu lămâiță pe care Beetle se apucase să îl folosească de la o vreme, în mod cu totul inexplicabil.

Când ajunseră la șirul de Vrăjitori Obișnuiți în Viață, zeci de mâini binevoitoare le îndreptară pașii spre dulapul cu măhuri. Dulapul era plin ochi cu Vrăjitori, dar li se făcu loc îndată, și încă și mai repede pentru Ullr. La lumina inelului cu dragon, Septimus găsi ușor butonul care deschidea ușa secretă spre Tunelurile de Gheață. Când împinse ușa se miră să o vadă pe Hildegarde lângă el. Ea îi puse ceva în palmă și îi spuse:

— Ia Amuleta mea Ocrotitoare.

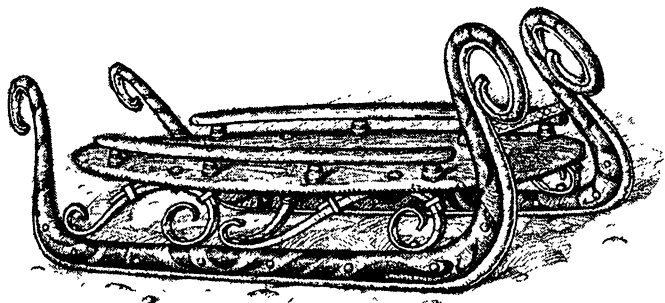
— Mulțumesc, murmură Septimus, băgă amuleta în buzunar și ieși fuga pe ușă, urmat îndeaproape de Jenna, Ullr și Beetle. Chiar în clipa în care aerul înghețat din Tuneluri îi izbi în față, Tertius Fumigante urlă triumfător:

— *Asediu!*

Pe dată, ușa din spatele lor se închise și auziră hârâitul Zăvorului; în același timp, cei adunați în Sala Mare auzeau cum barele uriașe de fier ferecau ușile Turnului. Erau prizonieri! Toate luminile magice se stinseră, nu se mai auzi niciun sunet. Cîneva scoase un țipăt de groază, repede înăbușit.

Asediul începuse.

FUGARII

Beetle era în elementul lui; știa foarte bine ce are de făcut. Scoase cremenea și amnarul și aprinse lampa pe care o folosea întotdeauna în Tunelurile de Gheață. La lumina albăstruie văzură o scară tăiată în gheață, care părea că se prăvălește într-un abis întunecos. Beetle și Septimus, care mai coborâseră pe aici, porniră în jos pe trepte, dar Jenna și Ullr se traseră înapoi.

— Unde duc treptele? întrebă Jenna.

Deși îi povestise atât de multe despre Tunelurile de Gheață, Septimus uitase că ea nu fusese de fapt niciodată acolo. Adevărul este că, la început, fusese greu să o convingă că

aceste tuneluri există și, ori de câte ori îi vorbea despre ele, i se părea că Jenna nu prea îi dă crezare. Chiar acum, când îi întinse mâna, văzu pe fața ei uimirea descoperirii.

Jenna îl prinse de mână și păși, urmată de Ullr, pe treptele acoperite de chiciură, din care cauză nu erau atât de alunecoase pe cât se temuse ea. Ajunși jos, trecură pe sub o arcadă înaltă, ascuțită, unde în mod obișnuit făcea de gardă fantoma unui bătrân Vrăjitor NeObișnuit, dar care se afla acum sus, în Turn. Bucuros că nu are de dat explicații fantomei — care era convinsă că Septimus nu este cel mai isteț dintre Ucenici, ceea ce îl scotea din sărite — Septimus trecu pe sub arcadă și intră după Beetle în tunelul care pleca de la Turnul Vrăjitorilor. Lampa albastră purtată de Beetle lumina pereții acoperiți de milioane și milioane de cristale de gheață. O auzi pe Jenna scoțând o exclamație de uimire.

— Ți-am spus că e o priveriște de necrezut.

— Nu mi-aș fi închipuit așa ceva. Atâta gheață... Ce ciudat. Plus că e un frig... simt că îngheț.

Privind la respirațiile lor care rămâneau suspendate ca niște norișori albi în aerul înghețat, Jenna se gândea că niciodată în viața ei nu îi mai fusese atât de frig. Adevărul e că îi fusese, dar nu își mai amintea.

Nu după multă vreme, Jenna simți că i se face pielea de găină, și nu doar din cauza frigului din Tunelurile de Gheață: era sigură că aude un vaiet slab, venind de undeva, de departe. Ba mai mult, la lumina albăstruie a lămpii lui Beetle, fețele lor păreau vineții, ochii întunecați și privirile rătăcite.

— Ullr, șopti ea. *Komme*, Ullr. Își trecu degetele prin blana aspră și caldă a panterei, care era ridicată pe șira spinării. Pantera era la pândă, aștepta ceva. Și pe unde ieșim? îl întrebă ea pe Septimus.

— Un pic de răbdare, Jen.

Septimus scoase fluierul de argint din cingătoarea lui de Ucenic, îl duse la gură și suflă. Nu se auzi niciun sunet. Atunci suflă din nou, dar nici de data asta nu se auzi nimic.

— Ai grijă, Sep, îl sfătui Beetle. Nu trebuie să suflă decât o dată, ca să n-o sperii. Sania Turnului Vrăjitorilor e cam nevricoasă. Am auzit că, dacă suflă prea tare, se sperie și fuge te miri unde.

— Dar fluierul e stricat, protestă Septimus.

— Nu, Sep. Tu nu-l poți auzi. Numai sania aude sunetul fluierului. De fapt, *dacă* l-ai auzi, ar însemna că fluierul e stricat. Înțelegi?

— Nu chiar, dar...

— Șșșt, făcu Beetle. Ați auzit?

— Nu. Ce?

— Uf, fir-ar să fie.

Vaietul nu mai era atât de stins sau de îndepărtat. De fapt, cu fiecare clipă se apropia și se auzea mai tare.

— Asta mai lipsea! E Hilda Bocitoarea. Nu credeam că vine pe aici.

— Hilda Bocitoarea? repetă Jenna și o strânse tare pe Ullr de ceafă.

Mușchii panterei se încordaseră și animalul era gata să o rupă la fugă.

— Da, e o Fantasmă a Gheții. Repede, ascundeți-vă sub arcadă și, orice ar fi, *nu respirați atunci când trece. Ați înțeles?*

Din tunel veni un curent înghețat, care spulberă promo-roaca de pe pereți și umplu aerul de o ceață groasă, alburie. Cu toții se repeziră să se adăpostească sub arcadă. Vaietul ascuțit al Bocitoarei umplu tunelul. Ullr urlă și ea, dar Jenna puse repede palmele peste urechile sensibile ale panterei. Un vârtej de aer înghețat trecu glonț pe lângă ei și Jennei i se păru că ceva o trage la fundul unei ape ca gheața. Se întoarse instinctiv cu spatele, închise ochii și se ținu de nas în timp ce vaietul, acum atât de puternic încât îți spărgea urechile, umplea tunelul. Veni și se duse. Fantasma Gheții trecu precum o corabie

purtată de furtună și se afundă în alte și alte tuneluri, așa cum făcea de sute de ani.

Jenna, Ullr, Beetle și Septimus ieșiră de sub arcadă.

— A fost oribil, șopti Jenna.

— Ei, Hilda nu face niciun rău, spuse Beetle făcând pe curajosul. Într-adevăr, la început te sperii, dar cu vremea te obișnuiești. Ah, uite că a venit.

Beetle luminează tunelul cu lampa și ceva mai încolo văzură o sclipire aurie care venea spre ei. Era sania Turnului Vrăjitorilor, care aluneca fără zgomot pe gheață. Când ajunse lângă ei, se răsuci pe tălpile aurite cu un fâșâit ușor și se lipi de genunchiul lui Septimus, asemenea unui cățel credincios.

— Ce frumoasă e, se extazie Jenna, căreia începuseră să îi placă obiectele lucrate în aur.

— Nu-i așa? se umflă Septimus în pene, apucând sfoara purpurie. E sania mea, adică... e a mea cât timp sunt Ucenic. Cine știe câtă vreme?

— Hai, nu fi caraghios. O să fii Ucenic până când o să te plictisești, zise Jenna, căreia îi revenise cheful de vorbă după ce văzuse sania.

— Nu se știe niciodată cât durează ceva, zise Beetle și se înnegură la față.

Se gândea cât de mult îi va lipsi sania de Inspector, cam paradită, ce-i drept, dar atât de dragă lui. Dar încă și mai mult avea să ducă dorul dublelor răsuciri din viteză.

— Vai, Beetle, iartă-mă, zise Jenna. N-am vrut să...

— Nu-i nimic.

— Ce s-a întâmplat? se miră Septimus.

— Nimic. Îți spun eu mai încolo, îi răspunse Beetle supărat. Hai, Sep, ai de gând să ne duci cu sania sau să stai cu ochii la ea?

— Nu te grăbi. O să mergem cu sania, bineînțeles.

Septimus se așează cu grijă în partea din față; nu s-ar fi mirat ca sania să o ia din loc ca din pușcă. Dar sania așteptă cumințe cât timp Jenna îi explică lui Beetle că ea va sta la spate, ca să se asigure că Ullr vine după ei. Nici vorbă să o pună și pe Ullr pe sanie — de-abia încăpeau ei trei.

Sania astfel încărcată o porni încet prin tunel, urmată de panteră. Nu mult după aceea aluneca, sau mai bine zis se târa, pe o pantă despre care Septimus credea că e foarte periculoasă.

— Să știi că nu e *illegal* să depășești viteza melcului, zise Beetle, care nu se putea obișnui cu rolul de pasager.

— Ai răbdare, Beetle. Să mă obișnuiesc, zise Septimus cam înțepat, conștient de părerea lui Beetle despre îndemânarea lui la condus sania.

După ce coborâra panta, Septimus luă cu mare atenție două curbe ușoare, urcă tot cu viteza melcului o pantă lină și înaintă încetișor pe o bucată dreaptă de tunel, cu cea mai netedă gheață pe care o văzuse Beetle vreodată. Beetle oftă cât putu de tare și încercă să nu se gândească la viteza nebunească la care ar fi ajuns el cu sania Vrăjitorilor pe o gheață atât de perfectă.

Se apropiau de o bifurcație și Septimus întrebă:

— Hei, Beetle, pe unde o luăm?

— Depinde unde mergem, răspunse Beetle cam în doi peri.

— Afară din Castel, răspunse Septimus. Așa cum ne-a sfătuit Marcia, numai că nu mergem nici în Pădure, nici la Mătușa Zelda. Mergem să-i găsim pe Nik și Snorri, nu-i așa, Jen?

— Mai... întâi... trebuie să..., se bâlbâi Jenna.

Nici Beetle, nici Septimus nu o auziră.

— Vasăzică, pe unde vrei să ieși? întrebă Beetle cam repezit. Hotărăște-te odată.

— Beetle, ce-i cu tine? se miră Septimus. Ești ca un urs când îl dor dinții.

— Mda, poate fiindcă tu conduci sania de parcă ai fi o băbuță care vine de la piață cu căruciorul plin de cumpărături, se răstă Beetle la el.

— Ba *deloc*. Ia mai taci, Beetle.

— Sep, ai grijă cum vorbești, zise Jenna. Beetle e supărat rău de tot. Jillie Djinn l-a dat afară astăzi după-amiază.

— Cum? făcu Septimus, îngrozit. Nu pot să cred. Nu, nu se poate. De ce-ar fi făcut ceva atât de prostesc?

— Așa e. Și totuși, l-a concediat. Ce scorie!

— De ce nu mi-ai spus mai înainte? întrebă Septimus. Beetle ridică din umeri.

— Nu vrea să vorbească despre asta, zise Jenna.

— Da, e de înțeles. Îmi pare foarte rău, Beetle, să știi.

— Nu-i nimic, mormăi Beetle. Hai să mergem.

Jenna oftă. Așteptase cu teamă acest moment.

— Hm... știi, Sep... hartă...

— Ah, da. Trebuie să ne ducem să o luăm de la Palat, așa-i?

— Nu, spuse Jenna pe un ton jalnic. E ceva ce nu știi...

La vreo jumătate de oră după aceea, în pivnițele cufundate în liniște, cu pereții văruiți, ale Scriptoriului, Ephaniah Gheb stătea de vorbă cu al doilea grup de musafiri neașteptați din ziua aceea. Îi făcuse plăcere să îi revadă pe Beetle și pe Prințesă; cât despre tânărul Ucenic NeObișnuit, își dorise să-l cunoască din prima zi când venise la Turnul Vrăjitorilor. Dar pantera... pantera fusese un șoc pentru el, un șoc urât de tot.

Ephaniah avea mult mai multe în comun cu șobolanii decât s-ar fi zis la prima vedere. Morwenna făcuse tot ce îi stătuse în putere ca să îi dea o înfățișare cât mai omenească, dar, în străfundul lui, Ephaniah era șobolan, iar Ullr îl mirosise. Acum, că nu mai erau atât de diferiți ca mărime, Ullr tânjea să se măsoare cu șobolanul uriaș. Din nefericire pentru ea, Ullr era un animal credincios și, după ce Jenna îi poruncise „Nu, Ullr. Nu!”, se întinsese pe jos la picioarele ei, cu o expresie neconsolată. Vârful roșcat al cozii ei nu avea însă astâmpăr, iar ochii verzi rămăseseră ațintiți asupra lui Ephaniah Gheb.

Acesta, conștient că era urmărit de cea mai mare pisică pe care avusese ghinionul să o întâlnească în viața lui, făcea mari eforturi să se concentreze, în timp ce toți ceilalți erau adunați în jurul mesei și priveau la grămăjoara de confetti care fusese odată harta lui Snorri.

— Farmecul de **Căutare** n-a fost de niciun folos, spunea Septimus mâhnit. Nu văd nicăieri bucata lipsă.

— Ești sigur? întrebă Jenna.

— Bineînțeles. Întotdeauna văd cu ochii minții locul unde se află obiectul căutat. Chiar săptămâna trecută am făcut un Farmec de **Căutare** și mi-am găsit una din șosete în ibricul de cafea. Când mi-a venit în minte imaginea șosetei mele plutind

în cafea nu mi-a venit să cred, dar când m-am uitat, era într-adevăr acolo. Farmecele mele de Căutare dau întotdeauna rezultate, Jen. Să fii sigură.

— Știi, oftă Jenna. Speram... de fapt, eram sigură că o vei găsi.

Ephaniah luă hârtia și tocul și scrise o întrebare: *Până unde bate Farmecul tău de Căutare?*

Septimus luă tocul și dădu să scrie răspunsul, dar Jenna îl opri.

— Domnul Gheb aude foarte bine, Sep. Nu poarte vorbi, asta-i altceva.

— Da, zise Septimus stânjenit. Îmi cer scuze. Eram cu gândul aiurea.

Ephaniah Gheb puse un cartonaș cu colțul îndoit în fața lui Septimus: NU E NIMIC. MULȚI FAC ACEASTĂ GREȘALĂ.

Septimus zâmbi și Ephaniah îi răspunse clipind din ochi și mustăcînd pe sub eșarfa de mătase albă.

— Cam o milă, îl lămurii Septimus.

Ar ajunge în toate locurile în care vă aflați când aveți harta la voi?

— Da, fără nicio îndoială.

Atunci, se pare că bucata de hârtie s-a pierdut. Poate a luat-o o pasăre care își clădea cuibul. Sau poate vântul a dus-o în Râu. Cine știe?

— Ephaniah, i se adresă Jenna, crezi că poți reuni harta *fără* bucata aceea? Cel puțin am avea o mare parte din ea.

*O ReUnire incompletă ar da naștere la multă căldură.
S-ar putea ca celelalte bucăți să ia foc.*

— Merită să riscăm, spuse Jenna și aruncă o privire către Septimus și Beetle, care încuviințară din cap.

Ephaniah zâmbi cu ochii și făcu o mică plecăciune în fața Jennei — îi plăceau provocările.

Am învelit deja fiecare bucată de hârtie cu fluid de lipire și am pus din plin pe margini. Acum voi alege Amuletele.

Scoase dopul unei butelci mari de sticlă. Înăuntru erau o mulțime de discuri cu dungi galbene și negre, pe care Jenna le recunoscă imediat: erau Amulete.

Dați-vă mult înapoi, vă rog.

Se duseră în pragul ușii, de unde puteau vedea totul. Scribul Restaurator luă o Amuletă în fiecare mână și, ținând-o cu unghiile lungi ale arătătorului și degetului mare, le plimbă pe deasupra fiecărei bucățele de hârtie. O ceață deasă, gălbuie, apăru deasupra mesei și se lăsă peste bucățelele de hârtie, acoperindu-le cu totul. Apoi, ca și cum dirija o orchestră nevăzută, Ephaniah ridică brațele, își desfăcu degetele lungi, ca niște gheare, și ținu palmele deasupra mesei. Amuletele

coborâra încet, ca doi bondari trândavi, și începură să se învârtească în sensuri opuse deasupra ceții, în timp ce Ephaniah făcea mișcări lente, ca și cum aduna ceva. Simțiră în nări mirosul de hârtie încinsă și Jenna închise ochii: dacă harta lua foc, nu voia să o vadă arzând.

Deodată, Ephaniah scoase un chițait puternic, iar Septimus și Beetle aplaudară. Jenna deschise ochii tocmai când ceața gălbuie se ridica, scoțând la iveală o bucată mare de hârtie — harta reunită.

Ephaniah se întoarse spre ei, se aplecă și le făcu semn să se apropie. Jennei nu îi venea să creadă că harta era într-o stare atât de bună, netedă și curată, de parcă nu fusese niciodată împăturită, cu atât mai puțin ruptă în bucăți, călcată în picioare și muiată în apă noroioasă. Liniile desenate de Snorri se vedeau foarte bine, alături de celelalte amănunte pe care le însemnase ea pe hartă. Pentru o clipă, Jenna a fost convinsă că Ephaniah s-a înșelat și harta era întregă, dar Septimus îi arătă ceva cu degetul:

— Uite, în mijloc e o gaură. O gaură foarte mare.

Așa era. Iar în mijlocul acelei găuri ar fi trebuit să se afle Casa Foricșilor, Locul Unde Se Întâlnesc Toate Timpurile.

Jenna nu voia să se dea bătută.

— Nu-i nimic, zise ea. Cu harta asta, atât cât e, putem face mare parte a drumului și, când vom ajunge la gaura din mijloc, fără îndoială că vom putea vedea Casa Foricșilor și nu vom mai avea nevoie de hartă.

— Dar Snorri desenase tot felul de lucruri pe bucata lipsă, nu mai ții minte? interveni Septimus. Pun rămășag că era ceva cu adevărat important.

— Nu poți fi sigur, zise Jenna exasperată, dorind ca măcar o dată Septimus să vadă partea bună a lucrurilor. Uite ce-i, Sep: eu mă duc, fie că vii și tu, fie că nu. Iau șlepul Portului, apoi găsesc o corabie și apoi...

— Hei, stai puțin, Jen. Bineînțeles că vin, cum altfel? Iar Beetle vine și el, nu-i așa, Beetle?

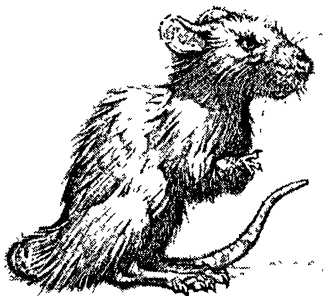
— Cine, *eu*?

— Da, Beetle, te rog, vino și tu, zise Jenna. *Te rog*.

Beetle era uimit: *Jenna* voia ca el să-i însoțească. Dintr-odată, se simți eliberat. Nu mai era legat, zi și noapte, de Scriptoriu. Putea să facă orice dorea, să se bucure de viață și să se ocupe de lucruri interesante, cum făcea Sep. Nemaipomenit! Dar... Beetle oftă. Întotdeauna există un „dar”.

— Va trebui să-i spun mamei. Nici nu vreau să mă gândesc la ce-o să zică.

ȘOBOLANII MESAGERI

Cât ar fi părut de ciudat, Turnul de Pază de la Poarta de Răsărit se afla în partea de vest a Castelului. Fusese mutat acolo de o Regină foarte năzuroasă, dar de atunci trecuse atâta amar de vreme că nimeni nu își mai amintea din ce cauză. Turnul mic, circular, se ițea semeț deasupra zidurilor Castelului. Dacă urcai până în vârf, puteai vedea cale de multe mile în jur, dincolo de Pădurea care mărginea Castelul la miazăzi și soare-apune.

Pe vremuri, când Serviciul Șobolanilor Mesageri era înfloritor, turnul fojgăia de șobolani. Acum însă, nu mai adăpostea decât unul — un șobolan singuratic, supărat pe viață. La catul

de jos, o lumânare ardea într-o ferestruică; pe ușa veche care de-abia se mai ținea în balamale erau trei anunțuri, din ce în ce mai disperate. Pe primul scria:

*CĂUTĂM ȘOBOLANI PENTRU SERVICII DE MESAGERIE
EXPERIENȚA PROFESIONALĂ NU ESTE NECESARĂ
INSTRUIRE COMPLETĂ LA LOCUL DE MUNCĂ
CERERILE SE DEPUN ÎN BIROU*

Pe al doilea puteai citi:

*CELE MAI BUNE ONORARII
PLĂTIM DUBLU FAȚĂ DE CEI DIN PORT!
NU RATAȚI ACEASTĂ OCAZIE UNICĂ!*

Iar cel de-al treilea era concis:

HRANĂ GRATIS!!!!!!

Stanley se pregătea să petreacă a patra noapte în Turnul de Pază de la Poarta de Răsărit. Își stabilise tabăra în vechiul birou de la parter. În fața lui se aflau resturile cinei pe care o agonisise dintr-o ladă de gunoi foarte bine garnisită, aflată cu

câteva case mai sus, chiar lângă zidul Castelului. În seara aceea găsisese o musaca de cartofi deosebit de gustoasă; Stanley apreciasse în special crusta de ou și roșiile storcite de deasupra, deși nu prea era sigur de bucățelele crăntănitore care, bănuia el, erau bucățele de unghii de la picior. Una peste alta însă, fusese o cină bună și lui Stanley îi părea bine că nu-și pierduse pofta de mâncare.

În afară de pofta lui de mâncare, lucrurile nu prea mergeau bine. Serviciul Șobolanilor Mesageri se dovedea deosebit de greu de pus pe picioare, cu toate că Stanley încercase tot ce îi dăduse prin cap. Ajunsese până și să curețe biroul, să șteargă praful de pe masa de lucru a lui Humphrey, să îi repare piciorul dezlipit. După aceea recuperase Registrul cu Mesaje, Jurnalul, Desfășurătorul Misiunilor și Lista de Prețuri, ascunse într-o cutie de tablă, sub podea. Totul era aranjat, pregătit, dar rămânea o problemă: șobolani, ioc. Oricât se zbatuse, Stanley nu găsisese nici măcar un singur șobolan în Castel.

În seara aceea, Stanley stătea singur la masa de lucru, pradă unor sentimente contradictorii — pe de o parte, mulțumit că e sătul, pe de alta, deznădăjduit că nu îi merge afacerea — când, deodată, se învioră: simțise miros de șobolan. Trase aerul pe nas, plin de speranță. Da, era un miros foarte puternic — trebuie că veneau mai mulți șobolani, cu siguranță. Cel

puțin doisprezece, își făcu el socoteala, și toți veneau ca să răspundă anunțului. Ce noroc pe el!

Când auzi o bătaie la ușă, Stanley se stăpâni și nu se repezi să deschidă. Apucă un toc, luă Registrul cu Mesaje și începu să îl citească, de parcă voia să încheie o zi de lucru plină. Apoi, cu o voce de șobolan ocupat și preocupat — nicidecum tremurând de nerăbdare — strigă tare:

— Intră.

Ușa se deschise de perete și în cameră intră cel mai mare șobolan pe care îl văzuse Stanley în viața lui. Stanley căzu jos de pe scaun.

Ephaniah Gheb așteptă răbdător până când Stanley se adună de pe jos și își reluă locul pe scaun, încercând să facă o figură cât mai demnă.

— Am vrut să verific, mormăi el. Vrem să fim siguri că șobolanii noștri nu-și pierd ușor cumpătul. Ați trecut testul. Ei, când vreți să începeți?

— N-am venit pentru un post, zise Ephaniah, bucuros că putea în sfârșit să discute cu glas tare cu cineva care pricepea ce spune.

Stanley mai-mai să izbucnească în plâns, atât de mare îi era dezamăgirea.

— Sunteți sigur? insistă el. Poate Mesager cu program redus? Acceptăm și candidați cu program redus, dar numai săptămâna asta. Nu pierdeți ocazia, nu se știe când vă mai întâlniți cu ea.

— Așa este, dar, vedeți, eu am o slujbă. Mulțumesc, oricum. Am venit ca să trimit un mesaj.

— Aha, făcu Stanley.

Își dădu și el seama că nu se arătase atât de mulțumit cât s-ar fi cuvenit față de cel care era, la urma urmei, primul său client. Și el, care visase că va sta la birou, în timp ce o echipă de șobolani tineri transmiteau mesaje! Va trebui să ducă personal acest mesaj.

— Unde stă destinatarul? întrebă, rugându-se în gând să nu își aibă sălașul în Mlaștinile Ierboase.

Ephaniah Gheb scoase o bucată de hârtie și descifră cu oarecare dificultate scrisul lui Beetle.

— „Ușa albastră de sub arcadă, Foișorul de Sus, Fundătura Ecoului, Hardughia”, citi el.

Stanley răsufală ușurat.

— Și care este mesajul?

— „Dragă mamă”, zise Ephaniah puțin intimidat. „Trebuie să plec pentru a rezolva niște treburi urgente, dar o să mă întorc repede. În lada banchetei de sub fereastră vei găsi un

borcan cu niște bani. Te rog nu îți face griji pentru mine. Al tău fiu iubitor, Beetle.”

Stanley scrisese mesajul în Registrul cu litere înflorite. Era un mesaj ușor de ținut minte. Scurt și pornit din inimă, așa cum îi plăceau lui.

— E urgent, zise Ephaniah. Vă rog să îl trimiteți cât puteți de repede.

Stanley oftă din rărunchi. Retrăia toate necazurile din vremea când fusese Șobolan Mesager. Mesajele erau întotdeauna *urgente*. Nimeni nu își făcea un plan dinainte. Nimeni nu venise vreodată să îi spună: „Aș vrea să trimit un mesaj peste trei zile, dacă se poate. Vedeți când mă puteți programa.” Ei, dar clientul e client, și cel puțin avea să câștige ceva bani. Stanley își dădu importanță, căutând îndelung pe Lista de Prețuri, cu toate că știa prea bine că Hardughia se află în Zona de Preț Numărul Unu.

— Ia să vedem... trimiterea mesajului costă un penny. Dacă vreți ca șobolanul să aștepte și răspunsul, vă costă doi penny. Iar dacă vreți să meargă a doua zi după răspuns, aveți de plată trei penny. Toate plățile se fac în numerar — doar în numerar — și în avans.

— Mesajul este trimis în numele Prințesei Jenna, zise Ephaniah Gheb. Din câte am înțeles, beneficiază de o ofertă specială — mesagerie gratuită timp de un an.

— Numai în cazul mesajelor care pleacă de la Palat și sunt trimise personal, îi tăie Stanley avântul. Pentru toate celelalte se aplică prețurile curente. Va să zică, mesajul trebuie doar transmis, ori se așteaptă și răspunsul?

Când plecă din Turnul de Pază de la Poarta de Răsărit, Ephaniah Gheb avea trei penny mai puțin în buzunar (mai trimisese două mesaje, unul lui Sarah Heap, celălalt, Marciei Overstrand), în schimb zâmbea fericit sub mustățile lui de șobolan. Își scoase eșarfa și își lăsă nasul liber să amușine aerul nopții. O luă pe drumul de pază, care mergea pe deasupra zidurilor Castelului, și se întoarse încet la Scriptoriu. Îi plăcea să își simtă coada cum se târăște în urma lui pe pietrele reci și îi echilibrează pasul — așa cum era firesc. Uneori era atât de bine să își regăsească adevărata lui natură de șobolan.

Mergând agale pe drumul de pe ziduri — așa cum făcea adesea atunci când simțea că se sufocă la subsolul Scriptoriului — privea în jos la acoperișurile căsuțelor lipite de pietrele străvechi. Vedeă lumânările arzând la mansarde, iar în cămăruțele cu tavan înclinat oameni mici — oameni care nu aveau nimic de șobolan în ei — umblau de colo-colo după treburile lor casnice. Unii coseau lângă foc, alții strângeau

farfuriile după o cină cam sărăcuță, iar alții hrăneau copilașii sau pur și simplu ațipiseră într-un fotoliu. Niciunul din ei nu bănuia că pe afară se plimba o ființă timidă, jumătate om, jumătate șobolan, care privea cu jind la viața pe care ar fi putut să o aibă.

Ephaniah scutură din cap ca să alunge gândurile negre, tot așa cum un șobolan scutură apa murdară cu care îl blagoslovește o gospodină dibace, și grăbi pasul. Când clopotele mici ale orologiului din Curtea Postăvarilor sunară miezul nopții, ajunse la treptele de piatră care coborau până la Scriptoriu. Înainte să coboare la subsolul luminat ca ziua, se opri și aruncă o ultimă privire spre partea de Castel care se întindea la picioarele lui. Era o priveliște minunată. Luna era sus pe cer și lumina ei rece, albă, cădea pieziș pe acoperișuri, trimițând umbre lungi pe străzi. Sute și sute de lumânări ardeau peste tot în Castel; erau atât de multe, cum Ephaniah nu mai văzuse vreodată. Nedumerit, se opri o clipă, întrebându-se cum de vedea atâtea lumânări... și apoi înțelese. Luminile magice, strălucitoare, purpurii și aurii, care ardeau în Turnul Vrajitorilor în fiecare noapte erau stinse. Turnul parcă nici nu mai era acolo. Ephaniah scrută întunericul și abia zări forma Turnului profilată pe norii luminați de lună. Nicio rază de lumină nu răzbea afară — Turnul Vrajitorilor era sub Asediu.

CORABIA EXPEDIȚIEI

Marcia rătăcea poticnindu-se prin Turnul Vrăjitorilor. Nu vedea nimic și striga disperată:

— Septimus... Septimus...
unde ești?

— Aici sunt! strigă Septimus.

— Culcă-te la loc, mormăi Jenna.

— Oooaah, făcu și Beetle, care visa că Jillie Djinn îl aruncase în temniță alături de un șobolan uriaș.

Tustrei dormeau — sau încercau să doarmă — pe podeaua unei mici camere de depozitare aflată la intrarea pe domeniul lui Ephaniah. Jenna și Beetle adormiră la loc, dar pe Septimus îl părăsise somnul — visul în care Marcia era oarbă îl înspăimântase mult prea tare. Se ridică în capul oaselor și toate evenimentele din acea seară îi veniră în minte. Oare ce se întâmpla acum în Turnul

Vrăjitorilor? Cu siguranță că fuga lui nu mai era un secret pentru Tertius Fumigante. Oare pusese oameni, sau mai degrabă fantome, pe urmele lui? Iar cu Marcia ce se întâmplase? Avusese de suferit? Septimus băgă mâna în buzunar și scoase ultima amintire luată din Turnul Vrăjitorilor — Amuleta Ocrotitoare pe care i-o dăduse Hildegarde. Ce generoasă fusese Hildegarde! La lumina blândă a Inelului cu Dragon, privi cu drag Amuleta și... teama îi săgetă inima. Nu! Nu, nu, nu! Nu se putea. Era peste putință. În palma lui se afla o piatră ovală, un lapislazuli pe care era gravat un „E” auriu, care parcă sclipea batjocoritor. Iar când întoarse piatra pe partea cealaltă și numărul 21 începu să apară, Septimus înțelese îngrozit că în palma lui se afla Piatra Expediției.

Privi îndelung Piatra, încercând să își aducă aminte ce îi spusese Alther la Adunare, dar mintea îi era încețoșată și nu mai știa decât: *Când Piatra tu vei primi, în Expediție vei porni.*

Septimus se strădui să își pună ordine în gânduri. De fapt, el nu primise Piatra. El primise ceea ce credea a fi o Amuletă Ocrotitoare. Era cu totul altceva! Acum privi cu atenție Piatra. Era într-adevăr frumoasă: netedă ca mătasea, cu irizații albastre și vinișoare aurii. Până și litera „E” de care îi fusese atâtă teamă era minunat de frumoasă. Aurul era încrustat adânc în piatră și șlefuit atât de bine că nu se simțea nicio fisură. Dacă nu privea piatra, nici nu ar fi zis că litera „E” e

acolo. Dar, de cum se uita în palmă, litera sclipea batjocoritor.

Septimus vârî Piatra în buzunar, hotărât să o facă uitată, să nu îi pomenească de ea nici Jennei, nici lui Beetle. Aveau și așa destule griji, nu era nevoie să își mai bată capul și cu Expediția asta — o prostie, după părerea lui — în care oricum nu avea de gând să plece.

Se întinse la loc pe salteaua tare și își trase peste cap pătura subțire din echipamentul de urgență al Scriptoriului. Încercă să nu se mai gândească la Piatra Expediției, dar nu izbuti. În schimb, îi veniră în minte alte vorbe ale lui Alther — cum Piatra este magică și, pe măsură ce Expediționarul se apropie de țintă, își schimbă culoarea. Când Expediția ia sfârșit, piatra este albastru-închis, atât de întunecată încât pare neagră, în afară de cazul că o privești la lumina lunii pline. Alther îi recitase o poezioară, încercând să îl facă să țină minte cât mai multe lucruri, dar Septimus nici măcar nu voia să se gândească la ea. Nici nu avea nevoie, credea el, fiindcă nu pleca în Expediție. Închise ochii și încercă să adoarmă, dar somnul nu se lipea de el.

La vreo oră după aceea, ascuns după ușa camerei, Ephaniah privea cum se preschimbă Ullr Noptatica. Pantera dormea, dar Ephaniah văzu vârful roșcat al cozii cum se întinde și crește; culoarea invadea blana neagră, tot așa cum soarele izgonește

norii întunecați. Pe măsură ce blana devenea tot mai roșcată, mușchii se topeau — cu atâta repeziciune că Ephaniah era aproape sigur că Ullr va dispărea de tot. Într-adevăr, când Preschimbarea se încheie, chiar așa părea: Ullr Diurna era o pisicuță slabă, căreia nu i-ar fi stricat o masă bună. Singurul semn care amintea de înfățișarea ei de noapte era vârful negru al cozii, care aștepta apusul soarelui ca să arate ce poate.

Acum, că de pază rămăsese doar o pisică, Ephaniah cutează să între și să îi trezească pe vizitatori. Cu ochii mici de somn, Jenna, Septimus și Beetle strânseseră salteluțele și le aranjară pe rafturi, așa cum le găsiseră. După aceea, fiindcă Ephaniah insista, se duseră în prima pivniță și se așezară în jurul mesei mari la care lucra el, ca să mănânce terciul de ovăz pe care îl pregătise special pentru ei pe un arzător mic, folosit de obicei ca să topească cleiul. La îndemnurile stăruitoare ale Jennei, Ullr acceptase cu reținere castronul de lapte pe care îl adusese Ephaniah pentru ea.

Nu a fost o masă prea voioasă.

Jenna abia aștepta să plece în Port.

— Dacă ne grăbim, putem prinde primul șlep către Port, zise ea, adunând cu lingura din castron rămășițele terciului care se dovedise neașteptat de bun.

— Foarte bine, zise Beetle, care se lăsase doar cu greu convins să petreacă noaptea la fostul lui loc de muncă și acum voia să plece cât mai degrabă.

Ephaniah, care plecase să lase în capul scărilor coșul cu ceea ce reparase în ziua dinainte, se întoarse. Le făcu semn cu mâna să aștepte și puse o bucată mare de hârtie lângă castroanele acum goale. Citiră cu toții scrisul deja familiar: *Călătoria pe apă până la Codrii din Ținuturile de Jos este lungă și primejdioasă. Mai există o cale. Cum se spune din bătrâni: „Dacă vrei să ajungi într-o pădure, cel mai bine e să pornești la drum tot dintr-o pădure.”*

Jenna auzise zicala, dar nu știa ce înseamnă.

— Cum adică? întrebă ea.

Ephaniah răspunse în scris: *În Pădure sunt Căi străvechi care duc spre alte Păduri. Morwenna le cunoaște. Pot să vă duc în Pădure, în deplină siguranță, prin canalele vechilor cuptoare pentru turbă.*

— Le foloseam și noi când eram în Armata Tânără, își aminti Septimus. Le folosesc și Vâlvele, căci unele din Căi duc la sălașurile lor de iarnă.

Ephaniah dădu din cap și scrise: *O vom găsi pe Morwenna. O voi ruga să vă arate Căile Pădurii.*

— Tu ce spui, Jen? întrebă Septimus.

Ca și Sarah, Jenna nu avea niciun pic de încredere în Vâlvele Pădurii, dar dacă ele îi puteau ajuta să-l găsească pe Nicko și să-l ducă pe Septimus departe de Castel cât mai iute cu putință, atunci nu avea nimic de zis.

— Foarte bine, răspunse ea. Să mergem la Vâlve.

— Și tu, Beetle, ce zici? mai întrebă Septimus.

— Da, spuse Beetle. Cu cât plecăm mai iute de aici, cu atât mai bine.

Ca să ajungă la debarcaderul Scriptoriului, Ephaniah Gheb îi conduse pe Aleea Lichenilor, unde era tot timpul umezeală. Casa bărcilor, o magazie care abia se mai ținea în picioare, se afla pe malul unui chei ascuns privirilor; cei care treceau cu bărcile pe Șanțul de Apărare nici nu bănuiau că s-ar afla acolo. Înăuntru găsiră Barca Scriptoriului, o mică ambarcațiune cu vâsle, rareori folosită, care nu apucase încă să fie vopsită în noua culoare preferată de Jillie Djinn. Septimus și Beetle se oferiră să vâslească, dar Ephaniah insistă să ia el vâslele. Pe vremea când era tânăr și nu avea nimic de șobolan în el, îi plăcuse să vâslească; i se părea că se scursesese o veșnicie de atunci.

Cu toate că bătea vântul și era frig, se bucurau să fie din nou în aer liber. Ephaniah nu își pierduse îndemânarea și scoase repede barca din micul canal. Dar cum vâslea cu putere, ca să

treacă peste valurile înalte ridicate de vânt, o priveliște cu totul neașteptată li se înfățișă: o corabie cu trei catarge, care nu semăna cu niciuna din câte văzuseră ei până atunci, era amarată la vechiul debarcader al Turnului Vrăjitorilor. Platforma de lemn putrezise de mult, fiindcă vremurile când Vrăjitorii Neobișnuiți erau mari navigatori apuseseră, dar corabia era legată de unul din cei câțiva stâlpi acoperiți cu aur și lapislazuli. Se înălța și cobora în ritmul valurilor, iar când curentul îi purtă mai aproape — în ciuda strădaniilor lui Ephaniah — văzură chila vopsită în culorile albastru și auriu, acum șterse, văzură parâmele azurii, pe jumătate destrămate, și catargele de pe care se cojea vopseaua aurie care trebuie că strălucea odinioară ca soarele.

Corabia era învăluită într-o ceață deasă, purpurie, o ceață magică pe care numai Septimus o putea vedea. Deodată, un val năvălaș smulse o vâslă din mâna lui Ephaniah și barca se îndreptă rotindu-se spre chila albastră. Cu toții putură vedea la prova literele scrise cu auriu, acum șterse de vreme: EXPEDIȚIA.

Beetle înșfăcă vâsla scăpată de Ephaniah cu o clipă înainte ca aceasta să dispară în apă. Ephaniah scoase un chițcăit în chip de mulțumire. Se dădu ceva mai încolo pe banchetă, ca să îi facă loc lui Beetle, și împreună reușiră să îndrepte barca —

din păcate nu înainte ca aceasta să se izbească de chila *Expediției* cu o bufnitură surdă.

În timp ce Beetle și Ephaniah trăgeau la vâsle cu disperare, ca să se îndepărteze cât mai repede de *Corabia Expediției*, de pe punte se auzi tropot de pași. Jenna își scoase repede mantia și o aruncă peste Septimus, ca să nu i se vadă părul auriu și tunica verde. Când Gardienii *Corăbiei* ajunseră deasupra lor și priviră peste balustradă, nu văzură decât o Prințesă care tremura de frig, cu brațul întins ocrotitor pe după umerii unei bătrânicii încovoiate de ani, și doi vâslași care le treceau pe malul celălalt al Șanțului de Apărare. Gardienilor nu le păsa câtuși de puțin unde se duceau Prințesa și bătrânica; ei doreau să știe ce s-a întâmplat cu ultimul *Expediționar*.

Ultimul *Expediționar* coborî din barcă și îndrăzni să arunce o privire înapoi. *Expediția* nu arăta chiar atât de rău, ba chiar părea a fi o corabie rapidă, ușor de manevrat — așa cum i-ar fi plăcut lui Nicko. Aducându-și aminte de Nicko, Septimus uită de grijile lui.

Ephaniah porni de-a lungul malului, pe lângă Infirmeria unde lămpile se aprindeau una câte una la ferestre, ca în fiecare dimineață. (Încă se mai aflau aici câteva victime ale Molimei, care erau pe cale de a se însănătoși.) O luară pe o cărare, prin

spatele Infirmeriei, și răsufără ușurați când nu mai văzură Corabia. Septimus, care se plictisise să facă pe bătrânica, reveni la mersul lui normal și înapoie mantia Jennei, care se grăbi să o prindă cu broșa de aur dăruită de Nicko.

Cărarea din spatele Infirmeriei, acum năpădită de ierburi și ascunsă între două maluri înalte, fusese des folosită cu multă vreme în urmă de cărătorii de mangal. Ephaniah mergea înainte, căutând drumul printre ferigile înalte și maldărele de frunze care acoperiseră cărarea. Când ajunseră la o stâncă înălțată în mijlocul cărării, ca un zid, Ephaniah se întoarse spre ei și le arătă o crăpătură, ca o poartă îngustă. Se strecură mai întâi el însuși înăuntru — cu oarecare greutate, fiindcă ultima oară când trecuse pe aici avea paisprezece ani și era mult mai subțire — apoi Septimus, Beetle, Jenna și Ullr îl urmară cu ușurință.

În fața lor se întindea o râpă adâncă și îngustă, umbrită de coroanele copacilor de deasupra.

— Este râpa cărătorilor de mangal, chițai Ephaniah, mândru că găsisese drumul după atâția ani. Cea mai bună cale de a intra în Pădure.

— Ce bine ar fi să-l avem pe Stanley cu noi, oftă Jenna. Ne-ar explica ce spune Ephaniah.

— Da, după o vreme, chicoti Septimus. Dar mai întâi ne-ar povesti despre vărul lui de-al treilea, care s-a aventurat în Pădure urmărind un șobolan uriaș, și nimeni nu l-a mai văzut vreodată, iar apoi ne-ar spune ce bine s-au simțit el și Dawnie atunci când...

— Bine, bine, râse Jenna. De fapt, mă bucur că nu îl avem pe Stanley cu noi.

SILAS ÎN PĂDURE

Chiar în timp ce Jenna, Ullr, Septimus și Beetle traversau râpa, Silas și Maxie se trezeau, pe jumătate înghețați, într-un cort îmbibat de umezeală. Erau oaspeți în Sălașul de Vară al Vâlvelor Pădurii.

Maxie avusese parte de o noapte cât se poate de plăcută. Silas, în schimb, nu dăduse geană-n geană. În cort picura prin mai multe locuri și, ca urmare, așternutul se umezise și începuse să miroasă a capră udă. Colac peste pupăză, nu putuse dormi din cauza chicotelor unei cete de tinere

Vâlve, care puneau la cale un raid asupra a ceea ce ele numeau „Tabăra băieților”, adică acolo unde locuiau Sam, Edd, Erik și Jo-Jo Heap. Silas, care nu avea niciun chef să afle de ce erau în stare cei patru fii ai lui când venea vorba de

Vâlvele Pădurii, își înfundase în urechi șomoioage de lână de capră mirosind a mucegai — mare greșeală! — și încercase să adoarmă numărând oi — o greșeală și mai mare, fiindcă oile se transformaseră în capre urât mirositoare și se apucaseră să cânte. După o vreme, Silas își dăduse seama că, de fapt, Vâlvele erau cele care cântau, adunate în jurul focului. Scos din fire, își trântise pe cap un vraf de piei puturoase ca să nu mai audă zgomotul și în cele din urmă adormise.

Silas stătea întins pe spate, cu ochii la vârful cortului, când o Vâlvă tânără trase deoparte pielea de capră care ținea loc de ușă și îl anunță:

— Vâlva Mamă vă invită să luați micul dejun împreună cu ea.

Silas se trudi să se ridice, spre încântarea tinerei Vâlve care abia se ținea să nu izbucnească în râs. Părul lui Silas, blond și cârlionțat, semăna cu un cuib de pasăre — al unei păsări mari, certate cu curățenia. De sub cuib se iveau ochii verzi, ațintiți asupra tinerei Vâlve.

— Mm... mulțumesc. Spune-i, te rog, că sunt încântat.

Adevărul e că Silas se simțea ca și cum o capră udă dormise toată noaptea pe capul lui. Știa însă că orice invitație primită din partea Vâlvei Mame trebuia tratată cu respect și considerație.

La puțin timp după aceea, Silas și Maxie erau așezați lângă un foc de tabără în toată regula. Roba de Vrajitor Obișnuit a

lui Silas se usca la căldura focului, emanând un miros puternic de câine ud combinat cu duhoarea lânii de capră. Tânăra Vâlvă care îl trezise stătea în spatele lui și îi turna o cană de fiertură de-a Vâvelor; s-ar fi ținut de nas, dar nu îndrăznea.

Față în față cu Silas stătea Morwenna, Vâlva Mamă, o femeie trupeșă, cu ochi de vrăjitoare, albaștri și pătrunzători, cu părul cărunt prins la spate cu o curelușă de piele verde. Morwenna era îmbrăcată în tunica verde pe care Vâlvele o poartă vara și, ca semn al rangului ei, avea o cingătoare lată, albă, înfășurată în jurul taliei mai mult decât ample.

Tănăra Vâlvă îi dădu lui Silas cana cu fiertură aburindă și Silas luă o înghițitură cu inima strânsă. Era așa cum își închipuise — scârboasă la gust — dar avu darul să îl încâlzească pe loc. Sub privirea drăgăstoasă a Morwennei, mai luă câteva înghițituri și simți cum durerile de oase îi dispar și cerul vieții lui parcă, parcă se mai înseninează după mohoreala nopții.

Tănăra Vâlvă îi dădu lui Silas un castron de lemn plin, după toate aparențele, cu fiertură de ovăz și omizi. Silas îl privi cuprins de îndoială, dar își spuse că fărâmițele verzi trebuie că erau un fel de ierburi grase și luă o lingură. Prima impresie fusese cea corectă. Erau într-adevăr omizi. Silas se strădui să le înghită, deși îi venea foarte greu, pentru că ar fi fost o greșeală

gravă să scuipe mâncarea oferită de o vrăjitoare. Se uită mohorât la enorma cantitate de fiertură cu omizi pe care o mai avea de mâncat, gândindu-se că poate ar putea să îi mai paseze ceva și lui Maxie. Până la urmă, se hotărî să nu riște.

— Sper că-ți plac, spuse Morwenna când văzu ce figură făcuse.

— Ah. Da. Sunt foarte... hm... (tocmai mușcase dintr-o omidă foarte mare, care, lucru nemaiauzit, avea picioare) crocante.

— Îmi pare foarte bine. Sunt o delicatesă tipică pentru sfârșitul verii. Îți vor da putere și îți vor limpezi mintea. Din câte am văzut, este întocmai ceea ce-ți trebuie.

Silas dădu din cap, incapabil să scoată vreo vorbă, fiindcă avea gura plină de omizi și îi venea foarte greu să înghită. După ce mai luă o lingură din scârboasa fiertură, Silas se hotărî să fie tare: să adune toate omizile și să le mănânce, ca să scape odată de ele. Așa și făcu: adună și înghiți cât putu de repede toate omizile, după care privi ușurat castronul cu fiertură. Acum putea mânca liniștit. Dar tocmai când dădea pe gât o jumătate de cană de băutură a Vâlvelor ca să se ducă și ultima omidă, înțepenită între dinți, tânăra Vâlvă care îl servea se apropie de el cu un castron viermuind de omizi și, conștiincioasă, mai puse trei linguri pline în castronul lui.

— Pare că te frământă ceva, Silas Heap, zise Morwenna.

— Hm, hm, făcu Silas, copleșit de ultima tranșă de omizi.

— Mulțumesc, Marissa, poți pleca, spuse Morwenna și îi făcu semn tinerei Vâlve să plece, apoi luă zâmbind castronul lui Silas și îl puse în fața lui Maxie, care dădu recunoscător din coadă. Poate că ai mâncat prea multe omizi în dimineața asta?

— Dar... mmm... niște omizi foarte... remarcabile. Mă simt mult mai bine, mulțumesc.

Chiar așa și era: Silas se simțea dintr-odată mult mai bine. De fapt, se simțea în formă, ce mai în sus și-n jos! Ideile i se limpeziseră, forțele îi reveniseră — era pregătit să înfrunte o nouă zi.

— De când am auzit de dispariția lui Nicko te-am tot așteptat, zise Morwenna.

Silas era uimit:

— Vai, Morwenna, știu că Nicko se află în Pădure. Numai că nu știu unde.

— Iar eu știu că nu e în Pădure, zise Morwenna.

— Ești sigură? întrebă Silas, care avea un respect nețărmurit pentru cunoștințele Morwennei.

Morwenna se aplecă și puse o mânuță surprinzător de mică pe brațul lui Silas. Apoi îi vorbi cu blândețe:

— Silas, trebuie să-ți spun că Nicko nu este în această lume.

Silas păli, corturile începură să se învâртеască în jurul său; îi venea să vomite.

— Vrei să spui că e mort, zise el.

— Nu, se grăbi Morwenna să răspundă. Nu este mai mort decât cei care nu s-au născut încă.

Silas își prinse fruntea în palme. Chiar și în momentele când era cu adevărat în formă îi era destul de greu să înțeleagă ceea ce Sarah numea cu sarcasm „vorba vrăjitoarească”. Iar în acest moment cu siguranță nu era în formă. Trebuia să vorbească cu tatăl lui. Tatăl lui Silas fusese un om cu bun-simț, un Vrăjitor Formăschimbător, bun și cinstit, care trăia în prezent pe undeva prin Pădure. El ar fi știut cu siguranță ce e de făcut.

— Morwenna, zise Silas, trebuie să găsec un copac.

— În Pădure sunt mulți copaci, răspunse Morwenna.

Silas se întreba dacă nu cumva îl ia peste picior, dar Vâlva Mamă continuă:

— Unii sunt mai copaci decât alții. Unii s-au născut copaci, alții au devenit copaci. Cred că cel pe care îl cauți tu nu s-a născut copac, nu-i așa, Silas Heap?

— Într-adevăr.

— Nu e lucru ușor să cauți un copac din cei care nu s-au născut așa. Cresc în Dumbrăvile Străvechi, iar acestea sunt

locuri primejdioase. Unii copaci sunt mulțumiți că au ales să fie astfel, pe când alții plâng și se vaietă și își doresc să fie ca înainte. Aceștia sunt cei care îi pândesc pe călători și îi ademenesc în locuri de unde nu se mai întorc. Ce copac vrei să găsești, Silas Heap?

— Pe Benjamin Heap, tatăl meu.

— Aha, tatăl tău formăschimbător. Adevărat e ceea ce se spune: rădăcinile familiei tale sunt adânci și se pierd în negură, Silas Heap.

— Așa o fi? Habar n-am. Tatei îi plăceau copacii, atâta tot. Era un bărbat tăcut, se ferea de orice lucru făcut în grabă. Cred că se simte bine acum. Dar... ei bine, anul trecut, băieții, adică Septimus și Nicko, l-au găsit. Am neapărată nevoie de el, Morwenna. El o să știe cum să dau de urma lui Nicko. *Trebuie să știe.*

Morwenna nu îl mai văzuse niciodată pe Silas atât de deznădăjduit. Nu uitase niciodată, deși trecuse multă vreme de atunci, că Silas Heap o scăpase de la o moarte sigură, din ghearele unei haite de jderi, și se simțea datoră.

— Te duc eu la tatăl tău, zise.

Silas rămase cu gura căscată:

— Știi unde se află?

— Bineînțeles. Cunosce fiecare copac din Pădure. Cum altfel aş putea fi Vâlva Mamă?

Silas rămase fără grai. Timp de douăzeci și cinci de ani umblase în lung și-n lat prin Pădure, în căutarea tatălui său, și în tot acest timp Morwenna știuse unde se află.

— De ce ai amuțit, Silas? Poate că, de fapt, nu vrei să-ți revezi tatăl?

— Ah, nu. Vreau. *Din tot sufletul.*

Plecară, Silas și Maxie mergând în urma Vâlvei pe cărarea șerpuitoare care cobora până în Pădure. Cărarea îi era cunoscută lui Silas: ducea până la Tabăra băieților, unde Silas petrecuse câteva zile înainte de a veni la Morwenna. Stătuse acolo până când și el și băieții se săturaseră până peste cap unii de alții. Trecură neauziți pe lângă tabăra unde, la această oră a dimineții, băieții dormeau adânc, fiecare în adăpostul lui, foarte puțin diferit de o grămadă de frunze. De fapt, cam asta și erau adăposturile: câteva nuiele îndoite, acoperite de ramuri cu frunze. Singurele semne de viață erau un foc de tabără încă fumegând, pe care băieții îl țineau tot timpul aprins, și un sforăit care răzbătea din adăpostul lui Sam Heap. Lui Silas îi venea să se ducă să îi trezească și să le spună să facă ceva, dar se abținu, fiindcă tocmai acesta fusese motivul neînțelegerilor care izbucniseră cât stătuse el în tabără.

Silas, Maxie și Morwenna se afundară adânc în Pădure, trecând prin poieni întunecate și râpe, prin locuri unde Silas nu fusese niciodată. Mergeau repede, căci Morwenna se putea mișca cu mare agilitate printre copaci. Silas era foarte atent să nu piardă din ochi roba verde a Vâlvei, care își schimba culoarea după locul pe unde treceau; dacă și-ar fi mutat chiar și o singură clipă privirea, nu ar mai fi putut-o recunoaște printre frunze și umbre. Maxie încheia plutonul și, cu toate că îl dureau încheieturile din cauza drumului deja prea lung pentru el, ținea ochii ațintiți la Silas.

Pe neașteptate, Morwenna se năpusti într-un tufiș de ferigi uriașe. Silas o urmă, dar tulpinile groase nu îi dădeau voie să treacă. Trase și împinse, ba chiar le zise vreo două printre dinți, dar tulpinile nu se mișcau. Nu izbuti decât să adune o colecție impresionantă de scaieți (tot uriași!), plus două ciuperci otrăvitoare care i se lipiseră de pelerină. Tare ar fi vrut să o strige pe Morwenna, dar se abținu și de data aceasta, fiindcă știa că, până și în timpul zilei, o voce omenească răsunând în Pădure ar fi stârnit un interes nesănătos față de persoana respectivă. Deci, așteptă, sperând că Morwenna își va da cât mai curând seama că s-a pierdut de ea. Maxie se întinse fericit pe jos și se apucă să își lingă labele care îl dureau de atâta drum, dar Silas nu avea stare. Pocni din călcâie, se scărpină în cap și

găsi trei gândaci-de-copac, dezlipi ciupercile și le înfipse pe o nuia, după care desprinse, unul câte unul, cei douăzeci și cinci de scaieți agățați de pelerina lui și îi aruncă în tufiș. Dar de Vâlva Mamă... niciun semn.

Până la urmă, Silas își luă inima în dinți.

— Morwenna, *Morwenna*, șopti el.

Peste câteva clipe, Morwenna ieși dintre ferigi.

— Aha, *aici* erai, zise. Hai. Ține-te după mine.

Se afundă din nou între ferigi, numai că, de data aceasta, Silas era chiar în spatele ei, cât pe ce să o calce pe călcâie. Tulpinile groase se dădeau la o parte pentru Vâlvă, dar nu și pentru Silas. De îndată ce trecea Morwenna, tulpinile uriașe se apropiau din nou, iar lui Silas și Maxie nu le rămânea decât să se strecoare cât puteau de iute prin gaura care se îngusta. Norocul lor că Morwenna era mult mai lată decât el, se gândea Silas.

În desișul de ferigi domnea o lumină verde, difuză. După o vreme ajunseră la o poiană și intrară într-o catedrală de arbori — cei mai înalți pe care îi văzuse Silas în viața lui. La sute de picioare deasupra lor, crengile arcuite grațios formau o cupolă verde. Silas se înfioră, Maxie scheună.

— Tatăl tău este aici, spuse Morwenna încet.

— Oh...

— Acum te las, Silas Heap, zise Morwenna aproape în șoaptă. Am treburi la Cartierul General de Iarnă. Când mă întorc, trec să te iau.

Silas nu răspunse. Nici prin gând nu îi trecea să plece dintr-un loc atât de liniștit.

— Silas, mă auzi?

Silas se scutură, ca trezit dintr-un vis.

— Mulțumesc, Morwenna. Cred... că voi mai sta ceva vreme... pe aici, răspunse Silas.

Morwenna îi văzu privirea pierdută și înțelese că nu va scoate mai multe de la el.

— Bine, dar ai grijă, îl sfătui. Când se întunecă să te urci în copaci. Dumbrăvile Străvechi sunt locuri cu primejdie pe timp de noapte.

Silas încuviință din cap.

— Fie ca Zeița să vegheze asupra ta.

— Morwenna...

— Ce e, Silas Heap?

— Unde anume se află tatăl meu?

Morwenna arătă spre rădăcinile răsucite, acoperite de mușchi, de sub ghetetele lui Silas.

— Stai pe degetele lui de la picioare, spuse ea zâmbind și se pierdu printre ferigi.

PROMISIUNEA

Morwenna rămase acolo doar cât să vadă cum Silas și Maxie (complet buimăcit) erau ridicați încet de crengile lui Benjamin Heap, după care porni drept spre Vechea Carieră. Predecesoarea Morwennei, Madame Agaric, condusesese Soborul Vălvelor Pădurii dintr-o imensă peșteră săpată în versantul Vechii Cariere, aflată în străfundurile Pădurii.

Domnia numitei Madame Agaric luase sfârșit pe neașteptate — și fără prea mari regrete din partea supuselor ei — într-o noapte geroasă de iarnă, cu lună plină, când șovăise o fracțiune de secundă înainte de a arunca un Farmec de Împietrire asupra unui vârcolac pe care îl surprinsese cotrobăind prin maldărele de vechituri mucegăite, aruncate alandala în fundul peșterii ei.

Unul din primele lucruri pe care le făcuse Morwenna când ajunsese Vâlvă Mamă fusese stabilirea Sălașului de Vară în vârful dealului. În acest fel pusese capăt tuturor certurilor și rachiunelor personale pe care traiul în peștera din Carieră nu făcuse decât să le ascută. Morwenna voia să verifice că totul se desfășura așa cum plănuise ea și, între altele, să se asigure că Vechea Carieră devenise un loc sigur și primitiv pentru când se vor întoarce acolo, la Echinocțiul de Toamnă.

Morwenna o luă pe scurtătură, o potecă secretă ce cobora în Valea Pinilor Albaștri, copaci care nu creșteau nicăieri altundeva. De cum intră în vale, simți mirosul amețitor de Rășină Albastră, care îi adormea pe călătorii nepregătiți și făcea din ei o pradă ușoară pentru șerpii albaștri așezați la pândă pe crengile de sus ale pinilor. Morwenna era însă pregătită: își scoase batista stropită cu verde, turnă în ea câteva picături de ulei mentolat și o duse la nas. Traversă valea și

se opri câteva clipe lângă Heleşteul Verde, un bazin de piatră cioplit acolo nu se mai ştie de cine. Îngenunche, luă apă în pumni şi bău. Apoi umplu cu apă o ploscă mică, pe care o avea la şold, şi îşi continuă drumul.

După vreo jumătate de ceas ajunse la cărarea abruptă, tăiată în piatră, care ducea la Vechea Carieră. Coborî cu pas vioi, sări sprintenă de pe ultima treaptă şi se găsi în Carieră. Stătu pe loc să îşi recapete respiraţia şi privi în sus la stâncăria din jur. Cariera era ca o jumătate de cerc. Deşi acolo se găsea piatră gălbuie, cea din care fuseseră construite multe din vechile case din Castel, ba chiar şi Palatul, pereţii ciopliţi care se ridicau până la vârfurile copacilor erau ameninţători, afumaţi şi înnegriţi de funinginea focurilor aprinse în ultimele sute de ani de Vâlvele Pădurii. Pe ziduri se întinsese ca pecinginea un soi de lichen lipicios, negru-verzui la culoare, care mirosea nesuferit ori de câte ori ploua. Ici şi colo se vedeau gurile întunecate ale intrărilor în diverse peşteri mai mici, descoperite de pietrari în decursul vremii. Fiecare peşteră avea scara ei de piatră, cioplită cu multă trudă de Vâlve atunci când luaseră în stăpânire cariera. În aceste peşteri, la adăpost de sălbăticiunile prădătoare ale Pădurii — în cele mai multe situaţii — îşi petreceau Vâlvele iarna.

Astăzi, Morwenna voia să verifice peșterile din rândul de jos și să se asigure că nu e nicio primejdie să intri în ele. Nu ar fi fost nicio plăcere pentru Vâlve să se întoarcă la Carieră într-o zi rece și ploioasă de toamnă, cărând corturile murdare și așternuturile umezite, și să descopere că o haită de jderi hotărâseră că peșterile sunt mult mai nimerite pentru ei — ba să fie gata să o și dovedească.

Cariera era un loc deschis (printre puținele din Pădure), oricine ar fi intrat acolo era văzut imediat, și asta îi plăcea Morwennei. Observă cu plăcere că peste tot era curățenie și ordine. Nimic nu rămăsese uitat pe afară sau, dacă se întâmplase cumva așa, atunci fusese devorat și nu mai avea de ce să își bată capul. Când se apropie de umbrele negru-albăstrui de la picioarele stâncii, îi atrase atenția o mișcare bruscă într-una din peșteri. Morwenna înțepeni pe loc. Încet, foarte încet, își întoarse mantia pe dos și se înfășură în ea; căptușeala pestriță o făcea una cu umbrele. Așteptă, îngânând vorbele știute doar de Vâlve:

— *Poate vezi ceva, dar nu pe mine... nu pe mine... nu.*

Ea se uita însă cu atenția încordată. Ochii ei albaștri străpungeau întunericul, căutând, căutând... până când zări o pată albă. Morwenna își ținu respirația: Oare ce era? Ce creatură mare și albă intrase în peșteră?

Forma albă înainta acum spre gura peșterii. Morwenna făcu repede un Farmec Scut și aștepta să vadă mai bine creatura ca să facă și unul de Împietrire, când momâia albă ieși din peșteră și se împiedică, aproape să cadă.

— Ephaniah! exclamă ea. *Ephaniah!* repetă bucuroasă, fiindcă acum știa fără umbră de îndoială cu cine are de-a face.

Ephaniah Gheb se opri. Clipea des și părea uimit să audă pe cineva strigându-l pe nume, dar recunoscuse îndată vocea.

— Morwenna! chițăi el încântat. Cât te-am căutat! Ce bine îmi pare că te văd!

Ephaniah se apropie șchiopătând de Morwenna, care îl strânse atât de tare în brațe că i se tăie respirația și îl apucă tusea.

Morwenna se dădu un pas înapoi și îl măsură din ochi.

— Văd că șchiopătezi, zise cu îngrijorare în glas.

— Da, rana mea veche, mormăi Ephaniah.

La fel ca multe alte Vâlve, Morwenna înțelegea Vorbirea sobolănească și cea pisicească.

— Vino la Sălașul nostru. Îți pun o compresă, spuse ea compătimitoare.

Ochii lui Ephaniah se luminară, dar el clătină din cap a regret.

— Din păcate nu pot sta. Am unele obligații personale de care trebuie să mă îngrijesc.

— Nu mai spune! făcu Morwenna, ridicând din sprâncene. Se vedea că e uimită, deși nu ar fi vrut să arate.

— Nu, nu, se grăbi Ephaniah să spună. Nu e vorba de mine. S-a întâmplat ceva la Turnul Vrăjitorilor. Cu mine se află Ucenicul NeObișnuit, care nu vrea să plece în Expediție.

— Expediție? se miră Morwenna. *Iar s-a ajuns aici?* Ce trist. Ce risipă de talente tinere și ce răsplată îngrozitoare pentru șapte ani de trudă. Dar..., zise ea nedumerită, cum se poate? Băiatul e mult prea tânăr. N-a fost Ucenic nici măcar trei ani.

Ephaniah chițăi cât putea el de încet.

— Morwenna, am venit să-ți cer ajutorul. Într-adevăr, ei fug de Expediție, dar mai...

— Ei? repetă Morwenna.

— Cu mine se mai află Prințesa și un fost angajat al Scriptoriului.

— Măi, măi. Dar știu că nu te-ncurci, Ephaniah. Prințesa în Pădure? Cred că nu s-a mai întâmplat niciodată.

— Am nevoie de sfatul tău. Și-au pierdut fratele.

— În alt Timp, pe cât se pare.

— Știi?

— Vâlvele trebuie să se țină la curent cu bârfele, zâmbi Morwenna.

— Aș... aș avea o rugămintă, îndrăzni Ephaniah.

— N-a murit nimeni din asta.

Ephaniah își luă inima în dinți.

— Am venit să te rog să le arăți Calea Pădurii.

— Așa, vasăzică, făcu Morwenna.

Bucuria de a-l revedea pe Ephaniah dispăru din sufletul ei. Chiar se dădu un pas înapoi, ca să se îndepărteze de el.

— Te rog.

— Ephaniah, aceste taine nu sunt ale mele, să le dau cui doresc, oftă Morwenna. Ca să le pătrunzi trebuie să plătești.

Ephaniah o privi cu ochi rugători.

— Dar ar putea salva două vieți tinere, dacă nu mai multe.

— N-ai făcut decât să ridici prețul.

— Morwenna, te rog din suflet.

Morwenna zâmbi cam din vârful buzelor.

— Ajunge, deocamdată. Vino la Sălașul nostru. Îți oblojesc piciorul și apoi stăm de vorbă. Bine?

Septimus și Beetle se simțeau foarte bine în Sălașul de Vară; Jenna — nicidecum. Cât timp Morwenna puse o catapasmă verde pe piciorul umflat al lui Ephaniah, Septimus și Beetle stătură la taclale cu tinerele Vâlve. Septimus acceptă chiar să i se prindă câteva mărgelile în păr, ceea ce îl distrahă grozav pe Beetle. Jenna, în schimb, stătea în pragul cortului pentru oaspeți. O ținea pe Ullr de ceafă și urmărea scena cu un aer dezaprobator. Nu îi plăceau câtuși de puțin Vâlvele. Nu dădea doi bani pe zeițele și spiritele de care vorbeau ele, și nici pe îngâmfarea și siguranța de sine pe care se străduiau să le arate. În comparație cu oamenii cumpătați din Castel, păreau venite din altă lume — tunici brodate cu mărgelile colorate, degete încărcate de inele groase de argint, șiraguri de mărgelile și smocuri de pene împletite în cosițe — în general, un aer de neglijență cu pretenții.

Ephaniah stătea lângă foc, cu piciorul înfășurat într-o catapasmă prea fierbinte, și își bătea capul cum să o convingă pe Morwenna să le arate Calea spre Pădure. După ce făcuse imprudența de a le promite că Morwenna îi va ajuta — o greșeală copilărească din partea lui — nu-l lăsa inima să-i dezamăgească pe Jenna și Septimus. Era dispus să plătească, oricât ar fi cerut Morwenna, numai că aceasta nu spusese niciun preț.

„Vom sta de vorbă diseară, la lumina lunii”, fusese răspunsul ei.

Întunericul începuse să se lase și, odată cu Preschimbarea lui Ullr Diurna în Ullr Noptatica, tensiunea creșcu. Vâlvele se strânseseră în jurul Jennei și al panterei. Nu scoteau un cuvânt, dar ochii lor albaștri sclipeau în noapte; oriunde întorcea ochii, Jenna întâlnea o pereche de luminițe albastre, care o fixau o clipă și apoi se întorceau în altă parte. Ullr nu dădea semne că i-ar păsa câtuși de puțin. Stătea întinsă lângă Jenna, absolut nemișcată; doar vârful cozii plesnea nervos pământul.

În cele din urmă, seara stânjenitoare petrecută lângă focul de tabără al Vâlvelor luă sfârșit. În cortul oaspeților, Jenna, Septimus și Beetle se trântiră bucuroși pe pieile de capră cu miros rânced. Istovită, Jenna adormi buștean, cu brațul pe după gâtul lui Ullr. Septimus rămase însă treaz, ascultând sporovăiala fără șir a Vâlvelor care se pregăteau de culcare. Din depărtare, din Pădurea de la poalele dealului, răzbăteau țipetele și urletele jivinelor noptatice.

Septimus era supărat pe Morwenna. Acum, stând întins pe o piele umedă de capră și strănutând a nu știu câta oară, îi dădea dreptate mamei lui: cu Vâlvele nu poți ști niciodată cum stă treaba. Întâmplările din seara aceea îi reveneau în minte. La început, totul decursese bine, cu toate că Jenna era nițeluș cam nervoasă. Morwenna îi declarase oaspeți de onoare. Vâlvele

aduseseră covoare și perne pe care să poată sta comod; toate membrele Soborului le fuseseră prezentate și se așezaseră alături de ei, în jurul focului. Bușteni uriași — atât de mari că era nevoie de câte trei Vâlve ca să care unul — fuseseră aruncați pe foc. Privind flăcările și scânteile care țâșneau înspre cerul nopții, lui Septimus îi mai venise inima la loc, odată cu speranța pe care ți-o dă orice foc de tabără.

Vâlvele bucătărese le serviseră o tocană de jder nemaipomenit de gustoasă, și până și băutura vrăjitoarelor fusese bună la gust. Totul mergea bine, până când Ephaniah o mai rugă încă o dată pe Morwenna să îi ajute. În acea clipă se lăsase o tăcere înghețată. Septimus se simțea înconjurat mai degrabă de jderi decât de Vâlve.

Fără să își dea seama de ce se întâmplă, Ephaniah repetase rugămintea:

— Morwenna, te *implor* să ne arăți Calea Pădurii. Pentru mine, de dragul meu.

Septimus nu înțelesese chițăiturile, dar răspunsurile Morwennei erau cât se poate de limpezi.

— N-am făcut destule pentru tine? se răsti ea la Ephaniah. Răspunsul păru să îl îndurereze pe Ephaniah.

— Ba da, chițai el. Ai făcut atâtea pentru mine. Nu voi putea niciodată să mă răscumpăr. Niciodată.

Ochii albaștri ai Morwennei străluciră în întuneric.

— Nu ți-am cerut nicio plată, Ephaniah. Ți-am dat cu dragă inimă ceea ce puteam să-ți dau eu. Numai că taina pe care îmi ceri să ți-o spun nu este a mea. Eu nu sunt decât Păzitoarea Căii. Prin urmare, trebuie să-ți cer un preț.

— Îți voi da orice îmi vei cere, spuse Ephaniah, fără să se gândească prea mult.

Morwenna păru uimită de răspunsul lui.

— Prea bine. Mâine-dimineață îți voi spune care este prețul. Iar când ți-l voi spune, va trebui să mi-l plătești.

Ephaniah aprobă posomorât din cap.

— Am înțeles, chițai el.

Cu acestea, Vâlva Mamă se ridică în picioare și plecă, urmată de toate celelalte Vâlve, într-o tăcere mormântală. Așa se sfârși seara.

Septimus se ridică și aruncă deoparte, scârbit, pieile de capră. Acum știa: avea alergie la capre, mai ales la cele cu miros ranced. Se gândea cum ar putea schimba pielea de capră cu pătura lui Beetle, fără ca acesta să se trezească.

— Ești treaz, Sep? se auzi o șoaptă din cealaltă parte a cortului.

— Nu, așa dorm eu, în capul oaselor.

— Chiar așa?

— Ei, bineînțeles că sunt treaz, Beetle. Nici tu nu poți dormi?

— Da' de unde! Eu dorm buștean.

— Ha, ha. Ia stai... ce e asta?

De afară se profilau pe o latură a cortului câteva umbre înalte. Răsetele înăbușite le dădură de gol: era un grup de Vâlve tinere.

— Nu mai spune! Chiar *asta* are de gând să-i ceară omului-șobolan? Întrebă o voce neîncrezătoare.

— Așa mi-a spus. Întotdeauna îmi povestește fel de fel de lucruri în timp ce o ajut înainte de culcare. Se mai domolește și limba i se dezleagă.

— Vei ajunge Vâlvă Mamă de onoare dacă nu te-astâmperi, Marissa.

— Hi, hi. Nu prea cred.

O voce serioasă interveni în discuție:

— Dar omul-șobolan nu are cum să-i dea ceea ce vrea ea.

— Ba da, doar a fost de acord, n-ai auzit?

O voce nouă interveni în discuție:

— A *chițait*. Cine știe ce-a vrut să spună? Poate că a zis: „Dă-te la o parte de pe piciorul meu, grāsano...”

— Șșșt. Trebuie că ți-ai pierdut mințile de vorbești așa despre Vâlva Mamă. Știi doar că nu suferă să aduci vorba despre grāsime. Într-o zi ai să te trezești că te-a *preschîmbat* într-o broască, dacă nu și mai rău.

Vocea serioasă interveni din nou.

— Dar, de fapt, de ce o vrea pe Prințesă?

Septimus și Beetle făcură ochii mari, înspăimântați. Ciuliră urechea să audă răspunsul.

— Vrea pantera, se auzi vocea Marissei. Morwenna și-a dorit dintotdeauna un Preschimbător de la zi la noapte.

— Păi, atunci de ce nu cere doar pantera?

— Doi iepuri dintr-o lovitură, chicoti Marissa. Dacă cere pantera, cu atât se alege. Dar dacă cere Prințesa, pantera vine de la sine. E deșteaptă, nu?

— Mda...

— Iar dacă o s-o aibă pe Prințesă, o să fie *cu adevărat* puternică. Morwenna zice că Palatul geme de Magie veche și tot felul de lucruri magice, pe care Reginele le-au furat de la noi. Vrea să ia înapoi ceea ce ne aparține de drept.

— Prin urmare, chiar o s-o ceară pe Prințesă?

— Cum mă vezi și cum te văd. Mâine, cum se crapă de ziuă. De acum încolo, domnișoara Acritură Regală și mâța ei hămesită or să locuiască aici. O să primească vestea peste câteva ceasuri. Hi, hi, hi.

Se auziră alte chicote, mai răutăcioase de astă dată. Îngrozit, Septimus simți că îi vine să strănute. Se apucă de nas și își ținu respirația. *Nu trebuie să strănute. Să nu strănute, să nu... să nu... aa... aaa...*

Beetle își dădu seama de primejdie. Se rezezi la Septimus, îi acoperi gura și nasul cu palma și apăsă atât de tare, că acestuia îi trecu pe loc pofta de a strănuta. Tot ce dorea era să poată *respira*.

Tinerele Vâlve sporovăiau netulburate, fără să le dea prin gând că vorbele lor erau ascultate de pe partea cealaltă a pânzei groase de cort. Marissa vorbea din nou și părea că și-a pierdut răbdarea.

— Sam o să ajungă aici în scurtă vreme. Se vede flacăra torței apropiindu-se pe cărare. N-o mai putem aștepta pe Bryony.

— Să mai stăm câteva minute, Marissa. A avut de curățat cazanul de tocană. Ceea ce nu se poate spune că ai făcut tu azi-dimineață.

— Mda, nu pot să *sufăr* să curăț cazanul. Cine bagă de seamă că ceva din fiertura de ovăz de la micul dejun s-a amestecat cu tocana de jder? Uf, m-am plictisit să aștept. Mă duc s-o chem. Dacă nu vine acum, am plecat.

— Bine, venim și noi cu tine.

Umbra cea înaltă se îndepărtă și celelalte o urmară de îndată. Beetle și Septimus se priviră, cu ochii holbați.

— Ai auzit? șopti Beetle.

Septimus dădu din cap și răspunse tot în șoaptă:

— Da. Trebuie să o luăm pe Jenna de aici.

TABĂRA FRĂȚILOR HEAP

Treizeci de secunde mai târziu, Jenna, pe jumătate adormită, stătea în picioare în fața cortului, ținută de umeri de Septimus și Beetle. Clipea în lumina puternică a lunii și privea nedumerită în jur. Ullr căscă și se întinse, înfigându-și ghearele puternice în iarba udă.

În capătul celălalt al Sălașului de Vară izbucni o ceartă cu privire la un cazan de bucătărie. Septimus profită de zgomot ca să îi șoptească Jennei:

— Jenna, trebuie să plecăm de aici. Chiar în clipa asta. Hai!

— Dar de ce? Sunt atât de *obosită*, Sep.

— Îmi pare rău, Jen. Nu poți rămâne aici. Hai.

— Și unde mergem? Eu nu merg prin Pădure noaptea. Nici prin gând să nu vă treacă.

— Hai, Jen.

Septimus îi aruncă o privire lui Beetle, fiecare o apucă pe Jenna de câte un braț și o ridicară de la pământ.

— Hei! protestă Jenna.

— Șșșt, făcură Septimus și Beetle.

— Puneți-mă jos, șopti Jenna, apoi le ordonă, cu vocea de Prințesă: *Acum*.

Beetle și Septimus o puseră pe pământ.

— Hai, Jen, o rugă Septimus. Ai încredere în noi. Te rog.

Jenna avea încredere în Septimus, dar îi era teamă să intre în Pădure noaptea. Se codea să coboare dealul împreună cu Septimus și Beetle, să se despartă de căldura focului, de cercul de corturi luminate, asemănătoare cu niște cornete întoarse, și să se afunde în întunericul Pădurii. Măcar că o avea pe Ullr lângă ea, Jennei îi era teamă, iar când văzu o flăcăruie venind chiar dinspre locul către care se îndreptau ei, i se făcu frică de-a binelea.

— Uite un Strigoii de Pădure, zise ea. Vine drept încoace.

— Ah, nu, Jen. Nu e un Strigoii de Pădure, zâmbi Septimus și Jenna îi văzu ochii verzi strălucind în lumina lunii. E Sam.

— Jo-Jo o să mă omoare, zise Sam, părând deosebit de încântat de idee.

— Îmi pare foarte rău, se scuză Septimus, mergând în urma lui pe cărarea care șerpuia printre copaci.

— *Mic* nu, chiar deloc, răspunse Sam. M-am săturat până peste cap de Vâlve. Toată noaptea chicotesc, de nu poți închide un ochi. Mare pacoste mai sunt! Nu înțeleg ce văd Jo-Jo, Edd și Erik la ele.

Beetle ar fi putut să îi explice, dar găsi că e mai cuminte să tacă. Sam mergea foarte repede. Ducea în mână o creangă de stejar muiată în smoală, care ardea acum cu o flacără puternică, iar Beetle voia să se țină cât mai aproape de el. La un moment dat, cărarea se îngusta și cobora, așa că se văzură nevoiți să meargă în șir, iar Beetle era ultimul. Își aduse aminte de tot felul de povești despre cum îi înhățau jderii pe cei care se răzlețeau de grup, dar el era hotărât să nu dea nicidecum această impresie.

Sam era foarte sigur pe el. Mergea fără să șovăie o clipă și nu încetini pasul decât o dată, atunci când, de undeva din fața lor,

din întuneric, se auzi un mârâit gros. Cu toate că Ullr îi răspunse la fel, mârâitul continuă și în fața lor, pe cărare, apăru o pereche de ochi galbeni. Deodată, Sam împunse ceva cu torța; se auzi un schelălăit ascuțit și se simți miros de blană arsă. Grăbiră pasul, iar Beetle aproape că îl călca pe Septimus pe călcâie, încercând să nu rămână în urmă. Din când în când arunca o privire înapoi, de teamă ca ochii să nu încerce totuși ceva.

Nu după multă vreme, cărarea se lăți și Beetle respiră ușurat: printre copaci vedea flăcările dănțuitoare ale unui foc de tabără; își dădu seama că se apropie de tabăra fraților Heap. Intrară în urma lui Sam într-o poiană mare. Trei siluete deșirate săriră în sus de lângă focul unde stăteau tolănite și alergară în întâmpinarea lor.

Beetle nu îi mai văzuse niciodată pe frații Heap din Pădure, dar știa totul despre ei de la Septimus. Era însă uimit: se așteptase să vadă niște băieți ca Septimus, doar că ceva mai mari. Frații erau însă flăcăi în toată puterea cuvântului — înalți, subțiri dar musculoși, cu o înfățișare nițel cam sălbatică. Erau îmbrăcați cu blănuri și tunici colorate, țesute de admiratoarele pe care și le găsiseră în rândul Vâlvelor. După cât i se părea lui Beetle, arătau mai acasă în Pădure decât înseși Vâlvele. Singura asemănare între Septimus și frații lui erau

ochii verzi, magici, și buclele blonde care, după atâta vreme petrecută în Pădure, ajunseseră un fel de cozi lungi de șobolan, îmbâcsite de murdărie.

— Ce repede te-ai întors, zise unul din frați, care avea pene împletite în cozi.

— Mda, răspunse Sam. Și pe tăcute, nu ca de obicei.

— Marissa... *Marissa?* strigă un alt frate, care avea o colecție întreagă de fâșii împletite de piele legate pe frunte, în jurul cozilor lui de șobolan. Ia uite, a adus o trupă de copii. Dar Marissa unde e?

— Pentru informarea ta, Jo, *copiii* ăștia sunt fratele și sora ta, ca să nu mai spun de pantera surorii tale.

Sam arătă spre Ullr, care aproape că nu se vedea pe întuneric. Băieții fluierară admirativ.

— Iar el... Sam încercă să-și aducă aminte cum era poreclit băiatul cu păr negru. El e Beetle, poreclit Bondarul.

— Nu Bondarul, ci Cără..., vru Beetle să îl corecteze, dar protestele lui rămaseră neauzite în cearta care izbucnise între Jo-Jo și Sam.

Jo-Jo Heap era cătrănit rău.

— Deci n-ai adus-o pe Marissa?

— Nu.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta? N-am mai văzut-o de nu mai știu când. Cât a stat tata aici nu ne-am văzut, nici când s-a dus la Sălașul de Vară, iar acum, când a plecat, tu *n-ai adus-o pe Marissa*.

— Știi ce, ia du-te și ad-o singur, zise Sam, punându-i torța în mână. M-am săturat să mă tot plimb noaptea. Te poți descurca și de capul tău.

— Așa am să și fac, zise Jo-Jo și plecă țăntoș, cu făclia în mână, urmărit de privirea uimită a lui Sam.

— N-o să pățească nimic? întrebă Septimus.

— Așa cred, zâmbi Sam din colțul gurii, apoi ridică din umeri. Cel puțin la întoarcere nu îl paște nicio primejdie. Marissa va goni pe oricine sau orice se va apropia de el.

Cei doi gemeni — Edd și Erik — izbucniră în râs, apoi unul din ei zise cam timid:

— Salut, Jen.

— Salut, Edd, răspunse Jenna, intimidată la rândul ei.

— Ah, ne poți deosebi.

— Sigur că pot. N-am greșit niciodată, nici măcar atunci când încercați voi să mă păcăliți.

Edd și Erik râseră.

— Nu, n-ai greșit nici măcar o dată, zise Erik, amintindu-și că uneori o păcăliseră chiar pe mama lor, dar cu Jenna nu le mersese niciodată.

Se așezaseră în jurul focului de tabără ca să se încălzească. Buștenii aprinși trosneau și aruncau scânteii, peștii înșirați la proțap se frigeau sfârâind, iar Septimus și Beetle îi povesteau Jennei ce auziseră de la Vâlve în seara aceea.

— Ce prostie, zise ea. Ephaniah nu ar face niciodată așa ceva. Nici n-ar avea cum. Nu poți să dai o persoană în dar.

— La Vâlve e altfel, o contrazise Septimus.

— Ei, să le văd eu că se încumetă, spuse Jenna disprețuitoare.

— Are dreptate, Jen, să știi, intră și Sam în vorbă. Ele au *altfel* de reguli. Crezi că faci ce vrei tu, și când colo te trezești că faci întocmai cum vor *ele*. Uită-te la Jo-Jo.

— Jo-Jo face doar ce vrea el, săriră Edd și Erik.

— Mda, așa crede el, bombăni Sam.

Se lăsă tăcerea. Septimus luă un băț și se apucă să scurme tăciunii.

— Și cu Ephaniah cum rămâne? întrebă dintr-odată Jenna.

— O să-nțeleagă, zise Septimus.

— Ba n-o să înțeleagă. N-o să știe decât că noi am plecat.

— N-aveam încotro, Jen. Te aștepta o viață de Vâlvă. (Jenna pufni neîncrezătoare.) Ba da, Jen. Să știi că *asta* ți-ar fi fost soarta.

Jenna oftă. Supărată, luă și ea un băț și se apucă să scurme în foc. Din nou i se părea că nu va ajunge niciodată la Nicko. Și de fiecare dată, nu știa cum se făcea, dar parcă tot vina ei era.

— Vreți pește? întrebă Sam, care credea cu tărie că peștele ajută la păstrarea bunei înțelegeri în tabără.

Niciunuia nu îi era foame după ce mâncaseră tocana de jder, însă aprobară cu toții din cap.

Sam avea metoda lui de a frige peștele. Înfiea câte unul pe o țepușă de lemn muiată în apă și îl așeza pe Grătarul Sam Heap — un trepied de metal atât de șubred că se prăbușea și de la o boare de vânt. Sam alese cei mai buni trei pești și îi oferî Jennei, lui Septimus și lui Beetle. Acesta din urmă se cam codea să ia peștele; întâi, fiindcă nu se dădea în vânt după pește, iar apoi fiindcă acest pește anume părea că îl privește cu reproș. Beetle îi întoarse privirea și se hotărî să ia măcar o îmbucătură.

— Ce e, Bondarule, nu-ți place peștele? îl întrebă Sam.

— Nu Bondar, Sam, intervenî Septimus cu gura plină de pește fript, care era, de fapt, foarte gustos. Porecla lui e Cără...

Nu apucă să termine, pentru că de undeva, din spate, se auziră trosnete. Sam, Edd și Erik, ale căror reflexe erau deja formate în astfel de situații, apucară câte un băț și săriră în picioare ca să apere tabăra. Dintre copaci țâșni un mic leopard de pădure, alergă drept spre foc, înnebunit de groază, apoi sări în lături — ca să evite flăcările, dar și pe Ullr — și dispăru printre copacii din cealaltă parte a poienii.

— N-am mai văzut așa ceva, mormăi Sam. Ce l-o fi apucat?

Întrebarea lui nu rămase fără răspuns. Chiar atunci, Jo-Jo ieși din Pădure cu un aer triumfător, ducând în mână o ramură aprinsă. Alături de el se afla Marissa, Vâlva cea tânără. Marissa era tot atât de înaltă ca și Jo-Jo; părul lung, ondulat, îl purta prins cu o curelușă de piele împletită, întocmai ca cea pe care o purta Jo-Jo. Acesta o conduse până la foc și aruncă torța aprinsă în flăcări, cu un aer triumfător.

Jo-Jo se trânti lângă foc și o trase pe Marissa lângă el. După ce se așeză, Marissa își aranjă îndelung mantia verde de Vâlva pe care erau cusute zeci de smocuri de pene colorate. Arăta ca o pasăre exotică, nimerită din greșeală în tovărășia unor umile vrăbiuțe. Mulțumit nevoie mare de curajul de care dăduse dovadă — deși n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului că îi fusese frică — Jo-Jo apucă un pește și îl înghiți dintr-o

îmbucătură. Cu oarecare întârziere, își aduse aminte că trebuie să se poarte cuviincios și îi oferi unul și Marisei, dar ea nu băgă de seamă. Ochiul ei erau ațintiți asupra Jennei, a lui Septimus și a lui Beetle, așezați de cealaltă parte a focului.

— Ce căutați voi aici? întrebă ea bănuitoare.

— Ca și tine, răspunse Septimus, hotărât să nu se dea de gol.

— Sunteți oaspeții Vâlvei Mame, zise Marissa indignată.

Nu se poate să plecați așa. Nu se cade.

Septimus ridică din umeri dar nu scoase o vorbă, așa cum ar fi făcut și frații lui. Cât stătuse în tabără învățase de la ei că nu e nevoie să dai explicații dacă nu ai chef — iar în fața unei Vâlve era uneori mai bine să procedezi astfel.

Marisa privea încruntată la foc. Jo-Jo îi oferi din nou peștele, dar ea clătină supărată din cap.

— Trebuie să mă întorc, mormăi.

— Să te întorci? repetă Jo-Jo, nevenindu-i să creadă.

— Da. Să mă întorc. Du-mă acasă, Joby-Jo.

Jo-Jo era uluit:

— Cum adică? Acum?

— Acum, zise Marissa și-și țuguie buzele, îmbufnată; ochii ei albaștri de vrăjitoare aruncau scânteii.

— Bine, dar...

Sam le întrerupse discuția:

— Jo-Jo nu pleacă nicăieri astă-seară. E mult prea primejdios. În afară de asta, a trecut de miezul nopții și e vremea să mergem la culcare.

Jo-Jo îi aruncă o privire plină de recunoștință, dar Sam nu îi dădu nicio atenție. Se ridică și zise:

— Sep, Jenna și Bondarul pot dormi în adăpostul Băiatului Lup. Haideți cu mine, le spuse. Să vă arăt unde e.

Septimus deschisese gura să îi spună că nu e nevoie, fiindcă își aducea aminte unde e adăpostul, dar Sam îl privi cu subînțeleș.

— Mda, bine, mormăi Septimus.

De îndată ce se depărtară și nu mai puteau fi auziți, Sam le spuse în șoaptă:

— Mâine în zori trebuie să fiți plecați. Marissa se va duce direct la Morwenna, să fiți siguri. Iar dacă Morwenna vrea să o aibă pe Jenna în Sobor, apoi să știți că va pune gheara pe ea, cum, necum.

— Ba nu! sări Beetle. Nici vorbă, atâta vreme cât eu și cu Sep suntem aici.

— Ascultă-mă, Bondarule, îi explică Sam răbdător. Voi amândoi nu aveți cum să-i țineți piept Vâlvei Mame.

Crede-mă, că știu ce spun. Măine, până să-și dea ea seama ce s-a întâmplat, voi trebuie să fiți plecați.

— Am putea încerca să prindem bacul din Port, sugerează Septimus, dar de obicei nu oprește la Pădure.

— Păi, de ce să luați bacul? făcu Sam nedumerit. Eu credeam că o luați pe Calea Pădurii.

— Mda, așa aveam de gând. Numai că Morwenna s-a supărat și n-a mai vrut să ne arate unde e.

— Da' nici n-aveți nevoie de vrăjitoarea aia afurisită, zise Sam. Vă arăt eu unde e.

— Tu? exclamă Septimus.

— Șșșt, făcu Sam, cu ochii la cei rămași lângă foc. Să nu-i dăm idei Marisei. Vin eu mâine devreme și vă trezesc. Bine?

Septimus încuviință și adăugă:

— Noapte bună, Sam. Și mulțumesc.

— N-ai de ce. Doar e de datoria mea să am grijă de frățiorul și surioara mea, zâmbi Sam.

În adăpostul Băiatului Lup era cald, iar după ce Sam aduse un vraf de pături groase, Jenna, Septimus și Beetle se înfoliară bine și adormiră pe patul de frunze.

— Noa... pte... bună..., îngăimă Beetle.

— Noapte bună, Bondarule.

TRAVERSARE DE NOAPTE

În timp ce Jenna, Septimus și Beetle dormeau somn adânc și fără vise în adăpostul Băiatului Lup, iar Ullr Noptatica ciulea urechea la zgomotele Pădurii, o barcă se încumeta la primejdioasa traversare către Castel. Barcagiul pretinsese un preț uriaș, dar chiar și așa îl încerca părerea de rău, deoarece curentul era puternic, vântul bătea din direcția opusă, iar când ajunseră în mijlocul Râului, valuri înalte se izbeau de barcă, împrôscând apă înăuntru.

Și pasagerii începuseră să cam regrete.

— Mai bine așteptam până dimineața, se văieta Lucy Gringe de fiecare dată când barca se afunda între valuri și stomacul ei o lua în partea cealaltă.

— Nu-ți fie teamă, Luce, o încuraja Simon Heap. Am trecut prin situații și mai rele.

Nu era adevărat, dar acum nu era momentul adevărului gol-goluț.

Lucy amuți. Se gândea că, dacă mai vorbește, i se va face rău de-adevăratelea, și nu voia ca Simon să o vadă astfel. O fată trebuie să păstreze o anumită ținută, chiar și într-o bărcuță pe cale de a se scufunda. Lucy strânse pleoapele și își îndreptă gândurile spre grijile ei personale. Nu îi ieșea din minte expresia îngrozită de pe chipul lui Simon atunci când intraseră în Observator în după-amiaza aceea. „Luce”, șoptise el speriat. „Coboară degrabă și pregătește-l pe Tunet. Du-te!”

Lucy nu putea suferi ca Simon să îi spună ce să facă — și de obicei nici nu îndrăznea — dar își dădu seama că acum se întâmplase ceva. Coborâse în goană scările alunecoase de ardezic, trecuse prin hruba Viermelui, care îi dădea fiori de fiecare dată, iar când Simon o ajunsese din urmă, Tunet era înșeuat și gata de drum. Îl întrebase pe Simon ce se întâmplase, dar el îi răspunsese scurt: „Am făcut un Farmec de Vedere.”

Acum se apropiau de malul celălalt și valurile se mai potoliseră. Lucy își mai veni în fire. Dacă, așa cum îi promisese Simon, nu aveau să se mai întoarcă vreodată în acel Observator de care îi era groază, atunci chiar era fericită, cu o singură condiție: să nu se mai întoarcă nici la Castel. Și-ar fi dorit să se îndrepte către Port. Acolo se simțea bine; era mult mai interesant decât la Castel și nici nu risca să dea nas în nas cu mama sau tatăl ei.

De fapt însă, adevăratul motiv pentru care Lucy nu voia să se întoarcă la Castel era Simon însuși. Acesta parcă uitase că, aproape cu un an în urmă, fusese nevoit să fugă de acolo. Lucy nu știa exact ce se întâmplase, dar auzise tot felul de lucruri îngrozitoare; în parte nu voise să creadă că sunt adevărate, dar altele, știa cu siguranță, erau chiar așa. Fratele ei, Rupert, îi povestise că îl văzuse pe Simon aruncând un Trăsnet nimicitor către Septimus, Nicko și Jenna, și Lucy știa că fratele ei nu umbla cu scorneli. Alte povești erau și mai înspăimântătoare: Simon încercase să îi facă Marciei un Descântec oribil, folosind oasele lui DomDaniel, și aproape că izbutise. De aceea Marcia dăduse de știre că, dacă Simon mai pune piciorul în Castel, îl va arunca în temniță pentru tot restul vieții lui.

Lucy își privi a mia oară frumosul inel — care nu fusese cumpărat de la soldurile depozitului lui Drago Mills! — și oftă din adâncul sufletului. Oare de ce ea și Simon nu puteau duce

o viață normală? Ea nu își dorea decât să fie ca toată lumea: să facă planuri pentru căsătorie, să caute o locuință (ar fi fost de ajuns chiar și o cameră în Hardughie). De ce să nu îl poată duce pe Simon în vizită la mama și tatăl ei, iar Rupert să se împrietenească cu el? De ce? Nu era drept. Orice ai zice, *nu era*.

Barca trase la cheiul de noapte, ceva mai jos de birtul lui Sally Mullin. Luntrașul, Micky Mullin, unul din mulții nepoți ai lui Sally, oftă ușurat, legă barca de un stâlp și le spuse la revedere mușteriiilor. Îi urmări din priviri cum se îndreptau cu pas nesigur către Poarta de Miazăzi — în care, dacă știai unde să te uiți, găseai o portiță care rămânea deschisă noaptea — și se întrebă ce au de gând. Măcar că Simon avusese grijă să își tragă gluga peste ochi, Micky băgase de seamă că avea trăsăturile tipice ale familiei Heap. Simon, care avea acum douăzeci de ani și ceva, semăna izbitor cu tatăl său, Silas. Micky se hotărî să meargă în vizită la mătușa lui a doua zi. Îi plăceau bârfele, plus că făcea o turtă de ovăz destul de bună.

Mergeau pe străzile pustii, alegându-le pe cele mai ferite de vânt. Lucy era tăcută, cum nu îi stătea în fire.

— Ce e cu tine, Luce? o întrebă Simon.

— Ce n-aș da să nu fi venit aici, răspunse ea. Mă tem că or să te afle și să te arunce în temniță.

Simon scoase din buzunar o scrisoare mototolită, pe care o găsiseră la întoarcere. Lucy oftă din băierile inimii. Ce bine era să n-o fi văzut chiar ea, vârată sub o piatră de pe marginea drumului care ducea la intrarea în Observator! Ștampila de pe plic spunea: LIVRAT DE COMPANIA POȘTALĂ A PORTULUI, și îi stâr-nise curiozitatea. De acum, Lucy știa pe dinafară conținutul blestematei scrisori, dar îl ascultă din nou pe Simon, care citi cu glas tare scrisul mic, puchinos.

Expeditorul folosise hârtia cu antet a Scriptoriului:

Dragă Simon,

Îmi închipui că ai băgat de seamă că am plecat.

Poate ai băgat de seamă că mai lipsește ceva. Am luat ~~Potaia~~ Potaia și acum e A MEA. Se simte bine cu mine.

Dacă ai de gând să vii să mi-o iei, fii sigur că am să pun pe cineva să vină după tine.

După cum îți dai seama uitându-te la hârtie, ~~talentii~~ talentele mele au fost în sfârșit recunoscute și am obținut o slujbă foarte bună aici. Mult mai bună decât cea pe care mi-ai dat-o tu.

Eu m-am întors acolo unde îmi e locul, dar pe tine nu te vrea nimeni înapoi. Nici peste un ~~million~~ milion de ani. Ha, ha.

Fostul tău servitor ~~eridincios-credincios~~ credincios,

Merrin Meredith/Daniel Vânătoru/Septimus Heap

— Ți-am spus, Luce, nu scapă nepedepsit, zise Simon și îndesă scrisoarea la loc în buzunar. S-a înhăitat cu alți doi pierde-vară — habar n-am cine-i Daniel Vânătoru, dar despre scârba de Septimus știu ce-i poate pielea — și își închipuie că am să-l las să păstreze Potaia. O să vadă el ce amarnic se înșală, și nu peste multă vreme.

Lucy clătină din cap. Ce aveau băieții de se certau tot timpul?

— Am venit atâta drum doar ca să-ți iei mîngea înapoi de la Merrin? întrebă ea.

Când Sarah Heap își dădu seama că Simon bate la geamul ei, nu știu dacă să plângă sau să râdă, așa că plânse și râse în același timp. Lucy stătea ceva mai la o parte, stânjenită, și se gândea că poate ar trebui să meargă și ea să o vadă pe mama ei. Apoi, când Sarah se apucă să îl bombardeze pe Simon cu întrebări — unde a locuit atâta vreme, cu ce s-a ocupat, dacă a făcut într-adevăr toate acele lucruri îngrozitoare de care vorbeau toți și de ce nu îi scrisese — Lucy își zise că poate era mai bine să nu se vadă cu mama ei. Nu încă.

Lucy și Simon stăteau să se usuce la focul din salonașul lui Sarah, timp în care ronțăiau pâinea, brânza și merele pe care aceasta le găsisese prin bucătărie. Lucy găsea că harababura din

salonaș e fermecătoare și fusese fascinată de rața cu tuleie, îmbrăcată într-o vestă croșetată, pe care Sarah o luase de lângă cămin și o pusese pe genunchi. Îi plăceau foarte mult cei din familia Heap; erau mult mai interesanți decât rudele ei.

— Nu știu ce-o să facă Marcia dacă te găsește aici, zise Sarah îngrijorată. De la o vreme e tot timpul întoarsă pe dos. Una, două îi sare țăndăra. Nici cu mine nu se mai poartă frumos. Nu ajung *niciodată* să-l văd pe Septimus, și ea știe, dar ori de câte ori ne întâlnim nu uită să-mi spună că speră să fiu mulțumită că-l văd atât de des. Nu te strâmba, Simon. Nu mai vreau să te certî cu fratele tău, să-ți intre bine în cap! *Ai priceput?*

Simon ridică din umeri.

— Dar nu eu încep cearta. El mi-a furat Potaia, mârâi el.

— Ce ți-a furat?

— Nimic, mormăi Simon. Nu contează.

Sarah oftă. Era atât de bucuroasă că îl vede pe Simon, dar ar fi vrut ca el să nu fie atât de supărat.

— Să nu știe nimeni că ești aici, *nimeni*, zise ea apăsât. Tu și cu Lucy va trebui să stați ascunși în Palat până când găsim o cale de scăpare.

Lucy căscă și se clătină de oboseală. Sarah o văzu și înțelese. Puse jos rața și se ridică.

— Trebuie că ești ostenită, îi spuse cu un zâmbet grijuliu. Ce-ai zice de un pat moale?

Lucy dădu din cap, recunoscătoare. Mama lui Simon era o femeie cu suflet, se gândi ea.

O jumătate de oră mai târziu, Lucy dormea buștean la căldură, într-un pat dintr-o imensă cameră de oaspeți a Palatului. Simon — aflat la etajul de sus, într-o cameră de la mansardă — privea gânditor pe fereastră. De-abia atunci observă că ceva nu era în regulă... lipsea ceva. *Luminile Turnului Vrăjitorilor dispăruseră!* Simon deschise iute fereastra și se uită afară în noapte. Dedesubt, răsfirate, se vedeau luminile Castelului. Pe Calea Vrăjitorilor făcliile ardeau, iar flăcările se înălțau și dansau în bătaia vântului. În schimb, luminile magice, purpurii, care ardeau pretutindeni în Castel *nu mai erau acolo.*

Simon știa că nu poate sta în cămăruța de la mansardă întrebându-se ce se întâmplă în Turnul Vrăjitorilor. *Trebuia să afle.* Simțindu-se vinovat, ca un băiețel care o șterge afară, cu toate că mama i-a spus să stea să își facă tema, Simon deschise cu băgare de seamă ușa care scârțâia și traversă coridorul în vârful picioarelor. Era atât de preocupat să nu facă vreun zgomot că nu îl observă pe Merrin — care se întorcea după încă o

vizită nocturnă la Madam Pralină — oprit chiar în capătul scărilor. Când îl văzu pe Simon, Merrin se simți atât de îngrozit că era cât pe ce să se înece cu guma de mestecat cu gust de banană și afumătură. Înlemni, apoi se ascunse după una din grinzile uriașe pe care se sprijinea tavanul.

Când Simon trecu în vârful picioarelor pe lângă el, Merrin îl privi fix, ca un iepure țintuit. Nu putea să își creadă ochilor. Cum de îi dăduse Simon de urmă? De unde știuse? Neîndrăznind să facă nici cea mai mică mișcare, Merrin îl urmări cu coada ochiului cum se furișează pe scări, mergând tot atât de grijuliu cum mersese Merrin în primele zile petrecute la Palat.

Simon se strecură afară pe o ușă lateralnică și se îndreptă spre aleea de lângă Palat, după care o luă pe Calea Vrăjitorilor, spre întunericul unde știa că se află Turnul Vrăjitorilor. După ce se făcuse vinovat de atâtea — chiar și lui îi venea greu să creadă și nu înțelegea ce fusese în capul lui — păstrase totuși un fel de interes de proprietar față de Turnul Vrăjitorilor. În adâncul sufletului, Simon încă mai dorea să fie Vrăjitor NeObișnuit. Spre deosebire de altădată însă, nu mai voia să urmeze o cale întunecată. Ar fi însemnat să trișeze, gândea el acum. Voia să facă toate lucrurile așa cum se cuvine, pentru ca Lucy să fie mândră de el.

Simon știa că e un vis imposibil, dar asta nu îl împiedica să se simtă atras de Turnul Vrăjitorilor și să vrea să afle ce se întâmplă acolo.

Când se apropie de Marele Arc pe sub care se intra în Curte, Simon văzu că nu era singurul care observase lipsa luminilor magice. O mare de oameni erau adunați afară și discutau în șoapte îngrijorate. Simon își trase gluga peste obraz și, fără să ia în seamă murmurele de protest, își croi drum până în față. Acolo dădu cu ochii de două momâi înalte, învăluite într-o ceață magică. Erau, deși el nu știa, doi dintre cei șapte Gardieni, veniți să îl petreacă pe Ucenic la plecarea în Expediție. Când Simon se îndreptă spre ei cu pas hotărât, Gardienii își încrucișară sulițele cu un pocnet puternic și blocau intrarea pe sub Arc.

— Stai! lătrară ei.

Simon se opri, dar mai apoi își luă inima în dinți și întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— E Asediu, i se răspunse pe un ton răstit.

Din spate, din mulțime, se auziră murmure îngrijorate.

— De ce? întrebă Simon.

Răspunsul Gardienilor veni iute și neașteptat: își scoaseră pumnalele și le fluturară amenințător spre Simon. Unul din pumnale i se înfipse în pelerină.

— Pleacă! îi ordonară ei.

Mulțimea se risipi, oamenii o luară care încotro. Simon își desprinse pelerina cu o smucitură și plecă, mergând cât de încet îndrăzne. Înconjură zidurile Curții pe dinafară, făcând planuri, care de care mai fanteziste; se și vedea luând cu asalt Turnul și punând capăt Asediului, după care Marcia Overstrand, adânc recunoscătoare, îl ruga să devină Ucenicul ei. Din păcate pentru el, poarta Curții era zăvorâtă. La lumina lunii, Simon nu putu vedea decât silueta fantomatică a Turnului Vrăjitorilor, iar de auzit nu auzi decât vreun țipăt de huhurez, sau bufnitura vreunei uși trântite de cineva care ajunsese la adăpostul căminului său.

Simon se întoarse îngândurat la Palat. Era convins că, dacă ar fi fost el Ucenicul, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Ceea ce era perfect adevărat, nimic de zis.

În încăperea de la mansarda Palatului, Merrin își strângea lucrurile, pregătindu-se de plecare. Era furios. De ce lucrurile luau întotdeauna o întorsătură urâtă pentru el? Tocmai când își găsisese și el un locșor doar al lui, tâmpitul de Simon Heap se și înființase ca să îi strice cheful. Plecă din cameră urmărit de privirile mai multor Fantome Străvechi, printre care și cea a guvernantei, care nu mai putea de bucurie. Merrin coborî

tiptil scara, traversă palatul adormit și se îndreptă spre șopronul din grădina de zarzavat. Acolo, cel puțin, nu era niciun fost stăpân.

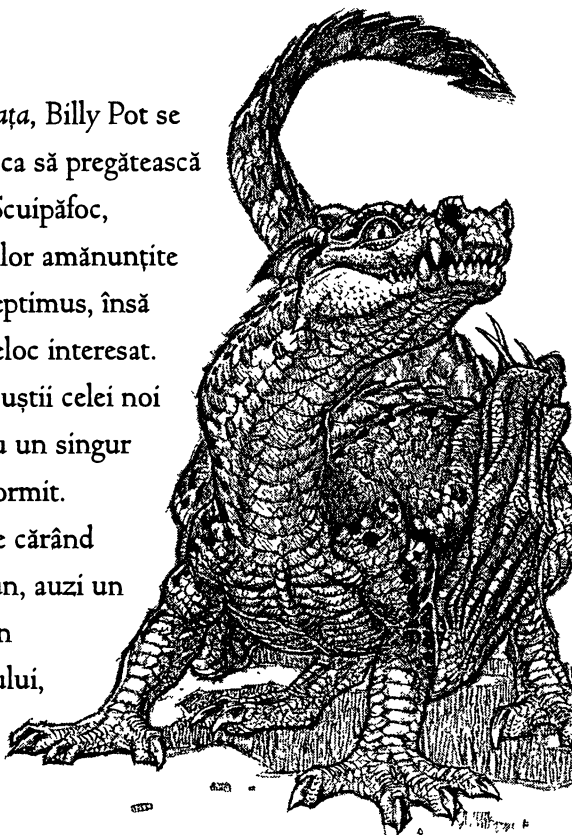
Vai, cât se înșela!

Dar Merrin învăța repede. Mânios, înșfăcă sacul cu oasele lui DomDaniel, îl trase afară din șopron și, după ce îl învârti de câteva ori prin aer, îl aruncă peste zidul grădinii. Sacul descrise un arc perfect și ateriză cu un bufnet pe terenul unde Billy Pot cultivase legume până nu demult, și unde era acum cazat domnul Scui păfoc, după cum îi spunea Billy dragonului, pătruns de respect.

Scui păfoc dormea dus; habar nu avea că micul lui dejun tocmai fusese servit.

MICUL DEJUN

Adoua zi dimineața, Billy Pot se
 sculă devreme ca să pregătească
 micul dejun pentru Scui păfoc,
 conform instrucțiunilor amănunțite
 pe care i le dăduse Septimus, însă
 dragonul nu părea deloc interesat.
 Stătea întins în fața cuștii celei noi
 și îl privea pe Billy cu un singur
 ochi, pe jumătate adormit.
 Când Billy se apropie cărând
 găleata cu micul dejun, auzi un
 hureit venit parcă din
 măruntaiele pământului,
 și dragonul râgâi.

Pe Billy îl luă cu ameteală. Se scărpină în creștetul capului, nedumerit. Dacă nu ar fi știut că așa ceva nu era cu putință, ar fi zis că dragonul luase deja micul dejun.

— Las găleata icișă, domnu' Scuipăfoc. Poate aveți poftă mai încolo.

Scuipăfoc gemu și închise ochiul. În adâncul stomacului de foc simțea oasele bătrânului Necromant, grele și întunecate. Se căia că înghițise sacul vechi și urât mirositor. De acum încolo nu îi mai trebuia mâncare, cât va trăi.

În timp ce stomacul de foc al dragonului se pregătea să topească oasele, fantoma lui DomDaniel se bucura că ajunsese din nou în Turnul Vrăjitorilor. Îi păruse bine să vadă că băbătia aia, Mătreață-pe-Chelie, căpătase ceea ce merita. Ce se mai distrase văzând-o că umblă fără rost de colo-colo, ca un Vrăjitor de rând, așteptând să i se spună ce să facă. Îl prinsese la înghesuială și pe vechiul lui Ucenic, Alther Mella, care îi făcuse vânt de pe piramida de aur din vârful Turnului Vrăjitorilor. Își amintea perfect, de parcă fusese ieri. DomDaniel jubila povestindu-i lui Alther Mella în cele mai mici amănunte ce planuri avea acum, că devenise fantomă, când, deodată, începu să se simtă cam ciudat. În aceeași clipă, Alther observă că piciorul stâng al lui DomDaniel dispăruse.

Alther privea fascinat cum dispărea tot brațul drept al lui DomDaniel, apoi genunchiul stâng... antebrațul stâng... degetele de la picioare... gleznele. Sub ochii lui, fostul stăpân dispărea bucată cu bucată.

Lui DomDaniel nu îi plăcea felul în care îl privea Alther — era extrem de nepoliticos și nu îi arăta respectul cuvenit. Deschise gura ca să îi spună să nu se mai holbeze la el, dar capul îi dispăru chiar în acea clipă. Nu mai rămase din el decât palma stângă, care gesticula frenetic, și o mare parte din stomacul care tremura de indignare.

Când ultimele oase ale lui DomDaniel se topiră în stomacul lui Scui păfoc, bătrânul Necromant dispăru cu totul — și pentru totdeauna. Căci acum nu mai avea Inelul cu Două Fețe ca să mai scape o dată. Alther avea să își amintească multă vreme cu plăcere de acele momente, ca și de discuția cu Marcia, când o anunțase că Adunarea nu mai exista.

Sfârșitul ultimei Adunări reprezintă un moment memorabil și pentru Marcia. Cea mai mare plăcere era să își amintească de mutra lui Tertius Fumigante când îl gonise de pe sofaua ei, unde stătea tolănit (ce tupeu!) și îl anunțase nu numai că Adunarea luase sfârșit, dar și că nu mai avea să fie niciuna de acum încolo și că el trebuia să plece din locuința ei

fără întârziere. Tertius Fumigante refuzase să îi dea crezare până când venise și Alther și îi întărise spusele. Marcia avuse-se dreptate când îi spusese lui Beetle că Tertius Fumigante nu avea pic de respect pentru femei.

Tertius Fumigante instituisese starea de Asediu ca să îl oblige pe Septimus să scoată o piatră din Urnă. Când își dăduse seama că Septimus dispăruse, jurase să mențină Asediul — pentru eternitate, dacă era necesar — până când Marcia îi spunea unde se află Ucenicul. Era convins că băiatul e ascuns undeva în Turn. Acum însă, lipsit de puterea Adunării, Tertius Fumigante nu mai putea menține Asediul. Și astfel Asediul luă sfârșit.

Marcia nu pierdu nicio clipă. Îl trimise pe Arcan să îl escorteze pe Tertius Fumigante afară din Palat, ca pe un tâlhar, iar apoi, când Magia se întoarse în Turnul Vrăjitorilor, se postă la ușă, zâmbind cu dinții încleștați.

— La revedere. Cu bine. Mulțumesc că ați venit, spunea ea fantomelor care ieșeau plutind, neînțelegând nimic.

Afară, în fața Turnului Vrăjitorilor, un șobolan murat până la piele și înghețat de frig văzu că poarta uriașă se deschide — în sfârșit. Privi uimit cum o mare nesfârșită de fantome purpurii

se răspândește pe trepte. Așteaptă nerăbdător până când ieși ultima fantomă, după care se repezi înăuntru, strigând:

— Șobolan Mesager!

În timp ce Stanley își făcea loc printre picioarele unui grup de Vrăjitori Obișnuiți adunați ciopor în jurul destinatarului mesajului, în penumbra Marelui Arc, la adăpost de privirile prea curioase, Tertius Fumigante era adâncit în discuție cu cineva care părea a fi o tânără Vrăjitoare debutantă.

— Găsește-l, spunea Tertius Fumigante. *Expediția* a început și trebuie să își urmeze cursul.

Creatura dădu din cap. Îl privi pe Tertius Fumigante cum se întoarce furios la Scriptoriu și se apucă să roadă unghiile lui Hildegard. Era sătulă până peste cap să fie întrupată în Vrăjitoarea debutantă. O călca pe nervi faptul că Hildegarde nu ieșea cu nimic din comun — poate doar fiindcă era atât de îndatoritoare. Îi pierea cheful de orice. Creaturii i-ar fi plăcut să se întrupeze în pielea unei ființe mai deosebite, poate chiar cineva cu o trăsătură întunecată. În așteptarea unui astfel de prilej, se sprijini de peretele rece de lapislazuli al Marelui Arc și încercă să vadă cât de departe putea scuipa unghiile roase.

Cu câteva ceasuri în urmă, în dimineața aceea, când Ephaniah Gheb se trezi în cortul umed, își dădu seama că nu se simțea în apele lui. După ce Jenna, Septimus și Beetle se duseseră la culcare, Ephaniah băuse o licoare dulce, groasă, care îi fusese oferită de Morwenna. De îndată ce o gustase, își dăduse seama că Vâlvă Mamă îi pusese ceva în băutură, și chiar izbutise să arunce o mare parte din ea pe furiș. Cu toate acestea, chiar în timp ce se îndrepta spre cortul lui, simțea că pământul se învârtește cu el iar pe limbă avea un gust amar. Oricât se împotrivise, somnul îl biruise, dar visele urâte pe care le avu nu îl lăsară să doarmă. Hotărât să nu mai adoarmă, ieșise tiptil din cort ca să ia o gură de aer proaspăt și o văzuse pe Morwenna chiar în mijlocul cercului de corturi, iscodind-o pe o tânără Vâlvă.

— Și, mă rog, unde e Marissa?

Tânăra Vâlvă părea îngrozită.

— Spune-mi, Bryony. Nu mă face să pierd vremea.

— Păi... s-a dus la tabăra fraților Heap.

— Nu i-am dat voie. Rău îi va părea. Iar tu, tu îi vei lua locul.

— Eu? Dar, știți, nu cred că...

— Nu te-am întrebat ce crezi, scumpo. Fă ce ți se spune.

Pregătește un cort pentru Prințesă și animalul ei. Ne va trebui mâine-dimineată.

— Aha. Vasăzică chiar o să fie...

— Termină cu flecăreala. Ai grijă să fie un cort sigur.

Bryony făcu o reverență stângace și plecă în fugă. Oare cum se face un cort sigur? Cum oare?

Lui Ephaniah i se făcu rău. Acum știa ce avea să ceară Morwenna a doua zi dimineața. Înțelese că licoarea — „un păhărel înainte de culcare”, cum spusese Morwenna — era menită să îl facă blând și cuminte până a doua zi. Ephaniah era furios că se purtase prostește și făgăduise ceva ce nu putea da. Simțea că i se învârtește capul. Se furișă până la cortul celorlalți. Ce avea să le spună?

Când găsi cortul gol, Ephaniah răsufală ușurat, dar mai apoi începu să își facă tot felul de griji. Unde plecaseră? Lui de ce nu îi spusese nimic? Nu avuseseră încredere în el? Sau fuseseră răpiți de acolo și el dormise atât de adânc încât nici măcar nu îi auzise când strigau după ajutor? Fără să își dea prea bine seama ce face, Ephaniah coborî șchiopătând poteca șerpuită, îndepărtându-se de Sălașul de Vară. Roba lui albă lucea în lumina lunii pline și Bryony îl văzu, dar nu îndrăzni să spună nimic, de teamă să nu o supere și mai tare pe Vâlva Mamă. Îl urmări din ochi până când Ephaniah dispăru printre copaci. Lighioanele Pădurii — care nu se dădeau în vânt după

șobolani uriași — îl lăsară în pace, așa că ajunse cu bine la Castel, deși abia se mai ținea pe picioare.

Zorii îl afluă pe Ephaniah Gheb pe malul Șanțului de Apărare. Așteptă până ce Gringe coborî podul, apoi îi plăti un bănuț de argint și trecu pe lângă el șontâc-șontâc, fără să ia în seamă privirea cercetătoare a acestuia.

— Nici nu știi peste câte nu dai în meseria asta, cugeta Gringe cu glas tare, privind-o pe doamna Gringe cum îi încâlzește tocana rămasă de cu seară ca să i-o dea în chip de mic dejun. Azi-dimineață am văzut coșcogeamite șobolanul. Ba încă mai avea și ochelari pe nas.

Acea se dovedi una din rarele dăți când doamna Gringe dădu atenție spuselor soțului ei. Se opri din amestecat tocana și se chiorî în adâncul întunecat al cratiței.

— Mi se păru mie că ciupercile alea arătau cam ciudat, zise ea.

— Care ciuperci? o întrebă Gringe, care nu înțelegea nimic.

— Alea de le-am gătit aseară. Aveau o culoare cam aiurea.

Io una nu m-am atins de ele.

— Da' pe mine m-ai lăsat să mănânc, nu?

Doamna Gringe ridică din umeri și turnă tocana în farfuria lui Gringe.

— Io zic să dai deoparte ciupercile, îşi dădu ea cu părerea.

— Nu, *mersi*, făcu Gringe.

Se ridică şi se întoarse la pod. Pe la amiază, Gringe se convinsese că efectul ciupercilor trecuse. Şi dacă nu ținem seama de faptul că putea jura că o văzuse pe Lucy scoţând capul de după un colţ de zid — lucru care îl necăjise peste poate — nu simţise niciun alt efect.

Când Ephaniah se întoarse amărât la Scriptoriu în dimineaţa aceea, tot ce îi mai lipsea era să îl găsească pe noul Funcţionar de la Biroul de Primire cu picioarele pe birou, mestecând un şarpe negru şi plescăind de plăcere. Când îl văzuse pe Scribul Restaurator, Merrin se holbase şi continuase să mestece cu un aer obraznic ceea ce era de fapt micul lui dejun. În cele mai multe situaţii Ephaniah nu regreta că nu poate vorbi, dar acum, văzând coada şarpelui cum dispare cu zgomot în gura lui Merrin, ca să nu mai vorbim de biroul mânjit de ghetete pline de noroi — biroul pe care Beetle îl lustruia cu atâta drag în fiecare dimineaţă —, acum ar fi dat orice să poată spune „Dă-ţi picioarele jos de pe birou!”

În clipa următoare însă fu bucuros că nu poate vorbi. Cum stătea privind cu scârbă ghetetele noroite, zări o bucăţică

rotundă de hârtie lipită de talpa dreaptă. Ephaniah nu petrecuse în zadar atâția ani punând lucrurile la locul convenit: era sigur că acea bucată de hârtie avea un loc al ei, ba chiar putea jura că știe cu precizie de unde provenea. Se îndreptă spre ghețele noroite (Merrin făcu o mutră îngrozită, căci nu înțelegea ce are de gând omul-șobolan) și, cu o mișcare iute, de șobolan care înhață ceva, desprinse bucata de hârtie de pe talpa ghetei. În aceeași clipă, Merrin sări în picioare urlând:

— Ia labelle de pe mine, pocitanie!

Ephaniah îl lăsă pe Merrin să scuipe ultimele fărâme de șarpe, cu care se înecase, și se repezi jos, la subsol. Ajuns acolo, trânti ușa capitonată și o încuie. Apoi își îndreptă atenția asupra bucății de hârtie și mai, mai să sară în sus de bucurie. Da, asta era într-adevăr. *Era bucata care lipsea din hartă.*

Ora următoare și-o petrecu restaurând fragila fărâmă de hârtie. Totul merse bine și, la sfârșit, avu în față o bucată rotundă de hârtie pe care era desenată cu creionul o clădire cu opt laturi, încercuită de un șarpe. În mijloc se afla o cheie. Ephaniah ascunse cu grijă prețioasa bucată de hârtie într-un buzunar secret al tunicii. Își împinse ochelarii în creștetul capului și scoase un oftat de ușurare. Reușise cea mai migăloasă — și poate chiar cea mai importantă — operațiune de Restaurare din viața lui.

Dar greul de-abia acum venea: ReUnirea.

— Nu, spunea Stanley, cu gura plină. Cu niciun chip. Șobolanii Mesageri nu fac livrări. Mmm, ce bine pică un sandviș cu șuncă după o noapte petrecută afară, în ploaie! Vrei o bucățică?

— Nu, mulțumesc, răspunse Ephaniah disprețuitor.

— Cum dorești.

— N-o să-ți pară rău.

Stanley râse ironic:

— Ha, *ha*. Toți spun așa. Întotdeauna regreti că ai acceptat. Ba sfârșești în cușca vreunui țicnit, ba înțepenit sub podele și dat mort. Nu, nu, cu mine nu mai merg de-astea.

— Pot să-ți fac rost de șobolani.

— Șobolani?

— Câți vrei. Ți-i aduc chiar eu.

Stanley își lăsă jos sandvișul cu șuncă.

— Adică... îmi faci rost de *personal* pentru Birou?

Ephaniah aprobă din cap, și Stanley rămase pe gânduri. Își imaginează cum ar arăta Turnul de Pază de la Poarta de Răsărit în chip de cartier general al unui înfloritor Birou al Șobolanilor Mesageri, condus de el, bineînțeles. Își închipui teancurile de documente și foile de plată a salariilor... iar apoi și-o închipui pe Dawnie cum află de succesul afacerii și se hotărăște să revină la el.

— Nu, zise el.

Pe când se întorcea încet de la Turnul de Pază de la Poarta de Răsărit, Ephaniah văzu ceva ce nu se aștepta să vadă: luminile magice ale Turnului Vrăjitorilor. Se frecă la ochi, dar nu... luminile nu dispărură. Turnul era din nou învăluit în sclipiri purpurii și albastre, piramida de aur din vârf strălucea ca soarele în ziua aceea înnorată, iar prin ferestre răzbătea o lucire purpurie, magică. Ephaniah își simți dintr-odată inima ușoară. Lucrurile aveau să se aranjeze. Se va duce la Vrăjitorul NeObișnuit și îi va cere să facă o Vraja de Trimitere. Totul va fi bine. Iuți pasul — atât cât îl lăsau bășicile din tălpi —, își înfășură bine fâșia de mătase în jurul feței și se îndreptă spre Calea Vrăjitorilor.

Când intră în umbra albastră de sub Marele Arc, Ephaniah se izbi de Hildegarde și... uită de toate.

CĂILE PĂDURII

— **T**i-ai uitat pantera, zise Sam în șoaptă.

În lumina gri-verzuie a zorilor din Pădure, Jenna, Septimus și Beetle, cu ochii pe jumătate închiși de somn, stăteau în fața adăpostului unde dormea de obicei Băiatul Lup. Pe cât vedea Sam, erau toți, în afară de panteră.

Jenna, prea adormită ca să dea explicații, o scoase pe Ullr de sub mantie. Sam privi nedumerit pisicuța roșcată, apoi ridică din sprâncene și pufni în râs. Numai Jenna

ar fi știut cum să facă rost de un Preschimbător, își zise el cu admirație. Poate că nu avea puteri magice, dar *ceva* avea, asta își dădea oricine seama. La urma urmelor, era viitoarea Regină. Morwenna nu avea idee cu cine se punea. Acum însă, indiferent de ce știa sau nu știa Vâlva Mamă, era timpul să îi scoată din Pădure înainte ca Soborul să le ia urma. Nu ar fi dorit nimănui să simtă că Soborul i-a luat urma.

Sam pregătise trei desagi. Jo-Jo, Edd și Erik le folosiseră pe vremea când mergeau la căutat mâncare, dar acum, că tinerele Vâlve le procurau cea mai mare parte a hranei — cu excepția peștelui — cei trei renunțaseră să își mai bată capul cu găsirea hranei, preferând să tândălească pe lângă focul din tabără cât era ziulica de lungă — ceea ce îl scotea din sărite pe Sam. Pentru Sam, drumețiile prin Pădure nu aveau taine, și de această dată adunase în desagi tot ce credea că le-ar fi de folos.

Jenna o puse pe Ullr pe jos, scoase din buzunar prețioasa cărțulie cu notițele lui Nicko și o puse cu grijă în desagă, după care își ridică desaga pe umăr.

— Ullr, șopti ea. Să mergi după mine.

Pisica mieună. Acum înțelegea vorbirea Jennei la fel de bine ca pe cea a lui Snorri. Era o pisică credincioasă și ar fi urmat-o pe Jenna oriunde.

Încărcați de bagaje, cei trei călători și pisica roșcată părăsiră tabăra, conduși de Sam. Era o dimineată cețoasă și umedă; apa picura de pe crengi și găsea o cale ca să le între pe sub haine și să îi facă să simtă în oase frigul Pădurii. Sam mergea în față, pe cărarea lată care urca dealul. Avea în mână un băț lung, ca să se ajute la mers, cu toate că făcea pași mari și se mișca cu ușurință. Privindu-l, Jenna se minuna cât de tare seamănă cu un Pădurar.

Grăbiră și ei pasul și o vreme merseră umăr la umăr, dar Sam era mult mai iute decât ei. Se bucurară atunci când, după ce merseseră cam o milă, Sam se opri lângă un pietroi uriaș, rotund, îngenunche și ciocăni în piatră: suna a gol, ca și cum ar fi ciocănit într-un clopot. Dădu din cap mulțumit, apoi sări în picioare și se afundă într-un pâlț de copaci cu trunchiuri subțiri și netede.

Porni prin Pădure, urmărind o cărare pe care doar el o putea vedea. Septimus, Beetle, Jenna și Ullr mergeau în șir după el și se străduiau să nu piardă din ochi pelerina cafenie cu pete cenușii, care se confunda cu scoarța copacilor. Din fericire, era ușor de mers pe stratul gros de frunze adunate în sute și sute de toamne, prin care ferigile scoteau capetele ca niște șerpi curioși să vadă soarele primăverii.

Pe neașteptate, Sam se opri.

— Am ajuns la Poartă, îi anunță el cu un zâmbet larg. Mă gândeam eu că o voi găsi.

— Te gândeai doar? repetă Septimus, neînțelegând.

— Mda, făcu Sam. Dar era un gând de Pădure. Gândurile astea se adevăresc fără greș. Să ai încredere în fratele tău mai mare. Bun, acum trebuie să trecem dincolo. Pe mine mă vor lăsa, fiindcă miros a Pădure. În schimb, voi miroșiți a Castel. Celor de-aici nu prea le place Castelul. Ați face bine să vă puneți pelerinele. Sunt în desagi.

Scoaseră fiecare câte o pelerină din blană de jder din desagă. Ullr șuieră furioasă când Jenna își puse pelerina pe umeri.

— Pfui! făcu Jenna. Miroase îngrozitor. Și mai are și picioare.

— Așa și trebuie să miroasă, surioară. Țsta e mirosul Pădurii. Cât despre picioare, sunt bune ca să prinzi pelerina la gât, uite așa, îi explică Sam, legându-i pelerina de jder sub bărbie, întocmai cum îi prindea pelerina Sarah Heap când era mică. În pelerina asta sunt doi jderi, vorbi el mai departe. Întotdeauna se păstrează labele din față ale jderului de la gât și coada jderului de la poale. Așa e obiceiul în Pădure.

Jenna se uită în jos și văzu că, într-adevăr, de tivul pelerinei atârna o coadă de jder — ce-i drept, cam cheală.

— Tot e bine că nu au și dinți, mormăi Septimus.

Aruncă pelerina pe umeri și se miră să vadă cât de cald ținea. Se simțea parcă mai apărat, devenise o creatură a Pădurii, al cărei loc era în Pădure.

Sam îi cercetă din cap până în picioare.

— E bine, zise el. Acum ei vă vor lua drept creaturi ale Pădurii.

— Cine sunt ei? întrebă Jenna curioasă.

— Uite-i, răspunse Sam și arată spre o pereche de arbori uriași care se înălțau în fața lor, asemenea unor santinele.

De fapt, cei doi erau primii dintr-un șir lung de arbori identici, așezați perechi, perechi în spatele primilor. Fiecare arbore întinsese o ramură groasă de-a curmezișul potecii, ca o barieră.

— Rămâneți aici, le spuse Sam. Să nu scoateți un cuvânt și să stați nemișcați. M-ați înțeles?

Dădură toți trei din cap, fără să scoată o vorbă. Sam se apropie de arbori:

— Suntem de-ai Pădurii, tot așa cum și voi sunteți de-ai Pădurii, rosti el încet, cu voce adâncă. Dorim să mergem pe Calea Pădurii.

Arborii nu se clintiră. Sam rămase pe loc, cu brațele încrucișate și picioarele depărtate; privea fără să clipească în adâncul Pădurii. Jenna, Beetle și Septimus așteptau nerăbdători.

Ullr se întinse la picioarele Jennei și închise ochii. Tăcerea Pădurii se lăsă peste ei. Sam era tot acolo, nemișcat. Clipele se scurgeau încet, dar Sam nu făcea nicio mișcare. Aștepta... aștepta... Nici ceilalți nu îndrăzneau să facă vreun gest. După vreo zece minute, lui Beetle i se puse un cârcel la picior și se răsuci pe loc, încercând să scape de durere. Septimus îl privea, râzând doar cu ochii. Beetle se molipsi și el și, ținându-se să nu râdă, se înecă. Jenna îi mustră din priviri și amândoi se străduiră să pară serioși, până când pe Beetle îl lăsară puterile și se prăbuși pe jos, unde și rămase, cutremurându-se de râs. Sam tot nu se clinti.

Într-un sfârșit, când Jenna chiar începea să se întrebe dacă nu era doar o scorneală de-a lui Sam, cei doi arbori santinelă ridicară încet ramurile care barau drumul, urmați pe rând de toți ceilalți. Sam le făcu semn să se apropie și îl urmară în tăcere pe drumul deschis de arbori. În spatele lor însă, de îndată ce treceau, ramurile închideau la loc drumul.

Cărarea dădea într-o poieniță în care se aflau trei grămezi mari de lemne — sau cel puțin așa păreau — acoperite în parte cu brazde de iarbă; fiecare avea o ușă dărăpănată.

— Sunt vechile cuptoare de ars mangalul, îi lămuri Septimus. Când eram în Armata Tânără ne bucuram să dăm

de unul. Puteai petrece noaptea la adăpost de primejdii și de frig.

Sam îl privi cu admirație.

— Mi se întâmplă să uit că ai fost în Armata Tânără, zise el. Și tu cunoști Pădurea.

— Da, dar altfel decât tine. Noi eram împotriva Pădurii. Tu ești de partea ei.

Sam încuviință din cap. Cu cât ajungea să afle mai multe despre Septimus, cu atât îl plăcea mai mult. Septimus înțelegea orice. Nu trebuia să îi explici, pentru că știa, pur și simplu.

— De fapt, acestea nu sunt cuptoare de ars mangalul. Sunt Căile Pădurii. Fiecare duce spre altă Pădure — așa se spune.

Jenna privi îngrozită cele trei grămezi de lemne. Nu îi dăduse prin mîinte că va trebui să *aleagă* o Pădure.

— Și de unde să știm în ce Pădure vrem să intrăm? întrebă ea.

— Păi, cred că putem deschide ușile ca să aruncăm o privire înăuntru, răspunse Sam.

— Chiar așa? Nu trebuie să intrăm? se miră Jenna.

— Nu. De ce să intrăm? În Pădure nu există reguli, după cum știi.

Beetle era de cu totul altă părere. Lui, dimpotrivă, i se părea că există o groază de reguli — de exemplu, să te îmbraci în piei

urât mirositoare de jder sau să taci mâlc — dar... tăcu și el mâlc. Se simțea ca un școlar nou-venit: încerca să se ferească din calea unor ființe mult mai mari decât el și, în același timp, să înțeleagă acel loc ciudat.

Sam se apropie încrezător de grămada de lemne din mijloc și deschise ușa. Un val de aer fierbinte îi izbi în față.

— Aici este un deșert, spuse el și tocmai atunci vântul aruncă afară o mână de nisip.

— Credeam că sunt păduri, zise Jenna.

— Astea sunt Căi Străvechi, iar pădurile nu rămân la fel. Ceea ce a fost odată o pădure poate fi acum un deșert. Ceea ce a fost un deșert poate deveni o mare. Timpul schimbă orice.

— Să nu mai spui așa ceva, îl repezi Jenna.

Sam o privi uimit și abia după aceea înțelese.

— Te rog să mă ierți, Jen. Nik va fi același pe care îl știm, atunci când îl vom găsi, poți fi sigură. Ia să vedem dacă asta e pădurea pe care o căutați.

Închise ușa deșertului și o deschise pe cea din stânga. Afară năvăli un val de aer cald și umed, însoțit de țipete răgușite de papagali.

— Asta e? întrebă Sam.

— Nu, zise Jenna.

— Sunteți siguri?

— Da, întări Septimus.

— Atunci trebuie să fie asta.

Cu un gest larg, teatral, Sam deschise ultima ușă. O pală de vânt le aruncă zăpadă spulberată în față. Jenna se linse pe buze. Gustul metalic al fulgului venit din altă lume o făcu să se simtă parcă mai apropiată de Nicko.

— Asta e, zise ea.

— Sunteți siguri? întrebă Sam.

— Știu *precis*. Nicko a făcut o listă; erau acolo lucruri călduroase și blănuri.

— Bine. Dacă sunteți siguri...

Brusc, Sam nu mai era atât de încrezător. Una era să arate drumul vreunui călător care se pierduse de caravană prin deșert sau să împingă vreo canoe răsturnată înapoi în pădurea tropicală, și cu totul altceva era să îi trimită pe fratele și sora lui în necunoscut.

— Lăsați-mă să vin cu voi, zise.

Septimus clătină din cap. De această dată voia să izbutească singur, fără ca fratele mai mare să îi spună ce să facă.

— Nu, Sam. O să ne descurcăm.

— Sunteți siguri?

— Da, Sam, fii pe pace, interveni și Jenna. Ne vom întoarce în curând împreună cu Nicko.

— Și cu Snorri, adăugă Septimus.

O nouă pală de vânt aruncă zăpada afară. Sam își deznodă băsmăluța roșie pe care o avea la gât. O legă de vârful bățului și i-l dădu lui Septimus.

— Înfige-l în pământ, ca să știi pe unde ați intrat. Am auzit că, odată ce ai ajuns înăuntru, e greu să recunoști locul.

— Mulțumesc, făcu Septimus.

— N-ai pentru ce, mormăi Sam.

— Dragul meu Sam, zise Jenna și îl strânse în brațe.

Mulțumesc, mulțumesc *din suflet*.

— Mda, făcu Sam.

Pășiră înăuntru și picioarele li se afundară în zăpadă până la glezne.

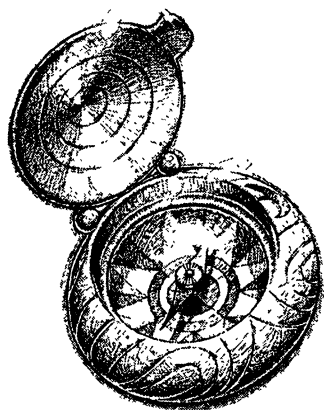
Sam le făcu semn cu mâna:

— La revedere, Jen, Sep, Bondarule. Să fiți cu ochii în patru.

Și închise ușa în urma lor.

‡ 3 5 ‡

ZĂPADĂ

Jenna, Ullr, Septimus și Beetle se treziră în mijlocul unei păduri tăcute, înecate de zăpadă.

Septimus înfipse în pământ bățul ca să vadă pe unde intra-seră. Sam avusese dreptate: nu aveai cum să îți dai seama. Băsmăluța roșie atârna moale. Nu sufla nici măcar o boare de vânt. Totul era nemișcat. Se priviră dar nu scoaseră o vorbă; niciunul nu avea curajul să rupă tăcerea care îi învăluia. De jur

împrejur nu vedeau decât zăpadă și copaci, atât de deși că trunchiurile lor negre semănau cu barele unei cuști în care erau închiși. Zăpada continua să cadă, trecând printre ramurile cele mai de sus și așezându-se ușor pe fețele și părul lor. Jenna își scutură fulgii prinși în gene și ridică privirea. Trunchiurile subțiri și netede ale copacilor nu dădeau ramuri decât foarte sus, iar acolo se răspândeau orizontal, ca o umbrelă.

Acum își dădea seama că se așteptaseră să găsească o potecă, dar nici vorbă de așa ceva. Erau înconjurați de copaci și nicăieri nu se vedea altceva. Nicio urmă de pași nu ducea spre locul unde se aflau și nu puteau ști unde era „înainte” și unde „înapoi”. Era ca și cum o pasăre uriașă îi adusesese în zbor și le dăduse drumul acolo, se gândea Jenna.

— Hai să ne uităm la hartă, Jen, șopti Septimus.

Jenna își dădu jos desaga din spate, scoase carnetul lui Nicko și, din el, harta împăturită cu grijă, și i-o întinse lui Septimus. Lichidul de Refacere cu care fusese îmbibată harta pocnea ușor, dar harta era flexibilă și rezistentă. Lui Septimus îi plăceau hărțile. Se obișnuise cu ele de pe vremea când era în Armata Tânăra și se pricepea la descifrarea lor. Acum însă, uitându-se la liniile subțiri desenate de Snorri, își dădu seama că nu avea habar unde se aflau.

— Unde suntem? întrebă Beetle, privind și el harta peste umărul lui Septimus.

— Ar fi bine dacă aş ști, răspuse Septimus. Putem fi oriunde. Nu sunt semne... nu e niciun indiciu. Am putea fi chiar aici, zise și vârî degetul în gaura din mijlocul hărții.

— Nu, acolo nu am putea fi, sări Jenna. *Acolo se află casa Foricșilor.*

— Așa credem noi, răspuse Septimus. Dar nu avem cum să știm cu exactitate ce se află pe bucățica lipsă, nu-i așa?

Jenna nu răspuse. Refuza să creadă că nu se îndreptau spre Nicko și Casa Foricșilor. Își afundă mâinile în buzunarele adânci, căptușite cu mătase, ale tunicii ei roșii de lână. Spera ca măcar de data asta să aibă ceva folositor la ea. De fapt, încerca să își aducă aminte dacă o ridicase de pe jos după ce o aruncase, furioasă, atunci când tatăl ei adevărat, Milo, o anunțase că va pleca din nou pe mare. Dădu de un disc rece de metal și zâmbi triumfătoare.

— Am o busolă, zise ea.

— Ai o *busolă*? repetă Septimus, căruia parcă nu îi venea să creadă.

— Da. Ce te miri așa?

— Dar tu n-ai niciodată *nimic* la tine, Jen.

Jenna ridică supărată din umeri. Era adevărat: nu lua nicio-dată nimic la ea. Atunci când preceptorul ei îi explicase, pe un ton aprobator, că așa făceau toate Prințesele și Reginele, Jenna se simțise stânjenită. Nu voia nicidecum să fie ca orice Prințesă, iar ideea de a fi Regină i se părea nelalocul ei. Din ziua aceea, Jenna se străduise să aibă câteva lucruri în buzunare — chiar dacă nu întotdeauna din cele mai utile — doar așa, ca să îi dovedească preceptorului că nu avea dreptate. Astfel, busola lui Milo, cu care nu putuse plăti pentru un pachetel de jeleuri colorate în formă de broască țestoasă la prăvălia lui Madam Pralină, deveni un lucru de preț în această împrejurare. Jenna întinse palma și le arătă busola mică de alamă. Acul se învârtea, se învârtea... și nu se mai oprea.

— Ar trebui să se oprească, nu? zise Jenna.

— Da, răspunseră Beetle și Septimus în cor.

— Așa e Milo, spuse Jenna îmbufnată. Toate lucrurile de la el sunt inutile... și ciudate pe deasupra.

— Eu cred că *pădurea* asta e ciudată, zise Beetle, privind în jur cu teamă.

— Mi-o dai să mă uit mai bine, Jen? o rugă Septimus.

Jenna îi dădu busola, gândindu-se că se va opri dacă o atinge Septimus. Dar acul se învârtea ca și înainte. Septimus

îngenunche și întinse harta pe zăpada întărită, apoi dădu la o parte fulgii mari și pufoși care o acopereau.

— Nu știi unde ne aflăm, dar voi pune busola... ăăă..., zise el și-și plimbă mâna pe deasupra hărții, așteptând parcă un semn, care însă nu veni. Aici — și așeză busola în colțul de jos din stânga.

— Vrei să faci un Farmec de Navigare? întrebă Beetle.

Septimus încuviință din cap.

— Dar cum poți face farmecul dacă lipsește locul unde mergem? se miră Beetle și arătă spre gaura din mijlocul hărții.

— Mă gândesc că poate ne duce până la marginea găurii, răspunse Septimus. Apoi, cine știe, poate că de-acolo vom putea vedea Casa Foricșilor.

— Mda. Ei, merită încercat. Măcar de s-ar opri acul ăsta. Se învârte ca nebunul, de mă ia cu fiori.

Septimus scoase o cruciuliță de sârmă din cingătoarea lui de Ucenic, îndreptă o bucată care se îndoise și o puse peste busolă. Jenna și Beetle priveau peste umărul lui. Acul busolei continua să se învârtă.

— Nu se oprește, zise Jenna îngrijorată.

— Ai puțină răbdare, murmură Septimus. Trebuie să-mi aduc aminte care-i șmecheria.

— *Șmecheria?* repetă Jenna.

— E un termen tehnic, Jen.

— Ha, ha.

Septimus puse un deget pe cruce, închise ochii și mormăi:

— Crucea va arăta locul.

Luă crucea de pe busolă și o așeză pe marginea găurii din mijlocul hărții.

— Cam pe aici? îi întrebă pe Jenna și Beetle și aceștia făcură semn că da.

Ținând degetul pe cruciulița de sârmă, Septimus recită:

**Cruciuliță, tu pe dată,
Drumul spre-acest loc ne-arată.**

— S-a oprit! exclamă Jenna.

Într-adevăr, acul busolei rămăsese pe loc, tremurând ușor, așa cum fac toate acele de busolă.

— Ești uimitor, îi spuse ea lui Septimus.

— Ba nu, replică el. Oricine ar fi reușit.

— Nu fi caraghios, spuse Jenna. Eu n-aș fi reușit, nici Beetle. Ai fi putut opri acul, Beetle?

Beetle clătină din cap, dar Septimus se strâmbă la el.

— Nu-i mare lucru, zise el.

Porniră. Septimus mergea în față, cu busola în palmă, și urma direcția arătată de ac. Jenna ducea harta și căuta semne după care s-ar fi putut orienta. Pe hartă erau o mulțime: poteci care se întretăiau, un pârâu șerpuitor, traversat de diferite poduri, un puț și o grămadă de colibe cu acoperișuri țuguiate și hornuri, împrăștiate la întâmplare ici și colo. Snorri le numea „refugii”. În fața cui trebuia să te refugiezi? se întreba Jenna. Dar oriunde întorceai ochii nu vedeai decât șesul împădurit, peste care se așternuse un strat gros de zăpadă.

Mergeau repede, în direcția indicată de acul busolei, căutând vreun semn dar negăsind niciunul. Făcură o scurtă oprire ca să mănânce niște pește uscat și să bea o gură de apă din plosca pe care Septimus o găsi în desaga lui. După aceea se așternură la drum cu un fel de încăpățănare — trei siluete mici învelite în blănuri de jder, urmate îndeaproape de o pisică roșcată. Își croiau drum printre copaci, dar mersul era anevoios, fiindcă la fiecare pas picioarele spărgeau crusta de gheață și se afundau în zăpada moale de dedesubt.

După fiecare douăzeci de pași, Septimus arunca o privire înapoi. Această precauțiune era rezultatul a zeci de ore de practică de pe vremea când era în Armata Tânără și făcea

drumuri lungi prin Pădure. „Ochi la ceafă” i se spunea, și o exersase atât că devenise o obișnuință. De cele mai multe ori nu vedea decât armata de copaci înghesuiți în spatele lor, pe Jenna și pe Beetle luptându-se să țină pasul cu el și un ghem de blană roșcată care țopăia pe zăpadă. Dar de câteva ori i se păru că vede ceva cu colțul ochiului — o mișcare printre copaci. Nu le spuse nimic celorlalți, fiindcă nu voia să îi sperie și fiindcă spera că fusese doar o părere de-a lui. Formele văzute cu colțul ochiului par ciudate, ca iluziile optice pe care le desena Foxy, încercă el să se liniștească singur.

Urcau acum un deal unde copacii erau atât de apropiați că se văzură nevoiți să meargă unul în spatele celuilalt. La un moment dat, Jenna își dădu seama că albeața zăpezii parcă se întunecase. Aruncă o privire pe hartă, dar, în lumina slabă, îi veni greu să descifreze liniile fine desenate de Snorri.

— Beetle, cât e ceasul? întrebă ea.

Beetle se chiorî la ceas — abia zărea limbile.

— E două și jumătate, răspunse.

— Atunci cum de se întunecă? se miră Jenna.

Beetle privi nedumerit în jur. Așa era: se întuneca. Era *amurgul*.

— Poate că ceasul tău nu merge bine, îi aruncă Septimus peste umăr, grăbind pasul, căci voia să ajungă cât mai repede în vârful dealului.

— Doar nu vrei să spui că întunericul vine de la ceasul meu, pufni Beetle supărat. Întunericul se lasă atunci când apune soarele, adăugă el cu vocea întretăiată, căci se străduia să îl ajungă pe Septimus din urmă.

— Poate că vine o furtună, răspuse Septimus. O furtună de zăpadă, un viscol. S-a făcut cam frig.

Jenna se opri, văzând că Ullr nu mai este lângă ea.

— Nu vine niciun viscol, spuse ea pe un ton categoric. Apune soarele. De fapt, a și apus. Ia priviți încolo.

Dinspre pădure venea spre ei Ullr Noptatica, abia vizibilă printre trunchiurile negre. De-abia când ieși din pădure blana ei neagră și labele puternice se văzură bine pe zăpada albă.

— Nemaipomenit! făcu Beetle.

— Hai, Beetle, zise Jenna și îl luă de mână. Hai să-l prindem din urmă pe Septimus.

Beetle zâmbi larg. Dintr-odată, noaptea în pădure nu i se mai părea înspăimântătoare.

Ajuns în vârful dealului, Septimus se opri și îi așteptă pe Beetle și Jenna. Îi era teamă să se uite în vale, așa că murmură mai întâi o mantră vrăjitoarească aducătoare de noroc — din cele cu care Marcia nu era de acord nici în ruptul capului — și apoi privi în jos. De această parte, panta era mult mai lină, iar copacii creșteau ici și colo. Departe, sclipind în întuneric,

văzu o lumină. Zâmbi pentru sine — uneori, șiretlicurile vrăjitoarești aveau efect. Chiar sub ochii lui, în timp ce totul în jur se cufunda în întuneric, lumina se aprinse mai tare, iar atunci când Jenna și Beetle ajunseră lângă el, strălucea cu putere.

Porniră în goană la vale, sărind prin zăpadă. Mica haită de jderi, urmărită de o panteră, ajunse repede în vale, iar acolo auziră susurul unei ape.

— E pârâul de pe hartă, șopti Jenna, căci îi era teamă să vorbească cu glas tare pe întuneric. Înseamnă că lumina aia... e o colibă, un refugiu, nu-i așa? spuse ea cu glas rugător.

— Așa ar trebui, răspunse Septimus.

Descântecul vrăjitoresc i se învârtea încă prin minte și simțea speranța încolțindu-i în suflet, mai puternică decât fusese în toată ziua aceea. Îi luă de mâini pe Jenna și pe Beetle și merseră vitejește prin zăpada care era acum adâncă, de le ajungea până la genunchi. Ullr, care, nemaifiind o pisicuță, nu mai putea merge pe zăpadă, ci se afunda și ea, sărea în sus și în jos. Blana ei neagră era plină de zăpadă, iar de mustăți i se prinsese chiciură.

Jenna și Beetle se molipsiră de buna dispoziție a lui Septimus. Gâlgâitul pârâului rupea tăcerea apăsătoare a

pădurii, iar lampa gălbuie lumina zăpada înghețată din fața lor. Vederea zăpezii și a luminii îi înveseli. Jennei și lui Septimus le aminteau de vremea Marelui Îngheț, când stătuseră în căsuța Mătușii Zelda — și cât de fericiți fuseseră. Lui Beetle îi aminteau de Zilele Înzăpezite când nu trebuia să se ducă la școală; erau zilele pline de promisiuni, când se trezea dimineața și vedea că ferestrele erau acoperite de zăpadă; mama lui aprinse lampa și prăjea ouă cu șuncă la focul din vatră.

Când ajunseră mai aproape, văzură că lumina venea de la o colibă de lemn cu un horn înalt, întocmai așa cum o desenase Snorri. Deasupra ușii se afla o ferestruică în care ardea o lampă, aruncând spre ei umbrele copacilor.

Ajunseră și deschiseră ușa colibeii. Chiar în clipa în care pășiră înăuntru, din depărtare răsună un urlet nepământean, un vaier care le dădu fiori.

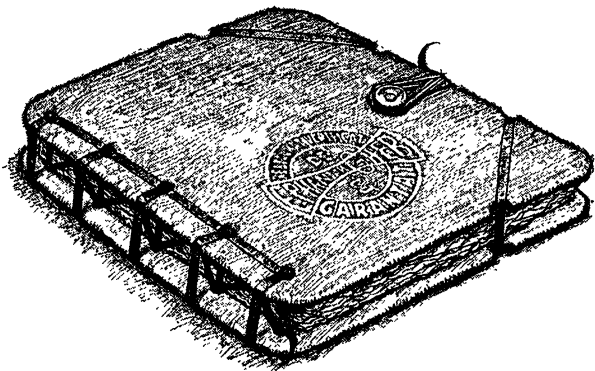
Beetle trânti ușa și Jenna trase zăvoarele, trei la număr.

— Ce zăvoare mari, se miră Septimus. Oare de ce sunt atât de mari?

— Te rog, făcu Beetle. Nu pune astfel de întrebări.

⇄ 36 ⇄

COLIBA

Pe dinăuntru, coliba era cum le-o descrisese Mătușa Ells lui Nicko și Snorri: aproape goală, cu doar câteva piese de mobilier dar, după frigul și întunericul din pădure, celor trei li se păru caldă și primitoare. Pe două laturi se aflau câte trei paturi suprapuse, iar pe fiecare pat câte două pături frumos împăturite. La mijloc erau o masă veche și o sobă de fier, străjuită de două grămezi strașnice de lemne. În fundul colibei era o ușă. Jenna o deschise și aruncă o privire. Era o cămăruță unde văzu o carafă, un lighean cu apă înghețată și o gaură în pământ, pe

jumătate acoperită cu scânduri, cu o găleată de pământ alături. Nu mirosea prea frumos, și Jenna se grăbi să închidă ușa.

Septimus și Beetle se apucară să aprindă focul și în scurtă vreme buștenii ardeau în sobă. Lăsară ușița sobei deschisă și se înghesuiră în jurul focului, încălzindu-și mâinile în timp ce zăpada picura de pe blănurile de jder, formând băltoace pe pământul bătătorit. Când li se dezghețară mâinile, desfăcură cataramele desagilor și le găsiră pline de pachetele înfășurate în frunze și legate cu tulpini de viță. Nerăbdători, le răsturnară pe toate pe masă.

Ullr mârâi, nerăbdătoare și ea, fiindcă simțise mirosul de pește. Chiar și în forma ei de panteră, îi era poftă de pește la fel ca unei pisici.

— Trebuie că Sam a stat toată noaptea ca să facă pachetele, zise Jenna, cu ochii la comoara de pe masă; era bucuroasă ca și cum le primise cadou de ziua ei.

Septimus își dădea seama că Jenna dorea să deschidă toate pachetele pe loc.

— Să desfacem doar câteva, zise el. Cred că frunzele le păstrează prospețimea și... nu știm cât va trebui să stăm aici. Cine știe, poate că luni de zile.

— Uneori ești de-a dreptul nesuferit, Sep, zise Jenna. Ei, atunci pe care le desfacem?

Hotărâră să desfacă fiecare câte două pachetele și se treziră în față cu patru pești, o punguță de frunze uscate (din care Septimus credea că se face fiertura Vâlvelor) și o pâine turtită, acoperită cu cenușă, care fusese coaptă la focul din tabăra fraților Heap.

— Am mai putea deschide câte unul fiecare, spuse Jenna cu glas rugător, privind grămada de pachete rămase neatînse.

— Ei, bine. Dar numai câte unul, încuviință Septimus cam fără tragere de inimă.

Mai găsiră un pește și o pâine, dar Beetle trase lozul cel mare: o bucată lipicioasă de alviță. Șlepul care o aproviziona pe Madam Pralină se împotmolise la malul unde pescuia Sam și căpitanul își arătase din plin recunoștința pentru că îl ajutase să scoată șlepul pe firul apei, mai ales că era vremea refluxului.

Beetle despachetă hârtia cerată și cu toții se aplecară să adulmece parfumul dulceag.

— Ce comoară de băiat e Sam, zise Septimus.

O oră mai târziu stăteau întinși pe priciuri; se încălziseră de la focul zdravăn, se săturaseră de alviță, pește și fiertura Vâlvelor. Camera era învăluită într-o lumină portocalie care îi îndemna la somn, iar zăpada de afară sclipea de parcă era lună plină. Dar de simțit se simțeau ca și cum era abia începutul după-amiezii — prea devreme ca să meargă la culcare.

— Cât arată ceasul tău acum, Beetle? întrebă Jenna.

— Patru fix, răspunse acesta, după ce privi cadranul la lumina focului.

— E ora patru după-amiaza și e întuneric de două ore? se miră Jenna.

— Mmda, răspunse Beetle, care se chinuia să scape de o bucată de alviță lipită de o măsea.

— Păi atunci...

— Totul e ciudat, zise Septimus.

— Ba nu, Sep. Înseamnă că suntem ori mult mai la nord, ori mult mai la est... ori amândouă.

— Oricum e ciudat, zise și Beetle, fiindcă, de fapt, n-am făcut decât să intrăm într-o grămadă de cărbune. Nu la asta m-aș fi așteptat de la o grămadă de cărbune, măcar că bătrânul meu profesor de desen îmi tot repeta: „Cărbunele te poate duce într-o lume nouă, Beetle.”

— Și oare unde ne aflăm? continuă Septimus. Mai la nord sau mai la est?

— Ne putem da seama mâine, răspunse Jenna. Putem vedea cât de lungi sunt zilele. Eu cred că suntem mai spre răsărit și am pierdut câteva ore. Nu cred că mai spre nord se întunecă atât de devreme. Vine vara și zilele ar trebui să fie mult mai lungi.

Băieții rămaseră tăcuți câteva clipe, apoi Septimus o întrebă:
— Cum se face că știi atâtea lucruri, Jen?

Jenna tăcu o vreme înainte să răspundă.

— Milo mi-a povestit o grămadă de lucruri despre călătoriile lui. Și el avea un ceas și, înainte să mă nasc eu, îl ținea potrivit pe „ora de acasă”, cum spunea el, ca să știe... ăăă... ce făcea... mama. El mi-a spus că, atunci când călătorea spre est, soarele apunea din ce în ce mai devreme după ceasul lui, cu toate că el nu avea această impresie. Iar Snorri mi-a spus că, în Ținuturile Noptilor Lungi, zilele sunt atât de lungi în timpul verii că soarele abia dacă mai apune.

Septimus rămase pe gânduri.

— Va să zică, suntem mult mai spre răsărit, ceea ce e bine. Acolo se află Casa Foricșilor, nu?

— Să vedem ce spune Nicko.

Jenna luă carnetul cu notițele lui Nicko, legate de Ephaniah, și răsfoi paginile. Se aflau acolo bilețele pe care Nicko notase ceva, bilețele pe care Ephaniah le integrase într-o pagină mai mare, dar și bucăți mari de hârtie, pe care Ephaniah le împăturise cu grijă și le întărise marginile. Paginile erau moi la pipăit, parcă ar fi fost acoperite cu ceară. De obicei, scrisul lui Nicko rătăcea peste pagină ca o furnică în căutarea mușuroiului, dar Ephaniah dăduse fermitate și limpezime

literelor; pentru prima oară, Jenna putu descifra aproape tot ce scrisese Nicko.

— Casa Foricșilor... Casa Foricșilor..., murmură ea răsfoind paginile. Aha, am găsit ceva. Un bilet al lui Snorri către Nicko: „Pentru tine, Nicko. Vei găsi aici lucrurile pe care nu le-ai înțeles, fiindcă Mătușa Ells vorbea în limba noastră. Cu drag, Snorri.” Cred că aici este scris ceea ce le-a povestit Mătușa Ells.

— Hai, Jen. Citește-ne, o rugă Septimus.

El și cu Beetle stăteau cu ochii ațintiți la Jenna, ca doi copii care așteaptă să li se citească o poveste la culcare. Jenna râse.

— Bine. Dar nu pot imita vocea Mătușii Ells.

Un cor de proteste dezamăgite se stârni pe loc.

— Nu, nu pot, așa că asta e. Ascultați: „Aveam nouă ani și mă jucam cu sora mea în casa bunicii. Ne-am certat, am împins-o, ea m-a împins la rândul ei și am căzut prin Oglindă. Acum știu ce mi s-a întâmplat, dar atunci nu am înțeles. Tot ce știam era că nu mai sunt în căsuța bunicii de la malul mării, ci într-o cameră octogonală, plină de mobile negre, masive. Eram îngrozită.

În cele din urmă, când am îndrăznit să ies afară din cameră, am văzut că sunt la capătul de sus al unei scări lungi. Am coborât și m-am trezit în cel mai ciudat loc pe care ți l-ai putea

închîpui: o sală mare, plină de o mulțime pestriță de oameni, îmbrăcați fiecare în felul lui și vorbind limbi diferite, totul învăluit în fumul lumânărilor. Parcă eram la un bal mascat. Oamenii se plimbau pe coridoare, vorbind vrute și nevrute, sau stăteau în jurul focurilor care ardeau neîntrerupt, fără ca bușteni să pară că se transformă în cenușă. Am umblat și eu de colo-colo prin toată casa, dar nimeni nu m-a băgat în seamă. Am mâncat pe săturate în bucătăria uriașă, am găsit un pat moale într-o cameră frumoasă, unde focul ardea fără încetare și unde aveam la capul patului o cutie de biscuiți totdeauna plină... dar îmi era urât singură și aș fi dat orice să mă pot întoarce acasă.

Casa avea o ușă mare, dar rareori se întâmpla să intre cineva. Unii veneau ca să stea și să aștepte Momentul Potrivit, dar cei mai mulți veniseră ca să dea de urma unor persoane dragi, deși nu îmi amintesc să fi găsit vreodată pe cineva. Mi se părea de mirare că doar puțini dintre cei care se aflau acolo doreau să plece din Casa Foricșilor. Îmi aduc aminte de o femeie frumoasă, îmbrăcată într-o mantie de blană albă. Voia să plece, dar i s-a făcut milă de mine și m-a lăsat să stau pe locul ei, pe jilțul cu dragoni care trona în holul cu pardoseala ca o tablă de șah. Spunea că sunt un copil și ar trebui să plec de îndată ce se ivea un prilej. În orice Timp aș fi ajuns, zicea, m-aș fi deprins ușor cu oamenii și cu locurile, fiindcă eram tânără. M-am

așezat pe scaun, între capetele de dragon sculptate, cu picioarele pe coada unuia dintre ei. Am așteptat săptămâni în șir, timp în care ea mi-a adus de mâncare și mi-a ținut tovărășie. Atât mi-a povestit despre palate de gheață și câmpii măturate de viscol, despre sănii și drumuri de gheață că, în ciuda căldurii pe care o dădeau lumânările care ardeau zi și noapte, am început să tremur de frig pe sub hainele groase de lână.

Prilejul potrivit pentru mine s-a ivit într-o dimineață când cineva a bătut la ușă. Am văzut cu uimire că un omuleț a ieșit din coloana lângă care stăteam și s-a repezit la ușă. Afară așteptau un bărbat și o femeie. Portarul nu a vrut să îi lase să intre dar, în timp ce ușa se închidea, am simțit că nu trebuia să irosesc acest prilej și am zbughit-o afară. Cei doi au rămas cu gura căscată.

Am avut un noroc rar — de-abia acum îmi dau seama. Habar nu am de ce noua mea mamă și noul meu tată veniseră la Casa Foricșilor; nu au vrut să îmi spună niciodată. Dar îmi aduc aminte că am trecut peste un hău, pe un podeț îngust, care se legăna în bătaia vântului. Noul meu tată ducea de hățuri calul pe care stătea noua mea mamă, ținându-mă în brațe. Mai târziu, mama mi-a mărturisit că a închis ochii strâns, de groază, cât timp a durat traversarea. Eu, în schimb, am ținut ochii deschiși, fiindcă voiam să nu îmi scape nimic. Luna plină se ridica din cețurile de sub noi, iar noi ne aflam

atât de sus că ziceam că zburăm printre stele. M-au adus aici, la Castel, și s-au purtat cu mine de parcă eram copilul lor. Cât despre mine, am ajuns să îi îndrăgesc la fel de mult ca pe mama și tatăl meu. Doar că o întrebare nu îmi dădea pace: *Ce se întâmplase cu mine?*

Au trecut mulți ani până să îmi dau seama că ajunseseam în alt Timp. Într-o zi, o povestitoare care călătorea prin lume s-a oprit la noi și, între altele, ne-a povestit despre Casa Foricșilor. Am știut pe dată că nu era o poveste, ci chiar adevărul. M-am dus la ea și i-am spus povestea mea și așa am aflat că acea Casă a Foricșilor este locul unde Toate Timpurile Se Întâlnesc. Nu poți pleca decât atunci când sosește cineva din afară, și atunci intri neapărat în Timpul acelei persoane. Am înțeles că, atunci când am fugit din Casa Foricșilor, am intrat în Timpul noilor mei părinți.

Sunt convinsă că singura cale de a vă întoarce în Timpul vostru este să găsiți Casa Foricșilor și să vă rugați ca cineva din Timpul vostru să vină acolo. Când eram copil, tânjeam să mă întorc în Timpul meu, dar, când am înțeles în sfârșit ce se întâmplase, îl întâlnisem deja pe dragul meu soț, părinții mei erau bătrâni și aveau nevoie de sprijin, așa că nu am vrut să mă mai întorc. Timpul acesta e bun — puteam să nimeresc mult mai rău. În schimb, voi sunteți tineri și curajoși, ar fi păcat să nu

încercați. Fie ca Odin și Skadi să vă îndrepte pașii.” Apoi, Nik a scris... cred că așa... „Casă a Foricșilor, păzea că venim.”

— Da, întocmai așa ar fi zis Nik, făcu Septimus.

— Or mai fi încă acolo? zise Jenna.

— Nu e decât o singură cale de a afla, răspunse Septimus.

În noaptea aceea, somnul nu se prea lipi de ei. Soba ardea și se încălziseră bine, Septimus făcuse un Farmec Scut pentru colibă, dar le venea greu să nu ia în seamă zgomotele de afară — și chiar că erau de toate felurile. Septimus se gândea cum de o pădure care era atât de tăcută ziua putea deveni așa de zgomotoasă noaptea. Pe măsură ce luna se ridica pe cer, vântul se întetea. Se năpustea în josul văii și se înverșuna împotriva colibeii care îi stătea în cale. Gemea și urla; făcea obloanele să zdrăngăne și ușa să clănțănească; se înțelese cu copacii, ale căror ramuri izbeau și scrijeleau acoperișul colibeii și pereții subțiri. În depărtare răsunau vaiete prelungi și țipete atât de înfiorătoare că până și lui Ullr i se ridicase blana pe ceafă. Beetle își înfundă degetele în urechi — ce n-ar fi dat să fie în patul lui moale din Hardughie.

Beetle și Septimus adormiră primii. Jenna stătea în capul oaselor, înfășurată în blana de jder, și asculta urletele vântului. Privea zăpada cum acoperă încet, încet ferestrele, focul cum

moare în sobă, frigul și întunericul cum cuprind coliba. Deodată auzi *râc... râc... râc...* ceva zgreptăna la ușă. Ullr, care dormea în dreptul ușii, se ridică în picioare și mârâi. Cu inima bătând să îi iasă din piept, Jenna coborî pe priciul lui Septimus, care dormea dedesubt, și îl scutură ca să se trezească.

— Sep... auzi?

Septimus sări în sus. În prima clipă i se păru că e din nou în Armata Tânără.

— Ceee... ce e?

— *Ceva încearcă să intre*, șopti Jenna.

— Uf, *asta* mai lipsea.

Ullr mârâi din nou. O pală de vânt scutură coliba și Septimus auzi *râc... râc... râc...*, ca și cum niște gheare lungi zgreptănau la ușa subțire de lemn.

Treaz de-a binelea, sări jos din pat. Puse amândouă mâinile pe ușă și murmură din nou *Farmecul Scut*. Râcâielile continuară. De ce nu avea efect farmecul? Speriat, Septimus încercă un descântec de *Alungare a Magteii Întunecate*. Râcâielile încetară.

Jenna și Septimus ciuliră urechile, abia îndrăznind să respire. Afară, copacii izbeau acoperișul ca niște degete lungi, nerăbdătoare, dar la ușă nu se mai auzi niciun zgomot. Beetle se sucii în pat și mormăi prin somn ceva ce suna a „Sal'tare,

Foxy”, după care se întoarse pe partea cealaltă și amuți. Ullr se întinse la locul ei, în fața ușii.

— A plecat, șopti Septimus.

— Mulțumesc, Sep, zise Jenna, se înveli cu păturile găsite în colibă și cu blana de jder și adormi în scurtă vreme.

Dar Septimus rămase treaz, și nu fiindcă vântul urla afară sau ramurile băteau în acoperișul colibeii, nici măcar fiindcă se gândea ce creatură întunecată aștepta în fața ușii. Septimus nu putea dormi din cauza pietrei în care era încrustat un „E” de aur. Ori de câte ori se așeza comod și era gata să adoarmă, Piatra începea să îl înghioldească în coaste. În cele din urmă, scos din fire, băgă mâna în buzunar și scoase Piatra. O simțea caldă și grea în palmă. Ciudat, se gândea el, cum de piatra părea verde la lumina lămpii; alte lucruri nu păreau să își schimbe culoarea. În acea clipă teama îi săgetă prin inimă. Nu era din cauza luminii, ci a Pietrei însăși — Piatra Expediției devenise verde.

Septimus nu își putea lua ochii de la ea, de parcă era un iepure țintuit, și cuvintele pe care Alther i le șoptise în grabă la Adunare i se învăteau în cap; era o poezie, ca cele pe care le spun copiii, numai că acum versurile îl înspăimântau:

La Albastru te pregătești,
 La Verde pornești.
 Prin zăpadă, calea ta
 Galbenul va arăta.
 Arămiul, drumul tău
 Îl va duce peste hău.
 La sfârșit, de mai ești viu,
 Va fi Roșu Sângeriu.
 Sub ochi Negrul când îl ai,
 Înapoi nu poți să dai.

La Verde pornești — asta era. La Verde pornea în Expediție. Septimus se întinse în pat și își îndreptă privirea spre scândurile priciului de sus, aflate doar la două palme de ochii lui, fără să le vadă. Era atât de înspăimântat că nu izbutea să își adune gândurile.

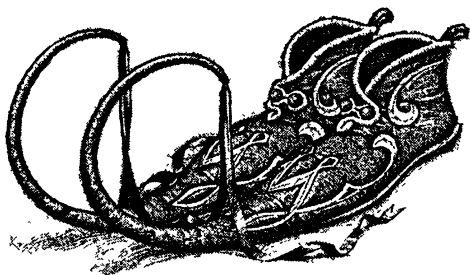
Primul gând care îi trecu prin minte îl sperie: pornise în Expediție — era în Expediție.

Al doilea îl sperie și mai tare: dacă el era în Expediție, cum aveau să îl găsească pe Nicko?

Dar cel mai tare îl sperie al treilea: cum avea să îi spună Jennei?

✦ 37 ✦

O INVITAȚIE LA CEAȘI

Marcia se bucura să își reia locul de șef al Turnului Vrăjitorilor.

De îndată ce Adunarea se spărsese și fantomele plecaseră care încotro, fără să înțeleagă prea bine de ce petrecerea se terminase atât de devreme, Marcia controlă Turnul de sus până jos, să se asigure că nu rămăsese nimeni prin vreun cotlon. Se săturase până peste cap de fantome de Vrăjitori NeObișnuiți și nu avea poftă să dea peste vreunul adormit într-un colț uitat. De fapt, chiar găsi o fantomă adormită în camera unui Vrăjitor Obișnuit și încă una care se rătăcise pe coridorul de la etajul al

cincisprezecelea, căutându-și dinții. Tot cam așa era — își zicea Marcia în timp ce controla ultimul dulap și îl trăgea afară pe Arcanu', care ațipise acolo — când scoți șoarecii din borte afumându-i.

Când se simți mulțumită de ordinea pe care o făcuse în Turn și trecuse pe la toți Vrăjitorii mai în vârstă, Marcia se concentrează pe Găsirea lui Septimus. Își închipuia că fie se duse în Pădure la frații lui, fie trecuse Mlaștinile Ierboase și se oprise la căsuța Mătușii Zelda. Era sigură că un Farmec de Găsire o va conduce drept la el.

Marcia nu avea cum să știe că, exact în clipa în care ea închisese ușa purpurie a apartamentului ei și răsuflesse ușurată, Jena, Septimus și Beetle se aflau pe o străveche Cale a Pădurii și intrau într-o pădure tăcută și înghețată. Bucuroasă că totul se sfârșise cu bine, urcă scara îngustă de piatră care ducea la biblioteca adăpostită de piramida aurită din vârful Turnului și se așeză la biroul ei. Adulmecă mirosul de piele veche, de farmece mucegăite și praf de hârtie (gândacii-de-hârtie fojgăiau prin bibliotecă) și se destinse. Totul e bine când se termină cu bine.

Zece minute mai târziu, Marcia nu mai era chiar atât de sigură că totul merge bine. Farmecul de Găsire nu funcționa. Știind că niciun Farmec nu este sută la sută infailibil — cu

toate că ea se aștepta ca în 99,9 la sută din cazuri să nu dea greș — repetă *Farmecul de Găsire*. Nici de această dată nu îi izbuti.

După încă trei încercări rămase fără rezultat, Marcia se îngrijoră de-a binelea. Pe cât se părea, Septimus dispăruse.

— *Fumigante!* exclamă ea, sărind în picioare și izbind cu pumnul în masă. *Blestematul de Fumigante*. Aici e mâna lui, mai mult ca sigur.

Ajunsă la scară, Marcia îi ordonă să coboare cu Viteză de Răsucire Maximă și, drept urmare, când ajunse în Sala de Intrare era atât de amețită că abia se ținea pe picioare, și pe deasupra o luase și cu greutate.

Aerul rece de afară îi făcu bine. Traversă hotărâtă curtea, tăcănind cu botinele de piton purpuriu pe pietrele pavajului.

Ca și cum nu era destul de îngrețoșată, mai descoperi și că cineva lăsase un maldăr de rufe murdare chiar sub Arcul Mare. Vrajitorii nu aveau nicio scuză ca să-și lase robele vechi și murdare la intrarea în curtea Turnului Vrajitorilor. Ce aveau să zică oamenii? Înfrângându-și scârba, Marcia apucă un colț al robei, căutând matricola cu numele. Toți Vrajitorii erau obligați să-și coasă pe robe matricole cu numele lor, pentru ca Spălătoria Turnului să știe cui să le trimită înapoi. Chiar și așa,

mai apăreau încurcături. Odată, un Vrăjitor pe nume Marcus Overland primise roba Marciei de la Spălătorie și, vreme de trei zile, se plimbase țațoș prin Castel astfel îmbrăcat, până când Marcia izbutise să pună mâna pe el. La puțină vreme după aceea, Marcus plecase și nu se mai întorsese.

Când ridică pânza albastră murdară, Marcia descoperi cu uimire că dedesubt se afla un corp.

— Hildegarde! exclamă ea.

Îndată, trase la o parte gluga care acoperea fața Vrăjitoarei debutante. Hildegarde era cenușie la față dar încă mai respira. Marcia îi făcu repede un Farmec de Reînsuflețire și culoarea începu să revină în obrajii lui Hildegarde, care scoase un geamăt.

— Hildegarde... ce s-a întâmplat? o întrebă Marcia.

— Ăăă... eu... Sep... timus..., bâigui Vrăjitoarea debutantă, încercând să se ridice.

— *Septimus?*

— Plecat. În *Expediție*.

— Hildegarde, nu știi ce vorbești, o dojeni Marcia. Știu sigur că nu a plecat în *Expediție*. Așteaptă puțin aici, să chem pe cineva și...

— Nu! strigă Hildagerde și se chinui să se ridice în capul oaselor. Cu ochii ațintiți asupra Marciei, rosti răspicat: O

Creatură a intrat în trupul meu. I-am... ea i-a dat Piatra Expediției lui Septimus și el a acceptat-o. A spus... mulțumesc. Ce băiat... bine-crescut, spuse ea cu un zâmbet șters.

După aceea, istovită de efort, se prăbuși pe pământ și adormi adânc, sforăind.

Marcia ajută oamenii să o care pe Hildegarde în salonul pentru bolnavi — o cameră spațioasă, aflată la primul etaj al Turnului Vrăjitorilor — apoi puse scara să se rotească încet și coborî în Sala de Intrare, cugetând la cele spuse de Hildegarde. Dacă i-ar fi izbutit Farmecul de Găsire, ar fi zis că erau aiureli datorate febrei, dar acum nu mai era chiar atât de sigură. Și dacă era adevărat... și dacă Septimus chiar era plecat în Expediție? Nici nu voia să se gândească la așa ceva. Tulburată, Marcia se plimba de colo până colo prin Curtea Turnului; pașii o purtară către Calea Vrăjitorilor.

Mergând, răspundea — fără să fie prea atentă la ce spune — câte unui trecător mai îndrăzneț, care o întreba despre cele petrecute în Turn. Pașii o purtau însă înainte, spre capătul Căii Vrăjitorilor. De fapt, se părea că picioarele Marciei știau mai bine decât ea unde se îndreptau, căci Marcia însăși nu realiză decât atunci când dădu colțul și se trezi pe Drumul Vaselor.

Ajunsă în fața unei case înalte și înguste, Marcia trase aer în piept ca să își facă curaj și sună la ușă, ca un musafir politicos. Așteptă nerăbdătoare să îi răspundă cineva, timp în care repetă în gând ceea ce avea să îi spună gazdei.

Se văzu nevoită să mai sune de două ori până când auzi pași care se apropiau șovăind de ușă. Cineva trase zăvoarele, răsuci cheia în broască și deschise ușa de două degete.

— Ce doriți? întrebă o voce timidă.

— Sunteți domnul Pye?

— Într-adevăr.

— Eu sunt Marcia. Marcia Overstrand.

— Aha.

— Mă primiți o clipă?

— Vreți să intrați în casă?

— Da. Vă rog. E vorba de Septimus.

— Septimus nu se află aici.

— Știu. Domnule Pye, trebuie neapărat să stau de vorbă cu dumneavoastră.

Ușa se deschise cu încă o palmă și Marcellus aruncă o privire îngrijorată afară. Menajera avea zi liberă și îi spusese că era cazul să învețe și el cum să răspundă la ușă. Primele două dăți când sunase Marcia, se făcuse că nu aude, hotărât să nu se

ducă la ușă decât dacă vizitatorul suna și a treia oară. Mirat el însuși de cât curaj avea, Marcellus deschise larg ușa și zise:

— Vă rog, intrați, doamnă Marcia.

— Mulțumesc, domnule Pye. Spuneți-mi Marcia, zise ea și pătrunse în holul îngust și întunecos.

— Iar Marcellus ar fi cât se poate de potrivit, răspunse aceasta, înclinându-se ușor. Ce pot face pentru dumneata?

Marcia privi în jur; îi era teamă să nu fie auzită. Casa, după cum știa prea bine, era legată de Scriptoriu prin Tunelurile de Gheață, iar chepengul putea fi desigilat. Oricine ar fi putut trage cu urechea, mai ales Tertius Fumigante. Voia să discute cu Marcellus într-un loc sigur.

— Mă gândeam că ți-ar face plăcere să vii la ceai, spuse ea. În Turnul Vrăjitorilor. Poți veni peste o jumătate de oră?

— La ceai? făcu Marcellus, clipind nedumerit.

— În apartamentul meu. Voi da ordin ușilor să te aștepte. Te aștept, domnule Pye... ăăă... Marcellus. Peste o jumătate de oră.

— Oh. Da. Și eu... vin cu plăcere. Peste o jumătate de ceas, atunci. Cu bine.

— La revedere, Marcellus.

Marcellus Pye făcu o plecăciune și Marcia plecă. Rămas singur, oftă zgomotos, închise ușa și se sprijini de canat. Ce se întâmpla? Și unde își pusese pantofii cei buni?

— Acum înțelegi — zise Marcia, turnându-i a cincea ceașcă de ceai lui Marcellus și privind cu uimire cum Alkimistul adaugă trei linguri pline de zahăr — de ce mă tem că lucrurile s-au petrecut întocmai cum a spus Hildegarde. Iar dacă așa este..., oftă Marcia, dacă așa este, atunci trebuie să aflu cât mai multe despre *Expediție*. Iar dumneata, Marcellus, ești singura persoană în viață care are idee ce înseamnă *Expediția*. Sigur, mai sunt și o grămadă de fantome care știu, dar, ca să fiu cinstită, în momentul de față sunt sătulă de fantome.

Marcellus zâmbi.

— Și, pe deasupra, au cu totul alte preocupări decât cei Vii, spuse el, aducându-și aminte cât de plictisitoare deveniseră fantomele vechilor lui prieteni pe măsură ce el înainta în vârstă.

— Adevărat, cât se poate de adevărat, răspunse Marcia, aducându-și aminte de grozăviile întâmplăte la Adunare.

Îl privi pe Marcellus drept în ochi, de parcă voia să se asigure că poate avea încredere în el. Marcellus îi întoarse privirea, fără să clipească.

— Cred că în timpul vieții dumitale au fost trei Expediții. Apoi Marcia își aduse aminte că Marcellus avea cinci sute de ani, sau poate chiar mai mult. Hm, poate... chiar mai multe...

— Mult mai multe, răspuse Marcellus. În timpul vieții mele naturale, într-adevăr, au fost trei. Dragul meu prieten Julius Pike și-a pierdut amândoi Ucenicii în Expediție.

— Amândoi! se cutremură Marcia.

Marcellus dădu din cap.

— Prima oară a fost îngrozitor. Fata se numea Syrah Syara, îmi amintesc foarte bine figura ei. Am fost de față când a scos Piatra din Urnă. Pe vremea aceea, Alkimistul Castelului lucra în strânsă legătură cu Turnul Vrăjitorilor. Eram invitați la tot soiul de ocazii și ceremonii.

Marcia se înfrână cu greu să nu țâțâie dezaprobat și Marcellus continuă:

— Aud și acum glasurile înspăimântate ale Vrăjitorilor când a scos Piatra din Urnă. Julius nu a vrut să o lase — Syrah era orfană și o considera aproape fiica lui. Bietul Julius s-a certat la cuțite cu Tertius Fumigante. Syrah i-a dat un pumn în nas — uitase că Tertius e fantomă — și au izbucnit cu toții în urale. Fumigante s-a mâniat și a pus Turnul în stare de Aseдіu timp de douăzeci și patru de ore. Syrah plecase însă — cei șapte

Gardienii au tras-o în Corabia Expediției. Le-a tras și lor câțiva pumni, după cât am aflat. A fost îngrozitor. Marcellus clătină din cap. Julius nu și-a mai luat un Ucenic mulți ani de atunci încolo. Era bătrân când a venit din nou vremea Tragerii la Sorți și niciunuia din cei de față nu i-a venit să creadă că Ucenicul lui a scos din nou Piatra Expediției. A fost ultima picătură pentru Julius. A murit la câteva luni după aceea. Cât despre Ucenic, un tânăr foarte cumsecade și la locul lui, el nu s-a mai întors. Personal, cred că Fumigante a pus totul la cale, ca să îi facă în necaz lui Julius, să îi arate cine e mai puternic.

— Vrei să spui că Tertius Fumigante poate hotărî cine scoate Piatra din Urnă și cine nu?

Marcellus sorbi ultima picătură de ceai din ceașcă.

— Așa cred. Expediția a ajuns într-un fel sub controlul lui. După ce Syrah a plecat, Julius a încercat să afle mai multe despre Expediție, dar toate textele și protocoalele străvechi dispăruseră. Se zvonea că Fumigante le distrusese pentru că erau dovada că el mințea. Am auzit chiar că, la început, Expediția era o onoare, o recompensă pentru Ucenicii talentați. Din nefericire — oftă Marcellus — nu a fost niciodată așa, mai degrabă pe dos. Niciunul din cei care au plecat nu s-a mai întors.

Marcia rămase tăcută. Nu asta se așteptase să audă.

— Dar Septimus nu a scos chiar el Piatra. Prin urmare, nu e plecat în Expediție.

Marcellus clătină din cap.

— Tragerea la Sorti nu este decât o formalitate, zise el. Eu cred că este un ritual menit să îi convingă pe cei care asistă să accepte plecarea Ucenicului. Momentul-cheie este acceptarea Pietrei de către Ucenic. Scoțând-o din Urnă, Ucenicul o acceptă. Din păcate, atunci când a luat-o din mână unei Vrajitoare în pielea căreia intrase o Creatură și a spus „mulțumesc”, Septimus a acceptat-o și el. Acum este în Expediție, de aceea nu îl poți găsi. După cum se spune, *Când Piatra tu vei primi, în Expediție vei porni.*

Marcia nu mai avea răbdare să stea pe scaun: se ridică și începu să se plimbe prin cameră. Marcellus sări și el în picioare, pentru că în Timpul lui era o grosolănie să stai jos atunci când Vrajitorul NeObişnuit stătea în picioare.

— E îngrozitor, repeta Marcia, plimbându-se în sus și în jos prin cameră. Septimus are doar *doisprezece* ani. Cum o să se descurce? De parcă plecarea lui nu mi-ar fi fost îndeajuns, Jenna a plecat și ea cu el, pe cât se pare.

— Nu mă mir deloc, zise Marcellus. Mi s-a părut a fi o fată care știe ce vrea. Mi-a adus aminte de draga mea soră... deși nu părea la fel de plângăcioasă.

— Sora dumitale? Ah, da, sigur. Am uitat că ești fiul unei Regine.

— Din păcate, nu a fost o Regină bună. Cred că Prințesa Jenna va fi. Când Va Veni Vremea.

— Vremea aceea nu va veni niciodată dacă nu izbutim să îi aducem înapoi.

Fără să se gândească prea mult, Marcellus puse mâna pe brațul Marciei, care făcu o figură uimită.

— Marcia, spuse el cu voce gravă, trebuie să înțelegi. *Nimeni* nu poate întoarce un Ucenic din *Expediție*.

— Prostii, îi tăie Marcia vorba.

URMĂRITORI ȘI URMĂRIȚI

Merrin Meredith tocmai decapita cu dinții un șarpe de lemn-dulce când Simon dădu buzna pe ușă.

— *Vierme nenorocit ce ești, suieră Simon printre dinți.*

Merrin sări în picioare, îngrozit.

— *Dă-mi Potaia până nu te decapitez și eu pe tine. Hoțule!*

— *Meee, făcu Merrin, paralizat de groază.*

— *Dă-mi Potaia, ce mai aștepți?*

Merrin scormonea disperat prin buzunarele tunicii lui

noi de angajat al Scriptoriului. Avea atâtea buzunare... oare în care pusese Potaia? Simon Heap îl privea fix, cu o lucire verde, amenințătoare, în ochii îngustați.

— Dă-mi Po-ta-ia, repetă el rar.

Lui Merrin îi tremurau mâinile, dar răsuflă ușurat când dădu de Mîngea de Urmărire. O scoase din buzunar, o aruncă spre Simon și o zbughi în Scriptoriu. Simon se întinse ca să prindă mingea, dar Merrin, de spaimă, o aruncase prea iute și prea departe; mingea trecu pe lângă Simon. Chiar în acea clipă, clopoțelul țilingăi, ușa se deschise și Potaia ajunsese, prinsă cu îndemănare, la cel de-al douăzeci și șaselea vizitator al Scriptoriului din ziua aceea — Marcia Overstrand.

— Ce priză bună, zise Marcellus, cel de-al douăzeci și șaptelea vizitator.

Simon Heap rămase cu gura căscată, dar simțea că se sufocă. Nu reuși decât să scoată un behăit, uimitor de asemănător cu cel scos de Merrin.

— Măi să fie, se minună Marcia. Domnul Heap în persoană. Fii bun, te rog, și împrăpătează-mi memoria. Când ne-am văzut ultima oară? Nu cumva în apartamentul meu, în legătură cu o Reconstituire deosebit de primejdioasă?

— Eu... ăăă... da, făcu Simon și se înroși ca sfecla. A fost o greșeală. Regret... sincer.

— Atunci trecem peste acest episod și mergem mai departe.

— Într-adevăr? zise Simon și se lumină la față.

Dintr-odată, la gândul că ar putea fi acceptat din nou la Castel, simți că i se ia de pe inimă povara care îl apăsase din noaptea Cinei Ucenicului, când fusese atât de nesăbuit încât să plece cu o canoe în Mlaștinile Ierboase, în căutarea oaselor lui DomDaniel.

Dar Marcia îl privea disprețuitor.

— Chiar așa credeai? Cum îndrăznești să te arăți aici după toate necazurile pe care le-ai adus? Câtă *neobrăzare!*

Simon rămase cu ochii la Marcia, care ținea Potaia strâns în mână. Lucrurile nu mergeau deloc așa cum plănuise el.

— Îți dau cinci minute ca să pleci din Castel, după care chem temnicerii. *Cinci minute*, zise Marcia și ochii îi aruncau săgeți.

Simon nu putea pleca.

— Ăăă... făcu el.

— Ce-i?

— Ăăă... îmi dați mînea înapoi?

— Nu. *Pleacă!*

Simon șovăi, dar apoi se gândi la cât de supărată va fi Lucy dacă el ajunge la închisoare — ca să nu mai spunem de mama lui — și plecă în grabă.

Marcia intră țațoșă în Scriptoriu, urmată de Marcellus. Scribii nu ridicară ochii de pe hârtii, cu excepția lui Colin Partridge, zis Bâtlanul, care era bucuros să lase deoparte calculele (pe care le verifica minuțios, a patra oară).

— Pot să vă fiu de folos, doamnă Marcia?

— Mulțumesc, domnule Partridge, spuse aceasta. Condu-mă la Catacombe, te rog.

Ceilalți scribi se priviră ridicând din sprâncene. Era a doua oară în acea săptămână că Vrăjitorul NeObișnuit intra în Catacombe. Ceva se întâmpla...

Un foșnet puternic de mătase îi făcu să își îndrepte din nou atenția spre hârtiile de pe pupitre. Jillie Djinn ieși repede din coridorul care ducea la Camera Ermetică.

— Da? spuse ea pe un ton superior.

Marcia o privi enervată. Manierele acestei femei — care lăsaseră întotdeauna de dorit — erau de-a dreptul revoltătoare.

— Dorim să fim conduși la Catacombe, răspuse ea.

— Nu este un moment potrivit, răspuse domnișoara Djinn, aruncându-i o privire bănuitoare lui Marcellus Pye. Toți scribii mei sunt prinși cu treburi.

— Mă duc eu! se oferi Colin Partridge.

Jillie Djinn îl săgetă din priviri.

— Ba deloc. Stai și termină calculele.

Colin oftă zgomotos și luă tocul.

— Dacă veți avea bunăvoința să cereți o programare noului meu Funcționar de la Biroul de Primire, voi putea probabil să vă primesc la un moment dat săptămâna viitoare, zise Jillie Djinn.

— *Noul* Funcționar? se miră Marcia. Ce s-a întâmplat cu Beetle?

— Nu mai este angajatul nostru.

— Cum? De ce?

— Conduita lui nu era mulțumitoare, răspunse domnișoara Djinn. Dați-mi voie să vă conduc la ușă.

Marcia rămase fără grai, dar spumega de furie. Jillie Djinn îi conduse pe ea și pe Marcellus până afară și închise ușa în urma lor. Dacă Scribul Ermetic Șef nu le îngăduia să intre în Catacombe, nici măcar Marcia nu avea ce face. În micul ei domeniu, Jillie Djinn avea tot atâta putere cât avea Vrăjitorul NeObișnuit în Turn. Iar Jillie Djinn știa prea bine.

Închise hotărât ușa și se întoarse spre noul ei protejat.

— Dacă își închipuie că voi îngădui unuia care poartă roba de *Alkimist* să intre în Catacombe, se înșală amarnic, zise ea.

Merrin dădu din cap ca unul care înțelege tot și încuviințează purtarea lui Jillie Djinn. Apoi își puse picioarele pe masă, dădu capul pe spate și încercă să-și vâre în gură un șarpe întreg odată.

Marcellus avusese parte de îndeajuns de multă agitație — și de compania Marciei Overstrand — pentru o singură zi. După ce răspunse cum putu mai bine la întrebările ei, își luă la revedere în modul cel mai politicos și plecă. Marcia nu se împotrivi, pentru că își dădea seama că nu e obișnuit să stea mai multă vreme în tovărășia cuiva și, pe deasupra, obosea foarte repede. Îl privi de la fereastră cum se îndepărtează pe Calea Vrăjitorilor; trecătorii întorceau capul după el, râzând de încălțările lui caraghioase. Poate că Marcellus ajunsese la capătul puterilor; Marcia, în schimb, nu avea de gând să renunțe la a-l căuta pe Septimus. Era hotărâtă să îl găsească, mai ales că avea un as în mânecă. Chiar așa, în mânecă.

Marciei nu îi plăcea să facă Vrăji în ochii tuturor. I se părea că se dă în spectacol și nu putea suferi felul în care trecătorii se opreau și o priveau. Uneori însă nu avea de ales. Prin urmare, cei care abia își reveniseră după ce îl văzuseră pe Marcellus Pye și încălțările lui năstrușnice avură acum parte de un spectacol rar: Vrăjitorul NeObișnuit făcea un Farmec de Găsire chiar în mijlocul Căii Vrăjitorilor. Trecătorii rămăseseră cu gura căscată: Marcia stătea nemișcată, îngânând cuvintele Farmecului, până când o ceață purpurie, magică, o învălui și ea începu să dispară. Un copil mai curajos se apropie în fugă și o împunse cu degetul, să vadă dacă era adevărată, numai că, atunci când fetița ajunse la

ea, din Marcia nu mai rămăsese decât o umbră purpurie, sclipi-toare. Copila izbucni în plâns, iar mama ei se duse drept la Turnul Vrăjitorilor ca să depună o plângere.

Simon Heap aștepta bacul împreună cu Lucy când o ceață purpurie apăru lângă el. Lucy scoase un țipăt de spaimă iar Simon, când își dădu seama cu cine avea de-a face, abia se stăpâni să nu țipe și el.

— Plec, zău că plec, se bâlbâi el. Am fost să-mi iau rămas-bun de la mama, apoi am căutat-o pe Lucy și... am pierdut bacul.

— Vă rog să nu-l aruncați în temniță, vă rog, o imploră Lucy. Fac orice. Îl iau de aici și vă asigur că nu se va mai întoarce niciodată. Oooh, vă rog, vă rog... ooh!

— Lucy, n-am intenția să-l arunc în închisoare, zise Marcia repede, căci își dădea seama că Lucy mai avea puțin și urla de-a binelea.

Lucy se calmă.

— În sfârșit, doar dacă nu... stai, Lucy, nu te speria... doar dacă nu ascunde intenționat unele lucruri. Și sunt sigură că nu-mi va ascunde nimic. Nu-i așa, Simon?

Simon scutură din cap.

Ca un adevărat magician ce era, Marcia scoase Potaia din mânecă.

Simon oftă, privind posomorât Mîngea de Urmărire la care ținea atît de mult. Ceva îi spunea că Marcia nu avea de gînd să i-o dea înapoi.

— Îmi închipui că asta este o Mînge de Urmărire, zise Marcia.

— Da. Se numește Potaia. Eu însumi am antrenat-o.

— Nu mai spune! Foarte bine. *Bravo*.

Simon zâmbi. Așa gîndea și el.

— Vreau să-l găsesc pe Septimus. Trebuie să-i dai Instrucțiunii.

Simon făcu o mutră lungă. Septimus în sus, Septimus în jos. De *el* nu se interesa nimeni niciodată.

Marcia se prefăcu a nu băga de seamă figura posomorâtă a lui Simon și continuă să vorbească.

— Simon, știu absolut *sigur* că această Mînge de Urmărire a însemnat-o pe Jenna. Jenna este împreună cu Septimus, prin urmare vreau să o trîmiți după Jenna.

— Nu pot, zise Simon morocănos.

— Nu poți sau *nu vrei*? îl întrebă Marcia cu voce tăioasă.

— Simon, interveni Lucy. Ce te-a apucat? Te rog, fă ce spune doamna Marcia. Ce importanță are pentru tine?

— Luce, nu pot, sau, mai bine zis, Potaia nu poate, zise Simon și se întoarse spre Marcia. Îmi pare rău, dar Potaia nu mai știe cum să o găsească pe Jenna.

— Simon, te-am prevenit. Să nu mă minți, se răsti Marcia la el.

— Si-mon, se văietă Lucy.

— Șșșt, Luce. Marcia... nu te mint. Pe cuvânt. Într-adevăr, Potaia a însemnat-o pe Jenna, dar acum nu mai are nimic în minte. Are acum o minte nouă fiindcă... acum câteva luni s-a întâmplat ceva oribil. Ceva întunecat a venit după mine. Nu mai vreau să am de-a face cu lucruri întunecate — se folosesc de tine și apoi te aruncă la gunoi. Este îngrozitor. În Potaie era multă Magie Întunecată, așa că am șters-o cu totul. Lăsasem Potaia să se reîncarce, dar a luat-o nemernicul ăla. Îmi pare rău, cu adevărat. Te-aș fi ajutat dacă aș fi avut cum. Crede-mă pe cuvânt, o ruga Simon.

Marcia oftă. Își dădea seama că Simon spune adevărul. Ce ghinion, tocmai când avea nevoie de ajutorul unui practicant al Magiei Întunecate, acesta hotărâse să se reformeze!

Îi lăsă pe Simon și Lucy să plece. Acum privea bacul cum se îndepărtează de mal și se întreba ce le rezervase soarta celor doi. Dar mai presus de toate se întreba ce soartă îl aștepta pe Septimus.

A doua zi dimineată, la multe mii de mile depărtare, într-o colibă, Jenna se trezi din somn. Primul lucru pe care îl văzu fu Ullr Diurna, așezată pe sobă. Lumina difuză a zorilor pătrundea în colibă și se făcuse frig. Jenna se înfășură mai bine în

pătura aspră și o chemă în șoaptă: „Ullr, komme, Ullr.” Pisica mișcă doar vârful cozii. Se uită la Jenna, se gândi dacă merită să părăsească locul cald de pe sobă și se hotărî că e mai bine să rămână pe loc. Jenna, care nu suporta să nu i se dea ascultare, chiar și de către o pisică, se dădu jos de pe prici, o înșfăcă pe Ullr și o luă în pat cu ea.

— Brrr, mormăi Septimus, aflat în patul de dedesubt. Mă scol, Marcia, zău că da.

— Fii pe pace, Sep, râse Jenna. Eu nu sunt Marcia.

Septimus deschise ochii; în fața lui, doar la două, trei palme distanță, văzu scândurile priciului de deasupra. Abia atunci își aminti unde se află și se ridică — mult prea vijelios — drept care se izbi cu creștetul de scândura de deasupra.

— Au!

— S-a stins focul, se plânse Jenna. Poți să-l aprinzi tu? O să înghețăm.

Septimus gemu și se desprinse cu greu din culcușul cald.

— N-oi fi tu chiar Marcia, Jen, dar nici departe nu ești, zise el îmbufnat.

Băgă câțiva bușteni în sobă și, fiindcă îi era prea somn ca să se încurce cu cremenea și amnarul, făcu ceea ce nu ar fi trebuit, adică un Farmec de Aprindere a Focului. Flăcările năpădiră bușenii și, în scurtă vreme, în colibă era din nou cald.

Mâncară ultimele bucăți de pește uscat în chip de mic dejun, iar Jenna dădu fiecăruia câte o cană de fiertura Vâlvelor, în care pusese o bucatică de alviță, care plutea acum pe jumătate topită în lichidul verzui. Septimus se uita cam îndoit la fiertura cu alviță.

— Ce ciudățenie, Jen. Până și Mătușa Zelda ar avea câte ceva de învățat de la tine.

— Ei, dacă tu n-o vrei, o beau eu, răspunse Jenna.

— Nu, nu. Știi că mă dau în vânt după rețetele Mătușii Zelda, se corectă Septimus și dădu cana peste cap, apoi morfoli bucuros alvița, fiindcă alunga gustul amar al fierturii.

În timp ce Ullr termina de ros oasele și capetele de pește, își strânseseră lucrurile în desagi și cercetară harta.

— Cred că suntem aici, zise Septimus și arătă cu degetul o colibă aflată în apropierea unei linii șerpuite pe care Snorri avusese buna idee să scrie: PÂRÂU.

— Înseamnă că ne apropiem, zise Beetle, plimbându-și degetul pe marginea găurii din mijlocul hărții.

Septimus încuviință din cap.

— Sper ca atunci când vom fi în câmp deschis să putem vedea ceva, poate chiar Casa Foricșilor. Cine știe cum o arăta?

Nu le venea ușor să lase căldura și siguranța colibei, să deschidă ușa și să pășească într-o lume nouă. De fapt, era chiar

mai greu decât se așteptau, fiindcă ușa nu se deschidea. Septimus și Beetle se lăsară cu toată greutatea pe ea, dar ușa nu se clintî.

— E din cauza zăpezii, spuse Beetle. Uite cîtă zăpadă s-a pus în dreptul ferestrelor. Trebuie că a acoperit toată coliba. Uf! Degeaba! zise el după ce mai dădu un brînci ușii. Am rămas captivi aici.

— Ia să încerc și eu, se oferi Jenna.

— Bine, hai și ne ajută, Jen, dar nu cred că se va deschide, răspunse Septimus.

— Vreau să încerc singură, Sep.

— *Singură?* făcură Septimus și Beetle la unison.

— Da, *singură*. Aveți ceva împotrivă?

— Nu, bineînțeles.

Septimus și Beetle ridicară din umeri și se dădură la o parte, ca să îi facă Jennei pe plac.

Jenna puse mîna pe clanță și trase. Ușa se deschise imediat și un morman de zăpadă se prăvăli în cameră.

— Se deschide înăuntru, chicoti Jenna.

Într-o privință, Beetle avusese totuși dreptate. În noaptea aceea ninsese atît de mult încît adăpostul era acoperit aproape

complet de zăpadă. Vântul împinsese nămeții până aproape de acoperișul colibei și nu aveau cum ieși. Beetle luă o lopată din cămăruța rău mirositoare aflată în spate și se apucă să curețe zăpada cu mult zel, vrând parcă să uite de episodul stânjenitor de dinainte. Dar, după ce aruncase deoparte doar câteva lopeți de zăpadă, Beetle se opri.

— Ai obosit? Vrei să te odihnești? îl întrebă Septimus.

— Nu! Vreau să zic, nu, mulțumesc. Nu sunt obosit, de-abia am început. Dar e ceva sub zăpadă... ceva moale.

Acum Beetle dădu doar cu grijă zăpada la o parte.

— Ia uite! făcu Jenna îngrozită. Vai de mine!

Lopata mânăuită de Beetle scosese la iveală o bucată de stofă albă, prinsă în zăpadă.

— E cineva dedesubt, mormăi Beetle.

Se puse în patru labe și, ajutat de Jenna și Septimus, îndepărtă zăpada.

— Ephaniah! exclamă Jenna. Nu se poate! E *Ephaniah!* Ephaniah, trezește-te!

†† 39 ††

SUB ZĂPADĂ

Tustrei *de-abia* reușiră să scoată trupul înghețat din zăpadă și să îl care în colibă. Întins pe jos, între priciuri, umplea tot locul — o formă bizară, de om-șobolan, înfășurat în roba albă care începea să se dezghețe. Ullr își arcui spinarea și scuipă, iar coada i se zbârli ca o perie de coșar. O zbughi afară, dar Jenna nu băgă de seamă.

— E îngrozitor, spuse ea printre lacrimi și îngenunche lângă omul-șobolan. El a fost

cel care a râcâit la ușă azi-noapte. Nu i-am dat atenție. Iar el nu

putea să strige, să ne spună că e în fața ușii. A murit înghețat. Vai, Sep, cred că suntem vinovați de moartea lui.

Și Septimus era de aceeași părere. Marcia îl învățase cum să audă Bătăile Inimii Omenești; în acel moment nu auzea decât inima Jennei și a lui Beetle, amândouă bătând foarte repede. Pe de altă parte, se gândea Septimus în timp ce mai arunca lemne în sobă ca să întetească focul, nu știa dacă auzitul se referea și la inima de om-șobolan. La vremea respectivă nu se gândise să o întrebe pe Marcia.

Jenna îl privea îngrozită pe Ephaniah. Își pierduse ochelarii și ținea ochii închiși; genele lui lungi erau prinse una de alta de zăpada înghețată. Puțina piele de om care se vedea era alb-vânătă, iar părul rar, cafeniu, plin de zăpadă, se lipise de craniul care — lucru uimitor — avea o formă umană. Jenna știa că ar fi trebuit să desfacă fâșia de pânză înfășurată pe botul de șobolan și să vadă dacă respiră, sau măcar să-i pună mâna pe piept, să vadă dacă se ridică și coboară, dar îi venea greu să atingă omul-șobolan. Își spunea că poate e din cauză că se afla atât de aproape și că semăna mai degrabă a șobolan decât a om. Când era treaz, Ephaniah te impresiona cu calitățile lui omenești și nu prea băgai de seamă trăsăturile de șobolan. Acum însă, Jenna nu izbutea să vadă acele calități omenești în trupul

de șobolan. Ridică privirea spre Beetle, care stătea în picioare în prag, cu ochii la Ephaniah.

— Crezi că e încă în viață? zise ea în șoaptă.

Beetle încuviință încet din cap.

— Mda, zise el, trecându-și ceasul dintr-o mână într-alta, un obicei pe care îl avea atunci când era îngrijorat; i se păruse că vede pleoapele omului-șobolan deschizându-se o clipă, dar nu zise nimic.

În sobă focul se întetise. Din roba albă de lână a lui Ephaniah ieșeau aburi și în cameră se răspândi un miros neplăcut de mucegai.

— Trebuie că ne-a urmărit, își dădu Septimus cu părerea, privind în jos spre Ephaniah. Cred că pe el l-am văzut...

— L-ai văzut? se miră Jenna. De ce nu ne-ai spus?

— Ei... nu prea eram sigur.

— Săracul Ephaniah, zise Jenna. Era camuflat, ca Vulpile Zăpezii din Ținuturile Noptilor Lungi.

— Mda. Ei, n-a fost chiar așa. N-am vrut să vă spun fiindcă am simțit... o **Magie Întunecată**.

— Ai simțit **Magia Întunecată** la Ephaniah?

Septimus ridică din umeri:

— Știu și eu...

Beetle, care îl privise atent pe Ephaniah, spuse o singură vorbă, „Sep”, dar ceva din vocea lui îl înfioră pe Septimus.

— Ce-i? întrebă el în șoaptă.

Fără să scoată un sunet, Beetle își arată mai întâi degetul mic al mâinii sale stângi și apoi încrucieșă arătătorul și degetul mijlociu — semnul pe care îl foloseau scribii când vorbeau de *Magia Întunecată*. Septimus înțelese, dar Jenna nu, și îl privi speriată pe Septimus.

— *Ieși afară*, spuse el din buze, fără să scoată un sunet.

— De ce? întrebă Jenna și vocea ei sună îngrozitor de tare în tăcerea care se lăsase.

Întrebarea ei rămase fără răspuns. În clipa următoare, Septimus era lângă ea și, fără să îi dea timp să se dezmeticească, o împinse afară și o trecu peste nămetele din fața ușii.

— Dar..., protestă Jenna.

— Șșșt, făcu Septimus. Ai s-o trezești.

— Ce să trezesc?

Beetle ieși în urma lor și închise iute ușa, fără să facă niciun zgomot. Septimus puse palmele pe ușă, întocmai cum făcuse cu o noapte înainte, și murmură ceva. Apoi le făcu semn că totul e în ordine și trecu și el peste nămetele de zăpadă. După aceea, el și Beetle o apucară pe Jenna de câte o mână și o

rupseră la fugă cât îi țineau picioarele; Ullr alerga în salturi lungi în urma lor.

O luară în josul văii, sărind peste nămeți și strecurându-se printre copaci ca niște căprioare speriate. În dreapta lor, o stâncă abruptă își ițea vârful deasupra ramurilor. Ajunși la picioarele ei, se opriră să își tragă sufletul și priviră înapoi, spre locul de unde plecaseră, căutând din priviri coliba. Nu ar fi văzut-o dacă fumul care ieșea din horn nu s-ar fi înălțat leneș spre cer.

— E bine, zise Beetle, n-o văd. Sigur, s-ar putea ascunde pe după copaci, dar nu cred.

— Cum adică? se miră Jenna. Coliba se ține după noi, vrei să zici? Ți-ai pierdut mințile?

— Vreau să spun Ephaniah, răspunse Beetle. Doar că nu e el.

— Ce nu e? întrebă Jenna, care nu mai înțelegea nimic.

— Nu e Ephaniah, zise Beetle. E o **Creatură**.

— O **Creatură**?

— Da. Cea care era în Scriptoriu. Cea care a venit cu băiatul din cauza căruia am fost dat afară și care mi-a luat locul.

— Nu. Nu cred. Este *Ephaniah*.

Septimus privi neliniștit peste umăr, spre vale.

— Hai să ne îndepărtăm de locul ăsta.

Porniră din nou pe firul văii, ținându-se în umbra stâncii. Cu fiecare pas, Jenna se simțea tot mai vinovată față de

Ephaniah — i se părea că îl trădează. Până la urmă simți că nu mai poate face un pas.

— Opriti-vă, spuse ea cu vocea de Prințesă. Nu mai fac un pas. *Trebuie să ne întoarcem.*

Septimus și Beetle se opriră.

— Bine, Jen, dar...

Jenna se înfășură în pelerina de jder ca într-o mantie regală și ridică bărbia în sus, cu un gest încăpățânat, la fel cum făcea și mama ei cu rarele prilejuri când sfătuitoarii ei îndrăzniseră să nu fie de acord cu ea.

— Ori îmi spunei clar despre ce e vorba, ori mă întorc la colibă, îi amenință ea.

Septimus își luă inima în dinți — trebuia să pună lucrurile la punct, nu avea scăpare.

— Jen, astă-noapte, zgreptănatul la ușă a încetat atunci când am făcut un descântec de *Alungare a Magiei Întunecate*. Un descântec de acest fel nu are efect decât asupra lucrurilor întunecate. Asupra *adevăratului* Ephaniah n-ar fi avut niciun efect.

— Poate că a fost o coincidență. Poate că era istovit sau îi înghețaseră mâinile..., zise Jenna și bătu din picior, scoasă din sărite. Cum poți fi atât de sigur?

— Știi sigur, Jen, răspuse Septimus pe un ton categoric. Beetle, spune-i ce ai văzut.

Beetle se așeză pe un buștean acoperit de zăpadă — îl dureau picioarele după atâta mers pe jos în ultimele zile, fiindcă el era obișnuit mai degrabă cu viața de birou.

— Am văzut un inel. Un inel întunecat.

— Cum adică?

— A fost când m-am întors ca să-ți caut broșa.

— Ce a fost?

— Băiatul a făcut un inel dintr-unul din șerpui de sugiuc după care se dă în vânt și l-a dat **Creaturii**, ca să pecetluiască **Învoiala**.

— Învoiala? Beetle, despre ce vorbești tu acolo?

Lui Beetle îi venea greu să explice. Nu putea să își adune gândurile atunci când Jenna stătea cu ochii ațintiți asupra lui. Trebuia totuși să încerce. Trase aer în piept și începu:

— Ticălosul de scrib angajat de Jillie Djinn... cel pe care l-am văzut în Catacombe... îți amintești?

Jenna făcu semn din cap că da.

— Ei, se pare că era însoțit de o **Creatură întunecată**. Când m-am întors ca să caut broșa, l-am auzit cum o **transfera** lui Tertius Fumigante. Mai trebuia să îi dea un obiect, semn că renunță la **Creatură**, dar nu avea decât șarpele de sugiuc. Așa

că i-a făcut un Farmec de Împuținare și i l-a dat Creaturii. Asta am văzut pe degetul mic al lui Ephaniah.

— Nu... cum ar fi cu putință?

— Singura explicație este că acea Creatură s-a întrupat în trupul lui Ephaniah. Dar, orice formă ar lua o Creatură, un inel întunecat nu își schimbă înfățișarea.

— Eu n-am văzut niciun inel, zise Jenna, încăpățânată.

— Nu te-ai uitat, Jen, interveni Septimus.

Jenna clătină din cap. Refuza să creadă. Gândul că Ephaniah zăcea în colibă, singur și părăsit, nu îi dădea pace.

— Nu cred. Bietul Ephaniah. A venit în urma noastră, prin pădurea aceea înfiorătoare. Dar, fiindcă șchiopăta, nu avea cum să ne ajungă din urmă. Iar de strigat nu putea. Și noi ce-am făcut? L-am lăsat afară în ger și întuneric, cu toate că ne ruga să-i dăm drumul înăuntru. L-am lăsat să moară înghețat. Poate că vouă vi se pare firesc, dar mie nu.

— Bine, Jen, dar...

Vorbele lui Septimus nu mai ajunseră însă la urechile Jennei, care o luase deja la fugă în susul văii, urmată de Ullr.

— Jen! Oprește-te! strigă Septimus.

— Eu unul n-aș striga, zise Beetle. Nu știi cine te aude. Hai, Sep, să o prindem înainte să pună Creatura mâna pe ea.

Numai că Jenna, care alerga întotdeauna ca vântul, era deja departe.

Spre surprinderea lui, Beetle ajunse la colibă înaintea lui Septimus.

— Jenna! strigă el pufăind. Jenna!

Nu primi niciun răspuns. Cu inima bătând să îi spargă pieptul, Beetle o luă pe urma pașilor Jennei, afară din colibă, prin zăpadă. O găsi pe Jenna singură, în locul unde zăcuse trupul lui Ephaniah.

— A plecat, zise Jenna.

— Asta e bine, făcu Beetle.

— Dar... cum? Era *inconștient*.

Beetle clătină din cap:

— Am văzut cum a deschis ochii, doar o clipă, și m-a privit. Dacă ești *inconștient* nu deschizi ochii.

— Dar cum de a putut merge atât de repede? Ephaniah abia mergea, șontâc-șontâc.

— Nu are nicio însemnătate ce înfățișare iau, răspunse Beetle. Pot pune în mișcare orice trup.

Jenna îl privi drept în ochi.

— Crezi cu adevărat că acea **Creatură** a luat înfățișarea lui Ephaniah? întrebă ea.

Beetle încuviință, privind-o și el în ochi.

— Și spui, pe cinstea ta, că ai văzut inelul pe degetul lui?

— Da. Degetul mic al mâinii stângi, acolo unde îl poartă ele întotdeauna.

— Bine, zise Jenna. Acum te cred.

Beetle zâmbi ușurat și bucuros. Jenna îl ascultase. Era un sentiment plăcut.

Chiar în acea clipă apărură și Septimus, cu sufletul la gură.

— Am văzut-o în vârful dealului. Se îndepărtează de noi.

— Ce bine! făcu Beetle.

Jenna mai avea ceva de spus.

— Îmi pare foarte rău, Beetle, că nu ți-am dat crezare.

— Nu-i nimic, dădu Beetle din umeri.

— Ar fi trebuit să te cred.

— Nu văd de ce, sunt niște lucruri atât de ciudate... De ce să le crezi?

— Fiindcă știu cine e băiatul ăla. Cel căruia tu îi spui Daniel Vânătoru.

— Îl știi?

— A fost Ucenicul lui DomDaniel. Îl mai ții minte, Sep? S-a schimbat mult: e mai înalt, pielea îi arată rău, are părul lung și murdar, însă *el* e.

Septimus nu prea ținea minte figurile, dar acum, după ce o auzi pe Jenna, își dădu seama că are dreptate.

— Vasăzică de aceea s-a dat drept Septimus Heap. Timp de zece ani a și fost. Adică, a crezut că este. Sărmanul!

Beetle îl privea de parcă era căzut din lună.

— Îți povestesc mai târziu, Beetle, îl consolă Septimus. Acum trebuie să ne continuăm drumul.

Scoase busola și o puse în palmă. Acul arăta clar o direcție, dar nu cea pe care ar fi dorit-o el.

— Ce belea! Arată tocmai direcția în care a luat-o Creatura.

— Va trebui să mergem și noi într-acolo, zise Jenna.

— Ah, nu, Jen. E mult prea primejdios, protestă Septimus.

Jenna făcu o mutră îmbufnată.

— Nu mă interesează, Sep. Dacă drumul spre Casa Foricșilor e în partea aia, într-acolo vom merge și noi.

— E curată *nebunie* să ne luăm după Creatură. Tu ce zici, Beetle? încercă Septimus să îl atragă de partea lui.

— Păi... știi și eu..., făcu Beetle nehotărât.

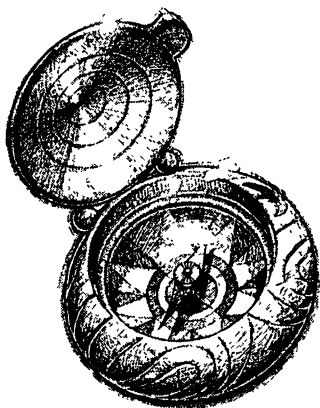
— Beetle! protestă Septimus.

— Dacă merge în direcția bună, n-avem ce face, trebuie să ne ținem după ea. Măcar știm încotro se duce. E mult mai bine să avem o **Creatură** în fața noastră decât pe urmele noastre și să nu știm ce pune la cale.

— Da, interveni Jenna iute. Întocmai așa mă gândeam și eu.

— Știi ceva, Jen, spuse Septimus când o luară pe urma **Creaturii**, uneori semeni *atât* de bine cu Marcia!

PE MARGINEA PRĂPASTIEI

Oluară după urmele care se îndepărtau de colibă, traversau un podeț de piatră — desenat pe harta lui Snorri —, urcau o pantă pieptișă, după care coborau în cealaltă vale. Când ajunseră la copacii semeți din capul văii celei largi, își dădură seama că zăpada înăbușea orice zgomot: erau învăluiți într-o tăcere deplină. Nici măcar vântul nu cuteza să miște vreo crenguță. O dată sau de două ori zăriră timp de o clipă

Creatura jos, în fundul văii. Mergea cu pași târșâiți, șchio-pătând. Din cauza robei albe cu care era îmbrăcată, le era greu să o distingă, iar când se îndepărtă o pierdură cu totul din ochi.

Acul busolei îi ducea pe urma pașilor, drept spre o mlaștină înghețată. În acel loc era încă și mai frig. Zăpada amestecată cu noroi trosnea sub tălpi, iar tulpinile negre ale trestiilor se agățau de pelerinele de jder. După ce mai merseră o bucată de drum, dădură peste un pârâu lat, acum înghețat. **Creatura** îi urmase cursul la vale și din loc în loc alunecase pe gheața de sub zăpadă. Jenna o luă pe Ullr și o așeză în spatele ei, pe desagă. Pisica își înfipse ghearele în țesătură ca să se țină mai bine și privi în jur cu un aer absolut dezaprobator. Porniră la vale pe gheață, mai pășind, mai alunecând, aplecați în față ca să contrabalanseze greutatea desagilor. Curând se obișnuiră, prinseră curaj și merseră pe gheața netedă ca și cum ar fi avut patine.

Pârâul se lățea pe măsură ce cobora spre fundul văii. Deodată, Septimus, care mergea primul, văzu un perete de ceață deasă ridicându-se în fața lor. Se opri atât de brusc încât alunecă, iar Beetle se izbi de el, urmat îndeaproape de Jenna și Ullr, care ateriză pe gheață cu un mieunat indignat.

— Aoleu, se văietă Beetle, ridicându-se cu greu și scuturându-se de zăpadă. Puteai și tu să ne anunți că pui frână.

— N-am avut timp, se scuză Septimus. Uită-te și tu, zise și îi arătă zidul de ceață.

Beetle șuieră printre dinți.

— Țsta de unde a mai apărut?

— Eu l-am văzut, zise Jenna, dar am crezut că e zăpadă.

Într-adevăr, ceața avea exact aceeași culoare ca zăpada. Se întindea în dreapta și în stânga cât vedeau cu ochii, iar în sus nu îți dădeai seama unde se termina ceața și începea cerul din care cădea o perdea groasă de zăpadă.

Jenei nu îi plăcea ceața, fiindcă îi aducea aminte de vremea când stătuse în barcă, în mijlocul ceții magice adunate de Marcia peste Mlaștinile Ierboase, și auzise, la o aruncătură de băț doar, țcănitul pistolului îndreptat spre inima ei.

— Oare Creatura stă la pândă, ascunsă în ceață? întrebă ea în șoaptă.

— Nu, răspuse Beetle. Creatura a văzut ceața mai din timp decât noi. Privește urmele.

Așa era: urmele pașilor păraseau cursul pârâului, o luau înapoi, în susul dealului, și dispăreau printre copaci.

Cum stăteau ei cu ochii la urme, un huriit se porni din măruntaiele pământului, care se cutremură sub picioarele lor. Ceva venea spre ei de undeva din ceață.

— Ați auzit? întrebă Jenna, care se albise la față și făcuse ochii mari.

Septimus și Beetle dădură din cap în semn că da.

— Fugim? întrebă Beetle, speriat de tremurul care îi răzbătea prin tălpile ghetelor. Acum?

— Unde să fugim? zise Jenna, rotind privirea în jur. Nu avem unde să ne ascundem.

Septimus clătină din cap.

— Nu mai e nevoie. Se îndepărtează. Ascultați. Gata, s-a dus. Cine știe ce-o fi fost...

— Orice o fi fost, mormăi Beetle, bine că n-a avut drum pe aici.

Nu foarte departe de ei, în vârful dealului, **Creatura** se opri și se uită în jos, la cele trei siluete care stăteau chiar lângă zidul de ceață, neștiind încotro să o apuce. Se strâmbă, aducând pe fața lui Ephaniah un rânjet plin de răutate. Doar câțiva pași dacă mai făceau, și ea ar fi scăpat de orice bătaie de cap. Chiar și așa, le va trebui mult noroc să nu dea Foricșii peste ei când se vor apropia de prăpastie. Iar dacă vor scăpa și de Foricși, atunci ea, **Creatura**, va proceda după cum îi poruncise Stăpânul cel nou, pe care îl respecta foarte mult. Se întoarce

încet, abia mișcându-și picioarele, și, istovită să care trupul în care intrase, porni prin zăpadă, poticnindu-se la fiecare pas.

În vale, pe malul pârâului înghețat, Septimus privea furios busola.

— Da' oprește-te odată, izbucni el. Oprește-te!

Acul, nepăsător la rugămințile lui, continua să se învârtească nebunește.

— Știi ce, Jen, cred că ar trebui să ne uităm la hartă. Cred că am ajuns la marginea găurii.

— Mai adevărat nici că se poate, spuse Beetle și înghiți în sec. Ia priviți.

Ceața se mișca neconținut: vâlătuci mari se răsuceau și se amestecau, fuioare lungi se ridicau în văzduh. În unele locuri ceața era de nepătruns, dar în altele aerul se limpezea și tocmai într-un astfel de loc Beetle le arătă, la doar câțiva pași de ei, cum pârâul înghețat se transformase într-o cascadă de gheață, căzând peste marginea unei genuni.

— Vai..., făcu Septimus și închise ochii.

Îl luă cu ameteală, simți furnicături în tălpi și se clătină pe picioare.

Beetle și Jenna se apropiară cu teamă și aruncară o privire. Fuioarele de ceață se înălțau din hău, li se răsuceau în jurul

gleznelor și îi înghețau până în măduva oaselor. Beetle se dădu mai aproape de buza prăpastiei, luă o piatră de pe jos și o aruncă în hău. Numărară împreună secunde, așteptând să audă piatra cum se izbește de fund, dar se scurse un minut întreg și nu auziră nimic. Dintr-odată, vântul umflă pelerina lui Beetle și o făcu să plesnească.

— Beetle! exclamă Jenna speriată și îl prinse de mânecă. Stai prea aproape de prăpastie. *Dă-te înapoi.*

Întocmai așa ar fi procedat mama lui Beetle și, dacă ar fi fost vorba de ea, Beetle s-ar fi obrăznicit și s-ar fi apropiat și mai tare de margine, doar așa, ca să își dea importanță. Acum însă cea care îl trăsese de mânecă era Jenna, și Beetle se îndepărtă supus de locul primejdios.

Cât despre Septimus, lui nici prin cap nu îi trecea să se apropie de prăpastie. Găsise ceva mai departe un copac sănătos, cu rădăcinile bine înfipite în pământ, și se sprijinise de el ca să îi mai treacă amețeala. Nu se mai simțise atât de rău de foarte multă vreme — în orice caz, nu de când avusese Amuleta Zborului. Ce bine ar fi fost să o aibă și acum! Numai Marcia putea să îl lipsească de singurul lucru care l-ar fi ajutat în *Expediție*. Trebuia să își facă singur curaj. La câțiva pași de el se afla cea mai adâncă genune pe care o văzuse vreodată. Nu

avea nevoie să se uite în jos ca să știe — simțea adâncimea în tălpi și știa.

Își aduse aminte o zicală din Armata Tânără: „La margine te oprești, stai pe loc și te gândești.” Acum, după ce trecuse prin atâtea, zicala învățată papagalicește căpăta un nou înțeles. Septimus se sprijini mai bine de copac (mai aproape de margine nu suferea să stea) și cântări situația. Se gândi la Expediție și se mai gândi că ar fi timpul să le spună Jennei și lui Beetle despre Piatră, să meargă mai departe fără el, iar el să își vadă de Expediția lui. Apoi se gândi cum ar fi să se despartă de Jenna și Beetle, să îi lase să dea singuri de urma lui Nicko... nu, nu putea. Îi era peste putință.

Vocea Jennei îi întrerupse șirul gândurilor.

— Ia uite, Sep, zise ea și întinse harta pe zăpadă, sub copac. Nu, Ullr, du-te și stai altundeva, adăugă ea și împinse cu blândețe pisica la o parte.

Ullr nu părea că se sinchisește. Se așeză pe zăpadă și se apucă să își lingă lăbuțele.

Jenna îngenunche și atinse cu degetul marginea găurii unde ar fi trebuit să se afle ultima bucățică de hârtie.

— Ce ciudat, ai zice că marginea găurii de pe hartă este marginea prăpastiei din fața noastră. Parcă ar fi o gaură reală.

Pe cât îmi dau eu seama, Casa Foricșilor se află acolo, zise arătând cu degetul spre ceață. Acum înțeleg. Aici trebuie că este ceea ce numea Mătușa Ells hăul fără fund.

— Ia uitați-vă! exclamă Beetle. Acolo e un pod. Și ce mai pod, fluieră el admirativ.

Departe, în stânga, se zărea într-adevăr un pod lung și subțire care se înălța în aer și apoi dispărea în ceață. Era un pod cum nu mai văzuseră, semănând cu o uriașă pânză de păianjen. În clipa următoare vârtejurile de ceață îl înghițiră.

— Asta era! sări Jenna. Nu trebuie decât să traversăm podul și am ajuns. Grozav!

— Da, grozav, răspunse Septimus, care simțea că i se strânge stomacul și îl lasă picioarele. Grozav, într-adevăr.

Porniră spre pod, pe lângă prăpastie, dar — la insistențele lui Septimus — ținându-se departe de ea. După ceva timp își dădură seama că, pentru prima oară de când se aflau în acest loc nepământean, mergeau pe o cărare. Zăpada era bătătorită de picioare care păreau a fi mai degrabă de animale. Oare ce fel de animale? se întreba Septimus, deși nu ar fi vrut să afle răspunsul. În orice caz, lăsau niște balegi în care nu ar fi vrut să calce.

Spre sfârșitul dimineții, soarele ieși din ceață și norii grei de zăpadă se mai risipiră. Ceața rămase însă, învârtindu-se și răsucindu-se, ea însăși ca un animal care se pregătește să atace. În câteva rânduri, lui Septimus i se păru că aude voci venind de departe, din inima ceții. La un moment dat, Jenna se opri, incredințată că auzise pe cineva strigând.

Gândul că în scurtă vreme vor fi nevoiți să pășească pe un pod și să se afunde în ceața aceea amenințătoare nu le dădea pace, mai ales lui Septimus. Îi lăsă pe Jenna și Beetle să o ia înaintea, iar el rămase în urmă. Cum mergea prin zăpadă, după cele două pelerine de jder și o pisică roșcată, zbârlită toată, alte griji îl năpădiră. Încet, aproape împotriva voinței lui, băgă mâna în buzunar și scoase Piatra. La început nu îndrăzni să o privească, ba chiar închise ochii strâns, numai că își aduse aminte că se afla pe marginea abisului și îi deschise de îndată. Piatra se făcuse galbenă. *Prin zăpadă, calea ta Galbenul va arăta*, își aduse el aminte cu inima strânsă de teamă.

Chiar atunci, Jenna se întoarse spre el.

— Hei, Sep. Nu te simți bine?

— Ba nu, răspunse el cu oarecare șovăială și vârî mâna cu Piatra în buzunar. Mă simt foarte bine.

Cât merseseră pe lângă prăpastie, poteca se tot răsucise la dreapta, descriind un cerc foarte mare. Podul nu îl mai zăriseră însă din cauza ceții. Dar acum se apropiau de un arbore falnic, crescut chiar alături de potecă, și văzură doi stâlpi de fier apărând din ceață. Erau înalți și subțiri, lucrați cu măiestrie, și sclipeau din cauza miilor de picături de apă strânse pe ei. Stăteau puțin aplecați înapoi, iar vârfurile ascuțite li se pierdeau printre fuioarele de ceață care se înălțau din hău. Septimus simți că spaima îl copleșește și își dădu seama că ajunseseră.

— Mamă..., făcu Beetle. Ce mai pod!

Septimus ar fi preferat să se uite la orice altceva.

Podul era o îmbinare șubredă de scânduri de lemn, prinse de-a curmezișul a două cabluri groase al căror capăt dispărea sus, în ceață. Oare cât de lung era? se întreba Septimus. Câteva zeci de pași sau cumva mile și mile? Teama lui era că a doua variantă părea mai probabilă. Judecând după curba largă pe care o făceau cablurile, distanța era foarte mare. Era un pod tare ciudat: din vârful stâlpilor coborau patru cabluri; două mergeau până departe, în spate, și erau îngropate în zăpadă, în timp ce alte două urmau curba podului și dispăreau în ceață. Septimus căută din ochi niște parapete sau bare de sprijin, dar

nu văzu decât două sfori întinse de o parte și de alta. În visele lui cele mai urâte visase un asemenea pod, dar nici în vise nu fusese *atât* de înspăimântător.

Aruncă o privire spre Jenna și Beetle și se bucură să vadă că nici ei nu păreau prea dornici să treacă podul. Tocmai se gândea să le propună să mănânce o bucată de pește — orice, doar ca să amâne clipa îngrozitoare când va trebui să pună piciorul pe podul care semăna mai degrabă a împletitură făcută de cineva deosebit de neîndemânatic — când auzi ceva mișcând în copacul de alături.

— Tre' să plătiți, veni de sus o voce aspră.

Săriră în sus de spaimă și uimire — era prima voce pe care o auzeau după ce își luaseră rămas-bun de la Sam.

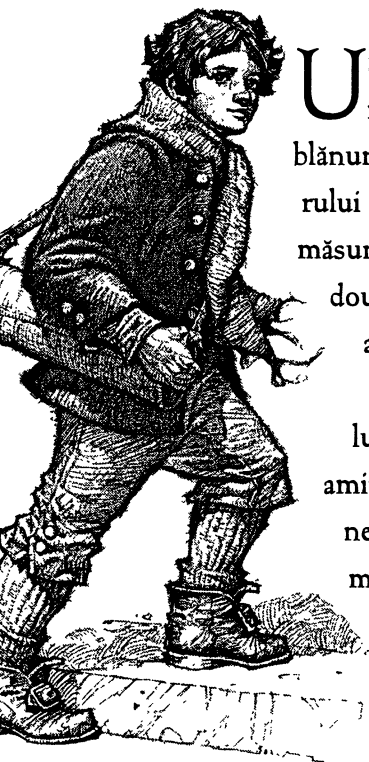
— Am zis că tre' să plătiți, repetă vocea.

Septimus privi în sus.

— Unde ești? întrebă el.

— Sus în copac. Cobor chiar acu.

VĂMUITORUL

Un bărbat scund dar vânjos, înveșmântat din cap până în picioare în blănuri fel de fel, coborî pe trunchiul stejarului cel falnic și sări sprinten în zăpadă. Îi măsură iute pe Beetle și Jenna din ochii ca două boabe negre, afundați în orbite, și apoi își îndreptă atenția asupra lui Septimus, care venea din urmă. Fața lui tuciurie, plină de zbârcituri, îi amintea Jennei de maimuțica unui flașnetar pe care o văzuse la bălci. La vremea aceea nu îi plăcuse deloc maimuța, tot așa cum nu îi plăcea deloc omul din fața ei.

Omul așteaptă până când Septimus ajunsese lângă ceilalți și de-abia atunci vorbi:

— De vă mirați oare cine aș fi, apoi să știți că io mi-s Vămuitarul, îi anunță el. Nu trece nime' peste pod făr' să plătească un preț. Unii plătește mai mult ca alții... depinde.

— De ce depinde? îi tăie Jenna vorba.

— Dacă îmi place de ei sau nu. Sau de cât aur are la ei, adăugă omul rânjind.

Printre buzele întredeschise zăriră, spre mirarea lor, două șiruri de dinți de aur, fiecare de altă formă și mărime.

— Fii pe pace, don'șoară, spuse. E unii care are dinții lor, dar nu e buni de nimic. Io mi-s om drept. Nu cer de la oameni ce nu poate da. (Aici clătină din cap, zâmbind unui gând ascuns.) Dar mă mir și iar mă mir de ce dă oamenii atunci când n-are de ales, adăugă și-și trecu vârful limbii gălbui peste dinții strâmbi, rânjind.

— Deci, cât costă ca să treci podul? întrebă Jenna.

— Cât de mult doriți să-l treceți? întrebă Vămuitarul.

Nu primi niciun răspuns, fiindcă nimeni nu voia de fapt să treacă peste pod. Ce doreau ei era să fie pe celălalt mal.

— Cum s-ar zice, treceți sau doar vă uitați? întrebă Vămuitarul cu arțag. Se plătește și pentru uitat, să știți. Io nu pot să las lumea să stea grămadă icișă, doar ca să se uite.

— Trecem, spuse Jenna hotărâtă. Cât vrei?

Vămuitorul o privi pe Jenna din cap până în picioare.

— Păi, don'șoară, mătăluță ai pe căpșorul ăla frumos o coroniță de aur care e pe gustul meu. Am s-o iau pe-aia.

Jenna duse repede mâna la coroniță; era cea pe care mama ei, Regina, o purtase când era copilă.

— Nu pot să ți-o dau! strigă ea.

— Atunci nu treci podul, ridică Vămuitorul din umeri.

Cu inima grea, Jenna duse din nou mâna la coroniță. La urma urmei, era doar un obiect, încerca ea să se consoleze singură. Nicko merita mult mai mult.

Vămuitorul nu băgă însă de seamă, fiindcă era deja cu ochii la Beetle.

— Tu, băiete... de la tine vreau ceasul, zise.

Beetle era uluit.

— De unde știi că am ceas?

Omul tăcu câteva clipe, prins pe picior greșit.

— Îl aud cum ticăie, zise. Am urechea bună, da, da.

Beetle se încruntă și îl privi întrebător pe Septimus, care dădu încet din cap.

— Iar tu, băiete, spuse Vămuitorul întorcându-se către Septimus, ai o frumusețe de cingătoare de argint, bașca lucrătura de aur. Taman ce-mi trebuia. O să iau și flecușetele de prin ea.

După aceea îi privi pe toți trei și zâmbi, arătându-și iar dinții strâmbi: V-am zis, io mi-s drept. Nu cer ce n-aveți.

Apoi scoase din buzunar un săculeț de catifea închis la gură cu două jumătăți ale unui inel de lemn, desfăcu inelul și săculețul rămase deschis. La fel cum făcuse maimuța flașnetarului, Vămuitorul împinse săculețul spre Septimus.

— Tu ești primul, băiete. Pune cingătoarea înăuntru.

Septimus desfăcu catarama cât putu el mai încet, sub privirile nerăbdătoare ale Vămuitorului, care se linse iarăși pe buze, pofticios.

— 'Aida-de, băiete. Dacă te mocăi atât, vă prinde noaptea pe pod.

Septimus se moșmondea pe de o parte fiindcă degetele îi erau amorțite de frig, iar pe de alta fiindcă avea nevoie de timp ca să se gândească. Prin minte îi umbla o altă zicală din Armata Tânăra: „În luptă ca să izbândești, din timp tu să te pregătești.” Să mă pregătesc, se gândea el, strângând din dinți.

În cele din urmă, catarama se deschise cu un ușor țăcănit și Vămuitorul întinse mâna cu sacul deschis. În acea clipă, spre surprinderea Jennei, Septimus se repezi la el și îl trânti la pământ. Omul căzu pe spate într-un troian de zăpadă. Până să îl poată împinge deoparte pe Septimus, Beetle se aruncă peste

ei. Jenna privea îngrozită cum cei trei, care arătau acum ca un uriaș bulgăre de zăpadă, se rostogoleau spre prăpastie.

Vămuitorul era scund dar vânjos, și dacă nu ar fi intervenit Beetle — care era hotărât să îi tragă vreo câțiva pumni — Septimus nu i-ar fi putut ține piept. Jenna răsuflă ușurată atunci când bulgărele uriaș se opri la câțiva pași de buza prăpastiei și văzu că Septimus și Beetle erau deasupra Vămuitorului.

— Dă-i brânci, dă-i brânci chiar acum! țipa Beetle.

— *Nu!* strigă Jenna, îngrozită de ideea că cineva ar putea fi azvârlit în prăpastie. Nu se poate să faceți așa ceva! Nu se poate!

Vămuitorul parcă prinse curaj auzind-o și, profitând de o clipă de neatenție a băieților, îl împinse pe Beetle deoparte cu furie, aruncându-l pe cărarea de gheață bătătorită. Se auzi un pocnet ascuțit atunci când Beetle se lovi cu capul de gheață și rămase acolo. De după ureche i se ivi un firicel de sânge care se prelingea pe zăpadă, înroșind-o.

Jenna aruncă o privire spre Beetle. El cel puțin era în siguranță, departe de marginea prăpastiei. Lucrurile nu stăteau la fel cu Septimus. De fapt, în acel moment, capul lui Septimus

se afla deasupra prăpastiei și Vămuitorul se străduia să îl arunce în hău.

Septimus privea în adâncuri și încerca să nu se gândească la abisul care părea că îl așteaptă. Se lupta cu Vămuitorul, a cărui răsufolare grea o simțea în ceafă, și își dorea mai mult ca oricând să fi avut la el Amuleta Zborului. Avea imaginea ei în fața ochilor, parcă o și simțea odihnindu-i-se în palmă. Aripioarele de argint din Amuleta pe care Marcia i-o dăruise și care devenise o parte a Amuletei Zborului se zbăteau neliniștite...

Deodată, Septimus se trezi că e dincolo de marginea prăpastiei. Cădea — însă neînchipuit de încet, cel puțin așa i se părea lui — și în cădere se prinse cu mâna de unul din pilonii podului. Rămase acolo, atârnat deasupra genunii.

În acea clipă, Jennei nu îi mai pășă dacă Vămuitorul murea sau nu: îi trase un pumn care îl luă pe nepregătite. Cu o bufnitură, omul căzu cu fața în zăpadă și își rupse un dinte de aur. Năucit, pipăia acum prin zăpadă ca să îl găsească.

Peste marginea prăpastiei se ivi figura Jennei, albă de spaimă, fiindcă nu știa ce va zări jos.

— Prinde-mă de mână, Sep. Hai, repede.

— Nu, Jen. Am să te trag după mine.

Jenna îl privi fioros.

— Fă cum îți spun, Sep! strigă ea.

Septimus îi dădu ascultare. Se agăță de mâna Jennei și, spre uimirea lor, ea îl trase în sus cu atâta ușurință că amândoi căzură pe spate în zăpadă.

Între timp, Vămuitorul găsisese dintele, dar, chiar în clipa când puse mâna pe bucățica de aur plină de sânge, pe față i se zugrăvi furia și aruncă dintele cât acolo. Nu de asta se afla aici! Cum de putuse uita? Numai că, până să își dea singur răspunsul, două perechi de brațe îl împinseră în hău.

De-abia după aceea își dădu Jenna seama de ceea ce făcuseră.

— S-a dus, spuse ea.

Septimus nu era chiar atât de sigur. Se aplecă cu grijă peste marginea prăpastiei, ca să se asigure. Deodată, o mână înmănușată se ivi din ceață și îl apucă de pelerină. Septimus se trase cu greu înapoi și desprinse mâna. Atunci văzu că Vămuitorul era agățat de același stâlp de care se prinsese și el. Vămuitorul îl privi cu ură.

— N-ai cum să scapi, Ucenicule, mârâi el. Vraja de Întu-necare a fost făcută.

— Cine... ce ești tu? întrebă Septimus.

Vămuitorul scoase un hohot de râs. Trase mâna din mănușa care înghețase pe stâlpul de metal și încercă să înșface din

nou pelerina. Septimus îl prinse de încheietură. Într-adevăr, întocmai cum se așteptase, pe degetul mic se afla un șarpe mic, negru, de lemn-dulce.

— Pe-ăsta îl iau eu, zise el.

De îndată ce scoase inelul de pe degetul Vămuitorului, acesta începu să urle ceva în Limba întunecată, pe cât își dădu Septimus seama. Era îngrozitor. Blestemele întunecate îi intrau în urechi, își croiau drum până în creierul lui și încercau să îi tulbure mintea, dar Septimus își aminti descântecurile de alungare a Magiei Întunecate și le murmură iar și iar, în timp ce se străduia să desprindă cealaltă mână a Vămuitorului de pe stâlp.

Blestemele întunecate continuau să curgă și Septimus simțea că puterile încep să îl lase.

— Ajută-mă, Jen! strigă el.

În clipa următoare Jenna era lângă el și împreună izbutiră să scoată și a doua mână a Vămuitorului din mânășă. Și deodată... nu mai era lângă ei. Tot ce mai rămăsese din el era o pereche de mânuși cafenii de lână, lipite de stâlp, și un țipăt care se stingea în adâncuri.

Jenna se prăbuși în zăpadă și își prinse obrajii în palme.

— Nu pot să cred, se jeluia ea, cu o expresie îngrozită în ochi. Sep, tocmai am omorât pe cineva.

— Da, răspunse el calm.

— Dar e *groaznic*, plângea Jenna. N-aș fi crezut niciodată că o să...

Septimus o privi cu o expresie serioasă în ochii verzi.

— Țsta e un răsfaț, Jen.

— Cum adică?

Septimus lăsă ochii în jos, spre zăpada călcată în picioare și plină de sânge. Șovăi un timp înainte să răspundă.

— Adică... Adică, dacă treci prin viață fără să ajungi într-o situație în care cineva trebuie să moară pentru ca tu să poți trăi, atunci ferece de tine. Asta am vrut să spun.

— Sep, e îngrozitor ce spui tu.

Septimus ridică din umeri.

— Uneori da. E o lecție pe care am învățat-o în Armata Tânără. Ori ajungi tu, ori cadetul șef în groapa cu jderi.

Jenna clătină încet din cap. Tot nu putea crede că fusese în stare de așa ceva.

— Uite, Jen. Acum te simți mai bine? Întrebă Septimus încet și îi arată șarpele negru de sugiuc.

— Vai de mine!

— Era pe degetul lui mic. Acea a fost **Creatura**, Jen. Aveam de ales între noi și el. Altminteri nu se putea, știi și tu.

— Dar, în același timp, era și Vămuitorul, zise Jenna.

— Da, știu.

Septimus se ridică încetitor și se apropie de genune. Stând cât putea de aproape de margine, murmură un descântec de alungare a **Magiei Întunecate**, zdrobi inelul de lemn-dulce între degete și îl risipi în vânt.

Din spate se auzi un geamăt slab. Jenna sări în picioare.

— Beetle!

— Aăă... unde sunt? se auzi în chip de răspuns.

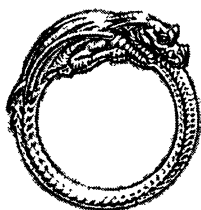
Își bătură mult capul ca să îl urce pe Beetle în căsuța din copac unde locuise Vămuitorul, cu toate că în trunchi erau tăiate un fel de trepte. Septimus îl împinse și Jenna îl trase și, în cele din urmă, ajunseră la un fel de cocioabă de scânduri, destul de subredă, ridicată pe o platformă înțepenită între două ramuri groase. Platforma era acoperită cu piei de animale și chiar la intrarea în căsuță era atârnată blana roșcată a unui animal mare, cu gheare uriașe, care clănțăniră atunci când Jenna o trase deoparte. În colibă mirosea a mucegai, dar mai era un miros... ceva cunoscut. Aruncă o privire înăuntru, dar era întuneric beznă. Tot ce putea spune era că și podeaua e acoperită cu blănuri.

Cu un ultim efort, Jenna și Septimus reușiră să îl aburce pe Beetle (care, pe lângă faptul că era amețit, mai avea și o greutate considerabilă) în căsuța din copac, după care se târâră și ei înăuntru.

Înăuntru se afla deja cineva.

‡ 4 2 ‡

REÎNTREGIREA

La lumina gălbuie a Inelului cu Dragon văzură o figură care le păru ireală, o față pe jumătate de om, pe jumătate de șobolan. Jenna își înăbuși un țipăt.

Corpul lui Ephaniah Gheb era proptit de perete, în celălalt capăt al cocioabei, acolo unde îl părăsise **Creatura** atunci când intrase în corpul mai sprinten al Vămuitorului. Capul îi atârna în față, de parcă era o păpușă stricată, iar roba lui altădată albă arăta ca o cârpă murdară. De cum îl văzu, Jenna știu că fusese părăsit — diferența dintre cum arăta Ephaniah acum și cum arătase înainte sărea în ochi. Acesta era fără îndoială Ephaniah; nu îi stârnea nici scârba față de trăsăturile lui de

șobolan, nici mila și disperarea pe care le simțise în fața lui Ephaniah când în el intrase **Creatura**. Mai văzu și că nu avea niciun fel de inel pe degetul mic. Se repezi la omul-șobolan și îi atinse mâna. Era rece.

— Vai, Sep, tu auzi... *ceva*? întrebă în șoaptă.

Septimus știa ce vrea Jenna să știe. Ascultă ca să audă Bătaia unei Inimi Omenești.

— Îmi pare că nu, răspunse, dar, văzând expresia deznădăjduită a Jennei, se grăbi să adauge: Cred însă că e șobolan într-o măsură mult prea mare. Nu aud decât inima lui Beetle, care bate încet și măsurat, și inima ta, care bate foarte tare.

— Oh, făcu Jenna uimită. Te rog să mă ierți. Dar inima ta o auzi?

— Niciodată nu poți să-ți auzi propria inimă. Ei, atunci vom proceda în stil vechi, adăugă el după câteva clipe.

Septimus îngenunche lângă Ephaniah și scoase din buzunar trusa cu Leacuri pentru situații urgente. Cutia era plină de tot felul de lucrătoare despre a căror folosire Jenna nu își putea face idee. Septimus luă o oglinjoară rotundă și o apropiie de buzele întredeschise a lui Ephaniah, printre care se vedeau doi dinți lungi și ascuțiți. Oglinda se aburi ușor.

— Cel puțin încă mai respiră, zise el.

— Ce minune, Sep, se bucură Jenna.

Mângâie ușor botul moale, minunându-se cât de bine se îmbinau trăsăturile omenești cu blana de șobolan. La un moment dat, Ephaniah deschise ochii o clipă.

— M-a văzut, spuse Jenna în șoaptă. Ochii lui mi-au zâmbit. O să-și revină, știu *precis*.

— Va trece un timp până să putem fi siguri, zise Septimus, care se pricepea îndeajuns la Leacuri ca să știe că nimic nu e sigur. Dar măcar putem spera.

Casa din copac era neașteptat de plăcută, chiar dacă puțin cam ciudată. Pereții erau acoperiți cu aceeași blană roșcată, iar după ce trăgeai blana care servea drept ușă, nu mai intra niciun firicel de lumină. Îl întinseră pe Ephaniah pe podea și sub cap îi puseră o pătură. Într-un colț găsiră o sobiță așezată pe o bucată groasă de ardezie. După câteva încercări nereușite, Jenna izbuti să aprindă un foc bun în sobiță folosind cremenea și amnarul lui Beetle. Septimus luă cratița ciobită atârnată într-un cârlig deasupra focului și coborî din copac ca să ia niște zăpadă. Când umplu cratița și se pregătea să urce înapoi în copac, se opri și ciuli urechea. Chiar atunci răsună un urlet prelung, același pe care îl auziseră în noaptea dinainte, și Septimus simți cum pământul se cutremură sub picioarele lui.

Speriat, ridică privirea și văzu o umbră neagră și lungă, înaintând pe cărarea de pe marginea hăului. Umbra se îndrepta cu iuțeală spre el. Dintr-odată, Septimus știu ce era... și ce trecuse pe lângă ei atunci când erau învăluți în ceață. Nu stătu niciun moment pe gânduri; aruncă repede cratița și se cățără sus în copac. Nici nu apucă să ajungă bine, că simțiră copacul zguduindu-se.

— Cutremur! strigă Jenna.

— Nu, clătină Septimus din cap. Foricși!

Înspăimântată dar și fascinată în același timp, Jenna aruncă o privire afară. O turmă de Foricși trecea în goană chiar pe sub copacul unde se adăpostiseră. Alergau atât de repede, că păreau un râu de blană roșcată, cu colți lungi și ascuțiți.

— Există cu adevărat! zise Jenna.

— Da, din păcate așa e, răspunse Septimus.

Câteva minute mai târziu, Jenna întrebă, arătând spre blănurile din căsuță:

— Îți dai seama ce fel de blană e asta, nu?

— Blană de Forics, se strâmbă Septimus.

Jenna zâmbi:

— Ceea ce înseamnă, dacă te gândești bine, că suntem deja într-o Casă a Foricșilor.

— Mda... ce bine ar fi să fie și Nik aici, oftă Septimus.

— Da, ce bine ar fi.

Jenna îl trimise pe Septimus înapoi, să aducă zăpadă.

— O să-i auzim dacă se întorc, spuse ea atunci când văzu că Septimus șovăie. Și vezi să fie curată zăpada. Nu vreau să mănânc bale de Forics la cină.

Septimus bătut recordul de viteză la adunat zăpadă. Apoi, în timp ce Jenna pregătea fiertura Vâlvelor, Septimus se așează lângă Beetle și caută nerăbdător prin cutia cu Leacuri. În sfârșit, avea prilejul să verifice pe un pacient adevărat tot ceea ce învățase. Cât despre pacient, acesta zăcea nemișcat pe podea; era palid, dar respira. Lumina puternică a focului umplea camera și căldura stârni mirosul înțepător al blănurilor. Septimus hotărî că era timpul ca Beetle să se trezească și să bea din fiertura Vâlvelor. Scoase o sticlută pe a cărei etichetă era scris „Sal Volatile” și tocmai voia să o pună la nasul lui Beetle, când acesta deschise singur ochii. Duhoarea blănurilor de Forics era mai puternică decât Sal Volatile.

Beetle avea o tăietură urâtă în spatele urechii drepte și acum, că se încălzise, rana zvâcnea dureros.

— Au! țipă el atunci când Septimus se apucă să curețe sângele închegat cu un ghemotoc de mușchi muiat în antiseptic.

Jenna, care punea trei bucățele de alviță în fiertura Vâlvelor, izbucni în râs:

— Ce faci, Sep? L-ai vopsit în purpuriu.

— Purpuriu? repetă Beetle. Ce faci tu acolo, Sep?

— Este Violet de Gențiană, îi explică Septimus. Ca să nu se infecteze rana. Numai că rana trebuie închisă. Ia stai, am găsit ceva, zise și scoase din cutie un ac lung.

— La ce servește ăsta? întrebă Beetle suspicios.

— Ăsta? Pe vremea când învățam despre Leacuri, Marcellus m-a dus la un chirurg, să văd cum lucrează. Venise cineva cu o tăietură adâncă și chirurgul a cusut buzele răni.

— Ce a făcut? întrebă Jenna cu ochii mari.

— Glumești, zise Beetle.

Septimus clătină din cap.

— Pfui, Sep, ce scârbos, făcu Jenna. Nu se poate să coși oamenii de parcă ar fi... saci de făină.

— De ce nu? Dacă îi vindecă...

— Ei, pe mine să știi că n-o să mă coși, îi spuse Beetle categoric. Așa că lasă acul jos.

Septimus zâmbi, bucuros că Beetle vorbea și se purta la fel ca înainte.

— Nici n-aveam de gând să te cos. Tăietura nu e chiar atât de mare și, oricum, nu prea poți face cusături după ureche. Căutam doar un bandaj. Uite, am găsit.

Beetle îi dădu voie lui Septimus să pună o bucată curată de mușchi peste rană și să îi înfășoare un bandaj în jurul capului. Ascultător, bău toată fiertura pregătită de Jenna și în scurt timp adormi pe podeaua acoperită cu blănuri.

— Marcellus ar zice că trebuie să îl trezim o dată la câteva ore, ca să vedem dacă într-adevăr doarme și nu cumva și-a pierdut cunoștința, spuse Septimus.

— Păi, dacă îl trezim, cum să mai doarmă? se împotrivi Jenna. Mâine o să fie morocănos și obosit.

— Așa e, încuviință Septimus. De fapt, cred că se simte bine, judecând după cum respiră.

— Știi, zise Jenna, chiar dacă au fost momente îngrozitoare pentru tine, atunci când erai prizonier în Timpul lui Marcellus, când ai revenit erai schimbat, schimbat în bine. Acum știi fel de fel de lucruri de care nimeni nu are habar. Nici măcar Marcia.

— Mda, făcu Septimus, cam posomorât. O vreme tăcu și amestecă fiertura, privind bucățica de alviță cum se învârtește tot mai repede în cană. Apoi zise: Aș fi mult mai bun ca Tămăduitor decât ca Vrăjitor.

— Nu fi caraghios, zise Jenna. O să fii un mare Vrăjitor, unul din cei mai buni. Știi prea bine.

— Marcia nu e de părerea ta.

— Ți-a spus ție așa?

— Nu, dar îmi dau seama de ce gândește. Spune că-mi pierd vremea cu prostii. Are dreptate. De fapt... nu cred că vreau să ajung Vrăjitor, Jen.

— Da, încuviință Jenna. Uneori nici eu nu-mi doresc să fiu Regină. E îngrozitor să știi că trebuie să devii ceva anume. Tu măcar poți hotărî să nu devii Vrăjitor dacă într-adevăr nu vrei.

Septimus nu răspunse. Băgă mâna în buzunar și pipăi Piatra. Nu credea că va mai avea prilejul să hotărască ceva pentru viitorul lui.

— Jen, zise el.

— Ce e, Sep? îl întrebă ea îngrijorată.

— Ah... nu... nimic.

Nu avea inima să îi spună.

Mai târziu, când se înnoptă, iar Jenna și Beetle dormeau adânc, Ullr Noptatica era întinsă în fața intrării și până și Ephaniah respira liniștit, Septimus scoase Piatra. Chiar atunci, Jenna se mișcă prin somn și el băgă repede Piatra în buzunar, dar apucase să vadă că nu mai era galbenă, ci arămie. *Arămiul, drumul tău îl va duce peste hău. Abia acum înțelegea Septimus versurile poeziei.*

A doua zi dimineța, Septimus se trezi cam amețit, din cauza mirosului blănurilor de Forics. În cocioabă era întuneric și își dădu seama că e dimineță doar fiindcă la ușă stătea o pisicuță roșcată și mieuna nerăbdătoare să i se dea drumul afară. Ridică un colț al ușii de blană și Ullr ieși cu coada ridicată în aerul rece al dimineții. O clipă mai târziu, ateriză cu o mică bufnitură în zăpada de sub copac și porni în căutarea unui mic dejun mai interesant decât peștele uscat.

Cei rămași în casuță, nepricepuți la meșteșugul prinderii șoarecilor-de-copac, erau nevoiți să se mulțumească cu ce aveau. Puseră apă la încălzit și se întrebau cum ar fi peștele uscat dacă îl fierbeau la un loc cu alvița. Jenna zicea că nu l-ar putea mânca, dar Septimus era de părere că ar fi interesant. Beetle, care se trezise cu o durere de cap și gâtul înțepenit,

refuză morocănos atât peștele cât și alvița, fie împreună, fie separat.

Septimus puse capăt discuției despre pește și alviță folosind apa fiartă pentru o infuzie de scoarță de salcie, scoasă din cutia cu Leacuri. I-o dădu lui Beetle și acesta o bău toată, deși era amară și înecăcioasă. Într-o jumătate de oră, durerea de cap și înțepeneala îl mai lăsară și putu să o ajute pe Jenna să desfacă încă trei din pachetele lui Sam. Găsiră niște prăjiturele cu stafide, mici și lipicioase, făcute de Marissa pentru Jo-Jo, și o fâșie lungă de șuncă, tot uscată. Ei, micul dejun părea mult mai interesant acum.

Septimus se hotărî să îi ia pulsul lui Ephaniah, dar nu știa dacă îl va găsi tot la încheietura mâinii. Acolo era, măcar că o blană moale, de șobolan, îi acoperea încheietura. Pulsul era slab dar regulat și Septimus era acum sigur că Ephaniah dormea adânc. Cu toate acestea, nu găsi nimic în trusa lui cu Leacuri care să îi poată fi de folos omului-șobolan. Timpul e cel mai mare vindecător, se gândea el, și, după o vreme, vor trece și coșmarurile pe care le au toți cei în care s-a întrupat o **Creatură**.

Pe la mijlocul dimineții — judecând după ceasul lui Beetle, care nu ticăia, spre deosebire de toate celelalte ceasuri pe care

le văzuseră — sfârșiră micul dejun și hotărâră că cel mai bine era să îl lase pe Ephaniah în căsuța din copac, să își revină, și să se întoarcă după el când plecau înspre casă.

— Nik e foarte puternic, zise Jenna. El ne va ajuta să îl ducem pe Ephaniah înapoi în Pădure.

Septimus tăcea. El nu credea că se vor mai întoarce, necum să îl mai aducă și pe Nicko, dar Ephaniah avea să fie la adăpost de primejdii în copac — de fapt, mai ferit decât ei.

Jenna îngenunche lângă omul-șobolan și îl acoperi cu pele-rinele lor de blană de jder ca să se încălzească.

— La revedere, Ephaniah, spuse ea. Acum trebuie să plecăm, dar ne întoarcem în curând.

Mustățile lui Ephaniah tresăriră și Jenna îl mângâie pe frunte.

— O să te faci bine, spuse ea, și în acea clipă Ephaniah deschise pe jumătate un ochi. Se trezește! țipă Jenna.

Pe cât se părea, Ephaniah voia să îi spună ceva Jennei. Gemea și tot dădea din mână. Jenna îl apucă de mână și i-o așeză cu grijă pe piept, dar Ephaniah se împotrivi. Jenna îi dădu drumul și Ephaniah încercă să găsească ceva printre fal-durile de la gâtul robei, pipăind cu degetele lui lungi și osoase.

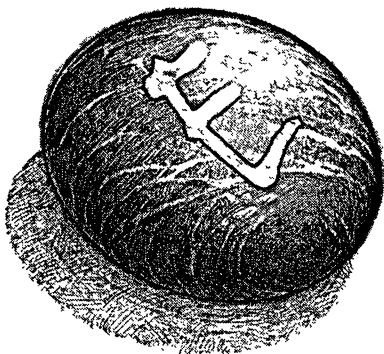
— Ce e? îl întrebă. Te doare gâtul?

În loc de răspuns, Ephaniah scoase ceva dintr-un buzunar secret și puse acel lucru în palma Jennei. Apoi oftă lung, închise ochii și căzu într-un somn adânc.

Jenna lăsă privirea în jos. În palma ei se afla o bucățiță rotundă de hârtie, puțin lucioasă, acoperită de o mulțime de linii subțiri, desenate cu creionul. O clipă se întrebă ce ar putea fi, dar numai o clipă, fiindcă își dădu îndată seama ce era: bucata care lipsea din hartă. Era *Casa Foricșilor*.

⇨ 43 ⇨

PODUL

Întinseră harta pe zăpadă, sub copac. Hârtia, întărită de frig, trosnea. Acum, așezată pe zăpada albă, părea galbenă, învechită.

— Nu, Ullr, zise Jenna. Nu e voie să stai aici. Trebuie să fac ceva anume? întrebă ea, ținând în mână bucățica de hârtie. Să spun Farmecul de Reîntregire sau ceva asemănător?

— Nu, chicoti Beetle. Știe singură drumul.

Jenna dădu drumul bucății de hârtie, care coborî învârtindu-se prin aer. Ullr voi să o prindă cu laba, dar Jenna apucă

pisica și o ținu bine. Bucata de hârtie rămase câteva clipe deasupra găurii, se roti de câteva ori — parcă vrând să vadă cum e mai bine să se așeze — și apoi coborî și se potrivî la locul ei, în chiotele de bucurie ale celor trei. Harta lui Snorri era din nou întreagă.

— Uimitor, zise Jenna. Nici măcar nu se vede unde a fost ruptă.

Beetle cercetă harta cu un aer de profesionist.

— Bună treabă, zise el.

Septimus scoase Lentila Măritoare din cingătoarea lui de Ucenic și o ținu deasupra părții din mijloc a hărții. Văzură atunci cum toate amănuntele minuțios consemnate de Snorri devin limpezi. Văzură o clădire octogonală, colorată în cenușiu, ca un fel de umbră. Deasupra, Snorri scrisese cu litere groase: CASA FORICȘILOR. În mijlocul octogonului era o cheie. În jurul clădirii era încolăcit un șarpe uriaș. Casa Foricșilor era ridicată pe un fel de insulă, legată de pământ printr-un pod țesut din fire, ca o plasă de păianjen. La capătul podului se vedeau un copac și o siluetă micuță, spre care era îndreptată o săgeată. Alături, Snorri scrisese cu litere mărunte: ATENȚIE LA VĂMUITOR. Genunea peste care trecea podul era numită HĂUL FĂRĂ FUND. Septimus nu se lăsă impresionat. Îi părea atât de

bine că Piatra nu îl îndepărtase de Casa Foricșilor, că ar fi trecut și peste o sută de hăuri fără fund, deși... dacă se gândea mai bine... ar fi preferat să nu fie nevoie. Unul era îndeajuns.

Jenna o vâri pe Ullr în desagă, ca să nu îi poarte de grijă, și se apropie de cei doi stâlpi înalți care formau intrarea pe pod. Cât despre pod, acesta se ridica amenințător în aerul rece. Împletitura de funii sclipea din cauza miilor de picături de apă înghețate pe ea. Ceața se învârtejea chiar la picioarele Jennei, iar din hău răzbătea până la ei un vaier care nu se mai oprea.

Jenna simți că i se pune un nod în gât, dar își spuse că acesta este drumul către Nicko și că nu are de ales. Făcu un pas înainte, între cei doi stâlpi, în zăpada neatinsă de pe prima scândură a podului. În fața ei, șirul de scânduri se ridica, descriind o curbă largă, și se pierdea în ceață. Jenna întinse mâinile și se apucă de frânghiile prinse în părți, în chip de balustradă. Erau țepene, înghețate, și păreau înspăimântător de fragile. Știind că Septimus era chiar în spate, Jenna își luă inima în dinți și mai făcu un pas. Podul se lăsă puțin sub greutatea ei. Jenna împietri de groază: știa prea bine că între ea și nimicnicie nu stătea decât o scândură subțire. Era însă hotărâtă să nu arate cât îi este de frică.

— Nu e chiar atât de rău, spuse ea cu veselie prefăcută.
Hai, Sep.

Septimus nu făcu nici o mișcare.

— Hai, zise și Beetle.

Îl împinse ușor și Septimus păși pe pod. Jenna mai făcu câțiva pași, podul se legănă și Septimus se prinse cu mâinile de frânghii, înspăimântat.

— Să nu plecați fără mine, îi avertiză Beetle, vrând să pară mai încrezător decât era.

Păși la rândul lui pe podul care se legăna neliniștitor. Lui Septimus i se făcu rău. Avusese de gând să treacă podul mergând calm, ca și cum s-ar fi aflat doar la câteva picioare deasupra pământului, dar își dădu seama că îi este peste poate.

Jenna privi înapoi și văzu spaima din ochii verzi ai lui Septimus.

— Nu-i chiar atât de greu, Sep, zise ea. Toată șmecheria e să te gândești doar la pasul pe care-l faci. Nu trebuie să te gândești decât că pui un picior în fața celuilalt. Nu are nici o însemnătate cât va dura, pentru că noi știm că vom ajunge la capătul celălalt. Trebuie doar să punem câte un picior în fața celuilalt. Ai înțeles? Hai, că nu e greu.

Septimus dădu din cap. Gura îi era atât de uscată că nu putea scoate o vorbă.

Porniră tustrei, unul după altul, ca niște melci înșirați pe sfoară. Jenna număra pașii.

— Unu... doi... trei... patru... cinci... Așa, Sep, mergi foarte bine. Uite cât de mult am mers deja... ah, nu, nu asta am vrut să spun! *Nu te uita, mergi mai departe!* Zece... unsprezece... doisprezece... treisprezece...

Septimus îi dădu ascultare; punea câte un picior în fața celuilalt, la fel ca automatele lui Ephaniah. Ținea privirea ațintită înspre ceață și nu clipea. Scena din fața ochilor lui nu se schimba nicidecum: o bucată de pod care se ridică și dispărea în ceața albă ca laptele. Din când în când, o pală de vânt risipea o parte din ceață și puteau vedea o bucată mai lungă de pod — adică Jenna și Beetle îl puteau vedea, fiindcă de câte ori bătea vântul Septimus închidea ochii până când podul nu se mai legăna.

Pe de altă parte, faptul că nu vedea nu însemna și că nu aude gemetele și vaietele deznădăjduite care se înălțau din Hăul fără Fund. Pe măsură ce înaintau pe scândurile șubrede, agățându-se de frânghii cu degetele amorțite de frig, țipetele erau tot mai puternice și mai disperate. Lui Beetle i se păreau mai greu de suportat decât teama că podul se va rupe și de aceea se porni să îngâne versiunea lui proprie, fără linie melodică, a unui

cântecel foarte popular la Castel: „Cât costă bursucul din vitrină?” Pentru prima oară de când se cunoșteau, Septimus nu protestă.

Astfel, în acompaniamentul lălăielilor lui Beetle (uneori le era greu să le deosebească de gemetele venite din abis), meraseră pas cu pas pe șirul de scânduri care nu înceta să urce. Trecuse cam un sfert de ceas de când pășiseră pe pod când Jenna zise:

— Podul e mai drept acum, simțiți? Cred că ne apropiem de vârf.

Cuvântul „vârf” aduse în mintea lui Septimus imaginea lor, spânzurați în gol. Simți în tălpi lipsa pământului de sub picioare și îl luă cu amețeală. Se clătină și era cât pe ce să cadă pe spate dacă nu îl prindea Beetle.

— Ușurel, Sep. Ia-o mai încet.

Septimus era incapabil să se miște. Încleștase mâinile pe frânghii, atât de tare că i se albiseră încheieturile. Jenna simți că o cuprinde și pe ea teama. Din genune ajungea până la ei o plângere, un bocet care urca și cobora, parcă spunând povestea sufletelor pierdute în ceață. Septimus asculta ca vrăjit. Dintr-odată, își dori să se arunce în perna moale de ceață și să se alăture vocilor de dedesubt. Mâinile i se desprinseseră de pe

frânghii. Chiar în acea clipă, vâlul de ceață se ridică și Jenna zări o pasăre mare, neagră, zburând prin fața lor. De uimire, scoase un țipăt.

Septimus se trezi din transă.

— Jen... ce e? întrebă el cu voce răgușită.

— Nimic, Sep, răspuse ea, dar zborul păsării îi adusese aminte de ceva. Sep, *Amuleta Zborului*, ți-o aduci aminte?

Auzind-o pe Jenna, Septimus simți că mintea i se limpezește. Își aminti cum se simțea când ținea în palmă *Amuleta*, cum se zbăteau aripioarele de argint și săgeata de aur fremăta, ca o pasăre gata să își ia zborul. Pe măsură ce amintirea devenea mai clară, tălpile nu îi mai păreau de plumb, înțepenite de scândurile șubrede ale podului. Picioarele încetară să îi mai tremure, iar vocile de dedesubt nu îl mai ademeneau să se arunce în gol. Din spate se auzi din nou cântecelul despre bur-suc și Septimus făcu un pas înainte.

— Haideți, zise el. Nu mai e mult.

Septimus nu văzu capătul podului — mintea îi era prea plină de imaginea *Amuletei Zborului*. Brusc, o clădire impunătoare se ivi din ceață: Casa Foricșilor.

— E *uriasă*, șopti Jenna.

Beetle se opri din cântat și scoase un fluierat lung, admirativ.

Jenna simți că îi vine inima la loc atunci când coborî de pe pod. Îngenunche ca să o scoată pe Ullr din desagă, dar ochii îi erau atrași de Casa Foricșilor. Priveliștea te lăsa fără cuvinte. Cocoțată pe o culme muntoasă, casa era clădită din blocuri mari de granit și părea mai degrabă o fortăreață inatacabilă. Întocmai ca în desenul lui Snorri, avea un corp central cu opt laturi și patru turnuri, tot cu câte opt laturi, ale căror vârfuri crenelate se pierdeau în norii de zăpadă. Ici și colo, câteva ferestruici străpungeau zidurile, dar păreau cu toate acoperite de o pojghiță lucioasă, asemenea uleiului întins pe apă. Jennei îi aduceau aminte de ochii unei pisici oarbe pe care ea și prietena ei, Bo, o adoptaseră.

Grăbit să nu asculte a douăzeci și una oară cântecelul cu bursucul, Septimus ajunse iute la capătul podului. Coborî de pe ultima scândură cu un sentiment de triumf — *izbutise!* — și își luă gândul de la Amuleta Zborului. Își simțea din nou picioarele (și ghetele) bine așezate pe pământ. Încercă apoi să-și desfacă degetele care rămăseseră încleștate, așa cum le ținuse pe frânghie, dar îl dureau prea tare. Atunci își afundă mâinile înghețate în buzunarele tunicii și Piatra se cuibări în palma lui.

— Frige! exclamă el.

— Ce tot spui acolo? Eu am înghețat, se văită Jenna.

Septimus nu mai scoase niciun cuvânt.

Grijulie, Jenna îl luă pe Septimus de braț și îl trase ceva mai departe de buza prăpastiei.

— Hai, Sep, zise ea. Hai să mergem mai departe.

Septimus avea ceva de spus și nu știa de unde să înceapă. Scoase mâna din buzunar și desfăcu pumnul. În palma lui se afla *Piatra Expediției*. Culoarea i se schimbase — bătea acum în roșu — și strălucea ca o flacără în peisajul acela înghețat.

— Ce-i asta? întrebă Beetle, pe care îl încerca o bănuială.

— Aha, zise Jenna. E ceva magic pentru încălzit mâinile.

Puteai să ne spui și nouă, Sep, ne-ar fi prins bine tuturor.

— Nu e pentru încălzit mâinile, mormăi Septimus.

— Nu, sigur că nu, zise Beetle. Nu ne-ai spus nimic, Sep.

— Ce să ne spună? se miră Jenna.

— *Piatra Expediției*, zise Beetle. Are la el *Piatra Expediției*. Sep, de ce nu ne-ai spus?

— Pentru că era mai important să-i găsim pe Nik și Snorri, iar la început nici n-am crezut că are vreo însemnătate.

— Ai luat *Piatra Expediției* crezând că n-are nici o însemnătate? repetă Beetle uluit.

— Ia-o mai încet, Beetle. Când am luat-o, nu știam că e *Piatra Expediției*. Dacă știam, nu o luam. Hildegarde mi-a dat-o chiar înainte să fugim din Turnul Vrăjitorilor. Mi-a spus că e *Amuleta ei ocrotitoare*.

— Se vede de la o poștă că nu e *Amuleta ei*, zise Beetle batjocoritor.

— Iar ea nu era Hildegarde, adăugă Septimus.

— Despre ce vorbiți? îi luă Jenna la rost. Cine nu era Hildegarde? Vreau să știu.

— Hildegarde nu era Hildegarde, răspuse Beetle, lămurind-o buștean.

— Beetle! făcu Jenna și îi aruncă o privire de Prințesă.

— Așa e cum spune Beetle, Jen, îi sări Septimus în ajutor. M-am tot gândit la clipa când am luat *Piatra*. Știu că Marcia m-a avertizat să nu iau *Amulete* de la străini, dar Hildegarde nu era o străină. Stătea lângă *Urnă*, vă amintiți? Iar eu am văzut *Creatura* în *Urnă*. Așa că, atunci când *Tertius Fumigante* a instituit starea de *Asediu* în Turn, *Creatura* trebuie că a ieșit din *Urnă* și s-a întrupat în Hildegarde. În întunericul și învălmășeala aia orice era posibil.

Jenna îl privi uimită pe Septimus.

— Bine, dar de ce nu ne-ai spus?

— Păi... când mi-am dat seama prima oară că o am, mi-am zis că, dacă fug din Castel și mă feresc de Gardieni, așa cum m-a povățuit Marcia, se cheamă că am scăpat. Am fi putut pleca în căutarea lui Nik și a lui Snorri și am fi uitat de Expediție. Dar apoi, când s-a făcut verde...

— Ce s-a făcut verde? întrebă Jenna.

— Piatra. La început era albastră, dar, când eram în adăpost, am văzut că s-a înverzit, întocmai cum spusese Alther. Atunci mi-am dat seama că sunt în Expediție.

— Și de ce nu ne-ai spus?

Septimus rămase tăcut o vreme.

— N-am putut. Pur și simplu n-am putut. Îmi pare rău. Urmam harta lui Snorri și totul părea că merge bine, așa că mi-am zis...

Se opri fiindcă nu mai știa ce să spună. Se simțea un trădător.

— Dar nu s-a schimbat nimic, Sep. Ne ducem să-l salvăm pe Nik, nu?

— Ba nu, spuse deodată Beetle tăios. Ce facem noi acum nu are de-a face cu Nik. Suntem cu Sep, iar el e plecat în Expediție. Nu are de ales. Când Piatra tu vei primi, în Expediție vei porni. Nu-i așa, Sep?

Septimus încuviință din cap, amărât.

— Nu! Nici vorbă! zise Jenna. Noi am plecat în expediția noastră, în căutarea lui Nik. Și uite, am ajuns, zise ea, arătând spre turnurile care se iveau dintre cețuri. Asta e Casa Foricșilor.

Beetle nu se lăsa înduplecat.

— Nu știm asta, zise el. Nu putem fi siguri de nimic. Așa cum v-am spus, tot ce știm cu siguranță e că noi suntem cu Sep, iar Sep e plecat în Expediție. Ah, da... și încă un amănunt...

— Care anume? întrebă Jenna încet, uimită de torentul furios de cuvinte care nu îi stătea în fire lui Beetle.

— Nimeni nu s-a întors vreodată din Expediție.

Se lăasă liniștea.

Septimus se simțea îngrozitor.

— Îmi... pare rău, murmură el. Îmi pare atât de rău.

Din cer căzură câțiva fulgi de zăpadă, rătăciți. Jenna îi alungă cu un gest hotărât. Privi uriașa fortăreață de granit învăluită în ceață, cu speranța că va găsi un indiciu al prezenței lui Nicko. Cum privea ferestrele oarbe, un cârd de corbi își luă zborul din vârful unui turn, croncănind. Jenna se înfioră și se înfășură mai bine în pelerină. Ullr mieună trist și se frecă de piciorul ei.

În cele din urmă, Jenna vorbi:

— Ei bine, dacă suntem într-o Expediție stupidă, asta e. O vom încheia și ne vom întoarce, împreună cu Nik. Ca să vadă și ei cu cine au de-a face.

Și cu acestea porni în sus, pe cărarea șerpuită și abruptă, cu Ullr după ea.

Beetle și Septimus se grăbiră să o urmeze.

— Îmi pare rău, spuse Septimus după câteva minute. Ar fi trebuit să vă spun despre Piatră.

— Da, răspunse Beetle. Așa s-ar fi convenit. După câteva minute adăugă: Deși n-ar fi schimbat nimic. Eu tot așa fi venit cu tine.

— Mulțumesc, Beetle.

— Și Jenna la fel.

— Mda, nu cred că așa fi putut s-o împiedic.

— Cred că *nimeni* n-o poate împiedica pe Jenna să facă ceva, dacă ea vrea cu tot dinadinsul, rânji Beetle.

Pe la jumătatea drumului, Jenna se opri ca să-i aștepte pe Septimus și Beetle. Ninsoarea se întetise și singura culoare care părea să mai existe pe lume era arămiul Pietrei, care strălucea în palma lui Septimus atunci când el și Beetle apăroră din ceață.

— Știți, zise Jenna, locul ăsta îmi aduce aminte de o poveste pe care ne-a spus-o tata. Niște drumeți osteniți au urcat până la un turn uriaș, învăluit în cețuri. Au ajuns la o ușă în jurul căreia

erau sculptate jivine ciudate și au tras de lanțul clopoțelului. După nu știu câtă vreme, ușa s-a deschis și au văzut un omuleț cocoșat, care i-a privit mult de tot și apoi a spus cu o voce care te băga în răcori: „Daaaa?” Mai ții minte, Sep?

— Nu, răspunse Septimus. La vremea aceea, când tata îți spunea povești înainte de culcare, eu eram în Armata Tânără, probabil pe fundul vreunei gropi cu jderi.

— Iartă-mă, Sep. Uneori mi se pare că ai crescut împreună cu noi.

— Ce bine ar fi fost, murmură Septimus.

Câteodată încerca să își închipuie ce pierduse, dar de fiecare dată îl copleșea tristețea — un sentiment de care îi era greu să scape.

Porniră din nou, mergând alături de astă dată, dar, în scurtă vreme, poteca se îngustă și se văzură nevoiți să meargă în șir. Panta era acum mai abruptă, poteca șerpuia printre stânci și aerul era tot mai rece pe măsură ce urcau. Beetle era sigur că se apropiau de vârf și își adună curajul ca să dea cu ochii de șarpele care, potrivit desenului făcut de Snorri, stătea încolăcit în jurul turnului.

Trebuie că era enorm, se gândea el și se întreba îngrijorat cu ce se hrănea. Apoi se hotărî să nu se mai gândească, fiindcă nu îi făcea bine.

Acum poteca se lățea, nu mai urca atât de abrupt și era acoperită cu un pietriș fin. Când se apropiară de Casa Foricșilor, văzură că era înconjurată de o terasă lată de marmură albă. Ajunși pe terasă, se opriră să își tragă răsuflarea. În fața lor se ridica un perete de ceață, rotindu-se și învârtelindu-se odată cu zăpada, dincolo de care zăriră zidurile cenușii ale Casei Foricșilor. Se priviră mirați. Unde era șarpele?

Traversară precauți terasa, atenți să nu alunece pe dalele ude. Septimus ridică Piatra Expediției ca pe o făclie și la lumina ei ajunseră la piciorul unei scări late de piatră albă.

— Stați aici, șopti Septimus. Mă duc să văd dacă e vreun șarpe aici.

— Ba nu, zise Jenna. Mergem împreună. Nu-i așa, Beetle? Beetle încuviință, dar cam șovăielnic, pentru că îi era frică de șerpi.

Urcară treptele în vârful picioarelor, la lumina Pietrei.

— Nu e niciun șarpe aici, zise Septimus din ceață. Doar o ușă mare, străveche, înconjurată de sculpturi bizare.

— Nu e niciun șarpe?

— Nu. Nici măcar unul mic, de sugiuc, se auzi vocea lui Septimus.

‡44‡

PORTARUL

Ușa imensă a Casei Foricșilor era aproape tot atât de înaltă cât ușile Turnului Vrăjitorilor. Era făcută din plăci mari de abanos, prinse cu bare și piroane de fier înnegrite de vreme. De jur împrejurul ușii erau sculptați tot felul de monștri și creaturi nemaivăzute, care stăteau cu ochii ațintiți asupra Jennei, lui Septimus și lui Beetle. Cei trei rămăseseră în fața ușii, în ninsoarea care îi acoperea încet, încet, și își făceau unul

altuia curaj ca să tragă de lanțul clopoțelului. Nici nu e de mirare că ezitau, fiindcă lanțul ieșea din gura unui dragon de fier care parcă scosese capul din zidul de granit.

— Hai să vedem dacă îți aduci aminte ce am hotărât, i se adresă Septimus lui Beetle.

— Tu și Jen intrați, iar eu aștept afară. Aștept trei ore pe ceas și apoi sun și eu. Dacă nu ieșiți, sun din oră în oră până apăreți. Corect?

— Perfect, răspunse Septimus.

Jenna întinse mâna și trase tare de lanțul clopoțelului. Sunetul se auzi undeva, departe, în adâncul clădirii. Așteptară tăcuți în ninsoarea care se întetise. Așteptară... așteptară.

Li se părea că trecuseră câteva ore când ușa se deschise cu un scârțâit. Un omuleț cocoșat scoase capul afară.

— *Daaaaa?* făcu el.

Jenna rămase cu ochii la el. Își aminti cum arăta Silas, aplecat peste cartea de povești, vorbind cu o voce pițigăiată, pronunțând „l” în loc de „r” și strâmbându-se la ea și la frații ei. Nu se putu abține și pufni în râs.

Portarul păru indignat de chicotele Jennei. Cei care sunau la ușa Casei Foricșilor nu râdeau niciodată.

Privindu-l, Jennei îi păru că seamănă cu un liliac. Era mic de statură, cu pleoapele căzute peste ochi; pe cap avea o tichie de piele moale, iar pe umeri o pelerină croită dintr-un fel de blăniță scurtă, amândouă cafenii. Întocmai ca un liliac, ținea mâna încleștată pe clanța ușii, de parcă îi era teamă să nu îl ia vântul.

— Ne dați voie să intrăm, vă rog? îl întrebă Jenna.

— Aaveți ploglamale? întrebă Portarul; rămăsese în ușă, așa că nu puteau trece de el.

— Programare? se minună Jenna. Nu, dar...

— *Niiimeni* nu intră în Casă fălă ploglamale, rosti Portarul cu glasul lui pițigăiat și ochisorii lui negri ca niște bobite o ațintiră pe Jenna cu o privire plină de reproș.

— În acest caz aș dori să fac o programare, vă rog, spuse Jenna.

— *Fooaaalte* bine. Veți putea intră când veți avea ploglama-lea. La levedele.

— Dar cum facem..., începu Jenna, însă, văzând că Portarul închide ușa, strigă: *Stați!*

Beetle sări în față și băgă piciorul în deschizătura ușii. Portarul încerca să dea deoparte gheata lui Beetle. Acesta rezista cât putea, dar încet, încet era împins înapoi. Văzând că

pierde teren, se propti cu umărul de ușă, dar Portarul cel pitic avea o forță nebănuită. Jenna era speriată. Trebuia să intre, cu orice preț. Nici nu se gândea că acum, când ajunsese atât de aproape de Nicko, cineva ar putea să îi trântescă ușa în nas. Se propti și ea în ușă, ca să îl ajute pe Beetle, dar nu îi puteau ține piept Portarului.

— Stați! strigă Septimus. Nu avem nevoie de nici o programare. Uite ce avem, zise și băgă Piatra sub nasul Portarului.

Portarul se opri și se uită la Piatră. Apoi se uită la Septimus și întrebă neîncrezător:

— Cum adică, sunteți toți în Expediție?

— Da, răspunse Septimus sfidător.

— Nici nu mă mil. Aștepti mii de ani să apală un Ucenic și te tlezești că vin tlei deodată.

Jenna îl privea uluită pe omuleț. Vorbea întocmai ca în povestea lui Silas — nu putea pronunța sunetul „r”. Să fi știut Silas despre Casa Foricșilor? O fi venit și el cumva până aici?

Portarul îi cercetă mai atent și observă că doar Septimus avea tunică verde.

— Tu poți intla, zise, da' ceilalți lămân afală.

Pe Jenna o sperie gândul că Septimus ar intra singur în Casa Foricșilor. Era sigură că, dacă așa s-ar fi întâmplat, nu l-ar mai fi revăzut niciodată. Își închipuia deja cum ar fi așteptat, împreună cu Beetle, zile, săptămâni, poate chiar luni întregi... după care s-ar fi întors acasă fără el. Gândul i se părea insuportabil. Deznădăjduită cum era, își aduse aminte de ultima parte a poveștii lui Silas și spuse răspicat:

— Cerem Dreptul la Ghicitoare.

Portarul o privi de parcă nu își putea crede urechilor.

— *Poftim?*

Septimus și Beetle o priveau de parcă nu era în toate mințile, dar Jenna repetă:

— Cerem Dreptul la Ghicitoare.

— Dleptul la Ghicitoare?

— Da, răspunse Jenna, hotărâtă să pară serioasă, cu toate că Beetle pufni în răs.

— Foalte bine, zise Portarul îmbufnat.

— Haideți, îl îndemnă Jenna.

Portarul oftă și începu să declame cu vocea lui pițigăiată:

**Săsâi ca slănina în tigaie
De ieșit, ieșit-am dintl-un ou,**

Labe n-am și tlupul mi se-ndoate,
 Ca la ceapă pielea-mi se jupoate,
 Dal întotdeauna eu alăt ca nou.
 Ei, ce clezi că sunt?

Acum Jenna înțelese desenul făcut de Snorri.

— Un șarpe, zise ea, zâmbind larg.

Portarul făcu o figură uimită, dar nicidecum încântată.

— Foalte bine. Mai aveți două. Cled că atunci nu veți mai lăde.

Ce nu pot folța și putelea chial de s-al unî
 Eu pot dintl-o mișcale-anume.
 Și mulți pe stladă al dolmi
 Dacă n-aș fi eu pe lume.
 Ei, ce clezi că sunt?

Jenna știu pe loc răspunsul:

— O cheie, zise.

Portarul era deja enervat.

— Colect, recunosc în silă. Ei, dal asta n-o să fie chial așa ușoală.

Începu să declame, dar de data aceasta vorbi mult mai repedit și în șoaptă, așa încât se văzură nevoiți să se aplece spre el ca să prindă cuvintele.

Am mii de folme, dal doal o culoale.
 Legată-s de pământ, dal pot să zbol.
 Apal când e soale, dispal când e nol.
 Nu fac lău, nimic nu mă doale.
 Ei, ce clezi că sunt?

Jenna era în mare încurcătură. Ce mai era desenat pe hartă? Nu-și mai amintea de nimic.

— Aș-teept, făcu Portarul, ca și cum îngâna o melodie. Aveți un minut ca să lăspundeți, după cale îi dau dlumul Expediționalului înăuntlu. Voi doi puteți pleca acasă... dacă aveți cu ce să îl plătiți pe Vămuitol, încheie el, rânjind cu răutate.

Speriată, Jenna desfăcu harta.

— Nu tlișa! Am zis „nu tlișa”! țipă Portarul, scos din fire.

Îi smulse harta din mână și se apucă să o rupă în bucăți.

— Nu! strigă Jenna și se repezi să ia harta. Dă-mi-o înapoi!

— Jen, Jen, nu mai avem nevoie de ea, făcu Septimus și o trase îndărăt. Trebuie să stăm liniștiți și să ne gândim.

— Douăzeci de secunde, se auzi chițăitul zeflemitor al Portarului. Cincispezece secunde... zece, nouă, opt, șapte...

Septimus se concentrează ca să își aducă aminte de desenul lui Snorri până în cele mai mici detalii: șarpele, cheia, Casa Foricșilor, peste care stăruia un fel de umbră.

— Patlu, tlei, două...

Și răspunsul îi veni în minte.

— Una...

— O umbră!

Portarul îi privi cu ură. Nu scoase o vorbă, dar ușa vorbi în locul lui: se deschise încet, într-un concert de scârțâieli. Septimus trecu pragul, dar, când Jenna voi să îl urmeze, Portarul dădu să închidă ușa.

— Nu! urlă Beetle. Las-o pe Jenna să intre.

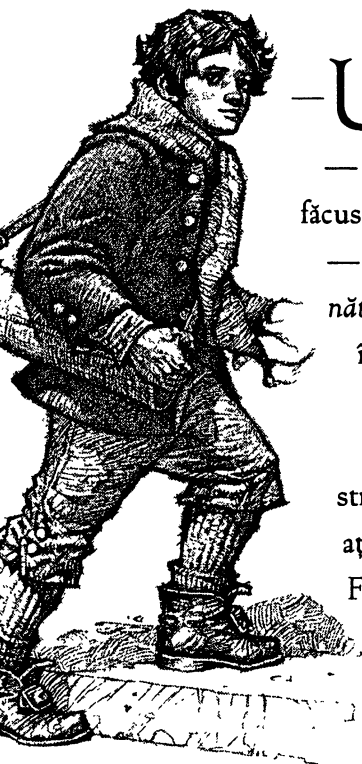
Se năpusti și împinse cu toată puterea în ușă. Portarul se dădu înapoi clătînându-se, ușa se deschise și Jenna, Beetle și Septimus căzură în Casa Foricșilor.

În spatele lor, ușa se închise cu o bufnitură.

— Oh, nu! strigă Beetle, dându-și seama de greșeala pe care o făcuse. Dați-mi drumul afară! Dați-mi drumul afară!

Era însă prea târziu. Timpul se oprise.

CASA FORIȚILOR

— **U**f, în ce belea am intrat, oftă Beetle.
Vai de capul meu!

— Vai, Beetle, șopti Jenna, căreia i se făcuse rău.

— Nu pot să cred că am fost atât de nătâng. Cum o să ne mai putem întoarce în Timpul nostru acum?

Portarul ridică privirea spre Beetle.

— Timpul? întrebă el, zâmbind strâmb. Ce mai înseamnă Timpul dacă ați ajuns aici? Fiți bine-veniți în Casa Folicșilol.

Se aflau în sala de la intrare, o încăpere pardosită cu dale albe și

negre, ca o tablă de șah, întocmai cum o descrisese Mătușa Ells, numai că scaunul cu dragon pe care stătuse aceasta era acum gol. Jenna se simți dezamăgită, atât de tare încât îi dădură lacrimile. Sperase să îl găsească pe Nicko așezat pe scaun, așteptându-i, așa cum făcuse și Mătușa Ells la vremea ei, dar... *nici urmă de Nicko*.

— Lăsați-vă desagile aici, le spuse Portarul, arătând spre un dulap mare.

Rămase cu gura căscată când văzu cum Jenna scoate o pistică din desagă și o ia la subraț. După ce își reveni din uimire, aruncă desagile în dulap și se întoarse spre nou-veniți.

În fața lor se afla o ușă dublă, din argint. Semăna foarte bine cu ușa Turnului Vrăjitorilor, doar că era mai mică și împodobită cu desene complicate și hieroglife. Portarul deschise ușa și îi pofti în Casa Foricșilor. Rămaseră fără grai când se văzură între doi pilaștri uriași de marmură, și se opriră în prag; zăpada de pe ghetele lor se topea încet, făcând băltoace pe pardoseala albă de marmură. În fața lor se întindea o sală imensă, cufundată în penumbră, măcar că mii de lumânări ardeau peste tot.

Pe Jenna o luă cu amețeală. I se năzări că e într-un bâlci pustiu, lângă stâlpul călușeilor, care se învăteau în tăcere, parcă invitând-o să urce — numai că ea nu voia. Lui Septimus

locul acela îi aducea aminte de Turnul Vrăjitorilor. Ca și acolo, lucrurile nu erau ceea ce păreau a fi, ba chiar se și mișcau nițel atunci când le priveai cu atenție, și de aceea, cu cât te uitai mai bine, cu atât vedeai mai puțin. Cât despre Beetle, lui îi veni în minte Lada de Gunoaie Primejdioase care se afla în curtea Scriptoriului. Odată, ca să facă pe grozavul, ridicase capacul și văzuse înăuntru un vârtej adânc, întunecat, care îl îmbia să se arunce și să se rotească la nesfârșit. Din fericire, Foxy Vulpișor îl apucase de guler și îl trăsese deoparte.

Portarul se distra privind-i. De regulă, se străduia să nu se distreze niciodată, dar acum făcu o excepție — prea erau caraghioși, cum stăteau în prag și încercau să înțeleagă Valurile Timpului. După câteva minute, când socoti că s-a distrat pentru toată săptămâna, dacă nu chiar pentru toată luna, Portarul deschise o ușiță aflată chiar în pilastrul unde se oprise Jenna și dispăru repede înăuntru, trântind ușa după el.

Zgomotul ușii trântite îi readuse la realitate.

— Hai, șopti Septimus. Hai să intrăm.

Se luară de braț și intrară încet în apa tulbure a Timpului, amestecată cu fumul înecăcios al lumânărilor.

Mergeau încet, ca și cum aerul ar fi fost îngroșat și le-ar fi îngreunat mersul. Septimus ținea în mână Piatra Expediției,

care acum era roșie ca focul. Lumina ca o torță și le arăta calea prin ceață. Pe măsură ce înaintau, umbrele, pe care la început le luaseră drept fuioare de fum și vârtejuri de aer, se limpezeau. Din aerul îngroșat se desprindeau figuri omenești care se adunau în jurul lor.

— Aici sunt fantome cu carul, șopti Beetle.

— Nu sunt fantome, răspunse Septimus. Sunt oameni vii. Îi aud. Aud Bătăi de Inimă omenești. Sute de inimi.

— Ce caută aici? întrebă Jenna.

— Ceea ce căutăm și noi, cred. Încearcă să se întoarcă în Timpul lor.

— Dar noi nu încercăm să ne întoarcem.

— O să încercăm.

Jenna amuți. Beetle simți că i se face rău.

Fetele celor din jur se vedeau mult mai bine acum, hainele căpătau forme și culori. Erau acolo fermieri și vânători, doamne îmbrăcate în haine scumpe, slujitori în haine de lucru, cavaleri cu armuri sau haine elegante, ba chiar și o familie de bogătași cu haine înzorzionate, având cu toții pe cap tichii cu vârf ascuțit.

Ullr nu avea astâmpăr. Se zbătea în brațele Jennei, încercând să scape, dar Jenna o ținea strâns. Atât le-ar mai fi trebuit acum: să o piardă pe Ullr.

Jenna și Septimus își plimbau ochii prin mulțime, sperând să vadă bucelele aurii ale lui Nicko sau pletele aproape albe ale lui Snorri. Își dădură seama că deveniseră și ei vizibili și că erau în centrul atenției, mai ales din cauza Pietrei.

Deodată, mulțimea se desfăcu pentru a-i face loc unei femei tinere, îmbrăcată într-o mantie și o robă verde, tocite până la urzeală. Tânăra veni drept spre Septimus. Îl țintui cu ochii ei verzi, uimitor de sclipitori, și arătă cu degetul spre Piatră.

— Ai Piatra Expediției, spuse ea uluită.

Septimus dădu din cap a încuviințare.

— Și cum te cheamă?

— Septimus. Septimus Heap.

Fata îl privi nedumerită.

— Știi, Septimus, ești foarte... scund, zise ea, căutând un cuvânt potrivit.

— *Scund?* repetă Septimus indignat.

— Adică... tânăr. Ești foarte tânăr. Nu ți-ai terminat Ucenicia, desigur.

— Nu, n-am terminat-o, răspuse el, neștiind ce să creadă.

— Atunci, cum de ai plecat în *Expediție*? întrebă fata, întocmai cum ar fi făcut Marcia.

— Nu... n-am plecat în *Expediție*, se bâlbâi Septimus. Adică... n-am vrut să plec în *Expediție*. Cineva mi-a dat *Piatra*, iar eu am luat-o din nebăgare de seamă.

— Din *nebăgare de seamă*? se minună fata, care vorbea acum întocmai ca Marcia. Câtă nesăbuință. Ei, asta e, nu avem de ales. Stăpânul meu va trebui să se mulțumească cu tine. Aveam speranțe mari, dar acum...

Fata îl măsură din cap până în picioare. Pe fața ei se vedea că nu are speranțe de niciun fel — nici mari, nici mici — în legătură cu Septimus.

Jenna așteptase cu nerăbdare să o întrebe pe fată dacă nu cumva îl văzuse pe Nicko, dar, tocmai când deschisese gura ca să vorbească, o femeie înaltă, care se vedea că este obișnuită să i se dea ascultare, se îndreptă țanțoșă spre ei. Purta o robă tivită cu blană albastră, iar fața ei prelungă îi amintea lui Beetle de calul căruia îi dădea mere în drum spre școală. Femeia o împinse într-o parte pe fata în verde.

— Bine ați venit în Eternitate, zise femeia.

— Eternitate? bolborosi Beetle. Înseamnă că am murit?

— Sunteți vii în toate Timpurile și cu toate acestea morți în toate Timpurile, răspunse ea. Fiți bine-veniți.

Beetle se gândea că avusese parte și de urări de bun-venit mai călduroase. Aruncă o privire spre Jenna și Septimus; nici ei nu păreau mai încântați.

— Eu sunt Păzitoarea acestei Case, continuă femeia cu față de cal. Această Casă este un Loc al Așteptării. Aici nu veți duce lipsă de nimic fiindcă nu vă veți dori nimic. Mulți sunt cei care ajung aici, dar puțini cei care doresc să plece.

O femeie cu părul negru, îmbrăcată cu o mantie lungă de blană albă și împodobită cu nenumărate bijuterii de aur, ieși în față.

— Unii dintre noi doresc să plece, zise ea, apoi se întoarse spre Jenna, Septimus și Beetle. Simt mirosul zăpezii pe hainele voastre, spuse ea cu dor. Eu vin din Palatele Câmpiilor Înzăpezite de la Soare-Răsare. Nu-mi doresc decât să mă întorc acasă, la familia mea. Voi ați intrat, dar nu ați spus nimănui din Timpul vostru. Până acum, nimeni nu a putut ieși.

Fata în verde, care, după cum își dădu Septimus seama abia acum, purta o tunică de Ucenic — lungă până la glezne și împodobită cu hieroglife — dădea semne de nerăbdare.

— Doamnă Paznic, zise ea, am venit să îl duc pe Ucenic la Stăpânul nostru.

— Prietenii mei trebuie să vină cu mine, zise Septimus.

Fata îi privi uimită pe Beetle și Jenna.

— Ți-ai luat prietenii cu tine... în Expediție? Abia atunci văzu roba roșie a Jennei și coronița de aur. Se fâstâci și făcu o plecăciune adâncă. Să-mi fie cu iertare, Prințesă. Nu mi-am dat seama. Apoi se întoarse spre Septimus și îl luă la rost: De ce ai adus-o pe Prințesă cu tine, Ucenicule? Nesăbuiință mai mare n-am văzut. Cine va mai apăra Castelul acum?

— Nu am *adus-o* eu, se apără Septimus. A fost ideea ei. Îl căutam pe fratele nostru, despre care avem motive să credem că se află aici.

Ucenica se sperie.

— Ești Prinț! Iertare! și făcu încă o plecăciune.

— Nu, nu sunt Prinț, zise Septimus repede.

Ucenica se opri la jumătatea plecăciunii.

— Urmați-mă, zise scurt.

O luă înainte, ca o rață urmată de trei boboci, și mulțimea se desfăcu în două ca să le facă loc.

Ucenica urcă o scară largă, care îi duse sus, tot mai sus, până când abia se mai vedeau prin fumul de lumânare care stăruia deasupra sălii de unde porniseră. În cele din urmă, tușind, pe jumătate înăbușindu-se de fum, ajunseră la o galerie largă, cu balustradă, care se întindea de jur împrejurul sălii. Pe

lângă pereți erau banchete de marmură și sute de firide în care ardeau alte mii de lumânări. Acum, că se îndepărtaseră de mulțime, Ucenica se mai destinse oleacă. Se opri și se întoarse spre ei, de parcă era un ghid care dădea explicații turiștilor. Le arătă ceva prin ceață:

— Aici vedeți patru scări. Fiecare duce la un turn. În fiecare turn se află o Oglindă străveche.

Septimus îi aruncă o privire Jennei. Ei, acum parcă mai veneau de acasă.

— Ce fel de Oglindă? întrebă el.

— Nu îmi pierd vremea cu explicații. Sunteți prea tineri ca să înțelegeți, răspunse fata, vorbind din nou ca Marcia. Urmați-mă.

Fata deschise o ușă secretă în peretele de marmură înnegrit de funingine și le făcu semn să ia o lumânare din cele gata aprinse, aflate în firida cea mai apropiată. Luă și ea una și trecu pragul ușii.

Luară fiecare câte o lumânare și o porniră în urma fetei, pe un coridor îngust, tăiat în pereții de marmură. Deasupra capetelor, pereții se apropiau și se uneau, ținând loc de tavan. Fata mergea repede pe coridorul care urca abrupt, dar ei alunecau la fiecare pas pe dalele lustruite.

— Unde mergem? întrebă Septimus, fără să primească răspuns.

Totuși, nu după multă vreme ajunseră la capătul coridorului și se opriră să își tragă răsuflarea. La lumina lumânărilor, umbrele lor se lungeau pe marmura înnegrită de fum. O clipă, Septimus crezu că are vedenii: chiar în fața lor se afla ușa mare, purpurie, care dădea în apartamentul Marciei.

— Asta e ușa Marciei! exclamă Septimus. Vedeți?

— Seamănă, zise Beetle. Dar nu poate fi aceeași. Trebuie că e o copie.

— Ba nu, este identică. Uite, aici sunt inițialele Arcanului. Marcia l-a prins scrijelind literele pe ușă odată, când era de serviciu. Uitați-vă, îi îndemnă Septimus și le arată un „B” și un „A” neterminat. Aici, pe margine, sunt urmele colților lui Scui păfoc, iar aici se vede unde a izbit Asasina cu piciorul. Este *aceeași* ușă.

Când Septimus se apropie, ușa făcu ceea ce făcea întotdeauna: trase zăvorul și se deschise.

— Ia uite, se miră Beetle. Credeți că înăuntru o vom găsi pe Marcia?

— Voi nu veți găsi pe nimeni înăuntru, spuse fata, se așeză în calea lui Beetle și puse mâna pe clanță. Fiindcă voi nu veți intra.

— Ba *da*, spuse Jenna. Unde merge Sep, mergem și noi.

— Maiestatea Voastră . . . , începu fata.

— Să nu-mi spui mie *așa!* o repezi Jenna.

— Iertare. N-am vrut să vă supăr. Prințesă, aveți câteva minute ca să vă luați rămas-bun de la Expediționar, dar apoi trebuie să plecați, împreună cu servitorul dumneavoastră. Îmi dau seama că sunteți tristă, dar vă urez Drum Bun înapoi către Castel și Noroc în găsirea Timpului Potrivit. Sunteți norocoasă, fiindcă aveți cheia acestei Case. Fie ca libertatea de care vă bucurați să vă poarte pașii acolo unde doriți. Cu bine.

Fata făcu o plecăciune, apoi, luându-i pe toți pe nepregătite, îl împinse pe Septimus înăuntru, se năpusti după el și trânti ușa în nasul Jennei și al lui Beetle.

Jenna și Beetle se priviră uluiți; de cealaltă parte se auzi zgomotul ușii care se zăvora.

— Uf! În ce încurcătură am intrat! exclamă Beetle cu năduf.

⇨46⇨

REGĂSIREA

Jenna bătea cu pumnii în ușa purpurie.
— Sep! striga ea. Sep!

Ullr profită de acest moment de neatenție: se zbate și scapă de sub brațul Jennei, dar Beetle se repezi și o prinse de coadă tocmai când tâșnea pe lângă el. Ullr scuipă, furioasă, și îl zgârie, dar Beetle nu luă în seamă usturimea și o strânse la subraț.

— Jenna, o să-l scoatem pe Septimus de-acolo. Cu orice preț. Au! Termină, Ullr!

Obosită și deznădăjduită, Jenna se sprijini de ușa zăvorâtă.

— Cum? se jelui ea. Cum?

— Am să găesc un topor și am să sparg ușa, zise Beetle hotărât, privind-o în ochi.

Jenna îl privi și ea în ochi și își dădu seama că se va ține de cuvânt.

— Bine, zise ea.

Porniră înapoi pe coridorul de marmură. Pe când se îndepărtau, Beetle întoarse capul și strigă „O să ne întoarcem!”, dar ușa nu păru deloc impresionată.

Afară, pe platforma plină de lumânări, îi aștepta Păzitoarea cu față de cal, așezată pe o banchetă. Când Jenna ieși pe ușa secretă, Păzitoarea se ridică în picioare.

— Prințesă, zise ea și se postă în calea Jennei.

— Ce este? răspuse Jenna pe un ton răstit.

Păzitoarea zâmbi lingușitor. De fapt, pe fața ei se citea o mulțumire de sine care avu darul de a o scoate din fire pe Jenna.

— Unde mergeți?

— Caut un topor, răspuse Jenna cu asprime, dar regretă pe loc sinceritatea.

Păzitoarea nu păru să dea atenție spuselor ei.

— Am o treabă cu dumneavoastră, zise. Puteți trimite servitorul să vă aducă cele trebuincioase.

— Servitorul meu?

Păzitoarea arătă spre Beetle, care rămăsese în urmă, luptându-se să o țină pe Ullr în brațe.

— Nu e servitorul meu, răspunse Jenna indignată.

— Atunci ce este?

— Nu e *ceva*, e *cineva*. Și nu te privește cine e. Acum îmi dai voie să trec, te rog? Avem treburi.

Jenna încercă să facă un pas în lături, dar calea îi era din nou barată.

— Orice ați dori să faceți, spuse Păzitoarea, nu e nevoie să vă grăbiți. Aveți la dispoziție Eternitatea. Nu mai sunteți legată de căruța Timpului, care abia se târăște.

— Mulțumesc, zise Jenna disprețuitor, dar mie îmi *place* căruța Timpului. Cel puțin te duce undeva. Iar acum vă rog să mă scuzați.

— Sunteți tânără, prin urmare vă voi scuza. Acum dați-mi cheia.

— Ce?

— Cheia, zise Păzitoarea și arătă spre cheia Camerei Reginei — o frumoasă cheie de aur în care era prins un smarald și care era atârnată de cingătoarea Jennei.

— Nu!

— Ba da! țipă Păzitoarea și își înfipse unghiile în brațul ei. *Trebuie să mi-o dai. Apartține Casei. Ai furat-o.*

— Ba *nu* am furat-o! răspunse Jenna furioasă. Dă-mi drumul!

Păzitoarea clătină din cap.

— Nu îți dau drumul decât dacă îmi dai cheia, zise ea și dinții de cal îi sclipiră în lumina lumânărilor. Timpul nu înseamnă nimic pentru mine, dar, pe cât se vede, pentru tine înseamnă mult. Voi aștepta. Putem sta aici cât vrei, adăugă și-și înfipse unghiile și mai adânc în brațul Jennei.

— Dă-i drumul, se auzi din spate vocea lui Beetle, cu un ton amenințător pe care Jenna nu îl mai auzise înainte.

— Ce servitor *credincios*, rânji Păzitoarea ironic.

Deodată, de la picioarele ei se ridică un mârâit gros, prelung. Păzitoarea lăsă ochii în jos și o văzu pe Ullr Noptatica țintuind-o cu o privire înfuriată, gata să se repeadă.

— Dă-i drumul Prințesei, îi spuse Beetle încet, că de nu, pune pantera pe tine.

Păzitoarea se conformă. O panteră este o panteră, indiferent de Timp.

— Hai să mergem, zise Beetle Jennei. Să vedem unde găsim un topor.

Prea speriată ca să facă vreo mișcare, Păzitoarea îi urmări din ochi cum se îndepărtau. Dintr-odată, pantera se întoarse și urcă în goană scările spre unul din turnuri. Cei doi o luară la fugă după ea.

— Ullr! striga Jenna. Întoarce-te! Ullr!

Neobișnuită cu atâta agitație, Păzitoarea își reluă locul pe banchetă și așteptă. Știa că, în Casa Foricșilor, așteptarea este întotdeauna răsplătită.

Scara care ducea în turn era abruptă, îngustă și — s-ar fi zis — fără sfârșit. Jenna și Beetle se opriră când ajunseră la o mică arcadă de piatră. Scara urca în continuare, dar dincolo de arcadă se vedea un coridor lung și întunecat, luminat doar de câteva lumânări. Jenna se opri ca să își tragă răsuflarea. Oare pe unde o luase Ullr?

Beetle o ajunse din urmă.

— Ai văzut pe unde a luat-o? întrebă Jenna, suflând greu.

Beetle scutură din cap, căci de vorbit nu putea. Chiar atunci, la lumina ultimei lumânări de la capătul coridorului, zări vârful roșcat al cozii lui Ullr.

— Uite-o!

Jenna se învioră pe loc, își ridică poalele tunicii ca să poată alerga mai bine și se repezi după Ullr. Coridorul se răsucea în jurul turnului octogonal, iar la fiecare cotitură nu puteau zări decât altă latură a turnului. Această parte a clădirii nu era tot atât de somptuoasă: în loc de marmură, alergau acum pe dale de piatră. Jenna și Beetle erau atât de atenți la Ullr că nu băgară de seamă nenumăratele cămăruțe care dădeau în coridor. În fiecare ardea câte o lumânare, iar înăuntru se mișcau încet niște siluete nedeslușite, care îndeplineau activitățile de zi cu zi, așa cum făceau de mii de ani.

De fiecare dată când dădeau colțul, Jenna și Beetle zăreau vârful cozii lui Ullr dispărând pe după colțul următor. Când auzea pașii lor grăbiți trecând prin fața ușii, câte un locuitor al turnului ridica privirile; uneori zărea pantera, alteori pe ei, dar nu dădea prea mare importanță niciunuia.

La un moment dat, Jenna dădu colțul dar nu mai văzură vârful cozii lui Ullr. Se opri să își tragă răsuflarea.

— N-o mai văd, zise ea gâfâind când Beetle o ajunse din urmă. A dispărut.

Beetle se sprijini de perete. Simțea că se sufocă. Până acum câteva zile dusese o viață sedentară, iar ultimele minute îi păreau a fi cele din urmă din viața lui. Nu izbuti decât să scoată un:

— Aaaahh...

Deodată, de undeva de pe coridor, se auzi un țipăt, urmat de un chiot de bucurie:

— Ullr! Ullr, Ullr!

Jenna îi aruncă o privire lui Beetle, pe jumătate bucuroasă, pe jumătate speriată.

— E Snorri, zise ea în șoaptă.

— Așa crezi?

— Da, ea e. Vai, Beetle... Snorri e aici. Prin urmare, Nicko... Nicko trebuie că e și el aici.

Dar apoi un gând înspăimântător îi fulgeră prin minte. Și dacă Nicko nu era acolo, dacă i se întâmplase ceva și aveau să dea doar de Snorri?

— Mi-e teamă, îi șopti ea lui Beetle. Mi-e teamă că am venit până aici și n-o să-l găsim.

Beetle o cuprinse cu brațul pe după umeri.

— Nu avem decât o cale ca să aflăm, zise el cu blândețe. Hai să vedem.

Jenei i se părea un drum nesfârșit. Mergeau încet, aruncând o privire în fiecare cameră. În prima văzură două paturi și o masă de lemn pe care era o sticlă de vin. Două fete erau așezate la masă și stăteau liniștite de vorbă. A doua cameră era

ca într-o baracă militară — nu găseai acolo decât strictul necesar. Pe un pat îngust, la capătul căruia erau frumos împăturite câteva cuverturi, stătea un bărbat și lustruia o armură și așa strălucitoare. În cea de-a treia cameră era atârnat un hamac și singura mobilă era un cufăr imens. Pe cufăr stătea un bătrân cu barbă albă, îmbrăcat într-o uniformă zdrențuită de marinar, și tricota. Pereții celei de-a patra camere erau acoperiți de cărți. În lumina slabă a lumânării, Jenna văzu acolo o femeie îmbrăcată cu o rochie lungă, neagră, aplecată peste un pupitru și scriind de zor. Cea de-a cincea cameră era goală. În cea de-a șasea se aflau trei membri ai familiei cu tichii țuguiate și jucau țintar. În cea de-a șaptea cameră se afla Snorri Snorrelsen.

Jenna strânse mâna lui Beetle. Cu inima bătându-i atât de tare că era sigură că Snorri o va auzi, Jenna intră încetșor în cameră și se opri, ascunsă în umbră. Nu vedea decât lumina lumânării căzând pe părul auriu al lui Snorri și o formă întunecată — Ullr — pe care fata o strângea în brațe. Nu era niciun semn că Nicko s-ar fi aflat acolo, când deodată...

— Jen, tu ești? se auzi o voce din întuneric. *Jen! Oh, Jen!*

Jenna auzi zgomotul scaunului împins în grabă, bufnitura când acesta căzu, iar apoi simți că un fel de vârtej o învăluie, o

ridică în aer și o învârtește, o învârtește, întocmai ca atunci când era o copilă.

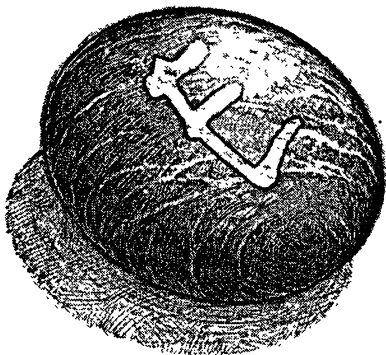
Nicko o lăasă pe Jenna jos, dar aceasta nu voia să îi mai dea drumul. Își îngropă fața în tunică lui murdară și umerii i se scuturau — Beetle nu-și dădea seama dacă de râs sau de plâns. Încă nu era sigur atunci când Jenna înălță capul, dar atunci văzu că ochii îi străluceau și râdea cu gura până la urechi.

— L-am găsit! L-am găsit!

Era tot ce putea spune.

‡47‡

EXPEDIȚIA

Septimus nu auzi nici strigătele Jennei, nici bătăile în ușa purpurie. Mânios, dădu ordin ușii să se dezăvorască.

Ucenica râse:

— Nu vei izbuti, Septimus Heap. Într-adevăr, ușa este gemănă, dar până și gemenii identici diferă prin ceva, după cum tocmai ți-ai dat seama.

Apoi îl privi pe Septimus cu un aer dezamăgit.

— Am așteptat îndelung să vină un Expediționar. Speram să vină cineva mai... matur, cu care să pot petrece câteva zile. Știi să joci cărți?

— Cărți?

— Te-aș putea învăța câteva jocuri. Cred că te-ai descurca la șestic.

— Șestic?

Fata oftă.

— Poate nici măcar atât.

Septimus nu răspunse. Fata îi amintea de Lucy Gringe, cu o singură diferență: era *mult* mai enervantă. Renunță să mai facă conversație și își îndreptă atenția spre locul în care se afla — o cameră octogonală imensă. Prin frumoasa cupolă de sticlă se vedea cerul întunecat, pe care mai stăruiau ultimele raze roșietice ale apusului. Pe cât își dădea seama, se afla chiar în vârful Casei Foricșilor. Septimus se plimbă agale prin cameră, urmărit de ochiul de vultur al străvechii Ucenice. Camera era enormă, iar lucrurile — covoarele, scrinurile încrustate cu lapislazuli, tapiseriile bogate — îi aminteau de apartamentul Marciei. Ceea ce, se gândea Septimus, nu explica pe de-a-ntregul sentimentul că mai trecuse pe acolo. Mai era ceva... ceva esențial... *mirosul de Magie*.

— Ce este aici? o întrebă pe Ucenica cea posacă.

— Casa Foricșilor, veni răspunsul.

— Asta știu, zise Septimus, încercând să își ascundă iritația. Dar acest loc... *această cameră... ce este?*

— Vei afla mai devreme decât crezi.

Septimus oftă și își mai încercă o dată norocul.

— *Tu cine ești?*

Spre uimirea lui, fata chiar îi răspunse.

— Sunt Talmar.

— Talmar... Numele îi era cunoscut. Septimus încercă să își dea seama de ce și deodată se luminează. Acum chiar că i se părea ciudat. Nu cumva... Talmar *Ray Bell?* întrebă.

Pe fața fetei se zugrăvi uimirea.

— De unde știi?

Septimus zâmbi, încântat de impresia pe care o făcuse.

De undeva, din depărtare, se auzi sunetul unui clopoțel.

Talmar își relua aerul de superioritate și anunță:

— Stăpânul este gata. Urmează-mă, Septimus Heap.

Soarele apusese și cupola de sticlă era întunecată acum. În calea lor, lumânările se aprindeau de la sine, una câte una. Când ajunseră la celălalt capăt al camerei, Talmar trase o draperie groasă, dând la iveală o persoană care stătea pe un scaun jos, comod, nu foarte diferit de cel așezat lângă foc în camera Marciei, scaunul pe care *nimeni* altcineva nu avea voie să se așeze.

Talmar îi făcu semn să înainteze. Septimus trecu de cealaltă parte a draperiei și persoana — un bătrân firav, cu păr lung și alb, purtând pe cap bentița de Vrăjitor NeObișnuit — ridică privirea. Lumina lumânărilor se reflecta în ochii lui verzi, strălucitori, care păreau că aruncă flăcări.

— Acesta este Expediționarul nostru, Septimus Heap, îl anunță Talmar.

— Fii bine-venit, Expediționarule, spuse bătrânul și îi zâmbi.

Dădu să se ridice și Talmar se repezi să îl ajute. Când se ridică, adus de spate și oarecum nesigur pe picioare, Septimus văzu că era îmbrăcat într-o robă de Vrăjitor NeObișnuit așa cum se purta în străvechime — împodobită cu hieroglife brodate cu fir de aur. Sprijinit de Talmar, bătrânul se apropie încet de Septimus.

— De la cel Vechi la cel Nou, murmură el cu un accent pe care Septimus nu îl mai auzise până atunci. Salutare.

— Salutare, răspunse și Septimus și strânse mâna întinsă.

Bătrânul privi în jos, la mâna lui Septimus. Acesta plecă ochii și văzu că Inelul cu Dragon strălucea acum mai tare decât strălucise vreodată; era ca o flacără aprinsă pe degetul lui arătător.

— Ai inelul meu, murmură bătrânul Vrăjitor NeObișnuit.

— Inelul tău? se miră Septimus. Credeam că n-a avut decât un stăpân... Ah, da, *desigur*.

— Aha, carevasăzică știi cine sunt?

Septimus dădu din cap. Abia *acum* înțelegea.

— Ești Hotep-Ra, spuse el.

Sclipirile stelelor pătrundeau prin cupola de sticlă, luna plină se ridică pe cer, iar Septimus, Talmar Ray Bell și Hotep-Ra se înfruptau din bunătățile care apăruseră pe masa așezată de Talmar în fața focului. Talmar turnă ceai de mentă în trei pahărele colorate.

Hotep-Ra ridică paharul și zise:

— Sărbătorim încheierea *Expediției* tale, apoi dădu pe gât tot pahărelul.

Ceilalți se grăbiră să îl imite.

— Nu îți mai rămâne decât un singur lucru de făcut înainte de sfârșitul *Expediției*.

— Da? zise Septimus, care nu se aștepta la nimic bun.

— Trebuie să îmi dai *Piatra*.

Septimus zâmbi: mai mult nici nu își dorea. Scoase din buzunar *Piatra*, care era acum roșie ca sângele.

Bucuros să scape de ea, o puse în palma întinsă a lui Hotep-Ra, care o acoperi cu cealaltă palmă. La lumina puternică a Pietrei, oasele se vedeau pe sub piele ca niște umbre de culoare roșu-închis. Apoi lumina Pietrei se stinse și palmele lui Hotep-Ra deveniră din nou opace. Când le desfăcu, Piatra era neagră ca tăciunele.

— Ai încheiat cu bine Expediția, zise Hotep-Ra zâmbind. Acum vei afla și pricina pentru care te-am adus până aici: așează-te lângă mine și povestește-mi tot ce s-a întâmplat în Castel de când am plecat eu de acolo.

— *Totul?* se miră Septimus; cum ar fi putut ști?

— Dacă ești Ucenic trebuie să știi astfel de lucruri. Dar, înainte să începi povestirea, eu îmi voi pune sigiliul pe această piatră și ți-o voi dărui ca amintire.

Septimus nu era chiar atât de sigur că ar vrea o amintire din călătorie, dar nu scoase o vorbă. Hotep-Ra răsucea Piatra în mâini, cu o figură înnegurată.

— Ce este, Stăpâne? întrebă Talmar.

— Nu înțeleg. Eu însumi am numerotat aceste Pietre cu niște semne ascunse. Numărul apărea pe fiecare piatră, de îndată ce era scoasă din Urnă. Aceasta e cea de-a douăzeci și una. Este ultima Piatră, mormăi Hotep-Ra.

— M-am gândit eu că ceva nu e cum trebuie, spuse Talmar, privindu-l pieziș pe Septimus. E mult prea tânăr. Nici măcar nu și-a terminat Ucenicia.

— Nu? se miră Vrăjitorul. Aceasta este o onoare rezervată pentru ultima zi a Uceniciei.

— Întocmai. Trebuie că a furat Piatra. E un pungaș josnic. Septimus, care era sătul de grosolăniile lui Talmar, nu mai putu răbda.

— Cum de îndrăznești să mă faci hoț? Și, de fapt, cine ar vrea s-o fure? N-a adus decât nenorociri. Pot să-ți spun că eu sunt ultimul Expediționar; aceasta era ultima Piatră din Urnă. Și să mai știi ceva: din toți câți au plecat în Expediție, niciunul nu s-a întors. Nu e o onoare, e un blestem. Iar Tertius Fumigante...

— Tertius Fumigante? exclamă Hotep-Ra. Sperjurul, fățarnicul de Tertius, mai scârbos decât mâzga Viermelui-de-Pământ? S-a întors?

— Doar fantoma lui.

— Fantoma? Ei, cel puțin nu mai e în Viață. Ce obrăznicie... l-am izgonit, iar el de-abia a așteptat să plec și s-a întors pe furiș. Când s-a întors?

— A trecut multă vreme de atunci. E o fantomă străveche.

— Cât de străveche?

— Nu știu. Este una din cele mai bătrâne fantome din Castel.

— Una din cele mai bătrâne..., zise Hotep-Ra și căzu pe gânduri.

Nici Talmar, nici Septimus nu îndrăzniră să scoată o vorbă. În cele din urmă, Vrajitorul spuse încet, parcă s-ar fi așteptat la vești rele:

— Spune-mi, Ucenicule... câți Vrajitori NeObișnuiți au fost de când Talmar și cu mine am plecat din Castel?

— Șapte sute șaptezeci și șase, veni răspunsul prompt al lui Septimus.

— *Glumești!* exclamă Hotep-Ra.

— Nu, deloc. Atunci când am devenit Ucenic a trebuit să îi învăț. Vrajitorul NeObișnuit m-a pus să le scriu numele și să lipesc hârtia pe zid. I-am numărat chiar săptămâna trecută.

Hotep-Ra înghiți în sec.

— Eu mă gândeam că au fost cinci sau șase, cel mult. Lucrurile nu merg cum trebuie.

— Și cum ar trebui să meargă? întrebă Septimus.

Hotep-Ra oftă.

— Mănâncă, Purtător al Inelului, zise el. Povestește-mi despre Expediție și apoi îți voi spune și eu povestea mea.

Sub cupola prin care pătrundea lumina lunii, Septimus îi povesti de-a fir a păr lui Hotep-Ra cum ajunsese la Casa Foricșilor. Când termină, se apucă să îmbuce din fructele parfumate și felurile de mâncare cu mirodenii. Sorbea ceaiul de mentă și asculta vocea melodioasă a primului Vrăjitor NeObișnuit.

— În tinerețea mea, începu Hotep-Ra, căci am fost și eu tânăr odată, era cu desăvârșire oprit să te joci cu Timpul. Eu însă, ca mulți alți tineri, nu mă supuneam întotdeauna regulilor. Iar când am descoperit taina opririi Timpului, mi-am dat seama că trebuia să găsesc un loc unde secretul meu să fie ferit de ochi iscoditori și unde să îl pot folosi. Am călătorit în lung și-n lat prin lume, până am ajuns la o frumoasă pădure în mijlocul căreia se afla un abis. De pe fundul acestui hău se ridica o stâncă înaltă. Când am văzut-o, am știut că am găsit locul unde puteam construi Casa mea secretă a Timpului. Și m-am pus pe treabă. Mai întâi am făcut un pod. E un pod frumos, nu-i așa?

Septimus încuviință din cap. Într-adevăr, podul era frumos.

— Frumos, dar înspăimântător, zâmbi Hotep-Ra. Poate nu știi, dar mulți dintre Vrăjitorii cu mari puteri magice se tem de înălțimi. Recunosc, eu nu voiam ca vreun alt Văjitor să ajungă la Casa Timpului — nu voiam să se amestece în treburile mele

sau să pună la cale ceva. Vrăjitorii sunt invidioși pe cei cu adevărat talentați, Ucenicule. Unii chiar nu se dau în lături să le zădărnicească planurile. Așa să ții minte de la mine. Prin urmare, ca să fiu foarte sigur că voi fi lăsat în pace, i-am ademenit aici pe Foricși, despre care lumea crede că nici nu există, fiindcă nimeni nu îi vede nicăieri — doar dacă ajunge aici. I-am făcut să alerge la nesfârșit în jurul abisului, ca să păzească această Casă a Timpului. În scurtă vreme, am băgat de seamă că cei care veneau numeau acest loc Casa Foricșilor, și m-am bucurat, căci în acest fel nimeni nu s-ar fi gândit că aici este de fapt Locul Unde Se Întâlnesc Toate Timpurile... Când am îmbătrânit, am părăsit Castelul, lăsând în urmă pe Regina la care țineam foarte mult și biata Corabie-Dragon. Am venit în Casa Foricșilor. Acum îmi pare rău că nu am venit mai devreme, când mai eram încă în putere, dar atunci voiam să repar mai întâi Corabia-Dragon. Să nu duci niciodată o corabie în Port pentru reparații, Ucenicule. Meșterii de acolo, după ce că sunt leneși, mai sunt și hoți. În timp ce mă îndreptam spre Casa Foricșilor, mă mângâiam cu gândul că, deși voi duce dorul Castelului, voi ști măcar ce se întâmplă acolo, fiindcă hotărâsem să aibă loc Expediția. Expediția trebuia să constituie o mare onoare. La început mă gândisem ca doar cei mai

talentați dintre Ucenici să poată pleca în *Expediție*, dar apoi mi-am zis că nu este cinstit și am creat un fel de loterie. Am umplut o urnă mare cu sute de bucăți de lapislazuli. Pe douăzeci și una dintre ele am scris litera „E” cu aur. Oricare Ucenic putea trage una din aceste pietre — și ce încheiere triumfală a celor șapte ani de ucenicie! Cel plecat în *Expediție* avea privilegiul de a se întâlni cu cel care construise Turnul Vrajitorilor, de a-i împărtăși vești despre cele întâmplare la Castel și de a se întoarce acasă mai învățat și mai înțelept. Ca să feresc Ucenicii de primejdiile unui drum atât de lung — căci nu voiam să le pun viața în joc — am făcut o barcă în care Ucenicul ales putea să treacă marea în deplină siguranță și să urce în susul fluviului care curge la marginea pădurii. Ba am făcut și șapte *Gardieni*, care să îl escorteze în călătorie, să îl ajute să se ferească de *Foricși* iar apoi să-l treacă podul. Bineînțeles, cea mai însemnată îndatorire a lor era să aștepte în fața Casei mele, așa încât *Expediționarul* să se poată Întoarce în Timpul din care venise. Am vrăjit și *Pietrele*, ca să îl îndrume încoace, în caz că *Gardienii* dădeau greș. Acesta a fost planul meu. Dar îmi pare că lucrurile nu stau astfel, așa-i?

— Așa este, răspunse Septimus întristat.

— Au fost *douăzeci* de *Expediționari* înaintea ta, zici? întrebă Hotep-Ra.

Septimus făcu semn din cap că da.

— Și au pierit cu toții?

— Păi, nu s-a mai întors niciunul. Dacă ar fi putut, n-ar fi venit înapoi?

Hotep-Ra dădu încet din cap și căzu pe gânduri.

— Este vina lui Fumigante, zise el. El a aruncat o *Vraja de Întunecare* asupra *Expediției*. Tot ce mi-ai povestit — pădurea înghețată, tăcerea, ceața amenințătoare, *Gardienii ucigași*... Da, da, nu mă privi atât de speriat. Cum ar fi putut el să împiedice altfel *Ucenicii* să ajungă la mine? E mâna lui, sunt sigur.

Septimus era și el convins că așa stau lucrurile.

— A fost cel mai bun prieten al meu, spuse Hotep-Ra cu amărăciune. Pe vremea aceea aveam deplină încredere în el. Țineam la el ca la un frate. Dar odată, pe când eram plecat în mlaștini ca să îngrijesc *Corabia-Dragon*, a pus stăpânire pe Turn și a trimis gărzile să măucidă. Pusese totul la cale de ani de zile, clătină Hotep-Ra din cap, de parcă nici acum nu îi venea să creadă. Iar față de mine se purta ca cel mai bun prieten. Închipuie-ți cum te-ai simți, *Ucenicule*, dacă cel mai bun prieten al tău s-ar purta astfel.

Septimus dădu din cap, compătitor. Nici măcar nu își putea *închipui* cum s-ar fi simțit dacă Beetle s-ar fi purtat astfel.

— Tertius nu a fost stăpân peste Turn decât șapte zile, dar mi-a trebuit șapte ani ca să repar stricăciunile întunecate pe care le-a făcut. L-am izgonit, desigur. Cu toate acestea, spuse Hotep-Ra oftând, îi simțeam lipsa, chiar după ce mă trădase. Când a plecat, m-a amenințat că, deși eu poate îmi închipuiam că voi fi pe veci stăpânul Turnului, lucrurile nu vor sta astfel. S-a jurat că se va întoarce și că mă voi căi amarnic. L-am răspuns că orice ar face nu mi-ar pricinui o durere mai mare decât răul pe care îl făcuse. Acum îmi dau seama că m-am înșelat, fiindcă douăzeci de vieți tinere au fost irosite fără știrea mea. Am stat atâția ani singur, așteptând...

Hotep-Ra se opri, copleșit de amărăciune.

Cât timp Talmar aduse pături și cuverturi ca să nu sufere de frig noaptea, Septimus rămase tăcut, cu ochii la Piatra Expediției. Acum, la lumina lunii pline care pătrundea prin cupola de deasupra, avea sclipiri albastre. Izbutise, își spunea, mirându-se el singur. *Ajunsese la capătul Expediției.* După aceea se întristă: alți douăzeci de Ucenici dăduseră greș. Ce prilej ar fi avut să stea de vorbă o noapte întreagă cu *primul* Vrăjitor

Neobișnuit care existase vreodată! Îl trecu un fior. În aer plutea mirosul de Magie și, pentru prima oară de când se apucase să citească scrierile lui Marcellus Pye, era mulțumit. Lucrurile o luaseră pe făgașul cel bun. Iar Marcia avea să fie mândră de el. Dacă se vor mai vedea vreodată...

A doua zi dis-de-dimineată, încă amețit de somn — sau de nesomn —, Septimus își luă rămas-bun de la Hotep-Ra și ieși din camera octogonală. Ușa geamă cu cea a Marciei se închise ușurel în urma lui. Ținând în mână lumânarea oferită de Talmar Ray Bell, care era acum o idee mai prietenoasă, Septimus coborî coridorul de marmură și ajunse în galeria cu balustradă.

Știa că e dimineată, fiindcă văzuse soarele răsărind prin cupola de sticlă, dar aici, în Casa fără ferestre a Foricșilor, nu ar fi putut să își dea seama. Obosit, se așeză ceva mai departe de Păzitoarea cu figură de cal — care stătea pe o banchetă — și se puse pe așteptat, la fel ca ea. Hotep-Ra îi spusese că toți cei care stau în Casa Foricșilor ajung la un moment dat în galerie; totul este să ai răbdare. Septimus era pregătit să aștepte oricât, până ce Jenna și Beetle ar fi trecut pe acolo. Însă după o vreme,

căldura și oboseala își spuseră cuvântul: Septimus se întinse pe banchetă și adormi buștean.

Avu un vis ciudat: Hotep-Ra și Tertius Fumigante dansau pe Calea Vrăjitorilor, Marcia zbură pe Scui păfoc în mijlocul unei furtuni grozave, Talmar juca șeptic cu un crocodil iar Nicko îl zgâlțâia strigând: „Da' trezește-te odată, Somnorilă!”

Visul luă sfârșit, dar zgâlțâitul continua. Septimus deschise un ochi și... îl văzu pe Nicko, ceea ce avu darul să îl trezească pe loc.

— Nik! strigă el și îl luă în brațe. Chiar tu ești!

— Sep! Sep, ai scăpat! se auzi vocea bucuroasă a Jennei.

— Ei, n-a fost chiar așa, dar...

Femeia cu față de cal se vârî între ei și puse o mână grea pe umărul Jennei.

— Acum, că ați terminat cu revederea înlăcrimată, vreau cheia. *Pe loc.*

Beetle se repezi și îi împinse mâna deoparte.

— Las-o în pace, zise.

În lipsa panterei, Păzitoarea nu se lăsa cu una, cu două. Apucă strâns brațul Jennei și aceasta scoase un țipăt de durere.

— *Dă-mi cheia.* Dacă ți-o iau cu forța, atunci te voi încuia în temniță. Vei rămâne acolo *pe Vecie.*

Nicko o ura pe Păzitoare, fiindcă odată o numise pe Snorri vrăjitoare și o ascunsese într-un turn. Câtă vreme? Nu știa. Zile, luni sau poate chiar ani întregi. Acum venise vremea să plătească. Nicko apucă încheietura mâinii Păzitoarei și o răsuci, cu mult mai multă forță decât ar fi fost nevoie. Deodată se auzi un țipăt de durere și Păzitoarea își apucă încheietura cu cealaltă mână, dar în zadar, fiindcă brațul îi atârna fără vlagă.

— Nik! făcu Jenna speriată. I-ai rupt brațul.

— În situații desperate trebuie să recurgi la măsuri disperate, zise Nicko și porni spre scara care cobora în sala de la intrare. Hai să plecăm de aici. Cine e afară și ne-așteaptă? Pun pariu că e Sam, nu?

Jenna fugi după el.

— Nu.

— Sau tata. El trebuie să fie. Abia aștept să-l văd. Ce dormi-a fost de el și de mama!

Jenei i se rupea inima de mila lui.

— Nu! Oh, Nik... Nu ți-am spus până acum. Dar nu e nimeni afară.

Nicko înmărmuri.

— *Nimeni?*

— Nu.

Beetle lăsă ochii în jos. Ar fi vrut să dispară, să i se piardă urma. Dar își dădu seama îndată că, de fapt, așa se va și întâmpla. Îl cuprinse spaima.

— Înseamnă că nu putem pleca de aici, zise Nicko supărat. Întocmai cum s-a întâmplat cu mine și cu Snorri. Nu vom mai ajunge niciodată acasă. *Niciodată.*

— Nu neapărat, interveni Septimus. Am o idee.

UȘILE GEMENE

— **C**ineva a făcut niște mâzgăleli pe ușa mea, îi spuse Marcia Arcanului.

Arcanu' sări în sus, de parcă el fusese prins asupra faptului, și părul rar, decolorat, i se făcu măciucă. De fapt, Marcia îl prinsese trăgând un pui de somn în dulapul cu Vrăji Vechi.

— Aoleu, făcu el.

— Dacă ai vrut să faci o glumă, să știi că e proastă, continuă Marcia pe un ton tăios.

Arcanu' se legăna de pe un picior pe

altul, ba la un moment dat chiar ridică unul și rămase așa, ca o barză. Nu prea știa despre ce vorbea Marcia, dar după tonul ei era limpede că dăduse iar de bucluc.

— Vai de mine, zise el.

— Ei, asta ai vrut?

— Ce să vreau?

— Să faci o glumă! Știu eu că îți place să mâzgălești ușile sau pereții.

Arcanului îi pică fisa.

— Nu, nu. Nu eu, mă jur. Pe cinstea mea, *nu* eu am mâzgălit ușa.

Marcia oftă. Îl credea. Mâzgăliturile erau prea complicate ca să le poată face Arcanu'.

— Bine. Du-te și adu o găleată de apă și o perie de scânduri. Cureți ușa bine, să nu mai văd nimic. Mă duc să-i fac o vizită lui Sarah Heap, iar când mă întorc vreau ca ușa să fie curată. Ai priceput?

— Da, doamnă Marcia. Așa voi face.

Bucuros că scăpase doar cu atât, Arcanu' se repezi să aducă o găleată și o perie.

— Nu! strigă Jenna îngrozită. Dispare! Stai! Stai!

Harta dispărea chiar sub ochii lor.

— Repede, spune-i să se oprească, zise Nicko.

— Oprește-te! țipă Jenna.

— Nu, vreau să spun scrie. Repede, Jen, până nu dispăre cu totul.

Jenna luă bucata de cretă și scrise: OPREȘTE-TE! NU ȘTERGE.

Arcanu' țipă și își scăpă găleata cu apă și săpun pe picior. Rămase cu gura căscată: sub ochii lui holbați, pe ușă apăreau litere uriașe, rotunjite. Era chiar mai rău decât la început. Ce va spune Marcia? Arcanu' înșfăcă peria și se puse cu furie pe treabă. Pe loc, alte cuvinte apăreau chiar în locul unde șterse-se. Brusc, Arcanu' crezu că a înțeles. Era vorba de un test. Marcia îl punea la încercare ca să vadă dacă merită să redevină Vrăjitor debutant. Arcanu' era hotărât să nu dea greș. Pe măsură ce alte și alte cuvinte apăreau — de exemplu OPREȘTE-TE! ACESTA E UN MESAJ URGENT! — Arcanu' se și grăbea să le șteargă, împrôșcând cu apă împrejur. În scurtă vreme, în fața apartamentului Marciei se făcuse ditamai balta, acoperită de o pojghiță de praf de cretă.

— Mai dă-mi o bucată de cretă! strigă Jenna. Repede!

Snorri îi întinse o bucățică.

— Asta e ultima, zise ea.

Jenna rămase cu mâna ridicată. Nu putea risca să risipească și ultima bucată de cretă. Sub ochii lor, MARCIA, SUNTEM AICI! dispăru de pe ușă, după care se șterse și restul hârtii. Din mesajele Jennei nu se mai vedea nimic.

— E în zadar, zise ea deznădăjduită. Ușa șterge totul.

Tăcură cu toții, cuprinși de aceeași deznădejde. Septimus rupse tăcerea:

— Scrisul a apărut pe ușă, numai că cineva îl șterge.

— Cine ar face așa ceva? se miră Nicko.

— Marcia în niciun caz, și nici vreunul din Vrăjitori, zise Jenna. Și-ar da seama că e ceva important.

— Cine ar putea fi atât de nătâng?

Septimus știa răspunsul.

— Arcanu', zise el.

— Arcanu'?

— Da. E mâna lui. Nimănui altcuiva nu i-ar trece prin cap să facă așa ceva. Jen, dă-mi creta. Știu eu ce să scriu.

Jenna îi întinse creta. Trăgea nădejde că Septimus știa într-adevăr ce face.

TU EȘTI, ARCANULE? scrise Septimus cu litere mari, ca să poată fi ușor citite.

TU EȘTI dispăru de îndată, dar ARCANULE rămase întreg.

— Să așteptăm să ne răspundă, hotărî Septimus. N-are rost să irosim creta până nu știm dacă a înțeles.

În fața ușii gemene cu ușa Marciei, cei cinci așteptau ținându-și răsuflarea. Se scuseră șapte minute, timp în care Arcanu' puse scara în viteză și se repezi jos, la dulapul cu Vrăji Vechi, ca să își ia creionul.

Când se întoarse, le găsi în fața ușii pe Marcia, cuprinsă de furie, și pe Sarah, cu care Marcia dăduse nas în nas sub Marele Arc. Nici nu e de mirare că Sarah era speriată. Marcia se holba la ușă. Își ridicase poalele robei ca să nu se ude, dar botinele ei purpurii erau deja îmbibate de apa plină de săpun și cretă. Când sări jos de pe scară, Arcanu' alunecă și se duse ca pe ghețuș drept în găleata cu clăbuc de săpun, împrôșcând-o pe Marcia de sus până jos.

— Ce-ai în cap? țipă ea. Tărățe? Ți-am dat de făcut o treabă simplă, să ștergi mângăliturile de pe ușa mea, iar tu ai *neobrăzarea* să-ți scrii numele. Ei, să știi că atât ți-a fost. Ești *concediat!*

Sarah Heap era șocată. Nici nu era de mirare că Septimus fugise, dacă Marcia obișnuia să țipe așa de mult.

Arcanu' era îngrozit.

— Nu! o rugă el. Nu e ceea ce pare.

— Ha! făcu Marcia. Am mai auzit povestea asta. Crede-mă, Arcanule, este *exact* ceea ce pare, dacă nu și mai rău.

Arcanu' scoase creionul și îl flutură disperat prin fața ochilor Marciei.

— Voiam doar...

— N-am nevoie să văd cu ce ai scris, îl repezi Marcia. Am lucruri mai importante de făcut. Dă-te la o parte!

— Nu! Nu înțelegeți! insistă Arcanu' și se puse în calea Marciei, ca să o împiedice să intre. Vă rog, doamnă Marcia, *vă rog*. Nu eu am mângălit ușa. Vă pot dovedi. *Vă rog*.

Ceva din vocea Arcanului îi dădu de gândit Marciei.

— Foarte bine, cedă ea. Dovedește-mi.

— Mulțumesc, mulțumesc, *mulțumesc!*

— Gata! Nu te mai gudura atât. Arată-mi.

Arcanu' îngenunche în băltoacă și scrise pe ușă: SUNT EU, BORIS ARCANU'. TU CINE EȘTI?

Marcia bătea nerăbdătoare din picior, plescăind ritmic. Însă când pe ușă apărură cuvintele SEPTIMUS (BĂIATUL 412) plescăiturile încetară. Sarah Heap scoase un țipăt.

— Vedeți? se întoarse Arcanu' spre Marcia. Face singură așa. A scris o mulțime de lucruri.

— Ce anume?

— Nu știu, răspunse Arcanu'. Eram prea ocupat cu ștersul.

— Nerodule! *Le-ai șters?*

— Dar *așa* mi-ați zis.

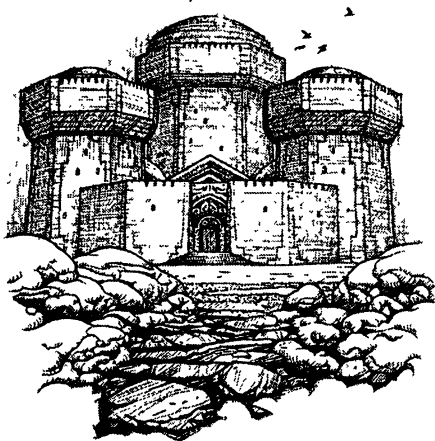
— Ce să mă fac cu tine? Dă-mi creionul.

Marcia smulse creionul din mâna tremurătoare a Arcanului și scrise: SEPTIMUS, SUNT EU, MARCIA. UNDE EȘTI?

Departee, în Casa Foricșilor, cinci voci chiuiră la unison.

†49†

LA ȚANC

Când ieșiră, jubilând, în galeria de la etaj, văzură că erau așteptați. Doi bodyguarzi vâjnoși se repeziră și îl înhățară pe Nicko. Snorri țipă. Erau aceiași bodyguarzi — cunoscuți sub numele de Găinaru' și Golanu' — care o arestaseră pe ea după ce un vecin o acuzase că îi deochease cactusul.

— Dați-mi drumul! striga Nicko înfuriat, zbătându-se să scape.

Se iscă o încăierare. Snorri îi trase un picior Găinarului — un uriaș ras în cap — dar acesta îi prinse lui Nicko mâinile la spate. Septimus și Beetle se aruncară în spatele lui, urmați de Jenna. Golanu', care era mult mai scund însă uimitor de puternic (de fapt, lucrul cel mai uimitor la el erau urechile, mari cât niște foi de varză), îi dădu la o parte ca pe niște muște sâcâitoare.

Păzitoarea, cu brațul învelit în bandaje, stătea deoparte, în umbră.

— Duceți-l în camera fortificată, strigă la cei doi. Nu vreau să îl mai văd *niciodată*.

— Zis și făcut, râse Găinaru'. De-asta să fiți sigură, doamnă Păzitoare. ... Uuf, dă-te la o parte, băiete, i se adresă el lui Beetle, care reușise să îl prindă pe după cap.

Bodyguarzii îl traseră pe Nicko de-a lungul galeriei; Snorri venea după ei, țipând și lovindu-i cu picioarele în țurloaie, iar Jenna rămăsese agățată de fratele ei și nu avea de gând să îi dea drumul. Beetle încă avea brațul încolăcit după capul Găinarului (măcar că acesta nu dădea semne că i-ar păsa), iar Ullr venea în urma lor, sâsâind și scuipând.

Dar Septimus se desprinsese din învălmășeală. Acum scoase din cingătoarea de Ucenic un cristal ca un țurture de gheață. Ținându-l cu mare grijă între degetul mare și arătător,

îi îndreptă capătul mai subțire spre Găinaru', care încerca acum să îl tragă pe Nicko și pe toți ceilalți spre o arcadă întunecată, la celălalt capăt al galeriei.

— Îngheată! strigă Septimus.

Beetle îngheță. Îngrozit, Septimus își dădu seama de greșală. Cu toate acestea, greutatea lui Beetle înghețat îl dezechilibra pe Găinaru' și Nicko profită de acest prilej. Se smulse din strânsoare, apucă mâna lui Snorri și se îndreptară în goană spre scări. Înfuriat, Găinaru' se scutură și Beetle căzu pe jos ca un arbore doborât.

— Beetle! țipă Jenna. Vai, Beetle!

Nicko trecu în goană pe lângă Septimus, trăgând-o pe Snorri după el.

— Hai, Sep! strigă el. Hai să plecăm de aici. M-am săturat. Nici nu-mi mai pasă în care Timp ajungem.

— Nu, Nik! strigă Septimus. Oprește-te.

Dar Nicko și Snorri coborau deja scara, cu Găinaru' și Golanu' pe urmele lor.

Septimus se întoarse spre Jenna.

— Trebuie să-l oprești pe Nik, cu orice preț, îi zise. E prea supărat ca să-și dea seama ce face. Oprește-l până nu e prea târziu.

Jenna sări în picioare.

— Dar Beetle...

— Mă ocup eu de el. *Du-te!*

Jenna porni în goană, trecu pe lângă Păzitoare, care încercă să o prindă — cam fără convingere, e drept — și coborî scara în fugă.

Septimus privi peste balustradă. O văzu pe Jenna alergând în jos pe scări, cu mantia roșie fluturând în urma ei. Mult mai jos, prin vălătucii de fum, îi zări pe Nicko și Snorri care ajunseseră în sala de intrare și își croiau drum prin mulțime, îndreptându-se spre ușile de argint. Chiar în urma lor veneau Găinaru' și Golanu'.

Înșelată de aparenta nepăsare a lui Septimus, Păzitoarea se apropie de el.

— În scurtă vreme îl vom prinde pe domnul care ne dă bătaie de cap, spuse ea, zâmbind satisfăcută.

Septimus nu îi răspunse, iar Păzitoarea se simți dintr-odată stânjenită și plecă de acolo. Nu îi plăcea deloc privirea încețoșată a lui Septimus și, mai ales, nu îi plăcea aburul purpuriu care se aduna în jurul lui. Dacă era ceva molipsitor?

Jos, în Sala Mare a Casei Foricșilor, Golanu' îl depășise pe Găinaru' și era acum la o lungime de braț de Nicko. Întinse

mâna să îl înhațe, dar, în ultima clipă, Nicko se ascunse în spațele unui bărbat înalt, cu tichie țuguiață. Găinaru' se opri, nedumerit, și apoi strigă:

— Tâmpitule! Uite-l acolo!

Golanul se răsuci pe călcâie și văzu că cel pe care îl urmărea o luase la fugă înapoi, sus pe scări. Cum de izbutise atât de repede să ajungă acolo?

Aplecat peste balustradă, Septimus se concentra mai tare decât oricând. Proiectarea unei persoane vii este una din cele mai greu de realizat. Septimus se străduia, folosind puteri magice pe care nu avusese habar că le are, dar, ca toate Proiecțiile, nici aceasta nu era chiar perfectă. Marginile erau cam neclare și uneori Proiecția se pierdea. Din fericire, fumul acoperea imperfecțiunile, iar Septimus avea grijă ca Proiecția lui Nicko să se afle îndeajuns de departe de gârzi ca aceștia să nu își dea seama cu ce au de-a face. Încântat de puterile sale magice, Septimus făcu Proiecția să urce scările. Când imaginea lui Nicko se apropie, se trase câțiva pași îndărăt, fiindcă e cu atât mai greu să menții o Proiecție cu cât este mai aproape de tine. Păzitoarea se bucură să vadă că Septimus nu face nimic atunci când derbedeul cel tânăr trecu în fugă pe lângă el, ba chiar se gândea că se pripise făcându-și o părere proastă

despre Ucenic. Era atât de agitată că nasul ei lung începu să strălucească în timp ce îi privea pe Găinaru' și Golanu' — slugile ei credincioase — care se apropiau, roșii la față, cu sudoarea curgând pe ei. Aveau să pună mâna pe el cât ai zice pește.

Septimus trimise Proiecția în turnul de unde ieșiseră Nicko și Snorri și apoi se destinse. Acum trebuia doar să proiecteze sunet de pași care fugeau și să îi lase pe cei doi să alerge până cădeau lați. Privi în jos, să vadă dacă Jenna izbutise să îl oprească pe Nicko, dar nu văzu nimic din cauza fumului. Ar fi dorit foarte mult să se repeadă până jos să îi bage mințile în cap lui Nicko, dar avea încredere că Jenna se va descurca. De fapt, el avea ceva mult mai important de făcut, ceva care nu suferea amânare: să îl dezghețe pe Beetle.

Păzitoarea se uita după Septimus, care cobora scara împreună cu Beetle — încă nesigur pe picioarele lui. Când aceștia dispărură în vâlătucii de fum, auzi tropăielile celor doi body-guarzi care coborau înapoi pe scările turnului și zâmbi, întocmai cum ar rânji un cal care, hotărât să își trântescă stăpânul la pământ, zărește deodată o creangă joasă.

Jenna îi ajunse din urmă pe Nicko și Snorri în sala pardosită ca o tablă de șah.

— Nu, Nik! strigă ea. Nu, nu pleca. Te rog. Nu pleca singur. Te rog.

— Nu mai stau nici o clipă aici, răspunse Nicko. N-am de gând să-mi petrec restul vieții — și cine mai știe cât pe deasupra — într-o temniță, sub pământ. Au ținut-o pe Snorri acolo nu știu câtă vreme. A fost groaznic.

— Nu m-au ținut decât câteva zile, Nicko, zise Snorri.

— Cine știe cât ai fost închisă? mormăi Nicko. Locul ăsta îți învâlmășește mîntea. Nimeni nu știe cât Tîmp se scurge. Îți vine să înnebunești. Eu, unul, *nu mai suport*.

Întinse mîna să deschidă ușa, dar Jenna îl prinse de braț.

— Nik! Te rog să-mi promiți ceva. Te rog.

— Ce?

— Că îi vei aștepta pe Sep și Beetle.

— Cine știe dacă mai vin. Tu n-ai cum să înțelegi, Jen. Aici totul e ciudat. Unii oameni au dispărut, pur și simplu.

— Vor veni, sunt *sigură*.

Chiar în acea clipă, ușile de argint se deschiseră: Septimus și Beetle năvăliră în sală.

— Vin după noi! zise Septimus cu răsuflarea tăiată. Proiecția mea a dispărut atunci când l-am dezghețat pe Beetle.

— Ei, asta a fost, zise Nicko. Eu am plecat.

— Nik, *așteaptă!* zise Jenna.

Scoase de la cingătoare cheia Camerei Reginei și o vârî într-o broască mică, aproape invizibilă în mijlocul unei hieroglife aflate pe ușa de argint din partea dreaptă. De îndată ce o răsuci, auziră zgomotul ușilor care se *ferecau*.

— Asta n-o va opri, spuse Nicko. Are și *ea* o cheie.

— Ba da, fiindcă voi lăsa cheia mea în broască, zâmbi Jenna.

— Bravo ție, Jen, spuse Septimus admirativ.

Rămaseră în sala ca o tablă de șah, opritiți între două lumi. La fel ca Mătușa Ells, Snorri se așeză pe jilțul în formă de dragon. Își odihni picioarele pe coada groasă, răsucită, și trupul ei subțire dispăru aproape cu totul între aripile sculptate care formau spătarul jilțului. Nicko se cocoță pe unul din brațele sculptate ca niște capete de dragon. Se vedea că atât el cât și Snorri erau istoviți, cu nervii încordați.

Jenna, Septimus și Beetle își luaseră desagiile din dulap și acum stăteau rezemați de ele, pe podeaua rece de marmură.

Nicko îi privi și clătină din cap, nedumerit:

— Parcă tot nu-mi vine să cred că sunteți cu adevărat aici.

Am așteptat atâta vreme, nu-i așa, Snorri?

Snorri încuviință din cap.

— Sunt atât de bucuroasă că v-am găsit, spuse Jenna încet. Îmi era atât de teamă că nu vom da de voi.

— Era cât pe ce să plecăm, zise Nicko. În mai multe rânduri m-am gândit că e mai bine așa. Ușile sunt deschise și nu te oprește nimeni, să știi. Dar ești avertizat că poți nimeri în nu se știe ce Timp. Chiar într-un Timp dinainte — aici Nicko se cutremură — dinainte să existe oamenii. Înainte să existe și Casa Foricșilor. Dacă se întâmplă așa, nu te mai poți întoarce. Snorri m-a sfătuit întotdeauna să mai așteptăm. A avut dreptate, așa cum are întotdeauna.

Snorri se îmbujoră la față.

— Da, spuse Jenna, care o privea acum pe Snorri cu alți ochi. A avut dreptate.

Rămaseră tăcuți, fiecare cu gândurile lui, dar liniștea nu dură mult. Cineva bătea cu furie în ușile de argint. Se auzea și un zăngănit, semn că cineva încerca să vâre o cheie în broască.

— Nu merge! se auzi vocea supărată a Păzitoarei. Gardieni, spargeți ușa!

Nicko sări în picioare, cu ochii măriți de groază.

— Pe mine nu mă vor prinde, spuse apăsător. Mai bine Ies și îmi încerc norocul.

— Vin și eu cu tine, zise Snorri. Ullr vine și ea, adăugă și ridică pisica de jos.

— Și noi la fel, spuse Jenna pe un ton solemn. Nu-i așa? zise ea, privindu-i pe Septimus și Beetle.

Septimus îi aruncă o privire lui Beetle.

— Da, vin și eu, zise acesta.

— Și eu, spuse Septimus.

— Chiar așa? se miră Nicko. Doar cu mine au ce au, pe voi vă vor lăsa în pace.

— Rămânem împreună, Nik, răspuse Septimus. La bine și la rău.

Se auziră bufnituri repetate. Găinaru' izbea cu umărul în ușă cât putea de tare și, în scurtă vreme, încuietoarea, care nu era chiar atât de solidă, începu să se hâțâne.

— Eu ies chiar acum, spuse Nicko hotărât și puse mâna pe zăvorul masiv care închidea ușa de abanos a Casei Foricșilor. Dar vreau ca voi să rămâneți aici, zise el, privindu-i pe rând pe Jenna, Septimus și Beetle și ridicând vocea ca să acopere bufniturile repetate în ușă. Veți găsi o cale să ajungeți acasă, la mama și tata. Să le povestiți ce s-a întâmplat și să le spuneți că mi-a părut rău...

Septimus trase aer în piept.

— Nu, Nik. Venim cu tine, zise el, privind-i pe ceilalți.

Patru perechi de ochi îngroziți se îndreptară spre el — abia acum își dădeau seama ce grozăvie erau pe cale să facă.

Buf.

Lui Nicko i se împăienjeniră ochii. Clipi de mai multe ori.

— Bine, zise. Atunci să mergem.

Buf. Buf.

Nicko întinse mâna spre zăvorul ușii de abanos, pe care aveau să lase în Timpul de afară — oricare va fi acela. Dar chiar în clipa când atinse zăvorul, de afară se auziră bătăi furioase, atât de puternice încât acoperiră bufniturile venite din spate. Tresăriră.

Septimus scoase un chiot de bucurie. Nu exista decât o singură persoană care ar fi nesocotit un clopoțel în perfectă stare de funcționare și, în schimb, ar fi bătut cu pumnul. Deschise larg ușa Casei Foricșilor.

— Hei, zise Marcia, zâmbind cu gura până la urechi. Nu mă poftiți înăuntru?

— În niciun caz, făcu Septimus. Ieșim noi afară!

Sarah Heap, rămasă pe terasa largă de marmură, îi văzu pe cei doi fii mai mici și pe fiica ei ieșind afară, în aerul lăptos, și

izbucnind în strigăte voioase. Apoi tăbărâra asupra Marciei și o luară în brațe. Sarah nu-și putea crede ochilor. Se sprijini de grumazul lui Scuipăfoc și acesta dădu obosit din coadă. Fusese un zbor lung, prin frig.

Bufnetul cozii lui Scuipăfoc îi atrase atenția lui Nicko.

— Mami? zise el, fără să se uite la dragon, fiindcă nu vedea decât o siluetă fragilă, înfășurată într-o pelerină verde, tocită de purtare. Mami?

— Vai... *Nicko!* — doar atât izbuti să spună Sarah.

ÎNCEPUTURI ȘI SFÂRȘITURI...

ALICE ȘI ALTHER

Sfârșitul vieții lui Alice a însemnat de fapt începutul unei noi vieți pentru ea și Alther — de această dată împreună. Cât fuseseră Vii, Alther, mai ales — dar și Alice — fuseseră prea prinși cu treburile ca să aibă timp unul de celălalt. Acum Alther era hotărât să pună capăt acestei situații.

La douăzeci și patru de ceasuri după ce fusese împușcată, fantoma lui Alice și-a făcut **Apariția** pe Debarcaderul Palatului, unde l-a găsit pe Alther așteptând-o. Fantomele trebuie să petreacă primul an și o zi în locul unde au devenit fantome. Această perioadă este numită **Vremea Odihnei**, dar uneori se poate dovedi o încercare grea pentru cineva care a devenit fantomă pe neașteptate. De aceea, Alther era de neclintit în hotărârea lui: avea să stea lângă Alice atât cât dura **Odihna** și să îi țină de urât. Totdeauna regretase că nu fusese alături de

ea câtă vreme fuseseră Vii, dar de acum încolo nu aveau să se mai despartă.

Lui Alther și lui Alice nu le prea păsa dacă sunt înăuntru sau afară. Fantomelor nu le prea pasă de vreme, doar dacă bate un vânt puternic, fiindcă atunci simt că suflă prin ele. Jenna știa acest lucru, dar nu se putea împăca cu gândul că Alther și Alice vor petrece un an și o zi învârtindu-se pe lângă Debarcader, așa că, ajutată de Billy Pot, ridicase chiar pe locul unde fusese împușcată Alice un cort mare, cu dungi albe și roșii (căruia îi plăcea să îi spună Pavilionul).

Ideea se dovedise foarte bună. În cursul aceluia an fuseseră câteva furtuni puternice, dar în Pavilion era foarte plăcut. Jenna era hotărâtă să îi facă pe Alice și Alther să se simtă ca acasă în Pavilion: pusese să fie așternute pe jos mai multe rânduri de covoare cu modele frumoase, aduse din Palat. Apoi umpluse Pavilionul cu mobile, pernuțe decorative, cărți și felurite obiecte cu valoare sentimentală. Într-un colț se afla un frumos cufăr de lemn sculptat, cu capacul deschis. Înăuntru erau adunate lucrușoare care îi aparținuseră lui Alice pe vremea când locuia în depozitul de mărfuri: o tablă de șah de marmură, cu diverse corăbioare în locul pieselor obișnuite, un fular tricotat de una din numeroasele ei nepoate, câteva

scrisori de la Alther, legate cu o panglică roșie, ba chiar și peruca ei de judecător. Alături se afla scaunul preferat al lui Alther — o vechitură mâncată de molii, pe care Jenna o luase din salonul lui Sarah Heap și o așezase într-un colț, lângă sofa-ta tare, tapisată cu stofă roz cu auriu, adusă la insistențele lui Sarah. Alice nu putea să sufere sofa-ta, dar nu protestă așa cum ar fi făcut dacă era în viață.

Știind că Alther și Alice vor primi mulți oaspeți, Jenna aranjase pe o măsuță joasă o carafă cu suc proaspăt, o tavă cu biscuiți fragezi și o fructieră bine garnisită pentru cei Vii.

Cel mai des veneau Jenna și Silas Heap. Acesta din urmă, nemaiputând discuta cu Sarah despre Nicko, simțea nevoia să se destăinuiească totuși *cui-va*. Alther, fostul lui dascăl, îl asculta ore în șir; vorbeau la nesfârșit despre Nicko, Timp și, în ultima vreme, despre păduri. Seara târziu, Silas se târa obosit până la Palat, simțind că are capul îndesat cu vată și nimic mai mult. Cât despre Alther, nu s-ar putea spune că aștepta întotdeauna cu nerăbdare ca Silas să-și bage capul pe ușa cortului și să spună: „Salut, Alther. Ai câteva minute libere?” De refuzat, nu îl refuza însă niciodată.

Jenna se simțea tare bine în Pavilion. Mai în fiecare dimineață se ducea să o vadă pe Alice, care îi salvase viața. Stăteau

de vorbă despre vremea când Alice era în Viață și cât de mult îi plăcuse să fie judecătoare la Curtea Castelului în Vremurile Bune, cum le numea toată lumea acum. Alice îi povestea Jennei despre apartamentul ei, aflat la ultimul etaj al depozitului de mărfuri — unde se simțise atât de bine — și îi relata cazuri mai interesante cu care avusese de-a face pe când era Vameșă Șefă în Port. Uneori se ridica și se scuza, spunând că are treburi urgente, și atunci Jenna îi amintea cu blândețe că nu mai era în Viață. Erau momente dificile: Alice se întrista, cădea pe gânduri, iar Jenna se ferea să mai treacă pe acolo câteva zile.

Noaptea când Alther a fost convocat la Adunare a fost prima dată când a plecat de lângă Alice. Convocarea în sine a fost un șoc pentru el. Orice Vrajitor NeObișnuit se așteaptă să fie convocat la încheierea unei Ucenicii, dar faptul că acum totul se petrecuse pe neașteptate nu era de bun augur. Alice fusese uimită atunci când Alther dispăruse pur și simplu din Pavilion. Cu toate că, la vremea aceea, nu prea învățase să măsoare timpul scurs, i se păruse că trecuseră câteva zile bune până când îl revăzuse.

Alice ținea mult la Alther și era impresionată de afecțiunea pe care i-o arăta acesta, numai că, atunci când fusese Vie,

avusese o existență solitară și se simțise bine singură. Acum, în lipsa lui Alther, avusese timp să își adune gândurile și să înțeleagă ce i se întâmplase în după-amiaza aceea lângă Debarcaderul Palatului.

Când Alther se întoarse, după ridicarea Aseidiului, rupt de oboseală și stânjenit pentru cele întâmplate, Alice fusese, desigur, bucuroasă de revedere. Dar chiar în acea seară stătuse de vorbă cu el și îl convinsese să nu renunțe la vechiul lui obicei de a da câte o raită pe la bodega „La Firidă”. Ar fi mult mai bine pentru amândoi, îl asigurase ea.

DOAMNA BEETLE

Din nefericire pentru ea, Pamela Beetle-Gurney nu a apucat să fie prea mult timp căsătorită cu Brian Beetle. La un an după căsătorie, Pamela a născut un băiețel cu un ciuf de păr negru și un zâmbet ștrengăresc. Nici nu ajunseseră să anunțe nașterea la primărie când Brian Beetle, care lucra la Docurile Castelului ca încărcător, a fost mușcat de un șarpe veninos, ieșit dintr-o ladă cu fructe exotice. După cum a povestit Pamela încă mulți ani după aceea, plină de tristețe, Brian s-a umflat ca un balon și s-a învinețit tot. Nu a mai putut fi salvat.

La câteva săptămâni după moartea lui Brian, Ofițerul Stării Civile i-a făcut o vizită doamnei Beetle ca să îi aducă la cunoștință faptul că timpul în care avea obligația să declare copilul trecuse și că trebuie să îl înregistreze pe loc. Bebelușul plânse toată noaptea, ea însăși plânse toată ziua și ultimul lucru la care îi stătuse mintea era numele copilului. Prin urmare, atunci când Ofițerul Stării Civile a scos Registrul Nașterilor, a muiat tocul în cerneală și a întrebat-o cu blândețe ce nume vrea să-i dea copilului, doamna Beetle nu a putut scoate decât un geamăt: „O, Beetle... Beetle!” — căci așa îi spunea lui Brian. Ofițerul Stării Civile s-a confirmat și l-a înregistrat pe Beetle sub numele de O. Beetle Beetle.

Rămasă fără nici o sursă de venit după moartea soțului ei, doamna Beetle s-a văzut nevoită să se mute în două cămăruțe, la capătul unuia dintre cele mai sărăcăcioase coridoare din Hardughie. Familia ei, ca și a lui Brian, de altfel, locuia în Port și nu i-a oferit nici un fel de ajutor. O vreme a bătut-o gândul să se întoarcă în Port, dar, pe de altă parte, se simțea bine în Hardughie, iar vecinii se dovediseră cu mult mai săritori decât propriile ei rubedenii. Pe lângă acestea, doamna Beetle își făcea multe vise în legătură cu fiul ei. Nici nu se gândea ca el să rămână un simplu docher, iar la școlile din Castel se putea

învăța mult mai multă carte decât la cele din Port, unde veneau tot felul de pierde-vară.

L-a înscris pe Beetle la o școală bună din Hardughie, iar ea s-a angajat ca femeie de serviciu și a mai și lucrat ore suplimentare ca să îi ia un meditator, care venea sâmbăta dimineța. Beetle era un băiat inteligent și visele doamnei Beetle se împliniră chiar mai repede decât se așteptase: fiul ei se dovedí cel mai tânăr candidat admis la concursul de angajare pentru Scriptoriu.

După dispariția soțului ei, Pamela a renunțat să-și mai folosească numele de domnișoară, Gurney, iar în scurtă vreme a renunțat și la numele de Pamela. Toată lumea îi spunea „doamna Beetle”, cu excepția lui Beetle, care îi spunea „mami”, fără să se sinchisească de înțepăturile celorlalți scribi. Toți scribii își numeau mamele „mamă” — asta în cazul că vorbeau vreodată despre ele. Beetle însă aducea mai mereu vorba despre mama lui, își făcea griji din cauza ei și ar fi dat orice să o vadă din nou fericită.

JANNIT MAARTEN ȘI NICKO

Atunci când Jannit Maarten s-a întors de la Palat, după ce stătuse de vorbă cu Sarah Heap, arăta pleoștită ca o pânză de corabie când nu bate vântul — după cum spusese Rupert

Gringe. Ba încă mai avea pe cap și o pălărie de-a dreptul ciudată. Cu toate că nu îi stătea în fire să se învârtă de colo-colo fără rost sau să stea degeaba, cu privirea pierdută, în ziua aceea nu făcu decât atât. Nici măcar atunci când Rupert îi arătă niște alămuri cu care voia să împodobească o Goeletă portuară — ambarcațiune rară, pe care Jannit își propusese să o restaureze — nici măcar atunci nu îi adresă decât un zâmbet șters.

Rupert Gringe știa care e buba. Își dăduse seama chiar în dimineața aceea, când o văzuse pe Jannit plecând, în mână cu Contractul. Rupert nu se dădea în vânt după alde Heap, mai ales acum, că sora lui fugise în lume cu blestematul de Simon Heap (numai așa îi zicea când îi pomenea numele), dar îi părea sincer rău că Nicko dispăruse. Nu prea știa ce să creadă despre poveștile care umblau prin Castel, cum că Nicko e prizonier în alt Timp, dar era limpede că i se întâmplase ceva și lui Rupert îi părea tare rău de băiat.

Măcar că la început avusese mari îndoieli cu privire la angajarea unui Heap la atelierul lui Jannit, cu vremea începuse să îl respecte pe Nicko, ba chiar îl îndrăgise. Nicko era un băiat de treabă, gata oricând să dea o raită cu barca până în Port, așa, de distracție. De-abia după ce plecase Nicko, Rupert văzuse cât lucra acesta — mai mult decât alți doi laolaltă — și îi

spusese lui Jannit. Unul ca Nicko nu aveau să mai găsească, asta era sigur, dar până la începutul verii era musai să angajeze un nou ucenic.

În după-amiaza aceea, când se întorsese de la Palat, Jannit se îndreptase cu pas șovăielnic spre coliba ei, aflată la intrarea în atelierul de bărci. Lipită de colibă era o magazioară în care dormea tânărul ucenic. Rupert o văzuse pe Jannit deschizând încet ușa și intrând în magazie. Cam o jumătate de oră după aceea, Jannit venise după Rupert.

— Hai să mă ajuți la ceva, îi spusese.

În magazie se afla un cufăr de metal, pe capacul căruia era scris NICKO HEAP, cu litere subțiri, aplecate. Rupert a ajutat-o să care cufărul în depozit.

— Ține-l aici până se întoarce, a zis Jannit.

— Da. Până se întoarce, repetase Rupert.

Apoi se dusese și stătuse o jumătate de oră la bompresul Goeletei, cu ochii la apa măloasă din Șanțul de Apărare.

SIMON ȘI LUCY

Simon și Lucy au trecut cu bine Râul, au plătit o sumă uriașă ca să îl scoată pe Tunet din grajdurile bacului și au

pornit spre Port. Nu au vorbit prea mult pe drum, fiindcă întoarcerea la Castel îi tulburase pe amândoi.

Simon se speriasese de-a binelea când văzuse Turnul Vrăjitorilor sub Asediu. Înțelesese atunci cât de mult ținea la acel loc și cât de important era pentru el. Totodată înțelesese — cu mare părere de rău — că, după câte făcuse în ultimii trei ani, nu mai putea spera să ajungă nici măcar Vrăjitor Obișnuit (ceea ce ar fi fost o mare bucurie acum) și, prin urmare, nici vorbă să poată sta într-un loc atât de minunat, de plin de Magie.

Lucy, așezată în spatele lui Simon, privea tristă peste umăr. Tinet mergea în trap vioi de-a lungul Râului și, când Castelul a dispărut după Steiul Corbului, pe Lucy a coplesit-o părerea de rău că nu avusese destul curaj ca să îl salute pe tată-său în dimineața când ajunseseră și ea trecuse pe lângă ghereta portarului. Îl zărise — părea obosit și ros de griji, parcă mai împutinat la trup. Nici ea nu înțelegea de ce nu avusese curaj să i se arate. Ei, de fapt, știa: de teama unui acces de nervi și a unui scandal în toată legea din partea doamnei Gringe. Acum însă regreta. Cine știe când avea să își mai vadă părinții? Poate peste ani de zile. Cât despre Simon, nu îl va putea niciodată îndupleca să dea ochi cu ei. Nu că părinții ei ar fi dorit așa ceva...

Tunet se înviorase după ce scăpase din grajdul umed și dărăpănat și mergea în trap săltat acum. Lucy a încercat să mai destindă atmosfera.

— Cel puțin, Marcia nu te-a aruncat în temniță, a zis ea. Nu e chiar nebună de tot.

— Îhî, a făcut Simon în chip de răspuns. Trag nădejde că va avea grijă de Potaie, a mai zis el după o vreme. Ticălosul de Merrin a luat-o înainte să fie complet reîncărcată. Mă bate gândul să îi trimit instrucțiunile de folosire.

— Simon, nu se poate să faci așa ceva!

— Și, mă rog, de ce nu?

— Uf, *Simon*. Nu te lași, nu?

— Nu, *Luce*. Nu mă las.

MERRIN

Merrin nu pornise cu dreptul în cariera lui de funcționar la Scriptoriu. După ce trăsesese o spaimă soră cu moartea când dăduse ochii cu Simon (ca să nu mai spunem și că pierduse Potaia, pe care contase foarte mult), Merrin a mâncat toată rezerva de șerpi de sugiuc. Pe la mijlocul după-amiezii i s-a aplecat și nu mai avea chef de nimic. Când Foxy l-a rugat să îi aducă

un exemplar din *Enigma Cămiloleopardului* din Depozitul de Cărți Sălbaticе, Merrin (căruia îi era teamă să între în Depozit după ce auzise poveștile de groază spuse de Beetle) l-a trimis pe Foxy să ia singur cartea. Lui Foxy nu îi venea să își creadă urechilor. Beetle nu ar fi făcut *niciodată* așa ceva. După aceea, Foxy s-a comportat necugetat — sau cel puțin așa i s-a părut lui Merrin, care i-a spus prompt cum să se folosească de cartea respectivă. Foxy s-a înfuriat și a ieșit trântind ușa.

Merrin a tras cu urechea la ceea ce vorbeau scribii și, la fel ca toți cei care ascultă pe la uși, nu a auzit nimic bun cu privire la el, așa că s-a hotărât să îi lase acolo și să își refacă rezerva de șerpi. S-a furișat afară, a încuiat ușa, ca să fie sigur că nu putea intra nici un client, după care a traversat Calea Vrăjitorilor și s-a afundat în labirintul de străduțe care — spera el — aveau să îl ducă la bombonerie „Toată ziua, toată noaptea”.

Străduțele nu mai erau însă așa cum și le amintea; cineva le schimbase anume ca să îl scoată din fire. Când, în cele din urmă, a ajuns la bombonerie, era mort de foame, ceea ce explică poate de ce a cumpărat trei duzini de șerpi de sugiuc, două pungii de vată de zahăr, o cutie de termite de caramel și un borcan întreg de ursuleți de jeleu. Madam Pralină l-a întrebat dacă dă o petrecere. Merrin nu știa ce e o petrecere,

dar a răspuns că da și Madam Pralină i-a făcut cadou un tub de viermișori de cacao „pentru amicii lui”.

Ieșind din prăvălie, Merrin s-a gândit că e prea târziu ca să se mai întoarcă la Scriptoriu. După ce a mâncat trei șerpi tăvăliți în cacao și zece ursuleți de jeleu, i-a venit inima la loc. S-a dus în grădina de zarzavat a Palatului, și-a scos lucrurile din șopron și, încurajat de faptul că Simon Heap fusese alungat din Castel, s-a întors în camera de la mansardă.

Fantoma guvernantei a fugit plângând și s-a refugiat în vechea sală de clasă.

Când s-a făcut cinci și jumătate, scribii din Scriptoriu au sărit jos de pe scaune și s-au repezit la ușa din față. Ușa era încuiată. Din nefericire pentru ei, Scriptoriul avea un Farmec Toate ca Una la ușile de dinafară, ceea ce însemna că, dacă una era încuiată, toate erau încuiate. Scribii au fost nevoiți să aștepte vreo două ore, până când Jillie Djinn a ieșit din Camera Ermetică și le-a deschis. Cele două ore le-au petrecut discutând în amănunt despre ce să îi facă lui Merrin a doua zi, când aveau să pună mâna pe el.

Când a apărut a doua zi, Merrin a fost bineînțeles dator cu o explicație. Dar el se pricepea de minune să răstălmăcească lucrurile, iar Jillie Djinn i-a dat crezare (spre deosebire de

scribi). Jillie nu avea de gând să își recunoască greșeala — faptul că făcuse o alegere nepotrivită — și apoi, cine ar fi fost mai bun decât Merrin ca să numere toate creioanele uzate din Scriptoriu și să le organizeze potrivit noului sistem de catalogare creat de domnișoara Djinn, adică după numărul de urme de dinți lăsate pe fiecare creion?

STANLEY

La început, Biroul Șobolanilor Mesageri nu a mers deloc așa cum sperase Stanley. După ce a refuzat oferta lui Ephaniah Gheb, Stanley s-a trezit că lumea aflase despre redeschiderea Biroului și clienții au început să curgă spre Turnul de Pază de la Poarta de Răsărit.

Pe Stanley îl cam scoteau din fire zecile de urări pentru ziua de naștere (cam prosteste, după gustul lui) pe care locuitorii Castelului și le trimiteau unii altora. Într-o zi, după ce a refuzat a treia solicitare de a transmite un mesaj cântat, a început să îl bată gândul să lase totul baltă.

În seara zilei când i se ceruse nu doar să transmită un mesaj cântat, ci și să danseze în același timp, Stanley a ieșit pe Drumul Dinafară să facă o plimbare pe întuneric și să își limpezească mintea. Îi plăcea să se plimbe pe acolo. Drumul mergea

de-a lungul Zidurilor Castelului, iar pe alocuri — așa cum descoperise chiar Septimus odată — avea doar o palmă lățime. Stanley nu crezuse niciodată că pe acolo umblă **Creaturi**. De fapt, nici nu credea că există **Creaturi**. Acum însă era întuneric beznă și când, ajuns la o porțiune deosebit de îngustă și alunecoasă, a auzit niște râcâieli de gheare și țipete ascuțite venind din față, și-a dat seama că, de fapt, credea în existența **Creaturilor**, și a fost cât pe ce să sară în Șanțul de Apărare.

Pe de altă parte, Stanley nu putea suferi să își ude blana, iar apa era întunecată și rece. Și-a făcut singur curaj, zicându-și că nici o **Creatură** nu ar fi interesată de un biet șobolan și că, dacă stă nemișcat, aceasta va pleca de acolo. Numai că zgomotele nu încetau. Iar lui Stanley, cu cât le asculta mai bine, cu atât i se părea că seamănă cu țipete de șobolan, mai exact de pui de șobolan.

Spre dimineață, când s-a întors la Turnul de Pază de la Poarta de Răsărit, Stanley nu era singur. Aducea cu el patru șobolănei orfani, pe jumătate morți de foame și de frig.

SYRAH SYARA

Când a văzut cuțitele lungi ale **Gardienilor**, Syrah a știut ce o așteaptă. A fost urcată cu forța pe **Corabia Expediției**, fără să i se dea voie nici măcar să își ia rămas-bun de la Julius Pike,

care îi fusese ca un tată. De cum a pus piciorul pe punte, Syrah a simțit că puterile ei magice o lasă.

Tertius Fumigante, triumfător în răutatea lui, dăduse semnalul de pornire fără întârziere. Un vânt magic a umflat pânzele și în scurtă vreme au trecut de Port și au ieșit în larg. Syrah a refuzat să coboare în cală. A rămas pe punte, tremurând în vânt și ploaie, în timp ce *Corabia Expediției* tăia valurile, avântându-se tot mai departe. A stat trează toată noaptea și a doua zi. Ținea ochii larg deschiși — nu îndrăznea nici măcar să clipească — de teama *Gardienilor* și a cuțitelor acestora.

Syrah știa că, dacă adoarme, nu se va mai trezi. Dar în a doua noapte de veghe pe puntea corabiei, Syrah a simțit că i se închid ochii și nu se mai putea împotrivi somnului care o cuprindea. Cum privea întinsul mării, liniștită acum, și un far strălucind în depărtare și se legăna în ritmul valurilor, Syrah a adormit pentru câteva clipe. S-a trezit tresărind, la timp ca să îi vadă pe trei dintre *Gardieni* îndreptându-se spre ea, fiecare cu un cuțit în mână.

Nu avea de ales. A sărit peste bord.

Apa era înghețată și Syrah nici nu știa să înoate. Roba îngreunată de apă o trăgea la fund dar, pe măsură ce se îndepărta de *Corabia Expediției*, simțea că îi revin puterile

magice. A chemat un delfin, care a ajuns taman în clipa când apa se închidea deasupra ei pentru ultima dată. Sleită de puteri, s-a lăsat purtată pe spinarea delfinului spre farul din depărtare. În zorii zilei, delfinul și Ucenica au ajuns cu bine acolo.

Syrah a început o viață nouă pe tărâmul acela îndepărtat. Nu a mai îndrăznit niciodată să se întoarcă la Castel, dar i-a trimis un mesaj codificat lui Julius Pike, în care îi spunea că a scăpat cu viață. Din păcate, Julius a crezut că i se cereau bani pentru niște flacoane magice pe care le comandase. Plătise deja pentru ele, așa că a aruncat mesajul la gunoi.

MORWENNA

În clipa când Morwenna și-a dat seama că fusese păcălită și că Jenna împreună cu Preschimbătorul ei îi scăpaseră printre degete, cearta a izbucnit între Soborul Vâlvelor și Castel. Mai bine zis, a luat sfârșit armistițiul care exista de pe vremea când Silas, pe atunci un tânăr Vrăjitor, o salvase pe Morwenna din ghearele unei haite de jderi.

Morwenna a considerat că și-a plătit datoria față de Silas atunci când l-a condus până la tatăl lui. Disparația lui Ephaniah Gheb a infuriat-o de-a binelea. După câte făcuse pentru el,

Ephaniah nu se ținuse de Promisiune și, presupunea Morwenna, plecase luând-o pe Jenna cu el.

Tinerelor Vâlve li s-a interzis să mai calce în tabăra fraților Heap — lucru de neînțeles pentru ele. Cât despre frații Heap, aceștia (și în special Jo-Jo) s-au trezit că viața nu le mai este chiar atât de lipsită de griji. Marissa a fost obligată să aleagă între Morwenna și Jo-Jo, iar ea, fiind o adevărată Vâlvă, a ales-o pe Morwenna.

VĂMUIITORUL

Vămuitorul nu fusese niciodată o persoană agreabilă. Probabil că cei care l-au cunoscut înainte să se întrupeze **Creatura** în el nu ar fi văzut vreo deosebire, cu excepția inelului de sugiuc. Dar atunci ar fi rămas uimiți, fiindcă Vămuitorul credea cu tărie că bărbații care poartă inele „trebuie aruncați în prăpastie, ca să se învețe minte”. Dacă lui însuși îi venise mintea la cap atunci când căzuse în hău nu se va ști niciodată.

Lăsând acestea deoparte, trebuie să recunoaștem că nimeni, oricât de antipatic ar fi, nu merită să se întrupeze o **Creatură** în el. Vămuitorul se afla în casa lui din copac, unde se urca de două ori pe zi ca să se ferească de Foricși, când s-a trezit față

în față cu **Creatura**, care i-a explicat ce intenții are. În acea clipă, la fel ca Hildegarde și Ephaniah înaintea lui, Vămuitoarul a trăit momente de groază, așa cum trăiseră și unii călători care se codiseră să îi dea un dinte de aur și se treziseră zburând prin ceață, aruncați în Hăul fără Fund.

EPHANIAH GHEB

Cât a stat în casa din copac, Ephaniah a fost la un pas de moarte. Cu toate că Jenna, Septimus și Beetle îl înveliseră cât putuseră de bine în blănurile de jder, Ephaniah, la fel ca Hildegarde, a făcut febră mare și a ajuns să aiureze. Într-un fel, a fost norocul lui că se simțea atât de slăbit, fiindcă altminteri ar fi riscat să cadă din copac și să moară înghețat în zăpadă sau devorat de turma de Foricși. Dar așa, a zăcut pe podeaua rece de lemn, când tremurând de frig, când înăbușindu-se de fierbințeală. În tot acest timp a avut cele mai cumplite vise, chiar mai rele decât în zilele de după ce fusese transformat în șobolan.

A doua zi, pe la amiază — deși pentru el ar fi putut foarte bine să fie și a doua lună de când zăcea acolo — a avut un vis și mai urât, care s-a mai și dovedit a fi adevărat. Peste noapte febra îi mai scăzuse oleacă și parcă mai căpătase ceva putere. În

dimineata aceea se târâse până la ușă și scosese capul afară. Avusese destulă minte cât să nu încerce să coboare din copac; se întinsese pe spate, cu ochii la ramurile încărcate de zăpadă, trăgând fericit pe nas aerul rece și lingând fulgii care îi cădeau pe bot. Stătea acolo de ceva vreme și chiar se simțea bine, când deodată copacul s-a zdruncinat de o izbitură puternică și zăpada de pe crengile de deasupra i-a căzut pe față. Speriat, a scuturat din cap, s-a întors pe burtă și a dat nas în nas cu cea mai groaznică nălucire de până atunci. Sub copac era așezat un dragon uriaș, al cărui gât solzos își făcuse loc printre ramuri; un ochi verde ca smaraldul, încercuit cu roșu, privea drept în ochii lui Ephaniah.

De undeva, o voce pe care Ephaniah ar fi putut jura că o cunoaște, deși, în starea în care se afla, nu ar fi putut spune de unde, a întrebat:

— E acolo, Septimus?

Altă voce îi răspunse:

— Da, Marcia, e aici. Se simte mai bine. Nu-i așa, Ephaniah?

De-abia atunci văzu Ephaniah că pe ceafa dragonului, aproape ascuns între omoplații acestuia, era cocoțat un băiat care zâmbea cu gura până la urechi, iar ceva mai în spate, cam

înghesuită între doi țepi de pe spinarea dragonului, se afla o femeie îmbrăcată în purpuriu, care îl privea cu ochii ei verzi, parcă mai strălucitori decât ai dragonului.

— Pare foarte greu, a zis femeia în purpuriu.

— Chiar este foarte greu, a răspuns băiatul. Nici nu știu cum ne vom descurca.

— Îl voi transporta jos, pe zăpadă. Apoi Scuipăfoc va trebui să îl care în gheare. Crezi că poate?

Ephaniah a început să își dea seama că vorbeau despre el. Ce coșmar îngrozitor! Ce n-ar fi dat să se trezească!

— Cu siguranță. Scuipăfoc a cărat-o și pe Jen odată. Mai ții minte, Scuipăfoc?

— Mie nu mi-ai pomenit niciodată de așa ceva, a zis femeia cu asprime.

— Ăăă... Cred că am uitat.

— Cum adică, dragonul o cară pe Prințesă în gheare și tu uiți să-mi spui?

Coșmarul era din ce în ce mai înspăimântător. De groază, Ephaniah a leșinat din nou și nu s-a trezit decât o săptămână mai târziu, în bolnița din Turnul Vrăjitorilor, fără să își mai aducă aminte nimic despre dragon. Scuipăfoc însă l-a ținut minte și din ziua aceea nu a mai călcat niciodată pe un șobolan.

BENJAMIN HEAP

Benjamin Heap nu dorea să ajungă la fel ca celelalte fantome care se învârteau fără țintă prin Castel și, în cele din urmă, își găseau locul în bodega „La Firidă”. El dorea să își sfârșească viața în Pădure, un loc pe care îl îndrăgea, și asta a și făcut. Benjamin Heap, Formăschimbătorul, a devenit Copac. S-a transformat într-unul din copacii lui preferați, un falnic cedru roșu, care se înălța câte puțin cu fiecare zi.

Firește, după ce a devenit Copac a început să vadă lumea așa cum o văd copacii, dar în sufletul lui a rămas o părticică din Ben Heap, Vrajitorul Obișnuit, sau Bunicu' Benji, cum îi spuneau numeroșii lui nepoți. Ben Heap fusese căsătorit cu Jenna Crackle (sora lui Betty Crackle, o vrăjitoare albă). Au avut șapte fii, și toți, în afară de Alfred și Edmond, au avut la rândul lor foarte mulți copii.

Copacii din Pădure știau să asculte. Secrete împărtășite în șoaptă de cei care își dădeau întâlnire sub un copac, vorbele călătorilor, vocile purtate de vânt — toate erau auzite de copaci.

În acest fel a aflat Benjamin Heap despre tot ce se întâmplase cu uriașa lui familie. Cel mai îndeaproape s-a interesat de Silas, al șaptelea și cel mai tânăr fiu al său. Silas a venit pe lume mult după ceilalți frați ai lui, iar la vremea aceea Benjamin se simțea deja împovărat de ani. A amânat cât a putut momentul când să devină

copac, dar când Silas a împlinit douăzeci și unu de ani nu a mai putut răbda. De altfel, știa că trebuie să plece atât timp cât mai avea puterea să se preschimbe într-un copac sănătos.

Lui Silas i-a fost nespus de dor de tatăl lui. A petrecut multe săptămâni în Pădure, căutându-l, dar nu l-a găsit niciodată. În cele din urmă, în cursul uneia din căutările rămase fără rezultat, a întâlnit-o pe tânăra și frumoasa Sarah Willow, care aduna ierburi de leac în Pădure. Văzând-o, și-a zis că l-a căutat destul pe tată-său. S-a căsătorit cu Sarah, au întemeiat un cămin și au avut grijă de familia care creștea cu repeziciune.

Ascultând ce povesteau ceilalți copaci, Benjamin a aflat că Silas a avut șapte fii. Timp de zece ani el a știut că mezinul, nepotul lui, fusese pierdut și se afla în Armata Tânără. Ar fi dorit foarte mult să îi spună lui Silas unde se află Septimus, dar Silas nu venise niciodată să îl viziteze, iar tot ce putea el face era să îi roage pe ceilalți copaci să aibă grijă de nepotul lui în timpul exercițiilor Scapă-Cine-Poate organizate de Armata Tânără în pădure. Atunci când Morwenna l-a dus pe Silas la tatăl lui, amândoi au fost nemaipomenit de bucuroși, măcar că nu prea aveau de împărtășit vești bune.

Silas i-a povestit tatălui său visul cu Nicko rătăcit într-o pădure înghețată, iar Benjamin i-a spus că pădurea fusese odată caldă și primitoare, plină de animale și de așezări omenești. Acum însă era

sub apăsarea unei Vrăji de Întunecare și devenise un loc primejdios. Silas a stăruit într-atât să meargă acolo că tatăl lui nu a avut ce face și i-a explicat cum să dea de Calea Pădurii.

A doua zi dimineața, tocmai când Silas și Maxie plecau din Dumbrăvile Străvechi, s-au întâlnit cu o arătare îmbrăcată în alb, care mergea abia târându-și picioarele; pe degetul mic al mâinii stângi avea un inel de sugiuc. (Silas a fost atât de surprins să dea peste cineva în mijlocul Pădurii că nu a băgat de seamă inelul.) Când a privit în ochii arătării, ascunși după lentile groase de un deget, pe Silas l-a luat cu un fel de amețală și s-a fâstâcit într-atât încât a bolborosit, fără să fie măcar întrebat, indicațiile pe care i le dăduse tatăl său despre cum să ajungă la Calea Pădurii. Nu și-a dat seama că fusese cât pe ce să se întrupeze Creatura în el. Mârâiturile înfuriate ale lui Maxie, dinții rânjiți și blana ridicată pe ceafa câinelui convinseseră Creatura să renunțe.

Silas nu și-a mai amintit nimic din cele întâmplate după întâlnirea cu Morwenna. A uitat și că vorbise cu tatăl său.

Maxie l-a condus pe Silas înapoi la Castel. Când au ajuns, abia târându-și picioarele (respectiv labele), Sarah nu era de găsit. Billy Pot le-a spus că Sarah plecase împreună cu Marcia pe Scui păfoc, dar Silas nu l-a crezut. De ce să fi făcut Sarah așa ceva? Billy Pot dăduse din umeri. Nici el nu știa mai multe, dar de

un lucru era sigur: nimeni nu se putea pune în calea Marciei dacă voia să zboare cu dragonul.

SCUIPĂFOC

Scuipăfoc se simțea bine pe câmpul unde fusese trimis și îi plăcea pe Billy Pot. Singurul lucru de care îi era dor erau micile dejunuri de la Turnul Vrajitorilor. Nimeni nu pregătea micul dejun ca Septimus. Bineînțeles, Scuipăfoc se întreba unde este Septimus, dar acum era dragon mare și nu mai simțea chiar atât de mult nevoia să fie în preajma Stăpânului.

Cinstit vorbind, nu simțea nici nevoia să o vadă pe aceea despre care credea că este mama lui deghizată, așa cum fac uneori mamele de dragon. Numai că această persoană, care se îmbrăca în veșminte purpurii și striga mai tot timpul, părea foarte dornică să îl vadă pe el. Ei, dar când Scuipăfoc a înțeles că mama-dragon purpurie adusese pentru el cele patru găleți de cârnați și banane — combinație pentru care avea o slăbiciune deosebită — s-a răzgândit pe loc, și nu a șovăit când mama-dragon purpurie i-a spus că va lua locul Stăpânului și că el va trebui să îi dea ascultare. Pentru patru găleți de cârnați cu banane ar fi făcut orice.

Și așa a pornit Scuipăfoc în cea mai lungă călătorie pe care o făcuse vreodată.

Pilotul cel nou se descurca de minune, cu toate că navigatorul — o femeie subțirică, îmbrăcată în verde — țipa aproape fără încetare. Zborul i-a făcut bine. Chiar avea nevoie să își mai dezmoștească aripile, iar întâlnirea cu Stăpânul i-a făcut o mare bucurie. Ce drăguț din partea mamei-dragon să îi pregătească o astfel de surpriză! Toate bune și frumoase, dar locul unde îl adusese nu era câtuși de puțin pe gustul lui: îți dădea fiori — și nu doar de frig! — iar cârnați și banane nici vorbă să găsești pe acolo. Plus că au apărut, ca din pământ, o grămadă de persoane care voiau să zboare pe spinarea lui. Bineînțeles că nu era loc pentru toți, iar mama-dragon nu îmbunătățea cu nimic situația dacă țipa. Va trebui să găsească o altă cale. Ah, și cum rămânea cu masa lui de seară?

ELOGII PENTRU SEPTIMUS HEAP

„Seria Septimus Heap rămâne unul dintre cele mai spectaculoase efecte ale entuziasmului pentru tinerii vrăjitori stârniți de Harry Potter.”
ALA Booklist

„Cititorii vor fi fără îndoială captivați – vor sta cu sufletul la gură, vor râde și se vor minuna de nesfârșitele aventuri ale acestor personaje atât de simpatice.”
VOYA

„Plină de intrigă, atmosferă medievală, umor plăcut și o privire proaspătă asupra lumii magiei.”
Revista Child

„Cititorii se vor lăsa învaluiți de povestea lui Angie Sage, spusă fluent și cu carismă, despre aliați de nădejde și dușmani îngrozitori, cu o mulțime de detalii ciudate și momente emoționante de autocunoaștere.”

ALA Booklist

www.corintjunior.ro

ISBN: 978-973-128-247-3

9 789731 282473

